தவத்துது என்ற வெள்ளாட்டி மஸ்அலா

பக்தாத் என்னும் தேசத்தில் நாருஸ்ஸலாம் என்னும் பட்டணத்தில் ஒரு பெரிய பணக்கார வியாபாரியின் மகனை பதருஸ்ஸமான் என்பவர், தனது காலஞ்சென்ற தகப்பனாரின் கல்வுபதேச ஒசியத்தை மறந்து, பாவங்கள், அழிச்சாட்டியங்களில் தணிக்து வீன் செலவுகள் செய்து, ஆஸ்தி முழுவதையும் இழந்து விட்டார். அவரிடம் தவத்துது என்ற வெள்ளாட்டியைத் தவிர யாதொரு வஸ்துவும் இல்லாமலாகி விட்டது. அச்சமயத்தில் அவ்வெள்ளாட்டி தனினை அவ்வூர் பாதுஷாவான ஹாரூன ரஷீதிடம் விற்று தனக்குரிய கிரயம் பதினாயிரம் தங்கக் காசு வாங்கிக் கொள்ளுமாறு தனது மகன் பதருஸ்ஸமானிடம் சொன்னாள். அதன் படி பதருஸ்ஸமான், பாதுஷாவிடம் வெள்ளாட்டியைக் கொண்டு போய், பதினாயிரம் தங்கக் காசு கேட்க, பாதுஷா ஒரு சாதாரண வெள்ளாட்டிக்கு பதினாயிரம் தங்கக் காசு கொடுக்க இயலாதென்றார். அதன் பேரில் அவ்வெள்ளாட்டி சாதாரணமானவளல்ல வென்றும், மார்க்க அறிவுகளில் மிகத் தேர்ந்தவளென்றும் சந்தேகப்படில் சோதிக்குமாறும் பதருஸ்ஸமான் சொன்னார். அப்பொழுது பாதுஷா, தனது சபையிலுள்ள அறிவுள்ள உலமாக்களைப் பார்த்து, அவ வெள்ளாட்டியிடம் மார்க்க அறிவுகள் விஷயமாக கேள்வி போட்டு சோதிக்குமாறு உத்தரவிட்டார்.

இந்த கதாபு, அமீருல் [illegible]மின் ஸுல்தான் ஹாரூன் ரஷீது ரஹ்மத்துல்லாஹி அலைஹி அவர்கள் முன்னிலையில் உலமாக்களுக்கும், தவத்து என்ற வெள்ளாட்டிக்கும் நடந்த கவால், ழவாபாகிய மூதீது கிஸ்ஸாவை விளக்கித்துள்ளது. யாவரும் இந்த கிஸ்ஸா ஹதீதை முற்றும் படித்து அதன்படி அமல் செய்து வந்தால், அவர்களுக்கு மிகுந்த நன்மைகளும் நவாபுகளும் உண்டாகுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலை வாங்கிப் படித்து பிரயோஜனமடைவீர்களாக.

இதன் விலை ரூ. 5-00

[illegible]த்துமிடம்:—

ஹாஜி எம். ஏ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு [illegible]ன்ஸ்,
[illegible]0, ஹைரோட், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை 5

பிஸ்மில்லாஹி.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி

துஹ்பத்துல் முர்ஸலா

இந்துமத வேதாந்த பகுதி

இவைகள் யாவும் சேர்ந்தது.

மொழிபெயர்ப்பு

முஹம்மது அப்துர் ரஹ்மான் ஸாஹிபு

அவர்களால் உரைபடுதப்பட்டு எழுதப்பட்டது.

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

ஹாஜி எம். ஏ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ்

அவர்களால்

தன்னை

ஷாஹுல் ஹமீதியா பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy-right

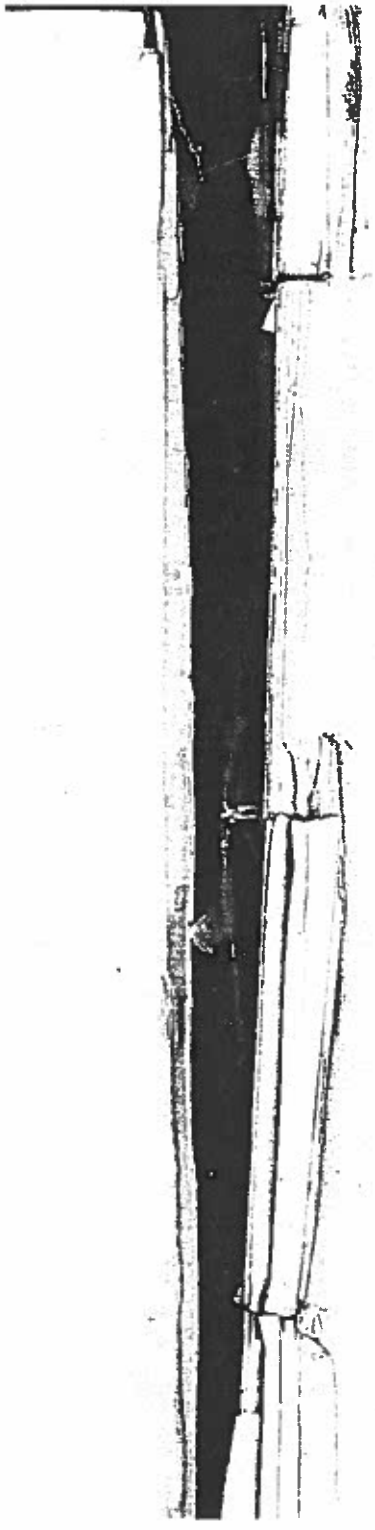

0778471631 கிஸ்தி நாஜ்மான

புத்தளம்

M.I.M மீராஜுதீன்

வீடு யூனுஸ் ஹாஜியார்

ஒழுங்கை, புத்தளம்

இதற்கு முன்னால்

எங்களிடம் இவரது முகவரி

தரப்படவில்லை

MATIT
BOOK Sellers
99, Dam Code Road
COLOMBO-11.

(1) அப்துல் ஜவாஜ் அவிடம் உரையாடுதல்

S/b. M. I. M. மீராஜுதீன்.

வீடு 20, மீராபள்ளி வீதி

காத்தான்குடி 6.

பிஸ்மில்லாஹி.

விளம்பரம்.

இதனால் சகலருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி, துஹ்பத்துல் முர்ஸலா, இந்துமத வேதாந்த பகுதி எனனும் முப்பெயருடன் அச்சியற்றப்பட்ட இப்புத்தகம் 1867-ஆம் 25-வது ஆக்ட், 20-வது பிரிவு, 8-வது விதியின் பிரகாரமும், புதிய 1957-ஆம் காப்பிரைட் விதிகளின்படியும் இந்திய யூனியனில் காபிரைட் (ரிஜிஸ்டர்) செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் இத்தப் புத்தகம் முழுவதையுமாவது இதிற் சில பாகத்தையாவது அடியில் கையெழுப்ப மிட்டிருக்கிற (உரையாசிரியரின் குமாரர்களான) இப்புத்தக உரிமையாளர்களின் உத்திரவினறி ஒருவரும் அச்சிடக்கூடாது. மீறி அச்சிட்டால், மேற்படி ஆக்ட்டில் சொல்லி யிருக்கிறபடி கோர்ட்டின் மூலமாய் அதனுண்டாகும் நஷ்டமீனத்தும் வசூல் செய்யப்படும்.

கடைட்டில் பேஜில் எங்கள் கையெழுத்து இல்லாத புத்தகங்களைர்களால் வெளிவந்த தகவையால் அக்களவர்களைக் காண்பிப்பவர்களுக்குத் தக்க இனம் கொடுக்கப்படும்.

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள்

ஹாஜி எம். எ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ்
ஹமீதியா பில்டிங்ஸ், கெ. 20, ஹைரோட்,
திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ் 5.

என்ற விலாசக்காரரிடம் கை விலக்கும் வி. பி. பார்சல் மூலமாயும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கெல்லிக்குப்பம் மௌல்வி முஹம்மது அப்துர் ரஹ்மான் ஸாஹிப் அவர்களின் புத்திரர்கள் தெரிவிப்பதாவது:—

உர்து, அறபி பாஷைகளிலிருந்து எங்கள் தகப்பனார் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டு பல முறை வெளிவந்துள்ள இப்புத்தகத்தை மீண்டும் ஒரு முறை அச்சிட்டு விற்பனை செய்துகொள்ள சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, ஹாஜி எம். எ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறோம்.

கடைட்டில் பேஜில் (எங்கள் முன் வழக்கங்கள் போல்) A. முஹம்மது அப்துல்லா, A. அப்துர் ரஹீம் என்ற இருவரில் ஒருவர் கையொப்பமேனும் அவசியம் இருந்து வரும். மேற்கண்ட எங்களல்லாத மற்றவரெவரும் இப்புத்தக சம்பந்தமான விவகாரங்கள் செய்ய உரிமையாளர்களல்ல என்பதையும் இதன்மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இங்ஙனம்
A. முஹம்மது அப்துல்லா
A. அப்துர் ரஹீம்.
(உரிமையாளர்கள்)

மதக்கால் வீதி
கெல்லிக்குப்பம்.
1962

அத்வைத ஞான உணர்ச்சிக்கு அஸ்திவாரம்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியைப்பற்றிச் சிலர் தோஷங்கூறல்.

1924 ஆம் அச்சியற்றப்பட்டு முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி என்ற காமத்துடன் வெளிவக்துலாவும் வேதாக்த நூலில் சிலர் தோஷங்கூறித் தாழிப்பதாகச் செவியுற்று வக்தேன். தமிழுலக முஸ்லிம்களில் அத்வைத ஞானமுள்ள அறிஞர் எவரும் அவ்வாறு குற்றங்கூறுர்களென்றும் அக்த ஞான உணர்ச்சி இஞ்சித்து மில்லாத வர்களுக்கு அதை உற்றுணரும் ஆற்றலில்லாமையால் அதில் கூறியுள்ள அத்வைத மொழிகளை அவர்கள் காணும்போது "ஓ! இது நமது மார்க்கத்துக்கு விரோதமான புத்தக" மென்று தோஷங்கூறி மறுப்பார்களென்றும் அத்தகையினர்க்கு இது பயன்படாது என்றும் அத்வைத ஞானமுள்ளவர்களே இதை ஆவலுடன் ஏற்று ஆதரிப்பார்களென்றும் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். இதற்குச் சாக்ஷிகளாகச் சிலர் மே புத்தகத்தைச் சிலாகித்துப் புகழ்ந்தும் சிலர் குற்றங்கூறி இகழ்ந்தும் எனக்குக் கடிதங்க ளெழுதி யிருக்கிறார்கள். பிரங்கு வாசியாகிய எனது கண்ப ரொருவருக்கும் எனக்கும் இது விஷயத்தில் தபால் மூலமாகத் தர்க்கம் கடந்துவருகிறது. இக்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான

بسم الله الرحمن الرحيم

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி
துஹ்பத்துல் முர்ஸலா

என்னும் தௌஹீது போக்கிஷங்களை
உர்து, அரபி பாஷைகளிலிருந்து

நெல்லிக்குப்பம்

மௌல்வி முஹம்மது அப்துர் ரஹ்மான் ஸாஹிபு

அவர்களால் உரை படுத்தப்பட்டு
இவற்றுடன் ஷெய்யார் நிராகிட அத்வைத
நூல்களிலிருந்து எடுத்தெழுதிய

இந்துமத வேதாந்த பகுதி

என்பதையும் சேர்த்து ஒரே புத்தகமாகவும், அதனோடு

ஞான உணர்ச்சிக்கு அஸ்திவாரம்

என்னும் விளக்க உரையுடன் அச்சிட்டு விளம்பி வந்ததை
ஷெ உரையாசிரியர் அவர்களின் குமாரர்களிடம்

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்,

அவர்கள், மீண்டும் ஒரு பதிப்புக்கு அனுமதி பெற்று
தங்களது சொந்த பொருளைக் கொண்டு தங்களது

ஷாஹுல் ஹமீதிய்யா பிரஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றும் பதிப்பு காப்பிகள் 2000.

1962

Translation Registered Copy-right

பிஸ்மில்லாஹி.

விளம்பரம்.

இதனால் சகலருக்கும் தெரிவிப்பது யாதெனில்:—முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி, துஹ்பத்துல் முர்ஸலா, இத்துமத வேதாந்த பகுதி எனனும் முப்பெயருடன் அச்சியற்றப்பட்ட இப்புத்தகம் 1867-ஆம் 25-வது ஆக்ட், 20-வது பிரிவு, 8-வது விதியின் பிரகாரமும், புதிய 1957-ஆம் காப்பிரைட் விதிகளின்படியும் இந்திய யூனியனில் காபிரைட் (ரிஜிஸ்டர்) செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் இத்தப் புத்தகம் முழுவதையுமாவது இதிற் சில பாகத்தையாவது அடியில் கையெழுப்ப மிட்டிருக்கிற (உரையாசிரியரின் குமாரர்களான) இப்புத்தக உரிமையாளர்களின் உத்திரவின்றி ஒருவரும் அச்சிடக்கூடாது. மீறி அச்சிட்டால், மேற்படி ஆக்ட்டில் சொல்லியிருக்கிறபடி கோர்ட்டின் மூலமாய் அதனுண்டாகும் கஷ்டநஷ்டத்தும் வசூல் செய்யப்படும்.

டைட்டில் பேஜில் எங்கள் கையெழுத்து இல்லாத புத்தகம் கள்ளர்களால் வெளிவந்த தாகையால் அக்கள்ளர்களைக் காண்பிப்பவர்களுக்குத் தக்க இனம் கொடுக்கப்படும்.

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள்

ஹாஜி எம். எ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ்
ஹமீதிய்யா பில்டிங்ஸ், கெ. 20, ஹைரோட்,
திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ் 5.

என்ற விலாசக்காரரிடம் கை விலைக்கும் வி. பி. பார்சல் மூலமாயும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

கெல்லிக்குப்பம் மௌல்வி முஹம்மது அப்துர் ரஹ்மான் ஸாஹிப் அவர்களின் புத்திரர்கள் தெரிவிப்பதாவது:—

உத்து, அறபி பாஷைகளிலிருந்து எங்கள் தகப்பனார் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டு பல முறை வெளிவந்துள்ள இப்புத்தகத்தை மீண்டும் ஒரு முறை அச்சிட்டு விற்பனை செய்துகொள்ள சென்னை, திருவல்லிக்கேணி, ஹாஜி எம். ஹமீது அண்டு ஸன்ஸ் அவர்களுக்கு அனுமதி வைத்தனர்.

டைட்டில் பேஜில் (எங்கள் முன் வழக்கங்கள் போல்) A. முஹம்மது அப்துல்லா, A. அப்துர் ரஹீம் என்ற இருவரில் ஒருவர் கையொப்பமேனும் அவசியம் இருந்து வரும். மேற்கண்ட எங்களல்லாத மற்றவரெவரும் இப்புத்தக சம்பந்தமான விவகாரங்கள் செய்ய உரிமையாளர்களல்ல என்பதையும் இதன்மூலம் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

[redacted]வனம்
A. முஹம்மது அப்துல்லா.
A. அப்துர் ரஹீம்.
(உரிமையாளர்கள்)

தைக்கால் வீதி
கெல்லிக்குப்பம்.
1962

அத்வைத ஞான உணர்ச்சிக்கு அஸ்திவாரம்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியைப்பற்றிச் சிலர் தோஷங்கூறல்.

1924 ஆம் அச்சியற்றப்பட்டு முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி என்ற நாமத்துடன் வெளிவந்தாலும் வேதாந்த நூலில் சிலர் தோஷங்கூறித் தூஷிப்பதாகச் செவியுற்று வந்தேன். தமிழுலக முஸ்லிம்களில் அத்வைத ஞானமுள்ள அறிஞர் எவரும் அவ்வாறு குற்றங்கூறார்களென்றும் அந்த ஞான உணர்ச்சி இலேசித்து மில்லாதவர்களுக்கு அதை உற்றுணரும் ஆற்றலில்லாமையால் அதில் கூறியுள்ள அத்வைத மொழிகளை அவர்கள் காணும்போது "ஓ! இது நமது மார்க்கத்துக்கு விரோதமான புத்தக" மென்று தோஷங்கூறி மறுப்பார்களென்றும் அத்தகையினர்க்கு இது பயன்படாது என்றும் அத்வைத ஞானமுள்ளவர்களே இதை ஆவலுடன் ஏற்று ஆதரிப்பார்களென்றும் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். இதற்குச் சாக்ஷிகளாகச் சிலர் இப் புத்தகத்தைச் சிலாகித்துப் புகழ்ந்தும் சிலர் குற்றங்கூறி இகழ்ந்தும் எனக்குக் கடிதங்களெழுதி யிருக்கிறார்கள். பிறகு வாசியாயின எனது கண்பாரொருவருக்கும் எனக்கும் இது விஷயத்தில் தபால் மூலமாகத் தர்க்கம் கடந்துவருகிறது. இத்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனது

1925ஜூ பிப்ரவரிமீ த்துடன் நிகழும் ரஜபுமீ த்திய தாஜுல் இஸ்லாம் மாசிகை 16-வது பக்கத்தில் முஸ்லிம் அத்வைத மூல மொழி என்ற தலையங்கத்தின் கீழ் ஒரு சாலிக்கு செவ்வாய்ப் பேட்டை (சேலம்) என்று கையொப்பமிட்ட கனவானெருவர் ஷை புத்தகத்தில் தோஷங்கூறப் புகுந்து சில பல வரைத்து கடைசியில் "தவறான விதாபுகளை எழுதி ஜனங்களை அபாயத்திலாக் காதிருக்கும்படியாக அன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்" என்று மரியாதை தந்து முடித்திருக்கிறார். இதை ஆமோதித்து பத்திராதிபரும் "இத்தகைய மார்க்க விரோதமான புத்தகம் என்னால் வெளி வந்ததே என்று ஆச்சரியப்பட கேர்ந்தது" என்று தமது குறிப்பில் காட்டி யிருக்கிறார். பத்திராதிபர் போலவே சாலிக்கு அவர்களும் சிறந்த ஆலிமாயிருப்பார்க ளென்று கம்பு கிறேன். சாமானியப் படிப்பாளிகளைக் காட்டிலும் ஆலிம்களுக்கு அத்வைத ஞானம் அதிகமா யிருக்கு மென்பதிற் சந்தேகமில்லை. இத்தகைய உலமாக்கள் என் புத்தகத்தில் கவனம் செலுத்தி அதில் தவறுக ளிருப்பதாகக் கண்டு அப்படிப்பட்ட மார்க்க விரோதமான புத்தகங்களை வெளியாக்கக்கூடா தென்று மரியாதை யுடன் எனக்குச் சற்புத்தி போதிக்க முன்வந்ததைப் பற்றி கன்றி பாராட்டுகிறேன். அந்தத் தவறுகளைத் திருத்தி உண்மையை வெளிப்படுத்தவேண்டு மாதலால் அது சம்மந்தமாக எனக்குத் தோன்றும் ஆக்ஷேபங்களைச் சொல்லி அவர்களிடம் சமாதானம் பெறவேண்டிய நிமித்தம் ஒரு தர்க்கம் தொடங்கி கெடுகாள் வளர்த்து கடைசியாகத் தமிழுலக முஸ்லிம்களுக்கும் பெரும் பயனை விளைப்பதாகவே அந்தத் தர்க்கம் முடிவுபெறக் கூடு மென்று கம்புகிறேன். இந்தத் தர்க்கத்துக்காக தாஜுல் இஸ்லாம் மாசிகையில் இடந்தரவேண்டுமென்று பத்திராதிபரைக் கேட் டிருக்கிறேன். என்னால் ஷை புத்தகம் வெளிப்பட்டதைப் பற்றி பத்திராதிபர் ஆச்சரியப் பட்டதனால் முந்தி அதற்குக் காரணம் சொல்லிவிட்டு அதன் பிறகு அவசர நிமித்தம் தற்போது இதிலே தேர்க்கத்தை ஆரம்பித்துக் கொள்ளுகிறேன். வபில்லாஹித் தவுபீகு.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி வெளிவந்த காரணம்.

எல்லா மார்க்கங்களிலும் இஸ்லாம் மார்க்கமே சிறந்த மார்க்க மென்று எதிர்மதவாதிகளுக்கு முன் காம் பறைசாற்றி வருகிறோம். அந்தச் சிறப்புக்கு மூலகாரணமா யிருப்பது முதற் பொருளான ஹக்கு தஆலாவை ஒன்றுபடுத்த லென்னும் தவ்ஹீதாகிய அத்வை தந்தான் என்பது மறைந்ததன்று. இத்துமதத் தவ்ஹீதாகிய அத்வைதம் வேதாந்த நூல்களில் மாத்திரம் கூறப்பட்டிருக்கிறதே தவிர மற்றப்படி அனுஷ்டானம் அதற்கு மாறுகத் தானிருக்கிறது. இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் தவ்ஹீதை, மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் திரிகரணங்களும் ஒத்துச் சாதிக்கின்றன. அதாவது:— இருப்ப தொன்றே என்னும் ஏக தெய்வக் கொள்கையும் ஏகதெய்வ விண்ணப்பமும் ஏகதெய்வ வணக்கமும் ஆகிய இம்மூன்றும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில்தான் இசைந்து இயங்குகின்றன. இந்த இயக்கந்தான் இதர மதஸ்தரை இஸ்லாமில் இழுக்கக் கூடிய யந்திரமா யிருக்கிறது. அன்றியும் தத்துவ விசாரணை புரிந்து தான் யார், தன் தலைவன் யார், என்று ஆராய்ந்து தலைவனில் தன்னை ஐக்கியம் செய்வதற்குரிய முத்தி சாதனத்துக்கு கோரான மூலமந்திரமாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவை பண்டிதர் பாமரர் எல்லோருக்கும் பொதுவாகப் போதிக்க வேண்டு மென்று இஸ்லாம் மார்க்கந்தான் கட்டளை யிடுகிறது. இம்மார்க் கத்தில் தோன்றி மறைந்த மஹான்களான ஆரிபூன்கள் இயற்றி யுள்ள அத்வைத நூல்கள் அகந்தமிருக்கின்றன வென்பதை அறி யாதார் சங்கையை அற்பமே.

அப்படியிருக்க எதிர் மதவாதிகளான இத்துக்கள் இஸ்லாம் மார்க்கமானது கர்மம், பக்தி என்னும் இருவித சாதனங்களை மாத் திரம் போதிக்கிறதே யொழிய முத்திசாதனமாகிய ஞானம் அதில் அறவே கிடையாதென்றும் தத்வ ஆராய்ச்சிசெய்து தன்னையும் தலைவனையும் அறிந்து தலைவனே காணுமிருக்கிற உண்மையை விளக்கிக்காட்டுகிற ஞானநூல் ஒன்றும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் போர்கள் ஒப் புலப்படவில்லை யென்றும் தங்கள் வேதத்தில் கர்ம அதனால் சத்திகாண்டம், இவைகளுடன் ஞானகாண்டம் இருப்ப சொல்லிறார்கள் ஆதாரமாகக் கொண்டு தங்கள் மதாச்சாரிகள்,

அகே அத்வைத நூல்களை இயற்றி இருக்கிறார்களென்றும் சமஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து அவை தமிழ் பாஷையில் செய்யுள்களாகவும் வசனரூபமாகவும் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு நீண்டகாலமாக கிலவிவருவதால் தங்கள் மார்க்கத்தார் அதைப் படித்து ஞானிகளாகி முத்தியடைந்திருக்கிறார்க ளென்றும் சமீபகாலம் அத்தகைய ஞானிகள் தங்களுக்குள் ஆயிரக்கணக்கா யிருக்கிறார்க ளென்றும், இஸ்லாம் மார்க்க வேதத்தில் ஞானகண்டமு மிருந்தால் அம்மார்க்கத்தி லதித்த மஹான்கள் அதை அகத்தியம் வெளிப்படுத்தி யிருப்பார்களென்றும் அப்படி இல்லாமையினாலேயே இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் அத்வைத ஞானம் சூத்ர சூன்யமா யிருக்கிறதென்றும் என்ன செய்வார்கள் பாவம்! முதல் நூலிலிருந்தால்தானே சார்பு நூல் பிறக்கு மென்றும் ஆதாரமே இல்லாதபோது ஆதேயம் எங்கிருந்து வரும் என்றும், இன்னு மிவை போன்ற ஏளனமான வார்த்தைகளையும் வாயால் பேசியும் கையால் எழுதியும் வந்ததை கான் கேட்டும் பார்த்து மிருக்கிறேன். இதனால் எனக்கு மதாபிமானச் சார்பாக ரோஷம் பிறந்து அப்ஸோஸ்! அப்ஸோஸ்!! ஆரம்பத்திலேயே அத்வைத ஞானத்துக்கு அஸ்தி வாரமான மூலமந்திரத்தை அனைவருக்கும் உபதேசிக்க வேண்டும் மென்று தாராளமாகக் கட்டளை யிடுகிற நமது மார்க்கத்தின் பெருமை தலைகீழாகப் புரண்டு ஞானமே இல்லாத மார்க்கமென்று ஏளனம் செய்யக்கூடிய நிலைமைக்கு வந்து விட்டதே யென்று எங்கிப் பெரு மூச்செறிந்து சற்று நிதானித்து யோசித்தேன். கடவுளுக்கும் உலகத்துக்கு முள்ள சம்பந்தம் இன்னவித மென்றறியாமல் ஜகத் கர்த்தனும் சர்வசக்தனும் சர்வக்ஞனும் சர்வாதீனனுமான கடவுள் ஒருவன் உண்டென்று மாத்திரம் பரோக்ஷமாக ஒப்புக் கொண்டு அவனுக்கு வழிபடுவதுதான் தவ்ஹீதாகிய அத்வைத மென்றும் அப்படி யொப்புக்கொண்டு வழிபடுகிறவனே முவஹ்ஹிதாகிய அத்வைதி யென்றும் கடவுளையும் உலகத்தையும் ஏகமாக்கி எல்லாம் அவனுயிருக்கிறான் என்று ஆரிபுன்கள் சொல்கிற தவ்ஹீதாகிய அத்வைதம் சுத்தப் பயித்தி யமென்றும் எண்ணிக் கொண்டு வஹ்மாகிய மருவிற் ஒக்கண்டு அத்வைத உண்மையை ஏற்றுக்கூடாமல் அதை
லாஹிரு உலமாக்கள் அத்வைதக் கொள்கை
என்றும் ஆரிபுன்களுடைய கிதாபுகளைப் பார்ப்

கெட்டுப் போவார்களென்றும் அவைகளைப் பார்க்கக்கூடாதென்றும் கிதாபுகளை எழுதிப் பாதினருகிலேயே அந்தக் கொள்கையில் ஜனங்களுக்குத் தவேஷமுண்டாகி எவரும் அத்வைதத்தை ஆதரிக்கவும் அதைப் படிக்கவும் எதிர்மதவாதிகளிடத்தில் அதைப்பற்றிக் நிரமாகச் சம்பாஷிக்கவும் இத்தச் சத்தியம் எங்கள் வேத குருநிகளால் கிலைநாட்டப்பட்ட தென்று எண்ணிக்கவும் ஏதுவில்லாமல் போய்விட்டதென்று என் மனதுக்குப் புலப்பட்டது.

பிறகு கான் சிந்தித்தாவது:—அத்வைதக் கொள்கையை சத்தியமென்று ஏற்பவரும் அதை அசத்திய மென்று மறுப்பவருமான இருவகுப்பாரும் இருக்கும்போது அத்வைத நூல்களைப் பார்க்கக் கூடாதென்ற நிர்மானம் மறுப்போர் கக்ஷியைத்தான் கட்டுப்படுத்தும், ஏற்போர் கக்ஷி அதை இலக்ஷியம் செய்யாது. மறுப்போர் தங்கள் கொள்கைக்கு விரோதமான நூலைப் பார்வையிட்டாலும் இது தவறென்று தள்ளிவிடுவார்களே யொழிய அதனால் தங்கள் கொள்கையை விட்டு விட மாட்டார்கள். ஆனால் அத்வைதத்தை உள்ளபடி உணர்ந்துகொள்ளக் கூடிய பூர்வீத்தக் காரர் பாரபக்ஷமில்லாமல் உண்மையைக் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் ஆய்ந்து கோக்குவார்களாகில் அவர்களின் துவிதக்கொள்கை நீங்கி அத்வைதக் கொள்கை குடியேறக் கூடும். அத்வைத நூல்களைப் பார்க்கக் கூடா தென்று தங்கள் பக்ஷத்தாரை அவர்கள் கட்டுப்படுத்தின போதிலும் அவைகளை வெளிப்படுத்தக் கூடாதென்று அத்வைதிகளைத் தடைசெய்ய அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. "அத்வைத மதம் மார்க்க விரோதம்", என்று வாதிக்கின்ற இவர்களிடத்தில் இந்துமத வேதாந்தி எவரேனும் வந்து அத்வைத சம்பாஷணை செய்ய கேர்ந்தால் இவர்கள் எங்கள் வேதத்தில் அத்வைதக் கொள்கை இல்லையென்றே சாதிப்பார்கள். அப்போது இஸ்லாம் மதவேதம் அத்வைத ஞானமில்லாத அற்ப வேதமென்று அவர்கள் ஏளனம் செய்வதற்கு இவர்கள் அவர்களுக்குப் பக்கபலமான சாக்ஷிகளா யிருப்பார்கள். இன்னும் அத்வைதக் கொள்கையைச் சத்தியமென்று ஏற்போர்களிலும் சிலர் அதை வெளிப்படுத்தக் கூடாதென்றும் அதனால் சாமானிய ஜனங்கள் வழிகெட்டுப் போவார்களென்றும் சொல்கிறார்கள். இதானது ஒருவன் தன் தகப்பனின் ஆதீனத்

தைத் தம்மிமார்கள் அடைக்தால் துர்வினியோகம் செய்து கெட்டுப் போவார்க ளென்று அதை அவர்களுக்குக் காட்டாமல் தானே அமுக்கி வைத்துக் கொள்வது போலிருக்கிறது. இது கதவை மூடிக் கழுத்தை அறுத்த லென்னும் வஞ்சகத் தொழிலே யல்லாது வேறல்ல. அத்வைத ஞானத்துக்கே ஆதி வித்தாக அமைக்கப்பட்ட அல்கலிமத்துத் தையிபாவை அனைவர்க்கும் போதிக்கவேண்டு மென்று கமது மார்க்கம் விதிக்கும்போது அதை வெளிப்படுத்தக்கூடா தென்பது மார்க்க விரோதமேயாம். பிறர் அபிப்பிராயம் இதற்கு மாறு பட்டிருந்தாலு மிருக்கட்டும், இதற்குத் தக்கவிதமான பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று என் மனம் எனக்கு ஆலோசனை சொல்லிற்று. அதன்படி எனது சத்திய வேதத்தின் முக்கிய கருத்து அத்வைதந்தா னென்று அதன் பெருமையை வெளிப்படுத்தவும் அத்வைதக் கொள்கையை ஆதரிக்கவும் அதைத்தழுவி யனுஷ்டிக்கும் தமிழுலக முஸ்லிம் களுக்கு அத்வைத ஞான உணர்ச்சியை உண்டாக்கவும் **கலிமத் துல் ஹக்கி** என்னும் கிதாபிலிருந்து முக்கியமான சில பாபுகளை மொழிபெயர்த்து **முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி** என்று பெயரிட்டு அதற்குச் சார்பாக **துஹ்பத்துல் முர்ஸலா** என்னும் ஓர் அரபு வேதாந்தநூலைத் தமிழ் படுத்தி அத்துடன் சேர்த் திருக்கிறேன். இன்னும் இந்துமத அத்வைதிகளில் எவரேனும் வந்து கம்மவரிடத்தில் அத்வைத சம்பாஷணை செய்ய கேர்ந்தால் அவர்கள் பிரயோகிக்கும் சொற்களை அறிந்து விடையளிப்பதற்கு அவர்களுடைய வேதாந்த பரிபாஷை கம்மவர்க்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டு மென்றும் அவர்களுடைய வேதாந்தமும் கம்முடைய இர் பான் நூலும் எந்தெந்த அம்சங்களில் ஒத்திருக்கின்றன வென் பதை ஊகித்தறிய உதவியா யிருக்கவேண்டு மென்றும் **இந்துமத வேதாந்த பகுதி** என்பதையும் இணுதியில் இணைத்திருக் கிறேன். மேலே கூறிவந்தவைகளே யான் இப்புத்தகத்தை அச்சி யற்றி வெளிப்படுத்தினதற்கு முக்கிய காரணங்களென்றறிக. இப்புத்தகத்துக்குச் சிறப்புப் பாயிரமாக இந்துமத அத்வைத ஞானி யொருவர் இயற்றிய செய்யுள்களில் அடியிற் கண்ட 2 செய்யுள்கள் யான் இப்புத்தகத்தை வெளி யிட்டதில் எனது கோக்கம் இது வென்பதை கன்குவிளக்கும்.

அத்துவித நூலுணர்ச்சி முஸ்லீம்கள்
மதத்தினுமுண் டறிமி னென்றே
சித்தியமா மறிவுணர்த்தும் அறபிமொழி
நூலொன்றை கெடுகா ளாய்ந்து
வித்தகமாந் தமிழ்மொழியில் யாவருமே
வெளிதுணர விளக்கி னனால்
சித்தநிறை மகிழ்ச்சியினால் கெல்லிகை
ருறையுமொரு செம்ம லம்மா. (4)

வல்லவர்கள் புகழ்ந்தேத்தும் அத்தகைய
நூலின்பெயர் வழுத்தக் கேண்மோ
தொல்லுலகி னிலைமுஸ்லீம் அத்துவித
மூலமொழி தொகுத்துச் சொன்னேன்
கல்வியினிற் பேரறிவிற் கலைகளிலே
செல்வநின்ற கருத்து வாய்ந்தோன்
கல்லவர்க வினமகளால வப்துல்ரகி
மானெனுஞ்சீர் காவல் லோனே. (5)

மு. அப்துர் றஹ்மான்,
கெல்லிகுப்பம்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியைப்பற்றிய தர்க்கம் ஆரம்பம்.

ஹிஜ்ரி 1343வது ரஜபுமீ நிய தாஜுல் இஸ்லாம் மாசிகை 16-வது பக்கத்தில் முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி என்ற மகுடத் தின் கிழ் மை புத்தகத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபமாக ஒரு சாலிக்கு செவ்வாய்ப்பேட்டை (சேலம்) என்பவர் மை புத்தகத்தையும் அத்துடன் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களையும் பார்த்ததாகவும் அதில் இந்துமத வேதாந்த பகுதியும் சேர்த்து முஸ்லிம்களின் அத்வைதத்துடன் ஒத்துப்பார்க்க ஏதுவா யிருக்கிறதென்று சொல்லி யிருக்கிறதாகவும் இந்துக்கள் பண்டிதர்களா யிருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு ஹுதா (கடவுள் ஒரு வஸ்துவில் கலந்திருத்தல்) இத்திஹாதுடைய மஸ்அலாவே தெரியாதென்பது

வெளிப்படை யென்றும் அப்படி இருக்க இஸ்லாம் மார்க்கத்துடன் ஒத்துப் பார்க்க இந்து மார்க்கத்துக்கு என்ன ஹகிகத்து இருக்கிற தென்பது தெரிய வில்லை என்றும் பிறவும் எழுதியிருக்கிறார்.

இதன்மேல் நமது ஆக்ஷேபம்.

சாலிகு என்பவர் எதைக் கருதி இந்த எழுதினர் என்பது புலப்படவில்லை. இந்துமத பண்டிதர்களுக்கு ஹுஜ்ஜால் இத்திஹாதுடைய மஸ்அலா தெரியாமையே அவர்களுடைய மார்க்கத்தில் இஸ்லாமை ஒத்துப்பார்க்கும் ஹகிகத்து ஒன்றுமில்லை என்பதற்கு அத்தாட்சியா? அந்த மஸ்அலா அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் இஸ்லாமை அவர்களுடைய மார்க்கத்துடன் ஒத்துப்பார்க்க அதில் அந்த ஹகிகத்து இருக்குமா? ஒன்றை மற்றொன்றுடன் ஒத்துப் பார்ப்பதற்கும் ஹுஜ்ஜால் இத்திஹாதுகளுடைய மஸ்அலாவுக்கும் என்ன சம்பந்த மிருக்கிறது? இரண்டு வர்த்தகர் தங்கள் லேவா தேவி கணக்குகளை ஒத்திட்டுப் பார்க்கவேண்டு மென்றால் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் இருவர் கணக்கிலும் சரியா யிருக்கின் றனவா, மாறுபடுகின்றனவா என்பதைத்தானே கவனிக்க வேண்டும்? அவர்களுக்கு ஹுஜ்ஜால் இத்திஹாது மஸ்அலாவே தெரியாதிருக்க அவர்களுடைய கணக்கை ஒத்துப்பார்க்க எவர் கணக்கிலும் என்ன ஹகிகத்து இருக்கிறது என்று சொல்லலாமா? சொல்லலா மென்றால் அது அர்த்தமில்லாத வெறுஞ்சத்தியமே யாம். சாத்தன் என்பவனுக்கு ஒருகடையும் கொத்தன் என்ப வனுக்கு ஒரு கடையுமிருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். சாத் தன்கடை செய்யும் கொத்தன் கடை செய்யும் ஒரே இனம்தான். இரண்டையும் மாதிரி பாருங்கள் என்று ஒருவன் சொன்னால் மற் றொருவன் அவனை மறுத்து சாத்தனுக்குச் சர்க்கரை என்பதே இன்னதென்று தெரியாதே அப்படி யிருக்க அவன் கடை செய் யுடன் கொத்தன்கடை செய்யை மாதிரிபார்க்க அவன் கடைக்கு என்ன தத்துவமிருக்கிறது என்று சொல்வது போலிருக்கிறது சாலிக்கு அவர்களின்வாதம். இவர் ஒத்துப்பார்க்க அதில் என்ன ஹகிகத்து இருக்கிறதென்பது தெரியவில்லை என் றிருந்தே அதைத் தெரிவிப்பது நமது கடமைதான். ஒரு அங்கத்தி லுள்ள அம்சம் மற்றொரு அங்கத்திலும் பொருத்தியிருக்கிறதா என்று ஆராய்வதே ஒத்துப்பார்த்தலாம்; உதாரணமாக:—சாத்தன் என்பவன் நிறத்தில் சிவப்பனும் வளர்ச்சியில் நெடியனும் படிப்பில் புலவனுமா யிருக்கிறான். இந்த மூன்று அம்சங்களிலும் கொத் தனும் அவனுடன் ஒத்து சிவப்பனும் நெடியனும் புலவனுமா யிருக்கிறான். ஆனால் சாத்தன் குருடனும், கொத்தன் கண்ணனு மாக மாறுபட்டிருந்தாலும் மேலே கண்ட மூன்று அம்சங்களிலும் அவர்க ளிருவரும் ஒத்திருக்கிறார்களென்று சொல்லத் தடை யில்லை. மார்க்கத்துக்குரிய பல அம்சங்கள் ஒவ்வொரு மார்க்கத் திலுமுண்டு. ஞானம், பக்தி, கர்மம் என்பவைகளே அந்த அம்சங்களின் மூலங்களாம். இப்போது மற்ற மார்க்கங்களை விட்டு இஸ்லாம் மார்க்கம், இந்துமார்க்கம் ஆகிய இரண்டு மார்க்கங் களிலும் மேலே கண்ட மூன்று மூலங்களும் இருக்கின்றனவா என்று உற்று நோக்கின் உண்டென்றே ஒப்பவேண்டும். ஞான மென்பது ஜகத்கர்த்தாவாகிய கடவுளின் இருப்பை உள்ளபடி உணர்ந்து அந்தக் கடவுளுக்கும் உலகத்துக்கு முள்ள சம்பந்தம் எப்படிப்பட்ட தென்று ஆராய்ந்து சிந்தித்துத் தெளிவதாம். பக்தி என்பது அந்தக் கடவுளிடத்தில் பேரன்பு வைத்து அவ னுக்கு அச்சப்படுவதாம். கர்மம் என்பது மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய நிரிகரணங்களும் ஒத்து அந்தக் கடவுளுக்கு வழிபடுவ தாம். இவைகளில் பக்தியும் கர்மமும் இந்துமார்க்கத்தில் ஒரு விதமாகவும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் வேறு விதமாகவும் மாறு பட்டிருக்கின்றன வென்பது வெளிப்படை ஞானம் அப்படி யில்லை.

இஸ்லாம் மார்க்கத்தி லுதித்த ஆரிபூன்களாகிய அக்ஷை நிகள் கடவுளின் உண்மையை விளக்கிக் காட்டினதில் அந்தக் க..வுளென்ற வுஜூது ஒன்றே எதார்த்தமான வுஜூதென்றும் சர்வ சிருஷ்டிகளும் மண்ணில் கடம்போல் பொன்னில் பணிபோல் கடலில் அலைபோல் கானலில் ஜலம்போல் அந்த ஒரே வுஜூதில் தோன்றி ஒடுங்குகிற கற்பனையான வுஜூதுகள் என்றும் கானலே ஜலமாகத் தோன்றுவது போல் அந்த வுஜூதே உலகமாகத் தோன்றுகிற தென்றும் ஜலமாகத் தோற்றுகிற கானல் தனது சுயவடிவம் கெடாமல் தானிருந்தபடி இருப்பதுபோல் உலமாகத்

தோற்றுகிற வுஜூது தனது தத்சொரூபமான தாத்து கெடாமல் தானிருந்தபடி பரிசுத்தமா யிருக்கிற தென்றும் வுஜூதே உலக மாக வெளியாயிற்றென்றாலும் உலகத்தை அந்த வுஜூதுதான் என்றாவது வுஜூதுக்கு வேறு என்றாவது சொல்வதற்கு சாத் தியப்படாமல் (லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு வலாகைருன்) வுஜூது தானுமல்ல வுஜூதையன்றி வேறுமல்ல என்கிற இலக்கணத்தை உடையதா யிருக்கிறது. உலகம் என்றும் ஆயத்து அஹாதீசு முதலான சுருதிகளாலும் யுக்தியின் தர்க்கத்தாலும் தங்கள் ஆராய்ச்சியின் அனுபவத்தாலும் தெளிந்து சித்தாந்தப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இதேபோல் இந்து மார்க்கத்தில் தோன்றிய அத்வைத வேதாந் திகள் பிரம்மம் ஒன்றே சத்துப் பொருளா யிருக்கிற தென்றும் பிரமனுடை நிரிமூர்த்திகளும் மற்ற சிருஷ்டிகளும் அசத்துப் பொருள்கள் என்றும் பிரமம் தனது சுயவடிவத்துக்குத் தோஷ மில்லாமல் தானிருந்தபடி பரிசுத்தமா யிருந்து கொண்டு தானே எல்லாமாய் விருந்திருக்கிற தென்றும் பிரம்மத்தை யன்றி உலகம் ஓர் தனிமுதல் அல்லவென்றும் பிரம்மமே உலகாக விரிந்த போதிலும் உலகம் அந்தப் பிரம்மந்தானுமல்ல பிரம்மத்துக்கு வேறுமல்ல வென்றும் இன்னதன்மைத் தென்று சொல்லவராத அநிர் வசனீயம் என்கிற இலக்கணத்தை யுடையதாயிருக்கிறது. உலகம் என்றும் பிரம்மத்துக்கும் உலகத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் பழுதைக்கும் அதிற்றோன்றிய பாம்புக்குமுள்ள சம்பந்தம் போல் வது அல்லது கானலுக்கும் அதில் தோன்றும் ஜலத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் போல்வது அல்லது மனதுக்கும் அதில் தோற்றுகிற கனவு உலகத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் போல்வது என்று அவசரத் துக்குத் தக்கபடி பல உபமானங்களைக் கூறி அதன் உண்மையை விளக்கிக் காட்டி யிருக்கிறார்கள். இந்த நூலிலும் இதன் சார்பு களும் இந்துமத வேதாந்தத்திலு மிருப்பதனால்தான் முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியுடன் இந்துமத வேதாந்தப் பகுதியைச் சேர்த்து இதை நம் இஸ்லாம்மார்க்க அத்வைதத்துடன் ஒத்துப் பார்க்க எதுவாயிருக்கு மென்று எழுதியதென்பதை சாலிக்கு இப்போது தெரிந்து கொள்வாராக.

ஹுஜ்ஜால் இத்திஹாதுடைய மஸ்அலாவே இந்துமதப் பண் டிதர்களுக்குத் தெரியாதென்கிறார். மெய்தான், ஹுஜ்ஜால் இத்தி ஹாது மஸ்அலா என்று நாம்சொல்லும் சத்சொரூபமான அறிவாக

கியம் அவர்களுக்குத் தெரியாதுதான். ஆனால் அதன் அர்த்த ரூபமான பொருளைப்பற்றின வாதம் அவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவர்களுக்கு அது தெரியாதென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அது சம்பந்தமாக நமக்குத் தெரிந்து விட்டதைப் பற்றி நாம் பேசுவோம். ஹுஜ்ஜால் என்பதற்குக் கடவுள் ஒரு வஸ்துவில் கலந்திருத்தல் என்று அர்த்த மெழுதி யிருப்பது சரி தானே? அந்தக் கலந் திருத்தலுக்கு உபமானங் கூறவேண்டு மாயின் பாலும் நீரும் கலந்திருத்தல் அல்லது கடுகும் சீரகமும் கலந்திருத்தல் அல்லது குடத்தில் மண் கலந்திருத்தல் அல்லது மேகத்தில் ஜலம் கலந்திருத்தல் போல் என்று சொல்லலாமா? சொல்லலாமெனின் ஹுஜ்ஜுக்கு ஹால்து ஒன்றும் மஹல்து ஒன்றுமாக இரண்டு வஸ்துக்கள் வேண்டுமே? பாலும் நீரும் கலந்திருத்தல்போல் என்ற உபமானத்தில் ஹால்து எது? மஹல்து எது? கடுகும் சீரகமும் கலந்திருத்தல் போல் என்ற உபமானத்தில் ஹால்து எது? மஹல்து எது? ஹால்தியும் மஹல்தியும் வெவ் வேறுகப் பிரிக்கக்கூடுமா? கூடாதா? ஹால்து இருக்குமிடத்தில் மஹல்து இருக்குமா? குடத்தில் மண் கலந்திருத்தல் போல் என்ற உபமானத்தில் மண்ணைவிட்டுக் குடத்தை வேறுகப் பிரித்து வைக்கலாமா? மேகத்தில் ஜலம் கலந்திருத்தல் போல் என்ற உபமானத்தில் மேகம் ஒரு பொருள் என்றும் ஜலம் அதற்கு வேறான ஒரு பொருள் என்றும் சொல்லலாமா? குடம், மேகம் என்ற இஸ்முகளுக்கு முஸம்மாக்களான பொருட்கள் எவை? கடவுள் கலந்திருக்க அவனையன்றி அவனுக்கு அன்னியமாக ஒரு வஸ்துவுண்டா? ஹுஜ்ஜுக்குக் கடவுள் ஒரு வஸ்துவில் கலந் திருத்தல் என்று எழுதிவிட்டதால் அதன் அர்த்தம் தெரிந்து விட்டது. இனி இத்திஹாது என்பதற்கு உபமானத்துடன் அர்த்தமும் மேலே காட்டியுள்ள வினாக்களுக்கு விடைகளும் தரவேண்டுமாய் சாலிக்கு அவர்களை மிக்க பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். வஸ்ஸலாம் (விடைகள் வந்தபின் விஞ்ஞியவை தொடரும்.)

மு. அப்துர் றஹ்மான்,
கெல்லிகுப்பம்,

பினங்குவாசியாகிய நண்பரவர்களெழுதிய கடித நக்கல்.

16—10—24

கான முன் கடிதத்தில் எழுதியபடியும் தாங்கள் கேட்ட படியும் வஹ்தத்துல் வுஜூதுக்கு கான் கொண்டிருக்கும் இலக்கி யார்த்தம் வருமாறு காண்க. வஹ்தத்தில் வுஜூது என்றால் வுஜூது ஒன்று என்பதுதான். அதாவது உள்ளது ஒன்றே என்பது, உள்ளது, ஒன்றேயல்லாது இரண்டு அல்லது பல அல்ல வென்பதுதான் அர்த்தம். ஆனால் அந்த வுஜூதாகிய வஸ்துக்குப் பல தஜல்லியாத்துகள் உண்டு. அவைகள் தான் தஅய்யுனாத்து என்றும் தனஸ்ஸுலாத்து என்றும் ஹுலூலு என்றும் சொல்லப் படும். ஒவ்வொரு தஜல்லியாகிய தஅய்யுனுக்கு வெவ்வேறு வித மான சிபத்துகளும் குணப்பாடும் ஹுக்குமுகளும் காமங்களும் மற்றபாக்களும் உண்டும். அப்படியிருந்தாலும் வுஜூது என்ற பதத்தால் எல்லாத் தஅய்யுனாத்துகளும் ஒரே வஸ்துதான். தஅய்யுன் என்ற பதத்தால் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு தான். ஒன்று மற்றொன்றாகாது. ஏனென்றால் குணத்தாலும் செயலாலும் காமத்தாலும் ஹுக்மாலும் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறாயிருக்கிறது, எதுபோ லென்றால் இரும்பினாலாகிய கத்தி, கத்திரி, கோடாலி, மம்மட்டி, சம்மட்டி, துப்பாக்கி, பீறங்கி, அறம், வாள் போல்வன இரும்பு என்ற பொருளில் எல்லாம் ஒன்றுதான்; தஅய்யுனுடைய புரத்தில் வெவ்வேறுதான். ஆகையால் ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றாக மாட்டாது; அப்படி ஒன்றுதான் என்று சொன்னால் இரண்டு தனிதனி வுஜூது ஒன்று சேர்ந்த ஒரு வஸ்து வென்றாகும். ஆகையால் ஹக்கு ஹக்குதான் கல்கு கல்கு தான்; ஹக்கை கல் கென்றும் கல்கை ஹக்கென்றும் சொல்லக் கூடாது. (இதன் தொடர் இன்னு மிருக்கிறது. சமயம் கேரும் போது வெளி வரும்.)

இதற்கு நானெழுதிய ஜவாபு.

வுஜூதினாது தஜல்லியாத்து என்னும் தஅய்யுனாத்துகள் வுஜூது என்ற பதத்தால் எல்லாம் ஒரே வஸ்துதான் என்றும் தஅய்புன் என்ற பதத்தால் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறுதான் என்றும் அவை காமரூபங்களாலும் குணங்களாலும் செயல்க ளாலும் விதிகளாலும் பேதப்பட்டு ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு யிருப்பதால் ஒன்று மற்றொன்றாகாது என்றும் எழுதினீர்கள். இதை எதற்காக எழுதினீர்களென்பது புலப்படவில்லை: காம ரூபாதி பேதங்களால் வஸ்துக்கள் பலவாயிருக்கின்றன வென்பதை எவரும் மறுக்கவில்லையே. பூமி வானமாகும் வானம் பூமியாகும் என்றாவது வானமும் பூமியும் வெவ்வேறல்ல இரண்டும் ஒன்று தான் என்றாவது அல்லது இன்சான் ஹைவானாவான் ஹைவான் இன்சானாகும் என்றாவது இன்சானும் ஹைவானும் வெவ்வேறல்ல இரண்டும் ஒன்றுதான் என்றாவது எவரேனும் சொல்லியிருந்தா லல்லவா அதை மறுத்து ஒன்று மற்றொன்றாகாது அல்லது இரண்டும் ஒன்றாகாது வெவ்வேறுதான் என்று சொல்லவேண்டும்? முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியிலும் அவ்வாறு சொல்லியிருப்ப தில்லையே. வானத்தை வான மென்றும் பூமியைப் பூமியென்றும் இன்சானை இன்சான் என்றும் ஹைவானை ஹைவானென்றும் விவகரிப்பதும் அவைகளை வெவ்வேறாகப் பிரித்து அறிவதும் முவஹ்ஹிதுகளிடத்தில் சுத்த சமானமாயிருக்கிற தென்று எழுதி யிருக்கிறதே பின்பு எவர் இவ்வாறு சொன்னார் என்று தாங்கள் ஒவ் வொரு தஅய்யுனும் வெவ்வேறு தான் ஒன்று மற்றொன்றாகாது என்று எழுதினீர்கள்? பின்பு இந்த எழுத்துக்குச் சாதகம்போல் இரும்பையும் அதனாலாகிய கத்தி கடப்பாரை முதலிய கருவி களையும் உபமானமாக எழுதினீர்கள். இந்த உபமானம் தங்க ளுக்குப் பாதகமும் அத்வைதிகளுக்குச் சாதகமுமாய் முடியு மென்பதை கொஞ்சமும் கவனித்தீர்களில்லை. ஏனென்றால் இரும்பு என்ற பொருளில் எல்லாம் ஒன்றுதான் என்றும் தஅய்யுன் (கத்தி, கடப்பாரை முதலிய கருவிகள்) என்கிற புறத்தால் வெவ்வேறுதான் என்றும் சொல்கிறீர்கள். இது சரிதான் இதற்குப் பிறகு "ஆதலால் ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றாகமாட்டாது" என்கிறீர்களே அது சரியாகுமா? எதற்காக எடுத்த உபமானத்தை

எதில் கொண்டுபோய் பொருத்துகிறது? ஒரு தஅய்யுன் மற்றொரு தஅய்யுனகா தென்பதற்கு இரும்பினுலாகிய கத்தி கடப்பாரை முதலியவைகளே உபமானித்தால் கத்தி கடப்பாரையாகாது கடப் பாரை கத்தியாகாது, கத்தி வேறுதான் கடப்பாரை வேறுதான் என்று கொள்ளவேண்டுமே யல்லாது இரும்பும் கத்தியும் ஒன்று காது இரும்பு வேறுதான் கத்தி வேறுதான் என்று கொள்வ தெப் படி? இரும்பு ஸ்தானத்தில் ஹக்கையும் கத்தி ஸ்தானத்தில் கல்கை யுத்தானே வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆனல் ஒரு பொருள் பலவாயிற்று என்பதற்கு இந்த இரும்பு உபமானம் ஏகதேச உபமானமே யல்லாது முற்றும் பொருத்தமான உபமான மல்ல. இரும்பு விகார மடைந்து பல கருவிகளானதுபோல் ஹக்கு விகாரமடைந்து பல கல்காயிற்று என்று ஆரிபூன்கள் சொல்வதில்லே. ஹக்கு தனது தூய்மைக்கு யாதொரு தோஷ மணுகாதபடி அதிருந்தவாறிருக்க அதுவே பல கோலங்களாக வெளியாயிற்றென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த வெளிப்பாட்டிற்குப் பொருத்தமான உபமானங்களையும் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். என்றாலும் நாங்கள் இரும்பு உபமானத்தை எழுதி விட்டபடி யால் அதுவும் தங்களுக்குப் பாதகமாய் முடிவதைப் பாருங்கள். ஹக்கென்னும் இரும்பானது கல்கென்னும் கத்தி கடப்பாரை யாகச் சமைந்த தென்றால் உபமானத்தில் இரும்பானது இஸ்மும் முஸம்மாவுமான அதாவது;—சொல்லும் பொருளுமான ஒரு வஸ்துவாயிருக்கிறது. கத்தி கடப்பாரைகளோ பொருளல்லாத வெறுஞ் சொல்மாத்திரமான நாமரூபத் தோற்றங்களா யிருக் கின்றன. இரும்பையன்றி கத்தி கடப்பாரை என்பவைகளுக்குச் சுயமான வுஜூதில்லே. இரும்பாகிய ஆகாரத்தின் மேல் கத்தி கடப்பாரைகளென்கிற நாமரூபங்களைப் பெற்று அவை வுஜூதுகள் போல் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் ரூபங்கள் அழிந்தால் நாமம் களும்போய் இரும்பாக மிஞ்சுகின்றது. ஆதலால் கத்தியாகு முன் னேயும் கத்தியாயிருக்கும்போதும் கத்தி அழிந்த பிறகும் முக்கா லத்து மிருப்பது இரும்பு ஒன்றுதான். கத்தி யென்பது இரும்பின் வேருன ஒரு வஸ்துவா யிருந்ததில்லே. இரும்பில் தோன்றி யொடுங்கின ஒரு அஸருதான், இடையில் கத்தி என்கிற நாமரூபங் களால் விபகரிக்கப்பட்டது. முன்னேயுமில்லாமல் பின்னேயு மில்லாமல் இடையில் இரும்பினிடத்தில் தோன்றிய இந்த

அஸரை வுஜூது என்று எங்ஙனம் சொல்வது? இந்த அஸரை இரும்பிலடக்கி இரும்பையே வுஜூது என்று சொல்லவேண்டும். கத்தி என்பது அஸரும் இரும்பென்பது மவ்தவுல் ஆஸாருமா யிருக்கிறது (அதாவது:—கத்தி ஆதேயமும் இரும்பு ஆதாரமுமா யிருக்கிறது.) அஸரு அழிவதினுல் அதன் மப்தவுக்கு யாதொரு ஹானியில்லே. இதேபோல் உபமேயத்தில் ஹக்காகிய வுஜூதி னிடத்தில் தோன்றிய தஅய்யுனத்தாகிய கல்குகள் அஸருகளா யிருக்கின்றன. ஹக்கு மப்தவுல் ஆஸாயிருக்கிறது. இரும்பினது அஸருகளே விவகார நிமித்தம் கத்தி கடப்பாரைகள் என்று சொல்வது போல் வுஜூதினது அஸருகளாகிய தஅய்யுனத்துகளே விவரிக்கவேண்டி வானமென்றும் பூமி யென்றும் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும் வழங்குகிறோம். இரும்பையன்றி கத்தி கடப் பாரை முதலியவைகளுக்குச் சுயமான வுஜூதில்லாவாறு போன்று ஹக்கையன்றி இந்த கல்குகளுக்குச் சுயமான வுஜூதில்லே. ஆத லால் இரும்புதான் கத்தி, இரும்புக்குக் கத்தி வேறல்ல, இரும்பும் கத்தியும் ஒன்றுதான், அதாவது:—கத்தியும் இரும்புதான் என்று சொல்லுவதுபோல ஹக்குதான் கல்கு, ஹக்குக்கு கல்கு வேறல்ல, ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றுதான், அதாவது:—கல்கும் ஹக்குதான் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?

அப்படிச் சொன்னுல் இரண்டு தனித்தனி வுஜூது ஒன்று சேர்ந்த ஒரு வஸ்துவென்றாகும் என்றும், ஹக்கு ஹக்குதான் கல்கு கல்குதான் என்றும் ஹக்கை கல்கென்றும் கல்கை ஹக் கென்றும் சொல்லக்கூடாதென்றும் அந்த இரட்டை சித்தாந்தத் தையே ஸ்தாபிக்க வருகிறீர்கள். வுஜூது ஒன்றுதான் என்பதன் உண்மை விளங்கியிருந்தால் இரண்டு தனித்தனி வுஜூது என்று அர்த்தமில்லாத வெற்றுரை வெளிப்படாது (மாவும் சர்க்கரையும் சேர்த்துச் செய்யப்பட்ட ஓர் அடையை விவகார நிமித்தம் இரண்டு தனித் தனி வுஜூதுகள் ஒன்று சேர்ந்த ஒரு வஸ்து வென்று சொல்லலாம். அவ்விரண்டும் வெவ்வேறு பொருளா யிருப்பதால் மாவுவேறு தான் சர்க்கரை வேறுதான் மாவை சர்க்கரை என்றும் சர்க்கரையை மாவு என்றும் சொல்லக்கூடாது. மாவு மாவுதான், சர்க்கரை சர்க்கரை தான். மாவும் சர்க்கரையும் போல் இரும்பு ஒரு பொருளும் கத்தி ஒரு பொருளுமாக இரண்டு தனித்தனி வுஜூதுகள் இல்லையே இரும்புதானே

கத்தியா யிருக்கிறது. அப்படி இருக்க இரும்பு வேறு தான் கத்தி வேறுதான் என்பதற்குப் பொருளென்ன? வஜூதாகிய ஹக்கே தஅய்யுனுத்தாகிய கல்கா யிருப்பது பற்றி கத்தியை இரும்புதான் என்று சொல்வதுபோல் கல்கை ஹக்குதான் என்று சொன்னால் அப்போது ஹக்கு தனித்தனி இரண்டு வஜூதுகள் ஒன்று சேர்ந்த வஸ்து வென்றாகு மென்பது என்ன விந்தை?) கல்லது இரண்டு தனித்தனி வஜூது என்றதில் ஹக்கு ஒரு வஜூது கல்கு ஒரு வஜூது என்பதோ? அல்லது கத்தி ஒரு வஜூது கடப்பாரை ஒரு வஜூது என்பதோ? எது தாங்கள் கருதிய பொருள்? ஹக்கும் கல்கும் ஆகிய இரண்டு தனித்தனி வஜூது என்றால் ஹக்குதான் வஜூது என்பதும் ஹக்கையன்றி கல்குக்கும் தனிவஜூதில்லை என்பதும் மேலே சொல்லி வந்த விபரத்தால் விளங்கும். கத்தியும் கடப்பாரையும் போல் இரண்டு தனித்தனி வஜூதுக ளென்றால் கத்திக்கும் தனிவஜூதில்லை. கடப்பாரைக்கும் தனிவஜூதில்லை. இரண்டுக்கும் வஜூதா யிருப்பது இரும்பு ஒன்றுதான். இதேபோல் எல்லா கல்குக்கும் வஜூதா யிருப்பது ஹக்கு ஒன்றுதான். ஹக்குக்கு வேறுள தனிவஜூது இல்லவேயில்லை. வஜூது ஒன்றே யன்றி இரண்டில்லை யென்றாகச்சே பின்பு ஒன்று சேர்வதற்கு இரண்டு தனித்தனி வஜூது எங்கே யிருக்கிறது?.....வஜூதை ஒன்றாக்கிச் சொல்வது தவ்ஹீது என்றும் இரண்டாகிச் சொல்வது ஷிர்கு என்றும் நன்றாய் விளங்கும்படி ஷெய்குல் அக்பர் முஹ்யித்தீனிப்னு அறபி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் புகூசில் சொல்லியிருப்பதைத் தாங்கள் கவனித்திருந்தால் இரண்டு தனித்தனி வஜூதுகள் சேர்ந்த ஒரு வஸ்து வென்றாகு மென் றெழுதமாட்டீர்கள். வஜூதினது தஜல்லியே தஅய்யுனுத்தாய் வெளியாயிற்றென்றால் அந்த தஜல்லி வஜூதுக்குத் தற்கிழமையா? பிறிதின் கிழமையா? தற்கிழமை யென்றால் அந்தத் தஜல்லியை வஜூதின் வேறாகச் சொல்லலாமா? பிறிதின் கிழமை யென்றால் வஜூது ஒன்றே பலவா யிருக்கிற தென்பதற்குப் பொருளென்ன? அல்லது குயவன் பாணையைச் செய்தா னென்பது போல் ஹக்கு தஆலா கல்கைப் படைத்தானென்பதே தஜல்லியானன் என்பதற்குப் பொருள் என்கிறீர்களா? அப்படிச் சொன்னால் பாணையை உண்டாக்கக் குயவனுக்கு மண்ணைப்போல் ஒரு முதலிருப்பது போல்

கல்கைப் படைக்க ஹக்கு தஆலாவுக்கு ஒரு முதலிருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் ஹக்கு ஒரு வஜூதும் அந்த முதல் ஒரு வஜூதுமாகி வஹ்தத்துல் வஜூது பாத்திலாய்விடுவதோடு அல்லாஹு தஆலா தன்னுடன் யாதொரு வஸ்துவுமில்லாமல் தானாயிருந்தான் (தற்போதுமப்படியே யிருக்கிறான்) என்கிற ஹதீசும் அபத்தமென்றாகும்.....இதுவுமன்றி ஆலமும் அதன் எல்லா ஜுஸ்வுகளும் தமக் கெனச் சுயமான வஜூதில்லாத ஆதேயங்களாயிருக்கின்றன வென்றும் வஜூதுதான் அதற்கு ஆதாரமான கீலிக்கள மென்றும் துஹ்பத்துல் முர்ஸலாவில் சொல்லி யிருக்கிறார்களே இரும்பாகிய ஆதாரத்தில் கத்தி எப்படி ஆதேயமோ அப்படித் தானே ஹக்காகிய ஆதாரத்தில் கல்காகிய ஆதேயம் இருப்பதாக எண்ணவேண்டும்.

இரும்பென்கிற ஒரு பொருள் உண்டென்று மாத்திரம் கேள்விப்பட்டு அதை எப்போதும் பார்த்திராத ஒருவன் தன்கையில் வைத்திருக்கிற கத்தியை மற்றொருவன் பார்த்து இது இரும்புதான் என்றால் அவன் அதை மறுத்து செ! இது கத்தியல்லவா கத்தியை இரும்பென்னலாமா இது எப்படி இரும்பாகும் என்று ஆக்ஷேபித்தால் அந்த மற்றொருவன் (லாஸைப இல்லல் ஹதீது) இரும்பல்லாத கத்தி ஒன்றுமே இல்லை எல்லாக்கத்திகளும் இரும்புதான், கத்தி இரும்புக்கு வேறல்ல என்று சொல்வானல்லவா? இதேபோல் வஜூதினது ஆதேயங்களான தஅய்யுனுத் தெ[illegible] இலாஹுகளை அந்த வஜூதுக்கு வேறுனவைகளாகக் கொண்டு அவை தம்சுயமாக லாப நஷ்டங்களை யுண்டுபண்ணுமென மருண்டு அவைகளை வணங்கத் தலைப்பட்ட முஷ்ரிகுகளை நோக்கி அல்லாவுக்கு வேறாக நீங்கள் எண்ணுகிற இந்த இலாஹுகள் .....ஆடிகளில் தோன்றும் ஆள்நிழல்கள் போல் அசத்தி லக்ஷணமுள்ளவைக ளென்றும் அந்நிழல்களுக்கு ஆதாரமான ஆளே சக்திமானாயிருப்பது போல் இந்த இலாஹுகளான ஆதேயங்களுக்கு ஆதாரமான ஹக்கு தஆலா ஒருவன் மாத்திரமே சர்வசக்தியு முள்ளவனாதலால் அவனே லாபநஷ்டங்களை உண்டுபண்ணும் ஆற்றலுள்ளவன் என்றும் அவனையே நீங்கள் வணங்க வேண்டுமென்றும் ஆதாரத்தை விட்டு ஆதேயங்களை வஜூதுகளென மதித்து அவைகளை வணங்குவதானது ஆளை விட்டு ஆடிகளில் தோன்றும் அவனது நிழல்களை ஆட்களென

மதித்து அவைகளுக்கு வக்தனேபசாரம் செய்வது போலாகு
மென்றும், கத்திகளை இரும்புக்கு வேறுக எண்ணியிருப்பவனை
கோக்கி (லாஸைப இல்லல் ஹதீது) இரும்பல்லாத கத்தி
ஒன்றுமே இல்லை; எல்லாக் கத்தியும் இரும்புதான் என்று அவ
னுக்கு உணர்த்துவது போலும் ஆடிகளில் தோன்றும் ஆள்
கிழல்களை அந்த ஆளுக்கு வேறான தனி முதல்களாக எண்ணி
இருப்பவனை கோக்கி (லாஅக்ஸ இல்லஷ்ஷக்ஸு) ஆடிகளில்
தோன்றும் ஆள் கிழல்கள் ஆனையன்றி வேறல்ல. அந்த
கிழல்கள் எல்லாம் ஆள்தான் என்று அவனுக்கு உணர்த்துவது
போலும் இலாஹுகளை அல்லாவுக்கு வேறான தனி முதல்களென்
றெண்ணிய முஷ்ரிகுகளை கோக்கி (லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு)
அல்லாவல்லாத இலாஹு ஒன்றுமே இல்லை எல்லா இலாஹும்
அல்லாதான் என்று அவர்களுக்கு அறிவுணர்த்தி இருக்கிறது.
இந்த சூக்ஷமமான அர்த்தத்தைக் கொஞ்சமும் கவனிக்காமல்.....
காயகமவர்களும் மற்ற அஸ்ஹாபுகளும் விக்கிரகங்களை அல்லா
காலுக எண்ணி யிருந்தார்களே பின்பு என் அவைகளை வணங்
காமல் தகர்த் தெரிந்தார்க ளென்றும் எல்லாம் அவனுயிருந்தால்
வித்தியாசம் பாராட்டாமல் மனைவியையும் மாதாவையும் மகளையும்
சமமாகப் பாவித்து ஏன் சம்போகம் செய்யக்கூடா தென்றும்
ெ ம் இவை போன்ற ஆபாசமான வார்த்தைகளையும் கடிதத்
(ப்பி எழுதினதைப் பற்றி மிகவும் விசனிக்கின்றேன்.
ஆழ்ந்து பார்க்காத அற்பவிசாரணை அகர்த்தமேயாம்.

கண்பவர்கள் கமக்கெழுதிய சில வாக்கியங்களும் அவை
ளுக்கு காம் சொல்லும் சமாதானங்களும் வினு விடைகளாக
டியில் வரையப்படுகின்றன.

வினு:—முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியில் ஒன்றும் சார
வில்லை. அதைப்பார்க்கும் படிப்பாளிகளுக்கு வெறுப்பை உண்
டாக்குகிறது, சாமானியருக்கு உள்ள ஈமானும் போய்விடும்.

விடை:—மெய்தான். அத்வைத உண்மையறியாத மக்தமதி
களுக்கு அதில் சாரமில்லை யென்று தோன்றினால் அது சாரமற்ற
தாய்ப்போகாது. வெல்லக்கட்டியைக் கழுகினங்கள் முகர்ந்தும்
பார்க்காவல்லவா? அந்நூலை வாசித்து அதன் அருமையை அறிந்த
அறிவாளர்கள் இந்நூலானது தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்களுக்கு அத்

வைத ஞான உணர்ச்சியை உண்டாக்க இன்றியமையாத சிறந்த
ஓர் நூலாயிருக்கிற தென்று சிலாகித்து எழுதி யிருக்கிறார்கள்
துவித மதத்தினையால் கட்டுண்டு அதன் தடிப்பேறிய படிப்பாளி
களுக்கு அத்வைத நூல் வெறுப்பை யுண்டாக்கு மென்பது
மெய்யே. இத்தகைய படிப்பாளிகள்தான் மன்ஸூர் அல்ஹா
ரஹ்மா முதலான மஹான்களுடைய உயிர்களுக்கு உலை வை
வர்கள். அந்நூலைப் பார்க்கும் சாமானியருக்கு உள்ள ஈமானு
போய்விடு மென்றால் அது எந்த ஈமான்? ஹக்கையும் கல்கை
வெவ்வேறுகப் பிரிக்கின்ற விபரீத ஈமான்தானே. அது
தான் வேண்டும். அது போய் **(ஹமஒஸத்)** எல்லாம்
யிருக்கிறான் என்கிற எதார்த்த ஈமான் வரவேண்டு
தான் இஸ்லாமுடைய மூலமந்திரமாகிய கலிமாவி
கோக்கம்.

வினு:—முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழியைப் பார்
சாமானியருக்கு **எல்லாம் அவனுயிருக்கிறான்** என்கி
உண்டாய் விடுமென்று நினைக்கிறீரா?

விடை:—சாமானியருக்கு அத்வைத உண்மை
விளங்காமல் மயக்கத்தைக் கொடுத்தாலும் அதன் உ
கண்டறிந்த பெரியார் அதைப் பற்றி வற்புறுத்தி
யிருக்கும் வாக்கியங்களில் முழு நம்பிக்கை வைத்து
மாக அந்த ஈமானைப் பரோக்ஷமாக ஒப்புக்கொள்ளல
அப்படி ஒப்புக் கொண்டால் அந்த ஈமான் முன்னையரு
வித்தைப் போல் சித்தத்தில் தங்கியிருந்து பக்குவம்
பரோக்ஷ ஞான பலனை விளைக்கும். இதற்காகத்
னார்கள் **அல்லா ஒருவனை அஞ்சி வணங்கிக்**
ல்லாம் அவனென்று இருதயம் வைத்துக்கே
ாறு ஸ்திரீகளுக்குங்கூட இந்த ஈமானைப் போதி
ர்கள். அப்படி யிருக்க மற்ற சாமானிய
ன் ஏன் உண்டாகாது? இதை விட்டு
யே இதற்கு கோமாறான
ன்றி கல்கு வேறு

ல் இதற்கு இடமே கொடாதபடி இஸ்லாம் மார்க்க மூலமந்திர
ாகிய லா இலாஹ இல்லல்லாஹு என்கிற கலிமாவில் விசுவாசி
தெய்வங்கள் முதல் சர்வ சிருஷ்டியும் அவனுயிருக்கிற சத்தியத்தை
ஸ்தாபித்து அதை எல்லா ஜனங்களும் ஆரம்பத்திலேயே
ரோகஷமாக அங்கிகரிக்குமாறு அழைக்கப்பட்டு வந்திருக்
ர்கள். நமது நபிகள் நாயகம் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு
லைஹி வஸல்லமவர்கள் இந்தக் கலிமாவை அறபிகளுக்கு எடுத்
ாறிய போது இதில் எல்லாம் அவனுயிருக்கிறான் என்று
ம் தொனிப்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு அவர்களுள்
பாலார் இந்த ஈமானை ஏற்க வில்லை. முஃஜிஸாவென்னும்
ங்களின் அத்தாக்ஷியினுல் அதை கம்பி ஈமான் கொண்ட
னரும் தாபிஈன் முதலானவர்களும் இந்தக் கலிமாவைப்
ாகவே ஏற்றுக் கொண்டதனுல் கலிமாவின் அமைப்
தைப் படுத்தாமல் உள்ளபடியே விட்டு விட்டார்களென்றும்
பிறகு போய் பரவு மென்று ஹதீசில் சுட்டிய காலமாகிய
த்திலிருந்தவர்கள் சர்வமும் அவனுயிருக்கிறான் என்று
அர்த்தம் தொனிப்பது புத்திக்குப் பிரத்தியக்ஷ
மாகக் கண்டு அவன் வேறு அவை வேறு என்கின்ற
ணங்கும்படி கலிமாவுக்கு வலிந்துரை கொள்ளத்
ளென்றும் அதனுல் அதன் பொருள் தலைகீழதாக
மீது ஷிருக்காயும் ஷிருக்கு தவ்ஹீதாயும் போய்
அவர்களின் ஹிருதயங்கள் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை
ுக்கத் தலை ஈமானே எல்லா ஜனங்களிலும்
தென்றும் கலிமத்துல் ஹக்கியில் சொல்லி யிருப்பது
ஸ்னவி ஷரீபிலும் மவ்லானு ரூம் குத்ஸ ஸிர்ருஹு
சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆரிபுகளுடைய இந்த
மு கம்பிக்கை வைக்கின்ற எத்தச் சாமானியருக்கு
ுயிருக்கிறான் என்கிற ஈமான் பரோக்ஷமாக உ
ர்பதில் எனக்குச் சந்தேக மில்லை.

தத்துல் ஹக்கிக்காரர் தமக்குத்தான் கலி
ா முபஸ்ஸிரு முஹந்திஸ
ருள்ளதெரியாமல்

ரே, அதைச் சரியென்று தாங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறீர்

டை:—கலிமாவுக்குப் பொருள் தமக்குத் தான் தெரியும், உலமாக்களுக்குத் தெரியாது என்று அவர் தமது நிதாபில் னியிருப்பதில்லை. அந்த காதாக்கள் கலிமாவில் அத்வை த்தம் தொனிப்பதை கன்ருய் அறிந்தவர்களுக்கே அது தங்கள் திதக் கொள்கைக்கு நேரான அர்த்தமாயில்லை யென்றெண்ணி பகள் கொள்கைக்கு நேரான அர்த்தம் பிறக்கும்படி அதற்கு லிந்துரை கொண்டார்களென்று சொல்லியிருக்கிறார். முஸ்லிம் த்வைத மூலமொழி 83, 84-வது பக்கங்களைப் பார்க்க.

இதுவுமன்றி கலிமாவில் பொதிந்துள்ள தான்கு சொற்களையும் ள்ளபடி காவால் உச்சரித்துப் பிறகு வலிந்துரை கோடலால் துக்கு மாருன அர்த்தத்தை மனதுட் கொண்டதால் அவர்கள் ங்கள் காவால் தவ்ஹீதை இக்ரார் செய்து தாங்களறியாத புறத் ல் தங்கள் மனதில் ஷிருக்குக்கு இடங்கொடுத்தார்களென்றும் து போல் மஸ்னவியிலும் வருகிறது.) அவர்களே அறியாமல் நதில் அறுற்புதமாக மறைந்திருக்கிற இந்த ஷிருக்கானது அல் மித்துத் தையபாவின் பிற்பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூ ல்லாஹியின் மேல் அவர்கள் ஈமான் கொண்டதனுல் கிவர்த் க்கப்பட்டு முற்பகுதியிற் பொதிந்துள்ள அத்வைத ஈமானும் த்த பிற்பகுதியில் அறுற்புதமாய் மறைந்து அவர்களுக்கு ன்டாகி அவர்கள் மூமின்களாயிருக்கிறார்களென்றும் அவர் து நிதாபில் சொல்லியிருக்கிறார். (முஸ்லிம் அத்வைத மூல ழி 100 முதல் 104-வது பக்கங்களையும் 123, 124-வது பக் களையும் பார்க்க.) அப்படியிருக்க அந்த காதாக்களை முஷ்ரிகாய் ர்களென்று அவர் சொல்லியிருப்பதாக அவர் மேல் பழி வது முஸ்லிம் அத்வைத மூல மொழியை முழுதும் பார்க் ல்லது பார்த்தும் விளங்கிக் கொள்ள சக்தி இல்லாத மேயம்.

னை:—கலிமத்துல் ஹக்கிக்காரர் தமது நிதாபில் கலிமாவுச் ருள் செய்திருப்பது போல் விக்ரஹங்கள் முதலா களை அல்லாவுக்கு வேறல்ல என்றும் அவை அவ் றும் கம்முடைய காதாக்கள் எவரும் அர்த்தம் செ ?

விடை:—மெய்தான். ஹஜ்ருவேறு கல்லு வேறு
தங்களுடைய கொள்கையினால் அவ்விரண்டையும் ஏக
லென்னும் தவ்ஹீதைத் தலைகீழாகப் புரட்டி விட்ட துவித
சரிகளான காதாக்கள் எவரும் களிமாவுக்கு உள்ளபடி அ
செய்யவில்லை. களிமாவில் இல்லாததைக் கற்பித்துத் த
கொள்கைக்கு ஏராக அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். துவிதட
தைத் தழுவாத ஆரிபூன்களான சூபியாக்கள் களிமாவின் இபா
தான சேர்சத்தத்துக்கும் அதன் தலாலத்தான அத்தாக்ஷிக்
பொருத்தமாக (லாமவ்ஜூத இல்லல்லாஹ்) உண்டா யிருப்பை
யெல்லாமே அல்லாவா யிருக்கிறது. அவை அல்லாவுக்கு வேறல்
என்று அர்த்தம் செய்திருக்கிறார்கள். எல்லா மவ்ஜூதுக
அல்லாவா யிருக்கும்போது விக்கிரகாதி மஃபூதுகளான மா
ஜூதுகள் மாத்திரம் அல்லாவுக்கு வேறாயிருக்குமா? எல்லா
அல்லாதானென்பதில் அவைகளும் அல்லாதானென்கிற அர்த்த
வினங்கவில்லையா?

இதுவுமன்றி கிழக்கரை ஆரிபுபில்லா கல்வத்து நாயகம்
நிலை ஸிர்ருஹு அவர்கள் களிமாவிலுள்ள இலாஹு என்ற ப
துக்கு காபிர்கள் வணங்கும் நாயன் என்று அர்த்தம் கொண்
"குப்பாருகள் வணங்கும் நாயனும் பாரபரவஸ்துவே யல்லா
வேறல்ல" என்று களிமாவுக்கு அர்த்தஞ்சொல்லி இதனால்
வஸ்துவும் பாரபரவஸ்து வல்லாதில்லை யென்றுரைத்து என்
மஃபூ துலாம்பாமா யிருக்க மற்றதுகளில் விர்காவில் விழு
மயங்கவேண்டா மென்றும் தங்கள் உஸூழுத்தீன் என்னும் அ
தமிழ் நிதாபு 194-வது பக்கத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இன்
ஷி நிதாபு 177-வது பக்கத்தில் ஷேநாயகவர்கள்
யிருப்பதாவது:—களிமாவுடைய மஃபூ வென்று பலதையும்
வதில் பயனில்லை. கலாமுடைய இல்மையுடையவர்களும்
கல்லு என்னும் கோட்டக் காரர்களும் சஹாபாக்களுடைய
இல்லாத பேச்சுகளை நிதாபுகளாய்க் கோர்வை செ
றார்கள். அதைச் சில தமிழ் பாஷையிலும் தர்ஜுமா
முகளுடைய விளக்கங்களைத் தாராளாக்கி விட்டார்கள்.
ாப்பார்த்து மருண்டு போகாமல் சொல்வதைக் கேட்டு
த்தில் ஆகி: என்பதே, இதனால் ஷி கல்லத்து நாயக

போலவே களிமத்துல்
, கன்கு விளங்கும்.
வுக்கு வேறுயிராமல் அவை
வகளை வணங்கக் கூடாதென்று

ல காரணங்களுண்டு. முதலாவது:—
ரான் தஜல்லியாத் தென்னும் தஅய்யுனத்
ாராதேபங்களா யிருக்கின்றன. ஆதலால்
கயே யல்லாமல் ஆதேயமாகிய கல்லை
து. 2-வது ஆதாரத்தை ஆண்டவன் என்னும்
, அடிமை யென்னும் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால்
மவன் தனக்கு ஆதாரமான தலிவனை விட்டுத் தன்
ற ஒரு ஆதேயமாகிய அடிமையை வணங்கக்கூடாது.
து இறைவன் எல்லாத்தாலும் ஏகபரி பூரணனாய் இருக்க
அவனைக் குறிப்பான ஒரு வஸ்துவில் கட்டுப்படுத்தி வணங்குனால்
அப்படி வணங்கப்படும் வஸ்துமாத்திரம் அவனு யிருக்கிற
தென்றும், மற்றவை அவனல்லவா யிருக்கின்றன வென்றும் அறி
விக்கின்றது. இது அவன் பரிபூரணன் என்பதற்கும் பங்கத்தை
யுண்டாக்குகிறது. இன்னும் அவனை ஒரு வஸ்துவில் கட்டுப்
படுத்த லென்னும் குற்றமாயும் மற்ற வஸ்துக்களை அவனுக்கு
வேறுகக் காண்டலென்னும் ஷிருக்காயு மிருக்கிறது 4-வது: சித்து
ரூபமான மனிதர்கள் சடரூபமான விக்கிரகாதி இலாஹுகளை
வணங்குவதானது அவர்களின் உன்னத பதவிக்கு ஒவ்வாத ஓர்
காரியமா யிருக்கிறது. இக்காரணங்களாலும் இன்னுமிதை
போன்ற பல காரணங்களாலும் விக்காதி இலாஹுகளை
வணங்கக் கூடாதென்று நமது வேதம் விலக்கியிருக்கிறது.

நண்பாவர்கள் விடுத்திருக்கும் மற்ற வினாக்களும் அவை
களுக்கு விடைகளும் இன்னொரு சமயம் வெளிப்படுத்தப்படும்.

இங்ஙனம்,

மு. அ. நெல்லி குப்பம்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

வே பு .

அத்துவித நாவுணர்ச்சி முஸ்லீம்கள்
மதத்தினுமுண் டறிவி னென்றே
சித்தியமா மறிவுணர்த்தும் அரபிமொழி
நூலொன்றை கெடுசா ளாய்ந்து
வித்தகமாக் தமிழ்மொழியில் யாவருமே
யெளிதுணர விளக்கி னனல்
சித்தகிறை மகிழ்ச்சியினல் செல்லிசக
ருறையுமொரு செம்ம லம்மா (4)

வல்லவர்கள் புகழ்ந்தேத்தும் அத்தகைய
நூலின்பெயர் வழுத்தக் கேண்மோ
தொல்லுலகி னிலைமுஸ்லீம் அத்துவித
மூலமொழி தொகுத்துச் சொன்னேன்
கல்வியினிற் பேரறிவிற் கலைகளிலே
செல்லுகின்ற கருத்து வாய்ந்தோன்
கல்லவர்க வினமகலா வப்துல்ரகி
மானெனுஞ்சீர் காவல் லோனே. (5)

முகவுரை.

பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்.

அல்லாஹு முஹம்மதுன் பீஜமீஇ அப்ஆலிஹி
வமுஹம்மது னில்லாஹு முஸல்லின் அலைஹி
மஅ ஸஹ்பிஹி வஆலிஹி.

சத்துப்போலியான சகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் ஆதார சத்தாய் எக்காலத்தும் அழிவில்லாது சதோதயமாய் விளங்குவது எதுவோ அதுவே வுஜூது என்று வழங்குவர். ஆரிபுகள் என்னும் அத்வைத ஞானிகள் இப்பொருளைத் தழுவியே பூர்வ காலப் பெரியார் குர்ஆனும் ஹதீசுகளுமான சுருதிப் பிரமாணங் களை மேற்கோளாகக் கொண்டு அரபி பார்ஸி பாஷைகளில் அனந்தம் அத்வைத நூல்களை இயற்றி யிருக்கிறார்கள். ஆனல் வஹ்மு என்னும் பேத புத்தியின் பிசைப்பானது இந்த உண்மையை ஒப்புவதற்குத் தடையா யிருக்கிறது. கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் அரிய முயற்சியால் அந்தத் தடையைத் தகர்த்து சத்தியத்தைச் சாதிக்கும் அருளில்லாத அறிவாளர் மலிந்து கிடக்கின்றனர்.

ஆகவே அவர்கள் ஹக்கும் கல்கும் ஏகமென்ற அத்வைதம் பிரத்தியகூ விரோதம் என்றும் அதை ஒப்புவது கூடாதென்றும் வாதிக்கின்றார்கள்.

இன்னும் சிலர் அத்வைதமானது சாமான்ய ஜனங்களின் புத்தியில் நுழையா தென்றும் அதை வெளிப்படுத்துவது அவர்களின் வழிகேட்டுக்குக் காரணமா மென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இன்னும் சிலர் ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்ற துவித சித்தாந்தமே உம்மத்துடைய உலமாக்கள் ஒன்றுகூடி ஒப்புக்கொண்ட சித்தாந்தமா யிருக்கிற தென்றும் இதுவே அதுஷ்டிக்கத் தக்கது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

PRINTED AT

SHAHUL HAMEEDIA PRESS,

MADRAS.

திருவாளர்

சென்னை கா. சி. சிவசங்கர முதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

நீரிடைத் தோன்று மலையெலா மந்த
நீரினை யன்றிவே றில்லை
பாரிடைத் தோன்றுங் கடலெலா மண்ணைப்
பார்க்கின்வே றில்லையே யந்த
நீரினை யுணர்ந்துங் கடவுளின் வேறு
சிருட்டிக ளென்பது மழகோ
கூறிய மதியா லுணருமி னென்றே
கொடுத்தன ரோரு நூலே. (1

வேறு.

கானலினீர் பொய்யெனினுங் கட்புலனால்
மெய்யாகக் காண்டல் போலும்
ஊனமிலா வறிவினுக்குப் பிரமமே
மெய் யெனினும் உலகந்தானே
ஆனபடி பலவடிவாய் விழியினுக்குக்
காணுமதை யறிவா லோர்ந்தே
ஞானவடி வடைமின்கள் இன்பமுறு
வீரெனவே னவிலு மந்நூல். (2)

வேறு.

மதங்களின் பேதமெல்லாம் வகைவகை
யெடுத்துக் காட்டி
இதமுடன் பிரமந்தானே யெவையுமாய்
விளங்கு மென்னும்
விதவித மாகத் தோன்றும் விரிந்தவிவ்
வுலகந் தானே
அதனிடந் தோற்ற மில்லா லதற்குவே
றல்ல வென்னும் (3

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமோழி

விஷய அட்டவணை.

விஷயம்	பக்கம்
பார்சி முதர்ஜீம் இயற்றிய பாயிரம்.	1
இஸ்லாம் மதஸ்தர்களில் சிக்த சுத்திபெற்ற சில மஹான்கள் தவிர ஏனை யோரெல்லோரும் கலி மாப் பொருளே உள்ள படி உணரவில்லை என் பது.	29
பீடிகை:-கலிமாவின் கருத் தை விளக்க சில முன் எச்சரிக்கைகள்.	36
முதலாவது எச்சரிக்கை:- முஷ்ரிகு எதனல் முஷ்ரி காயிருக்கிரு னென் பதை ஆராய்தல்	,,
இரண்டாவது எச்சரிக்கை கலிமாவில் கருதிய பொருள் என்ன வென் பது.	42
மூன்றாவது எச்சரிக்கை பேதிக்காத சுத்த புத் தியை வஹ்மு என்னும் பேதபுத்தி பிரகத் திருக்கிற தென்பது.	49
எச்சரிக்கை கலி க்குதஆலா ர் விளங் கல் சில காரியங்களைப் பொருத்து நிற்கிறது	53
1-வது பிரகரணம்:-கலிமா தையிபாவில் பொதிந் துள்ள அம்சங்களின் தொகுப்பு.	57
உசூலுல்பிக்ஹு என்னும் நியாய சாஸ்திர மூலசூத் திரங்களில் குர்ஆன் சம் மந்தமாக எடுத்தாளும் சில பரிபாஷை.	61
முதலாவது அத்தியாயம் கலிமாவுடையவும் அதன் சார்பான தலீலு களுடையவும் பொரு ளும் வியாக்கியானமும்.	67
இரண்டாவது அத்தியா யம் லவ்காண பீஹறிமா ஆலிஹத்துன் போன்ற ஐந்து ஆயத்துக்கள் கலிமாவுடன் கட்டுண்டி ருக்கின்றன வென்பதும் அவைகளின் வியாக்கி யானமும்.	81
மூன்றாவது அத்தியாயம் வஹ்மு என்னும் பேத புத்தியால் சனித்த சந் தேக விபரீதங்களைச் சங் கரித்தல்.	87

விஷயம்	பக்கம்
அதுபந்தம் ஐந்து பயன் கள் முதலாவது பயன் வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்தக் கூடா தென்ற ஆக்ஷேபமும் அதற்குச் சமாதானமும்.	108
இரண்டாவது பயன் இலா ஹானது அல்லாவின் வேறு என்ற கொள்கை மில்தான் ஷிருக்கு கட் டுண்டிருக்கிற தென் பதற்கு அத்தாக்ஷியான ஓர் ஆயத்து.	122
மூன்றாவது பயன் கலிமா வில் இலாஹுவை வேறு பொருளில் மாற்றி அதற்கு மவ்ஜூதுன் என்ற தொக்கிய பய னில்லை யென்பதை அமைத்துக் கொள்வது உம்மத்துடைய உலமாக் கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒப்புக் கொண்ட ஓர் காரிய மென்பதற்கு மறுப்பு.	124
காலாவது பயன் கலிமா வானது ஷுஹூதத்தென் னும் குர்ஆனுக்கு பிஸ் மில்லாவா யிருக்கிற தென்பது.	127
ஐந்தாவது பயன் உலமாக் கள் லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவின் அமைப்பை யும் பொருளையும் மாற்றி விட்டிருந்தாலும் அவர் கள் முஹம்மதுர் ரஸூ லுல்லாஹியின் மேல் வைத்திருக்கும் ஈமா னுக்குள் தவ்ஹீதின் ஈமான் மறைந்திருக்கிற தென்பது.	128
நூலாசிரியர் நாவமுகம்.	131
ஹக்கு தஆலாவே வுஜூதி தென்பது.	133
வுஜூது இருந்தபடி பரி சுத்தமா யிருப்பதுடன் அதுவே பல கோலங்க ளாய் வெளிப்பட்ட தென்பது.	133
சந்தேக நிவர்த்திக்காக ஒரு சுவாலும் அதற்கு ஜவாபும்.	134
வுஜூதின் ஏழு மர்த்த பாக்கள்.	137
அல்லாஹு தஆலா தனக் கோர் கலீபாவை உண் டாக்கினு னென்பது.	140
இன்சான் ஏறும் உன்னத மர்த்தபாக்களில் அவ னுக்கு வெளியாகும் சித் திகள்.	143
ஹக்கும் கல்கும் ஏகமென் றால் ஹக்குடைய நாமங் களே கல்குக்கும் கல்கு டைய நாமங்களே ஹக் குக்கும் சொல்லலாமா? என்ற வினவுக்கு விடை	144
கல்குடைய மர்த்தபாவுக்கு ஹக்கு இறங்குவதென் றால் இது அவனது தாய்மைக்குத் தோஷ மாகுமே என்ற சங் கைக்கு சமாதானம்.	145

இன்னும் சிலர் காண்பான், காக்ஷி காக்ஷிப்பொருள் என்கிற வுணர்விறந்த ஸ்தானமாகிய பலவுடைய மகாமை அடைந்தவன் எவனே அவன் மாத்திரம் அத்வைதத்தை பிரஸ்தாபிக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இன்னும் ஒருவன் எத்த வுருவமெடுக்க காடுகிறானே அத்த வுருவமாக மாறவும் பின்பு பழையபடி தன் மனித வுருவத்துக்கு வந்து விடவுமான சித்தியைப் பெறுவானுகில் அவனே அத்வைதத்தை வெளிப்படுத்த அருகன் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

இன்னும் சிலர் அத்வைதத்தை மனதால் மாத்திரம் உண்மையென்று ஒப்பவேண்டுமே தவிர அதை வாக்கால் பிரஸ்தாபிப்பது கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

பரகீலியின் உண்மையைப் பகுத்தறிய வேண்டு மென்கிற சுபேச்சை யென்னும் வித்தானது முளையரும்பத் துவக்கிய இக் காலத்தில் இச்சொற்களெல்லாம் அம்முளையை அழிக்க ஏதுக்களா யிருக்கின்றன.

அத்வைதத்தின் உண்மையைக் கேட்டவாறு சிந்தித்துத் தெளியாமலும் குர்ஆனிலும் ஹதீசுகளிலும் வருகிற அதன் மூலமும் சார்புகளுமான நிடப்பிரமாணங்களை உற்றுணராமலும் வெற்றுரை யாகச் சொல்லும் மேற்கண்ட சொற்களுக்கும் இவை போன்ற இன்னும் பல ஆக்ஷேபங்களுக்கும் முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி என்னும் இந்நூலில் போதிய ஆதாரத்துடன் தக்க சமாதானங்கள் வரையப் பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலுக்குப் பக்க பலமாக துஹ்பத்துல் முர்ஸலா என்னும் ஓர் அரிய அறபி அத்வைத நூலின் முழுமூலத்தையும் அதன் சில வியாக்கியானங்களையும் உரைபடுத்தி இத்துடன் இணைத்திருக்கிறது.

இவ்விரண்டும் கத்தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்களுக்குப் பயன்படுமாறு முந்தியதை அறபி மூலமும் பார்ஸி உரையுமாக அச்சியற்றப் பட்ட கலிமத்துல் ஹக்கி [என்னும் கிதாபிலிருந்தும், பிந்தியதை **துஹ்பத்துல் முர்ஸலா** என்னும் கிதாபிலிருந்தும், தமிழில் உரைபடுத்தி இவற்றுடன் நிராலிட அத்வைத நூல்களிலிருந்து எடுத் தெழுதப்பட்ட இந்துமத வேதாந்தப் பகுதி என்பதையும்

'சர்த்து ஒரே புத்தகமாக ஹிஜ்ரீ 1342-ம் ஆண்டில் அச்சியற்றப் பட்டது.

முன்பதிப்பில் இந்நூலில் இடையிடையே வருகிற ஆயத்து ஹதீசு முதலியவைகளின் பொருளுக்கு மூலமாகிய அறபி வாக்கியங்களையும் பார்சி பைத்துகளையும் அவ்வப்பாஷைக்குரிய எழுத்துக்களால் எழுதி யச்சிட்டு அவை அமைந்திருக்கும் பக்கங்களின் கெம்பர்களையும் குறிப்பிட்டு ஒரு அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. இப்பதிப்பில் அவசியமான தானத்திலேயே அரபால் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. பார்க்கக்கூடியவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

முஹம்மது அப்துர் றஹ்மான்.

விஷயம்	பக்கம்
வுஜூது ஒன்றன் ஊடே நுழைந்திருப்பதும் ஒன்றுடன் கலந்து ஏகமாயிருப்பது மில்லை.	148
ஹக்கும் கல்கும் ஏகமென்றால் கல்குகள் அடையும் இன்பதுன்பங்கள் ஹக்கையும் சாரும் என்ற சங்கைக்குச் சமாதானம்.	149
சிருட்டிகளை வுஜூது சூழ்ந்திருப்பது அல்லது வியாபித்திருப்பதெப்படி?	151
சிருட்டிகள் அஃறிணை என்னும் ஆதேயங்களாயும் வுஜூது அவைகளுக்காதாரமான நிலைக்களமாயுமிருக்கிறதென்பது.	153
வுஜூதின் மூலமாகவே வஸ்துக்கள் உளைப்படுகின்றன வென்பது.	156
வுஜூதை ஷுஹூது செய்தல் இருவகை என்பது.	,,
ஹக்குடைய சமுகத்தை அடுத்த லென்னும் இரண்டு குருபுகள்.	158
ஹக்கை கல்கிலே ஷுஹூது செய்தவன் பக்கம் மனதைத் திருப்புகிற வழிகளில் ஒன்று.	160
சமஸ்த பிரபஞ்சங்களும் அவைகளே யிருக்கினும் அவைகளின் சுத்த அசுத்தங்கள் அவனைத் தீண்ட மாட்டாவென்பது.	161
வஹ்தத்துல் வுஜூதுக்கு ஆகாரமான ஆயத்துகளும் ஹதீசுகளும்.	162
ஹக்கிலே ஐக்கியமாக விரும்புகிறவன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய கடமைகள்.	165
முறுகபா செய்யும் முறை	166
அஸ்ஸய்ருல் பாத்தினு என்னும் ஞான பூமிகள்.	167
ஹிந்துமத வேதாந்த பகுதி.	169
அத்தியாரோபமும் அபவாதமும்.	170
சிருட்டிவந்த வகை.	171
முக்குணவியக்தம்.	,,
சசஜீவர்களின் காரணசரீர உற்பத்தி.	,,
சூக்கும சரீர உற்பத்தி.	172
தூலசரீர உற்பத்தி.	174
சிருட்டிகள் ஒடுங்கும் முறை.	177
36தத்துவங்களின் விபரம்.	178
சில விளக்கங்களும் விடைகளும்.	180
ஞானபூமிகளின் விபரம்.	185

ஏகவல்லாஹ அஹதத்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமோழி.

பார்ஸி முதர்ஜிம் இயற்றிய

பாயிரம்.

بسم الله الرحمن الرحيم الله محمد في جميع افعاله ومحمد الله
صل عليه مع محمد واله

பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்.

எல்லாப்புகழும் لا إله الا الله لا إله إلا الله இல்லல்லாஹ என்னும் அத்வைத மூலமோழியால் ஆரிபுகளுடைய இருதயங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவனும் لا حول ولا قوة إلا بالله லாஹவ்ல வலாகுவ்வத்த இல்லா பில்லாஹி என்னும் உப மோழியால் ஆஷிகுகளுடைய கெஞ்சுகளை விரிவாக்கினவனுமாகிய அல்லாஹ தஆலாவுக்காம்.

بيت

ازبرائے گبوت وحدت خویش - گفت خود لا إله إلا الله
ماسوارا بیک نفس زمیان - مے برد لا إله إلا الله

பார்ஸி பய்த்து.

அஸ்பராயே சுபூத்தெ வஹ்தத்தெ கிஷ்
குப்த்குத் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்
மாஸிவாரா பளக்கபல் ஸெரியான்
மீபரத் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்

இதன்பொருள்:—அல்லாஹ தஆலா தன்னுடைய வஹ்தத்தென்னும் ஏகத்துவம் தரிபடுத்துவதற்காக தானே லாஇலாஹ

இல்லல்லாஹு என்று எடுத்தோதினுன். லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவானது அவனின் வேறு உண்டென்பதை இடையிலிருந்து ஒரே மூச்சில் ஒழித்துவிடும் என்பதாம்.

இன்னும் ஸலவாத்தும் ஸலாமும் எங்க காயகமவர்களை அல் லாஹு கவுதரீது களிமாவுடன் அனுப்பி அதை ஸ்கரிக்கும்பொருட்டு தன்னுடைய கலாமுல் மஜீதாகிய குர்ஆனைக் கொண்டு அவர்களுக்குப் பலத்தைக் கொடுத்தானே அந்த நாயகம் முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் பேரிலும் இன்னும் பயபக்தியும் பரிசுத்தமுமுள்ள அவர்கள் கேளை பார் தோழமார்பேரிலும் உண்டாவதாக.

بيت

آمدازے رسابلت خویش - غیر رسل بدان رسول الله
خود فرستندۂ خود فرستادۂ - سوے خود شدروان رسول الله

* பார்ஸி பய்த்து.

ஆமதா அஸ்பயே ரிஸாலத்தெஷ்
கைரெமுர்ஸில் பிதான் ரஸூலுல்லாஹ்
குத்திரிஸ்திந்தா குத்திரிஸ்தாதா
சூயெருத் ஷுத்ரவான ரஸூலுல்லாஹ்

இதன்பொருள்:—தூதனுப்பினவன் வேறின்றி தங்கள் தூது தேவியின் பொருட்டாக ரஸூலுல்லா வந்தார்க ளென்றறி. அனுப்பினவனும் தானும் அனுப்பப்பட்ட ரஸூலும் தானும் (கல்காகிய) கன்னிடத்திற்கே ரஸூலுல்லாஹ் எழுந்தருள் செய்தார்கள் என்பதாம்.

அல்லாஹுவை கஆலாவைப் புகழ்ந்து அவனுடைய ரஸூல் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் பேரிலும் அவர்கள் கேளையார் தோழமார்கள் பேரிலும் ஸலவாத்துரைத்த பின்னர் சத்தியார்த்தமும் சந்தேகமற்ற நிடஞானமும் உள்ள வர்கள் (கவுஹீதென்னும் அத்வைத வயலில் நின்றும்) கொய்து

* மேலே இரண்டு விடங்களிலும் காட்டியுள்ள பார்ஸி பய்த்துகளின் பொருள் இந்நூல் முழுவதையும் ஆராய்ந்து நோட்டமிடுவதினுல் ஐயமறத் தெளிவாக விளங்கும் மயக்கமொழிக.

குவித்த போரிலிருந்து கதிர்களை ஆயும் அடியானுகிய **முஹம்மது நூருல்லா** என்பவனும் முஹம்மது முகிமுத்தீன எனபவருடைய குமாரனும் ஷாஜிஹான் ஆபாதென்னும் ராஜதானியின் ஓர் ஜில்லாவான சம்பலம் என்னும் நகரத்தைச் சேர்ந்த ஆஜம்பூரில் வசிப்பவனுமாகிய நான் எல்லாத் தெள்ளிய அறிவாளரின் சமூகத்தில் அதினும் முக்கியமாகிய இஸ்லாமைத் தழுவும் எல்லா முஸ்லிம்களின் மேலான சமுகங்களில் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பம் யாதெனில்:—

இஸ்லாமென்னும் பிரகாச ஒளிவுக்கும் குபுரு என்னும் அந்தகார இருட்டுக்கும் நடுவில் பிரிப்பது **அல்கலிமத்துத் தையிபா** வேயன்றி வேறொன்றுமில்லை யென்று ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் முதல் இதுவரையில் எக்காலத்திலும் தீனையுடையவர்கள் எல்லாரும் ஒரே வாக்காக ஒப்பினர்க ளென்பது தெளிந்த ஓர் காரியமாயிருக்கிறது.

இன்னும் بني الاسلام على خمس **புனியல் இஸ்லாமு அலாகம்ஸின்** என்கிற ஹதீதினுலும் விளங்குகிற தென்னவென்றால் சுமானுக்கு முக்கிய நுகுனும் முக்கிய தூணுமாயிருப்பது ஹக்குடைய கவுஹீதைக்கொண்டு சாக்ஷி சொல்வ தென்பதுதான். அதாவது:— வஹீதுல் முத்லக் என்னும் தனி முதலான ஹக்கு கஆலா ஒருவன் மாத்திரமே உண்டென்று அவனது ஏகத்துவத்தை உள்ளது உள்ளபடி மனதால் உணர்ந்து உண்மைகொண்டு அதன்படி காவால் சாக்ஷி கொடுப்பதாம். இப்படி உணர்ந்து உண்மை கொள்ளாமல் காவால் மாத்திரம் **அல்கலிமத்துத் தையிபாவை** மொழிவது சாக்ஷியமாகாது. ஆகா தாகவே தங்களை இஸ்லாம் மதஸ்தர் என்று பிரஸ்தாபிக்கிற எல்லாரும் **அல்கலிமத்துத் தையிபாவின்** சுயமான பொருளையும் உண்மையான கருத்தையும் அறிவதில் ஆழ்ந்து நோட்டமிடக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

அப்படியிருக்க சம்பவம் எப்படியாய்விட்டதென்றால் இஸ்லாம் மதஸ்தர்களில் சிற்சில மதாந்தர்கள் தவிர மற்ற எல்லா முஸ்லிம்களும் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்பதன் பொருளையும் கருத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். மேலும் தற்போது வழங்கும் இல்முகளில் முயற்

சிப்பவர்களான ஆலிம்களும் **அல்கலிமத்துத் தையிபா** எதற் காக சொல்லப்பட்ட வாக்கியமென்றும் அதன் எதார்த்தமான பொருளும் கருத்தும் என்னவென்றும் அறியாதவர்களா யிருக் கிறார்கள். இவர்கள் மாத்திரமல்ல. தெள்ளிய அறிவும் நிர்ந்த விசாரணையுமான ஸ்தானங்களைக் கடந்த சிலபுகளான சில ஆண் சிங்கங்களும் கலபுகளான சில குண்ணறிவாளரும் தவ்ஹீதைப் பொருந்திய **அல்கலிமத்துத் தையிபாவின்** மஃனுவை விளக்கி இது தவ்ஹீது இது இஷ்பாக்கு என்று விளங்கும் படிக்கும் ஹக்குடைய மஃரிபாவின் பக்கம் (அதாவது அல்லாவை அறிவதற்கு) ஓர் வழி யுண்டாகும்படிக்கும் அவ்வளவு விபரமாகத் தூலக்கிச் சொன்னார்களில்லை. இதற்குக் காரணம் யாதெனில், ஒவ்வொரு வாக்கியத்திலும் பொதிந்த பொருளை அறிவதும் விளங் கிக்கொள்வதும் அந்த வாக்கியத்தின் பாகுபாடான பதங்களை அறிவதைப் பொருத்திருக்கிறது.

அல்கலிமத்துத் தையிபாவில் "லா" என்னும் ஹர்பு நபியும் **"இல்லா"** என்னும் இஸ்திஸ்னாவும் தவிர இன்னும் இரண்டு பதங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று **"இலாஹுன்"** வும் மற்றொன்று **"அல்லாஹுன்"** மாம். இந்த நான்கு பதங்களும் பொருந்திய வாக்கியத்தின் சுயார்த்தத்தை அறிய வேண்டிய விதிப்படி. அறிவதற்கும் இதன் தர்க்கிப்பு என்னும் புணர்ச்சியை உள்ளபடி உணர்வதற்கும் ஒருவராவது முயலவில்லை. அவரவரும் வெவ்வேறு விதமான ஒவ்வொரு வழியில் செல்பவர் களானார்கள்.

அதெப்படியெனில்:—இலாஹுன் என்ற பதத்தின் விசாரணை யில் ஒரு சாரார் செய்துகொண்ட தீர்மானமாவது **அல்கலிமத் துத் தையிபாவில்** இலாஹுன் என்றதைக் கொண்டு கருதிய பொருள் المعبود بالحق (அல்மஃபூது பில்ஹக்கி) நியாயமாக வணங்கப்படுகிற கடவுளேயாம் என்பதே. இன்னும் சிலர் المعبود مطلق (அல்மஃபூது முத்லகன்) நியாயமாகவோ நியாய மல்லாமலோ மொத்தமாக வணங்கப்படுகிற மஃபூதே இலாஹுன் என்றதில் கருதியபொரு ளென்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் அதைக் கொண்டு கருதிய பொருள் مستحق للعبادة (முஸ்தஹக்குன் லில் இபாதத்தி) வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்கிறார்கள். இன் னும் சிலர் அதில் கருதிய பொருள் ما تسمونه الها وتزعمونه معبودا

(மாத்துஸும் மூனஹுன் இலாஹுன் வதஸுமூனஹுன் மஃபூ தன்) நீங்கள் எதற்கு இலாஹுன் என்று பெயரிட்டு அதை வணக்கத்துக்குரியது என்று நினைக்கிறீர்களோ அதுவே என் கிறார்கள். இன்னும் சிலர் அதைக்கொண்டு கருதியபொருள் வாஜிபுல்வுஜூதாகிய அல்லாஹுன் தஆலா என்று குறிப்பிடு கிறார்கள். ஆனால் அல்லாஹுன் தஆலாவுடைய கலாம் என்னும் வேதவாக்கியமோ இலாஹுன் என்பது மும்கினுகிய கல்குக்கும் வாஜிபாகிய ஹக்குக்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட (முஷ்தரக் கான) பலபொருட் கொரு சொல்லான ஒரு பதமா யிருக்கிறதென்று அறிவிக்கின்றது.

இனி இலாஹுன்வில் எப்படியோ அப்படியே லா என்ற தன் விசாரணையிலும் **அல்லாஹ்** என்றதன் பொருளிலும் அவர் களுக்குள் விகற்பநிருக்கிறது. அதெப்படி யெனில், தஹ்ரிய்யா என்னும் காலவாதிகள் காலமே கடவுள் என்றும் ஜகமாதி சிருஷ் டிகள் உண்டாவதும் அழிவதும் அந்தக் காலத்தைக் கொண்டே சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற தென்றும் சொல்கிறார்கள். சூபஸ்தாயிய்பா என்ற கூட்டத்தார் சிருட்டிகர்த்தாவும் சிருட்டியுமாகிய இவ் விரண்டிலும் சந்தேகமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இவ்விரண் டிற்கும் யாதொரு சுயப்பொருள் இருப்பதாக அவர்கள் எண்ணு வதில்லை. மஜூஸுகளோ, சிருட்டிகர்த்தர் இரண்டுபேர் உண் டென்று ஒப்புவதுடன் நன்மையைச் சிருட்டிப்பவன் **யஜ்தான்** என்றும் தீமையைச் சிருஷ்டிப்பவன் **அஹ்ரமன்** என்றும் பேரிடுகிறார்கள். பலாசிபா என்னும் பூதவாதிகள் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயும் பிரிந்ததாயுமிருக்கிற வுஜூது பலீத்து என்னும் விரிக்தபூதங்களால் உலகம் உற்பத்தியாகின்றது என்கிறார்கள். முஜஸ்ஸிமா என்னும் ஜடவாதிகள் அல்லாஹுன் தஆலாவை தஷ்பி ஹில் மாத்திரம் மட்டுண்டவன் அதாவது சிருட்டிகளின் கோலங் களாய் மாத்திரம் விரிந்திருப்பவன் என்கிறார்கள். முத்தகல்லிமு களோ அவன் தன்ஜீஹில் மாத்திரம் மட்டுண்டவன் அதாவது சிருட்டிகளின் வேறான தாய்பவன் என்கிறார்கள். அல்லாஹுன் தஆலாவுடைய கலாமும் ரஹ்மில் ஸல்லல்லாஹுன் அலைஹி வஸல்ல மவர்களுடைய ஹதீசும் ஆகிய சருதிகளோ **ஹமவோஸ்த்** (எல்லா மவனே) என்று சூபியாக்களான அத்வைதிகள் சொல்வதற்குச் சார்பாக சாக்ஷி பகர்கின்றன. இப்படியே

كل حزب بما لديهم فرحون **அந்தந்த சார்பாரும் அவரவரின் கொள்கையைக் கொண்டு மகிழ்பவர்களா யிருக்கி ரூர்கள்.** இதுதான் அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் பாகுபாடுகளை விளங்கி யறிந்த வரலாறு.

இனி **அல்கலிமத்துத் தையிபாவில்** பொதிந்துள்ள பொருளை உள்ளபடி உணர்வதில் கவனம் செலுத்த வேண்டுவது அவசியம். பின்னர் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலி மாவானது இஷ்ராக்கை (இணைபாக்கலை) நிவர்த்திப்பதா யிருக்கிற தென்று இஸ்லாமையுடைய உலமாக்கள் எல்லாரும் ஒரே தீர்ப்பாக ஒப்புக்கொண்ட பிறகு தவுஹீது (ஏகமாக்கல்) டைய அர்த்தத் தில் அவர்களுக்குள் விகற்பமிருக்கிறது. சிலர் உலூஹியத்தில் தவுஹீது செய்வது அதாவது காயகத்தன்மையை ஏகமாக்கல் ஈமானின் ஒரு பகுதி என்கிறார்கள். இதன் விபரமாவது:—அல் லாஹு தஆலா ஒருவன் மாத்திரமே காயகன் என்று அறிவ தும் அவனுடைய காயகத்தன்மையில் மற்றொருவரை கூட்டாக் காமலிருப்பதும் ஆகிய இதுவே உலூஹியத்தில் தவுஹீதாம். ஆகவே இந்த வகையில் இஷ்ராக்கு என்பது இதன் மாற்றத்தில் மட்டுண்டாயிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. அதாவது:—அல்லாஹு த.ஆலா ஒருவன்தான் காயகன் என்று அறியாமலிருப்பதும் அவ னுடைய காயகத்தன்மையில் மற்றொருவரை அவனுக்கு இணையாக் குவதும் இஷ்ராக்காகின்றது. இந்த இஷ்ராக்கு சனவிய்யா முஸல் லிலா வென்னும் எஹூது கலாராக்களில் தவிர மற்ற (அறபு) முஷ் ரிகுகள் எவருடைய மனதிலும் ஊசாடுவதல்ல. ஆதலால் இதை ரத்து செய்ய அவ்வளவாகத் தேவையிருக்கதில்லை. ஏனெனில், மேலே சொல்லிவக்தபடி எல்லாரும் அல்லாஹு தஆலா ஒருவனே உண்டென்று ஒருவாறு ஒப்புகிறவர்களா யிருக்கிறார்கள். இதை மறுப்பவர்கள் எவருமில்லை. அறபு முஷ்ரிகுகள் மேற்சொன்ன இஷ்ராக்குள்ளவர்களா யிருந்ததில்லை என்பதற்கு அல்லாஹு த.ஆலாவுடைய கலாமே சாக்ஷியாயிருக்கிறது. இப்படி உலூஹி யத்தில் அவர்களிடத்திலும் இஷ்ராக்கில்லை என்ற வகையில் மூமின்களுக்கும் முஷ்ரிகுகளுக்கும் கடுவில் யாதொரு வித்தியா சம் வெளியாகவில்லை.

இன்னும் சிலர் இபாதத்தில் தவுஹீது செய்வது ஈமானின் ஒரு பகுதி என்கிறார்கள். அதாவது:—அல்லாஹு த.ஆலாவைத்

தவிர மற்றொருவரை அல்லது மற்றொன்றை வணக்கத்திற்குப் பாத்திரமென்று எண்ணுவது இஷ்ராக்கா யிருக்குமென்பதாம். இபாதத்தில் தவுஹீது என்றதில் கருதியபொருள் இதாகவே யிருந்தால் இதன்படி பார்த்தாலும் மூமின் முஷ்ரிகுகளுக்கு கடு வில் யாதொரு வித்தியாசம் தென்படவில்லை. அல்லாஹு த.ஆலா அல்லாததை அல்லாஹ்வாக எண்ணி அதை வணங்குவ தும் கனப்படுத்துவதும் இஷ்ராக்காயிருக்கு மென்றால் அப் போது விக்கிரகவணக்கக்காரரும் முஷ்ரிகாக மாட்டார்கள். ஏனெனின் அவர்கள் ஆலிஹத்து என்னும் தெய்வங்களை அல்லா வாக எண்ணி அவைகளை வணங்கவில்லை, அப்படிச் செய்கிறவர் களுமல்ல; ما نعبدهم الا ليقربونا الى الله زلفى **ஆலி ஹத்துகள் எங்களை அல்லாஹு தஆலா வினிடத்தில் நெருக்கிச் சேர்ப்பதற்கே யன்றி மற்றபடி அவைகளை நாங்கள் வணங்குகிறதில்லை** என்று அவர்கள் சொல்வதாக குர்ஆன் கூறுகின்றது.

இன்னும் இபாதத்தில் தவுஹீது என்பதைக்கொண்டு கரு நியபொருள் அல்லாஹு தஆலா அல்லாததை யாதொரு காரி யத்தில் அல்லாஹு தஆலாவுடன் கூட்டாக்காம லிருப்பதென் றால் இந்த அர்த்தப்படி தவுஹீது மூமின்களிலும் காணப்பட வில்லை. ஏனெனில், மூமின்கள் சகல வஸ்துக்களையும் அல்லாஹு த.ஆலா அல்லாத பிரத்தியேகமான மவுஜூதென்று நிர்ணயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே மூமின்கள் சர்வலோகத்தையும் உளதெனப் பொருள்படுகிற வுஜூதில் அல்லாஹு தஆலாவுக் கிணையாக்கினர்கள். இதில் தீர்க்தபக்ஷம் அல்லாஹு தஆலா வினது வுஜூதை உத்தம வுஜூதென்றும் அதை கோக்க மற் றெல்லா வஸ்துக்களின் வுஜூதை அதம வுஜூதென்றும் அவர்கள் சொல்லலாம். என்றாலும் இதனால், உஜூதில் இணையாக்கல் என்னுக் தோஷம் நிவர்த்தியாகாது. இதைப் பற்றிய வாதம் பின்னால் வரும்.

இனி அல்லாஹு தஆலா அல்லாதது லாபகஷ்டங்களை யுண்டாக்குமென்று எண்ணுமளவு தவுஹீதும் அப்படி எண்ணுவது இஷ்ராக்குமா யிருந்தால், இக்தப் பொருளிலும் மூமின் முஷ்ரிக்கு இருவரும் சமமாகிறார்கள். அதாவது:—முஷ் ரிகுகள் எப்படித் தங்கள் தெய்வங்கள் குணமாக்குமென்றும்

லாபக் கருமென்றும் கஷ்ட முண்டாக்குமென்றும் எண்ணு கிறார்களோ அப்படியே மூமின்களும் (உலைமையில்) கெருப்பு சுட்டதென்பதுபோல் குளப்பாட்டையும் லாப கஷ்டங்களையும் அல்லாஹூ தஆலா அல்லாததின் பக்கம் சேர்க்கிறார்கள். ஆனால் மூமின்கள் வஸ்துக்களின் குணப்பாடு அவற்றின் சிருட்டி கர்த்தாவாகிய அல்லாஹூ தஆலாவினால் உண்டாகிற தென்று எண்ணுவதாயும் முஷ்ரிகுகள் அதற்கு மாறுகக் குணப்பாடு செய் யும் சக்தி தங்கள் தெய்வங்களுக்குச் சுயமாக உண்டு என்று எண்ணுவதாயும் அதேபோல் மூமின்கள் கபிமார்களின் ஷபா அத்திற்கு அல்லாஹூ தஆலாவுடைய உத்தரவு வேண்டுமென்று எண்ணுவதாயும் முஷ்ரிகுகள் தங்கள் தெய்வங்களின் ஷபா அத் திற்கு உத்தரவு தேவையில்லை என்று எண்ணுவதாயும் இதனால் மூமின் முஷ்ரிகுகளுக்கு கடுவில் வித்தியாசமிருக்கிற தென்றும் வாதித்தால் இது ஏற்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனில் முஷ்ரிகுகளும் விக்கிரகவணக்கக்காரரும் வானங்களையும் பூமியையும் படைத்தவன் அல்லாஹூ தஆலா என்றும் அவனே சகல சிருட்டிகளுக்கும் குணப்பாட்டைக் கொடுப்பவன் என்றும் எண்ணுவ தாகவும் அவர்கள் அவன் சமுகத்தை அடுப்பதற்கு விக்கிரகங்களை வசீலா வாக மாத்திரம் நிர்ணயித்துக் கொள்வதாகவும் அவனிடம் சிபார்சு செய்வதற்கு அவைகளை உதவிகளாக எண்ணுவதாகவும் குர்ஆனில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்களுக்கு ஷபாஅத்து செய்கிற தெய்வங்கள் அல்லாஹூ தஆலாவினிடம் உத்தரவு தேடவேண்டியதில்லை என்றாவது அவன் விதித்த விதிக்கு விரோதமாக லாபகஷ்டங்களை யுண்டாக்குவார்க ளென்றா வது அவர்கள் சொல்கிறதில்லை.

இனி மவஜ்ஜூதுகளான சூபியாக்களென்றும் அத்வைத சித்தாந்திகள் (கவுஹீதின் பில்வுஜூதி) வுஜூதை ஒன்றாக்கல் என்கிறார்களே அதன் பொருள் என்னவென்றால் அல்லாஹூ தஆலாவினது வுஜூது * மாத்திரம் உண்டு என்று ஒப்புவதும் அவனல்லாத ஒரு மவுஜூது உண்டு என்று எண்ணும விருப்பதி மாம். இது சுத்தசத்தியமான கவுஹீதாயிருக்கிறது. என்றாலும்

* உஜூது என்பதற்கு அர்த்தமும் அதன் வகைகளும் இந்நூலுடன் அண்டித்திருக்கும் துஹ்பத்துல் முர்ஸலாவில் விபரமாக எழுதப் பட்டிருக் கிறது. அங்கு கண்டு தெளிக.

உம்மத்துடைய உலமாக்களும் முத்தகல்லிமுகளும் முபஸ்ஸிரு களும் முஹத்திசுகளும் முப்திகளும் அடியாவுக்கு இந்த கவு ஹீது விதிக்கப்படவில்லை என்றும் மேலும் ஷரஹில் இது சுத்த ஷிருக்கா யிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். **மார்க்கம் எங் கிருந்து எங்கே போய் விட்டதென்ற வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள்.**

ஆகவே இத்தப் பாவியாகிய நான் சலபு கலபுகளின் கிதாபு களை ஆராய்ந்து கவுஹீது விஷயமாகக் கூறியுள்ளவைகளை கோட்டமிட்டேன். அதாவது ஹதீக்கமாக்களான பண்டிதர்களு டையவும் உலமாக்களான சாஸ்திரிகளுடையவும் உபாக்களான ஞானிகளுடையவுமான மதுஹபுகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தபின் மன் கூலாகிய சுருநிப்பிரமாணத்துடன் மஃகூலாகிய யுக்திப்பிரமாண தைப் பொருத்துவதற்கும் ஒன்றை மற்றொன்றினும் மேலாகக் கொள்வதற்குக் கூடாமல் கஷ்டமா யிருக்கக் கண்டேன்.

ஆதலால் **அல்கலிமத்துத் தையிபாவின்** பொருளை விள நித்துத் தெளிவதற்காக பாவான்களான உலமாக்கள் பெருமை பொருந்திய சூபியாக்கள் இவர்களில் கின்றும் அனேகருடைய சமுகங்களில் ஹாலிராகி இதைக் குறித்து அவர்களிடம் விசாரித் தேன். இதற்காக ஷாஜஹான் ஆபாதிலிருந்து கல்கத்தா வரை யில் யாத்திரை செய்தேன். காலத்தின் அறிவாளர்கள் கவுஹீ தின் உண்மை வெளியாவதற்குப் பூர்வகால ஹதீகமாக்களான பண்டிதர்களுடைய நூல்களைப் பார்க்கும்படி அவைகளைக் குறிப் பிட்டார்கள். உலமாக்களோ முதகத்திமூன்களுடைய கிதாபு களையும் பத்வாக்களையும் பார்க்கும்படி சொன்னார்கள். சூபி யாக்களான மஷாயிகுகள் கலிமத்துத் தையிபாவின் பொருள் மவஜ்ஜூதுகளுக்குத் கிடப்பட்டது எதுவோ அதன் இல்மு இரகசியத்தில் மனதுக்கு மனதாக வந்து கொண்டிருக்கிற தென் றும் லாஹிரு ஷரீஅத்தானது அதற்கு விரோதமா யிருக்கிறதென் றும் வஹ்தத்துல் வுஜூதின்மேல் வெள்ளிய கலீ ஆகாயிருக்கிற

هو الاول والاخر والظاهر والباطن - وهو بكم اينما كنتم -
اينما تولوا فثم وجه الله - ما لكم من اله غيره -

ஹுவல் அவ்வலு வல்ஆகிறு போன்ற அனேகம் குர்ஆன் ஆயத்துகளுக்கு அவற்றின் வெளிப்படையான பொருளை விட்டு

ஷரஹுக்குப் பொருத்தமாக மாற்றிப் பொருள் கொள்ளவேண்டு மென்றும் சொன்னார்கள். இதென்ன புதுமை! சத்தியமுள்ள ஹக்கான ஷரீஅத்தானது கலிமத்துத் தவுஹீதின் பொருளுக்கு விரோதமாக வந்திருக்கிற தென்றும் லாஹிரு குறுஆனும் ஹதீசும் அதைப் புறக்கணிக்கின்றன வென்றும் கம்ப வேண்டு மென்றால் இது வெகு விந்தையான ஈமான் பிருக் கிறது.

ஆகக்கூடி உலமா, ஹுகமா, மஷாயிகு இவர்களில் ஒருவ ராவது என் பிணியைத் தீர்க்கவில்லை. ஷரீஅத்தானது தரீகத் துக்கு விரோதமாக ஏன் வந்ததென்பதையும் அவர்கள் அறி விக்கவில்லை. பின்னர் அகேகமாகத் தேடித்திரிந்து கடைசியாக ஹிஜ்ரி ஆயிரத்து இருநூற்று முப்பத்திரண்டாம் ஆண்டு கல்கத் தாவிலிருந்து பிரயாணப்பட்டு லக்னே நகரம் வந்து சேர்ந்தேன். அல்லாஹு தஆலாவின் மறைந்த கல்புதவியாலும் வழிகாட்டலா லும் மேலான ஒரு ஆலிஜனுபு அவர்களின் சமுகத்தை அடுத்து காரியசித்தி யடைந்தேன். மகிமை பொருந்திய அந்த மஹானே தஜல்லியாத்து ரஹ்மானிய்யும் புயூலாத்து ரப்பானிய்யுமாகிய அருளிறை நிறைந்தவர்; மஆரிபுகளை அறிந்தவர்; ஹக்கை தரி சிப்பவர்; ஹக்கை தெரிசிப்பிப்பவர் வஹ்தத்தும் வரஉமாகிய ஸ்தானத்தில் நிலையுற்றவர்; நாரும் இர்பானுமாகிய ஞானச்சுடருக் குப் பளிங்கு நீபம் போன்றவர்; தவுஹீதும் ஈமானுமாகிய அத் வைத பொக்கிஷத்தின் நிறவுகோலானவர்; கலாமும் மஜீதென் னும் வேதவாக்கியங்களில் சேர்கிற கஷ்டமான மயக்கங்களை மாய்ப் பவர்; கலிமத்துத் தவுஹீதென்னும் சுயமான பொன் காணயத்தில் கலந்துபோன போலி காயணங்களைப் பரிக்ஷித்தறியும் கோட்டக் காரர்; பரஜோதி என்னும் பெருங் கடலில் மூழ்கினவர்; **லாஇ லாஹ இல்லல்லாஹு** என்ற சொல்லில் உண்மையுள்ள முவஹ் ஹிது என்னும் அத்வைத சீலர் ஐன் மனு வென்ற இரு வகுப் பாருக்கும் சன்மார்க்க போதகர்; மக்கா மதீனு என்னும் இரண்டு மஹா ஸ்தலங்களுக்குப் புண்ணிய யாத்திரை செய்து ஹஜ்ஜும் ஜியாரத்துமான அரிய வணக்கங்களை இயற்றியவர். آلموفق من الله المنان قطب زمان **அல்முவப்பகு மினல் லாஹில் மன்னன் குதுபுகமானகிய** இவர்களின் நாமதேயம் யாதெனில்,

جناب مولانا سيد شاه عبد الرحمن - مدا الله تعالى ظل كماله على مفارق الطالبين و افاض فيضه و بره على العلمين -

ஜனுப் மவுலானு ஹலரத்து **ஸெய்யிது ஷாஹ் அப் துர் ரஹ்மான்** என்பதேயாம். **மத்தல்லாஹு தஆலா லில் லகமாலிஹி அலாமபாரிகித் தாலிபீன் வஅபால பைலஹு வபிர்ரஹு அலல் ஆலமீன்.**

கல்லரசிரியரான இந்த மஹானுடைய சன்னிதானத்தில் சிறிதுகாலம் நிரவணம்செய்து **அல்கலிமத்துத் தையிபாவின்** பொருளையும் வஹ்தத்துல் வுஜூதுடைய மஸ்அலாவின் நுட் பத்தையும் விசாரித்துத் தெளிவதில் பாட மோதிப் பயனடைக் தேன். ஆலிஜனுபு ஹலரத்து மவுலானு அவர்களின் அருள் தங் கிய நாவிலிருந்து உதிர்ந்த முத்துக்களென்னும் சத்தியவாக்குகள் ஒவ்வொன்றும் சந்தேகமில்லாத கலாமுல் மஜீதென்னும் வேதசுருதிகளின் வியாக்கியானமாயிருந்தது. பின்னர் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களில் நின்றும் **கலிமத்துல்ஹக்கி** என்னும் ஓர் அரியநூலை இந்த மிஸ்கீனுக்கு கன்கொடையாகக் கொடுத்து ஆக்கியாபித்த தென்னவென்றால், **அல்கலிமத்துத் தையிபா** வின்பேரில் வருகிற சந்தேகங்களை நீக்குவதற்கும் அதில் பொதிக் துள்ள உண்மைப் பொருளில் நிடஞானம் உண்டாவதற்கும் அது சம்பந்தமான தலீலுகளென்னும் பிரமாணங்களுடன் வரையப்பெற்ற இந்த சில ஏடுகள் போதியவைகளாயும் பூர்த்தி யுள்ளவைகளாயு மிருக்கின்றன. ஆதலால் முந்தி இதைப் பார்வை யிட்டு இதில் வரைக்துள்ள விஷயங்களை கன்குணர வேண்டும், அதன் பிறகு அல்லாஹு தஆலா உதவி புரிந்தால் பார்ஸி பாஷையில் இதற்குச் சுருக்கமாகவும் விளங்கக்கூடிய விதமாக வும் தர்ஜுமாசெய்து ஆகிரத்துடைய சவாபைச் சேகரித்துக் கொள்ளவேண்டும். இதை ஓதுகிற அனேகம் தாலிபுகளான மாணவர்கள் துஆசெய்வார்கள். அந்த துஆவோ கபூல்செய்யப் படுகிற பதவியை அடையும். மூமின்களுக்குப் பயன்படவேண்டு மென்ற கல்லெண்ணமாகிய வித்து மனதிலிருந்தால் அது விருக்ஷ மாகிக் கனியைத் தரும் என்பதே.

எனக்கிருந்த பலவேலைகளின் கவலை இந்தப் பெரிய வேலைக்கு எவ்வளவோ தடையாயிருந்தது. என்றாலும், ஈமானைப் பொருத்த

விஷயமாயிருந்ததினால் அதில் முயல்வது கடமை யெனக் கண்டேன். ஆதலால் அந்த அரிய தானைப் பார்த்துத் தெளிவதில் பராக்காயினேன். அதன் வாசகம் முழுவதையும் பார்வை யிட்டு நன்குணர்ந்தேன். அதன் பிறகு ஜனங்களில் சாமானியரும் சிறந்தோரும் **வஹ்தத்துல்** வுஜூதுடைய மஸ்அலா சம்பந்தமாகப் பொதுவாகவும் ஜனுபு மவுலானு அவர்களுடைய வாக்கிய சம்பந்தமாகக் குறிப்பாகவும் காதைத் துளைக்கும்படி பேசிவந்த சங்கதிகங்கள் துஷணங்கள் முழுதும் நீங்கிவிட்டன. அதெவ்வாறெனின், ஜனுபு மவுலானு அவர்களுடைய கலாமின்பேரில் ஜனங்கள் குற்றங் கூறுவதற்குக் காரணம் அந்த ஜனங்கள் விளக்கப் பிசகிலும் மதி மாறாட்டமான இருட்டிலும் சிக்குண்டிருப்பதேயாம். அன்றியும் மவுலானு அவர்களுடைய கருத்தும் பொருளும் அந்த ஜனங்களுக்கு எட்டவில்லை. இல்லாவிட்டால் மவுலானு அவர்கள் எழுதிய எழுத்திலாவது பேசிய வார்த்தைகளிலாவது மறுக்கவும் சிராகரிக்கவும் தகுதியான யாதொரு விஷயமும் இல்லை.

ஜனுபு மவுலானு அவர்களுடைய வாக்கியங்களைப்பற்றி ஜனங்கள் குற்றங் கூறுவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அக்காரணங்கள் முழுதும் அந்த ஜனங்களில் இல்மில்லாமையும் விளக்கம் போதாமையுமான குறையே தவிர வேறல்ல.

முதலாவது காரணம்:—வஹ்தத்துல் வுஜூதுடைய மஸ்அலாவாகிறது, மன்கூல் மஃகூல் என்னும் சுருதி யுக்திகளுக்கு விரோதமான தென்றும் அது மவுலானு அவர்களால் கற்பனை செய்யப்பட்டதென்றும் அனேக ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். உண்மை அப்படியல்ல. எல்லா சமயவான்களும் இஷ்ராகிய்யூன் * மஷ்ஷாயிய்யூன்களான ஹுகமாக்களும் முற்காலத்து

* பூர்வகால ஹுகமாக்களான பண்டிதர்களில் சிலர் வஸ்துக்களின் ஹகாயிகு என்னும் தத்துவங்களைத் தங்கள் சுயப்பிரயாசையான தெண்டிப்பினால் மன வெளிச்சமடைந்து அதனால் தெரிந்துகொண்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தாம் இஷ்ராகிய்யூன் (வெளிச்சமுற்றவர்) என்பவர்கள். அப்லாதூன் பகராத்து முதலியவர்கள் இந்த வகுப்பினரேயாம், இன்னும் சிலர் தங்கள் சுயதெண்டிப்பினாலல்லாமல் ஆசான்களைத் தேடித்தேடித் தூரப்பிரயாணஞ்சென்று ஆசான்களை அடைந்து அவர்களிடம் வஸ்துக்களின் ஹகாயிகுகளைக் கேட்டுத் தெளிந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஆசான்களைத் தேடித்தேடி நடப்பவர்களாயிருந்தபடியால் இவர்களுக்கு மஷ்ஷாயிய்யூன் (மிக நடப்பவர்) என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

முத்தகல்லிமூகளும் தீர்க்க விசாரணையும் நிட அறிவுமுள்ள எல்லாரும் வஹ்தத்துல் வுஜூதின் உண்மையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே ஹிக்மத்துடைய கிதாபுகளும் தஸவ்வுபுடைய கிதாபுகளும் அதன் விபரத்தால் நிறைந்திருக்கின்றன.

இரண்டாவது காரணம்:—வஹ்தத்துல் வுஜூது உண்மையேயாயினும் அதை சாமானியர்களுக்கு வெளியிடக்கூடாதென்றும் ஆனால் மவுலானு அவர்கள் அப்படி வெளிப்படுத்துவது ஆகுமெனக் காண்கிறார்களென்றும் இது ஷரஹுக்கு விரோதமாயிருக்கிறதென்றும் அனேக ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளியாக்கக்கூடாதென்ற இந்த வாதமே குருவானுக்கும் ஸீஷ்யனுக்கும் விரோதமென்பதை இவர்கள் அறியாமலிருப்பது ஓர் புதுமை! வஹ்ஹாபியென்னும் மதிமாறாட்டமான ஒரு கியாசே பல்லாமல் அந்த வாதத்தின்மேல் அவர்களுக்கு யாதொரு தலீலுமில்லை. அந்த வாதத்துக்கு மறுப்பு இந்த ரிஸாலாவின் அனுபந்தத்தில் அதற்குமேல் அதிகமில்லை யென்கிற அவ்வளவு கல்லிதமாகப் போதிய பிரமாணங்களுடன் வரையப்பட்டிருக்கிறது.

மூன்றாவது காரணம்:—ஜனுபு மவுலானு அவர்கள் மற்ற உலமாக்களுக்கு விரோதமாக சில அறபிய்யத்தான காயிதாக்களை அமைத்துக் கொண்டார்களென்று அந்த ஜனங்கள் நினைக்கிறார்கள். உண்மை அப்படியல்ல. அவர்கள் புதிதாக யாதொரு காயிதாவையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மேலும் அல்கலிமத்துத்தையிபாவானது எந்த காயிதாவின்மேல் பொதிந்திருக்கிறதோ அந்த பழைய காயிதாவையே இதற்குமுன் எவரும் எடுத்து விளக்காத அவ்வளவு கல்லிதமாக விரித்து விளக்கி இருக்கிறார்கள்.

நாலாவது காரணம்;—சூபியாக்களின் சொற்கள் ஆஷாணங்களுக்குட்படாத துய்பவைகளாயிருக்க ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் சில சூபியாக்களான உலமாக்களின்மேல் குற்றங்கூறி நாவித்திருப்பதாக அந்த ஜனங்கள் நினைக்கின்றார்கள். மவுலானு அவர்களின் காரியமோ இவர்கள் எண்ணும் எண்ணைத்துக்கு வெகுதூரமானது. எல்லா சூபிய்யாக்களிடத்திலும் உம்மத்தின் உலமாக்களிடத்திலும் ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் கொண்டிருக்

கிற அவ்வளவு கல்ல எண்ணம் மற்ற எவரும் அத்த சூபியாக்க ளிலும் ஆலிம்களிலும் மிகச்சிறந்தவரா யிருப்பவரிடத்திலும் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். மவுலானு அவர்கள் முஸ்லிம்களில் ஒரு சின்ன மனிதனையும் எப்போதாவது இழிவாக அல்லது இலேசாக எழுதினர்க ளென்றுவது பேசினர்க ளென்றுவது எவரும் சொல்லமுடியா தென்றால் அருமைவாய்ந்த பெரியோர் களைக்குறித்து அதிகமாக அவர்கள் என்ன சொல்லக்கிடக்கிறது? மெய்தான்; அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் புனர்ப்பிலும் பொரு ளிலும் சூபியாக்களுடையவும் உலமாக்களுடையவும் சிலவாக்கி யங்கள் குரு-ஆனுக்கும் ஹதீசுக்கும் விரோதமாயும் உசூலுக்கும் பலாகத்துக்கும் மாற்றமாயு மிருந்ததைக் கண்டு கட்டாயம் அதைத் திருத்துவதில் பராக்கானர்கள். கோரான மார்க்கம் இது வென்று வெளியாக்குவதில் அகத்தியம் மேல்சொன்ன வாக்கி யங்களின் தப்புகள் வெளிப்படும். இப்படியான வாதப்போர் பூர்வத்திலிருந்து ஹராகமாக்களுக்கும் உலமாக்களுக்கும் முஜ்த ஹிதுகளுக்கும் முகல்லிதுகளுக்கும் கடுவே கடைபெற்றுவருவது மறைத்ததல்ல.

ஐந்தாவது காரணம்:—இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவுகிற உயர்ந் தோர் இழிந்தோர் எல்லாரும் **அல்கலிமத்துத் தையிபாவில்** சர்வலோகத்தையும் அல்லாஹ் தஆலா அல்லாத வேறு பொருள் என்றும் அல்லாஹ் தஆலா தன்ஜீஹில் மாத்திரம் மட்டுண் டவன் என்றும் தெருள்படுத்தியே ஈமான் கொண்டிருக்கிறார்கள். மவுலானு அவர்கள் இடத்திலோ இந்தப் பொருள் சுத்த ஷிருக் காயிருக்கிறது. ஆகலால் மவுலானு அவர்களுடைய கொள்கை யில் இஸ்லாம் மதஸ்தர்களில் அனேகம்பேர் ஈமான் என்னும் செல்வத்தை அடைந்தவர்களா யிருப்பதில்லை என்றும் இத்தக் கொள்கையில் பெரிய கெடுதி யிருக்கிறதென்றும் பெறும்பாலார் கினைக்கிறார்கள். இப்படி கினைப்பவர்களின் சந்தேக நிவர்த்திக் காக ஜனுபு மவுலானு அவர்கள் இந்த நிஸாலாவின் அனுபந்தத் தில் எழுதியிருப்பதாவது:—லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்வைக் கொண்டுள்ள மொத்தமான ஈமானுகிறது **அல்கலிமத்துத்தையி பாவின்** மற்றொரு பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி யில் அதிர்ப்புதமாய் உள்ளடங்கி எல்லா முமின்களுக்கும் உண் டாய்விடுகிறது என்பதே. ஆனல் அல்லாஹ் தஆலாவுடன்

அவனல்லாத வேறுபொருள் உண்டென்று கொள்ளும் கொள் கையான ஷிருக்கென்பது ஒரு காரியமா யிருக்கிறது. இதில் அனேகம் சாமானியரும் சிறக்தோரும் சிக்குண்டிருக்கிறார்கள்.

وما يؤمن اكثرهم بالله الا وهم مشركون اولئك الانعام بل هم اضل

அவர்களில் அநேகர் அல்லாவைக்கொண்டு ஈமான் கொள்கிறார்களில்லை என்கினும் அவர்கள் முஷ்ரிகுகளா யிருக்கிறார்கள். என்கிற இது அல்லாஹ் தஆலாவுடைய திரு வசனமாயிருக்கிறது, சில ஹதீசுகளும் இதைப்பற்றி அறிவிக் கின்றன.

ஆறுவது காரணம்:—ஜனுபு மவுலானு அவர்கள் விக்கி கங்கள் முதலான வஸ்துக்களை அல்லாஹ் தஆலா அல்லாத வேறு பொருள் என்று கொள்ளாமல் அவை அல்லாஹ்தான் என்று எண் ணுகிறார்களாதலால் அவைகளை வணங்குவது ஆகுமென்றும் மவு லானு அவர்கள் எண்ணியிருக்கலாமென்று சிலர் கினைக்கிறார்கள். இந்த கினைப்புள்ளவர்கள் **உலாயிக கல்அன்ஆமி** என்ற ஆயத் தின் விளக்கப்படி மதிகெட்ட மிருகங்களா யிருக்கிறார்கள். ஜகமாதி சிருட்டிப்பொருள் அல்லாவாகவே யிருக்கிறதென்று கிர்ண யம் வைப்பது ஷரஹின்படி சுத்த ஈமானுயிருக்குமென்பதும் குறிப்பான ஒரு பொருளுக்கு வணக்கத்தின் பாத்தியதை உண்டென்று கிர்ணயங்கொள்வது பெரிய குபுரும் மீறலுமாயிருக்கு மென்பதும் ஆகிய இவ்விரண்டில் முக்கியது விதியும் பிக்கியது விலக்குமாயிருப்பதை அவர்கள் அறிகின்றார்களில்லை. மவுலானு அவர்களுடைய கொள்கையோ ஷரஹுக்கு மயிர் முனையளவும் மாறு பட்டதல்ல.

ஏழாவது காரணம்:—கஸாருக்கள் அல்லாவை (பிதா குமா ரன் பரிசுத்த ஆவியென்று) மூன்றுக்கினதால் காபிராளர்களென் றும் மஜூசுகள் (யஜ்தான் அஹ்ரமன் என்னும்) இரண்டு சிருஷ் டிக்கர்த்தர் உண்டென்று கொண்டதினல் முஷ்ரிகானர்களென்றும் பின்னர் சர்வலோகத்தையும் அல்லாஹ் என்று சொல்லு கிறவன் ஏன் காபிரும் முஷ்ரிரும் ஆகமாட்டான் என்றும் சொல் லுகிறார்கள். இந்த அறிவீனர்கள் கஸாராக்களுடையவும் மஜூ ஸுகளுடையவும் குபுருஷிருக்குகளுக்குக் காரணம் அவர்கள் அல்லாஹ் தஆலாவை மூன்று அல்லது இரண்டு என்னும்

கணக்கில் அடக்கினதா யிருக்குமென்பதை அறிகிறீர்களில்லே. ஜனுபு மவுலானு அவர்களும் மற்ற முவஹ்ஹிதுகளான அத்வைதி களும் அல்லாஹுத ஆலாவை ஒரு வஸ்துவிலும் மட்டுப் படுத்து கிறதில்லே. அவனைத் தன்ஜீஹில் மட்டுபடுத்துவதுங்கூட ஷிருக்காயிருக்கிறதென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் எக்கப் பொருளே காடி ஜகமாநி சிருஷ்டிகளே அல்லாதான் என்று சொல்லுகிறார்களென்றால் முபர்ரிகூன் என்னும் துவித சித் தாந்திகள் எந்த வஸ்துவை மவுஜூது என்றும் அல்லாஹ்வின் வேருன தனிப்பொருள் என்றும் எண்ணுகிறார்களோ அந்த வஸ்துவுக்கு காமரூபங்கள் தவிர எதார்த்தமாக யாதொரு உலுமில்லே. உண்மையில் அந்த மவுஜூது அல்லாஹுத ஆலா வினது உஜூதையே ஆகாரமாகக் கொண்டது என்ற பொருளைக் கருதியேயாம்.

இனி ஜனுபு மவுலானு அவர்களும் மற்ற முவஹ்ஹிதுகளான அத்வைதிகளும் ஜகமாநி சிருஷ்டிகளுக்கு வஹ்மும் கியாலுமாகிய மருண்டபுத்தியும் மாறியநினைவுமே தவிர சுயம்பாகயாதொரு உஜூ தில்லே என்று அறிந்திருக்கிறார்கள். இது. - حقائق الاشياء ثابتة **ஹகாயிகுல் அஷ்யாயி சாபிதத்துன்** என்ற அகிதாவுக்கு (அதாவது கெருட் னது சூடும் கீரினது குளிர்ச்சியும்போல் வஸ்துக்களின் தத்துவங்கள் எதார்த்தமாயுண்டு என்னும் கொள் கைக்கு) விரோதமானதென்று துவிதசித்தாந்திகள் நினைக் கிறார்கள். இப்படி நினைப்பதற்கும் காரணம் அத்வைதிகளுடைய கருத்து அவர்களுக்கு விளங்காமையும் எட்டாமையுமேயாம். அத்வைதிகள் ஜகமாநிசிருட்டிகள் எப்போதும் உளதென்றுவது அறவே இலதென்றுவது வெறும் நினைவென்றுவது ஒருபோதும் எண்ணுகிறதில்லே. மேலும் ஜகமாநிசிருட்டிகள் ஒன்றுக் கொன்று பேதமாயும் வேறுயும் தோற்றுகிற தோற்றத்தையே (இந்திபாரிய்யுன் வஹ்மிய்யுன்) கற்பனை என்றும் மருளுநி யென்றும் எண்ணுகிறார்கள். அலையாதிகற்பித ரூபங்களுக்குக் கடல்நீரே ஆதாரமா யிருப்பதுபோல் ஜகமாநி கற்பித சிருஷ்டி களுக்கு சதோதயமாய் விளங்கும் அல்லாஹுத ஆலாவே ஆதார மென்றும் அந்த ஒரு உஜூதே சகல வஸ்துக்களின் ஹகிகத்தான சத்துவமா யிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் உணர்ச்சியாலும் காமரூபங்களாலும் உலகப்பொருள் பலவாயும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயும் விரோதமாயும் இருப் பதை ஒப்புக்கொள்ளாம லிருக்க விடமில்லே யென்று எவரும் ஆக்ஷேபித்தால், அதற்கு ஜவாபாவது:—இது அல்லாஹுத ஆலா வுடைய காட்டத்தில் அடங்கியுள்ள அவ்வியக்கப் பொருளாத லால் **கன்ஜுல் மக்பிய்யி** என்னும் அந்த அவ்வியக்கப் புதை யல் வியக்கமாவதும் (வெளிப்படுவதும்) உலகத்தை அடுக்காகக் கோப்பதும் நஸூல்மார்களே அனுப்புவதும் கிதாபுகள் சுஹ்புகள் இதுகளே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அனுப்புவதும் அம்ரு கஹ்யு என்னும் விதிவிலக்குகளே கடத்துவதும் சவாபு அகாபுகளே முறையே புண்ணிய பாவங்களுக்குப் பலனுக்குவதும் ஷரீஅத்து டைய சகல ஹுக்குமுகளென்னும் சக்கரத்தை ஆட்டுவதும் (இலேஹில் மர்ஜிஉ வல்மஆபு) அல்லாவினிடத்திலேயே ஐக்கிய மும் அடக்கமும் என்ற பொருள் உண்மையாவதும் ஆகிய இவை யாவும் உணர்ச்சியாலும் காமரூபங்களாலும் ஒன்றுக்கொன்று பேதப்பட்டு பலவாயிருத்தலைப் பொருத்து நிற்கிறது. ஆகலால் اليه المرجع والماب - صنع الله الذى اتقن كل شيء- **சுன்அல்லா ஹில்லதீ அத்கனகுல்ல ஷைஇன்** என்ற ஆயத் தின் விதிப்படி உறுதிபட்டு நீங்காமலிருக்கிற வஹ்மிய்யாகிய காம ரூபாதி பேதங்கள் உண்டென்று ஒப்புவது சுத்த ஈமானுயிருக் கிறது.

ஆகவே பூமியைப் பூமியென்றும் வானத்தை வானமென்றும் இன்சானை இன்சான் என்றும் ஹைவானை ஹைவான் என்றும் அனுசராகிய மண்ணுநி மஹாபூதங்களை அனுசர் என்றும் அறிவ தும் சொல்வதும் அத்வைதிகளிடத்தில் சுத்த ஈமானுயிருக்கிறது. ஆனால் இவையடங்கலின் ஹகிகத்துகளுக்கு ஆதாரம் அல்லாஹுத ஆலாவினது உஜூதாகவே யிருக்கிறதென்று அவர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். அதெவ்வாறெனின்; சுப்பாரும் கஹ்ஹார் ரும்போல், காபிஉம் லார்ரும்போல், ஹாதியும் முலில்லும்போல் * ஒன்றுக்கொன்று கேர்மாருன குணபேதங்களையுடைய இந்த

* மேற்கண்ட கப்பார், கஹ்ஹார், காபிஉ, லார்ரு. ஹாதி, முலில்லு என்ற சொற்களுக்கு முறையே மிக்க இரங்கி மன்னிப்பவன், மிக்க கடிந்து காய்பவன், லாபங்கொடுப்பவன் நஷ்டமுண்டாக்குபவன் நல் வழி காட்டு பவன் வழிதப்பச் செய்பவன் என்பது அர்த்தமாதலால் அவை ஒன்றுக் கொன்று நேர்மாருன குணங்களென்னப்பட்டன.

சிபத்துகளெல்லாம் எல்லோர்முடைய ஒற்றுமைப்படி ஒரே தாத் தாயிருப்பதுபோல் சகல வஸ்துக்களின் பலவகையான குண பேதங்களும் அவ்வாறு இருப்பதாக அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். எதுபோலெனில் (கவ்உ, ஜின்சு, பஸ்லு,) சுஜாதி, விஜாதி, சுக தம் ஆகிய இவைகளில் தோன்றுகிற பேதம் வெறுங்கற்பனையா யிருந்துகொண்டு எதார்த்தமாக உள்ளதெனக் காட்டுவது போல வாம்.

இன்னுமிப்படியே அந்த ஜனங்களுக்கு முவஹ்ஹிதுகளு டைய சித்தாந்தத்தைப்பற்றிப் பொதுவாகவும், ஜனுப் மவுலானு அவர்களுடைய கலாமைப்பற்றிக் குறிப்பாகவும் வருகிற சந் தேகங்கள் தாஷணங்கள் ஒவ்வொன்றும் **கலிமத்துல் ஹக்கி** என்னும் நிஸாலாவைப் பார்வையிடுவதினால் தக்கவிதமாக ஜவாபு கிடைக்கும். இன்னுமதைப் பொறுமையுடன் கவனித்து நோட்ட மிடுவதினால் ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் **அக்கல்லிமத்துத் தையிபாவின்** பொருளையும் புணர்ப்பையும், விரித்து விளக்கின திலும் அதன் மேல் அதன் தலீலுகளான பிரமாணங்களைப் பொருத்திக் காட்டினதிலும் மற்ற எவரும் அவர்களை யிகைக்க வில்லை என்னும் முதகத்திமுகள் முதஅக்கிருகளில் நின்னும் ஒரு வராலும் அவிழ்த்துவிடப் படாத கெட்டியான முடிகளை ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் அவிழ்த்து விட்டார்களென்னும் கன்கு புலப் படும்.

உண்மையாகக் **கலிமத்துல் ஹக்கு**டைய பொருளும் வாக்கியங்களும் (இல்ஹாமாத்துர் ரப்பானிய்யி) றப்புடைய பக்கத் தினின்னும் உதித்த உதிப்புகளாயும் அவனருளிய ஆயத்துகளாயு மிருக்கின்றன. இனி மவுலானு அவர்களுடைய கலாமின் பொரு ளுக்கும் மற்ற உலமா, உரபாக்களுடைய கலாமின் பொருளுக்கும் பெரிய தாரதம்மியம் உண்டென்னும் உண்மையை ரூபிக்க அடியிற் சில ஞாயங்கள் வரையப்படுகின்றன.

முதலாவது:—முவஹ்ஹிதுகளான எல்லா சூபிய்யாக்களின் சித்தாந்தம் ஹக்குக்கு கல்கு வேறல்ல, ஹக்குதான் என்பதா யிருக்கிறது. அவனன்றி வேறில்லை என்பதன்மேல் அறிவிக்கிற அத்தாகூழி அல்**கலிமத்துத் தையிபா**வேயாம் என்று அவர்கள் எல்லாரும் ஓர்மித்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் அதன் தப்ஸீரு

களில் ஒருவருடைய தப்ஸீரினாலாவது **அல்கலிமத்துத் தையிபா** தாவீல் * செய்யப்படாமல் ஜனிய்யத்துடைய மக் சதுக்கு, அதாவது ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றுதான் வேறல்ல என்னும் கருத்துக்குக் கொண்டுபோகவில்லை. தஃவீல் செய்த பிறகுங்கூட அந்தக் கலிமா வானது × இலாஹு மாத்திரம் அல்லாஹ்தான் என்று அறிவிக்கின்றது. இலாஹு வல்லாத பூமியும் வானமும் மற்ற சிருட்டிகளும் அல்லாஹ்தான் என்பது அவர்களுடைய எண்ணப்படி ஒரு சயிக்கினையைக் கொண்டேயன்றி வெளிப்படை யாக அந்தக் கலிமாவினால் விளங்காது. மவுலானு அவர்களின் அழ காண தப்ஸீரினால் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வானது தாவீல் செய்யப் படாமலே இலாஹு அல்லாஹ்தான் என்பது இபாரத்தின் கஸ்ஸாகிய சத்தப் பிரமாணத்தினாலும் மற்ற எல்லா வஸ்துக்களும் அல்லாஹ்தான் என்பது தலாலத்தின் கஸ்ஸாகிய அருத்தாபத்தி யாலும் அறிவிக்கின்றது.

இரண்டாவது:—தவுஹீதுடைய (தலீலுகளென்னும்) பிர மாணங்களாக வந்; ருக்கிற ஆயாத்து பய்யினாத்தாகிய வெள்ளிய சுருங்கைகளை அவைகளின் (மதுலால்) பிரமேயமாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவின் மேல் தாவீல் இல்லாமலும் பொருளைப் பேதப் படுத்தாமலும் சரபு கஷ்வு மன்கு மஆனி இதுகளின் காயிதாக் களின் பிரகாரமும் குர்ஆனிலும் ஹதீசிலும் வந்த வாசகப்படிக் கும் மவுலானு அவர்கள் பொருத்திக் காட்டியிருப்பதுபோல் முத கத்திமுகள் முதஅக்கிருகளில் நின்னும் ஒருவராவது பொருத்திக் காட்ட வில்லை.

மூன்றாவது:—**அல்கலிமத்துத் தையிபா** வானது எல் லாருடைய சம்மதப்படி இஷ்ராக்கெனனும் இணையுண்டாக்கலை நீக்குவதாயிருக்கிறது. ஆகவே அந்தக் கலிமாவுக்குப் பொருள் எப்படியிருப்பதில் எல்லாவகை இஷ்ராக்கும் நீங்கிவிடுமோ அப் படியாக அதன் பொருள் இருக்கவேண்டும். ஆனால் லாஹிரு உலமாக்கள் அந்தக் கலிமாவுக்கு அமைத்துள்ள பொருளால் இபா தத்தில் ஷிருக்கு என்னும் ஒருவகை இஷ்ராக்கு மாத்திரம் நீங்கு கிறது. மற்ற காலுவகை ஷிருக்குகள் அதாவது:—வுஜூதில்

* தாவீல்—வலிந்துரை கோடல் × இலாஹு—வணங்கப்படுகிற சுவாமி.

இஷ்ராக்கும் தஃஸீரில் (குணங் கொடுப்பதில்) இஷ்ராக்கும் அல் லாஹு தஆலாவைத் தன்ஜீஹில் மட்டுப்படுத்த லென்னும் இஷ் ராக்கும் அவ்ஸைத் தஷ்பீஹில் மட்டுப்படுத்தலென்னும் இஷ்ராக்கும் ஆகிய இந்த விருக்குகளெல்லாம் அவர்களமைத்துள்ள பொரு ளால் நிங்கமாட்டா. மவுலானு அவர்களுடைய தப்ஸீரான பொரு ளின்படி அதாவது:—அல்லாஹ்வ தவிர அன்னியமாக யாதொரு பொருளில்லை என்ற அர்த்தப்படி எல்லா வகை இஷ்ராக்கும் லாஇ லாஹ என்கிற ஒரே கப்யாகிய எதிர்மறைச் சொல்லைக்கொண்டு ஒரே முறையில் நிங்கிவிடும். ஏனெனில் அவனல்லாத வேறு பொருளுக்கு வுஜூதே யில்லையென்றாகும் போது பின்பு அந்த வேறு பொருவில் வுஜூது, தஃஸீரு, தன்ஜீஹு, தஷ்பீஹு இவைகளில் ஒன்றேனும் பெறப்படாமையினு லென்க.

காலாவது:—முவஹ்ஹிதுகளான சூபியாக்கள் அவனன்றி வேறொன்றில்லை யெனக் கொள்வதே சுத்த ஈமானுயிருக்கிற தென்று சித்தாந்தப்படுத்தி யிருப்பதுடன் அந்த சூபியாக்களில் அனேகர் குர்ஆனுடைய பலஆயத்துகள் ஹக்குக்கு கல்கு வேறு யிருப்பதாகவும் அறிவிக்கின்றன வென்று சொல்லியும் எழுதியும் போயிருக்கிறார்கள். இதுவோ உண்மையல்லாத வெறும் பேச்சா யிருக்கிறது. ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் அல்லாஹு தஆலாவுடைய கலாமில் நின்றும் ஒரு ஆயத்காவது ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்களுடைய ஹதீசுகளில் நின்றும் ஒரு ஹதீ சாவது எத்நம், திருஷ்டாந்தம், அனுமானம், உபமானங்களாகிய நால்வகைப் பிரமாணங்களில் ஒன்றினுலும் ஹக்கு வேறு கல்கு வேறென அறிவிப்ப நில்லை என்று உலூல்காயிதாவின் அத்காகூடி கனைக் கொண்டு நிரப்படுத்நியிருக்கிறார்கள். இந்தக் காரணங்கள் தான் மவுலானு அவர்களை இது விஷயத்நில் தனித்தவர்க ளென் றுரைத்து விட்டன.

இதுவுமன்றி **கலிமத்துல் ஹக்கு** என்னும் நிஸாலாவை ஆழ்ந்து கோட்டமிட்ட பிறகு மவுலானு அவர்களுடைய மதுஹப் பானது முதகல்லிமுகளுடைய மதுஹபைப் சார்ந்த சூபியாக்கள் உலமாக்கள் இவர்களுடைய மதுஹபுகளைக் காண பலவிதத் நிலும் மேலிட்டிருப்பதாகத் தெரியவந்தது.

அவைகளில் ஒன்று:—முத்தகல்லிமுகளுடைய மதுஹபின் படி அல்லாஹு தஆலாவின் பேரில் ஈமான் கொள்வதென்பது

அறவே புத்நியில் அமையாது. ஏனெனில் ஒரு வஸ்து உண் டென்று உண்மை கொள்வதும் அதற்கு வழிபடுவதும் அதன் ரூபம் மனதுக்குப் புலப்படுவதைப் பொருத்ததா யிருக்கிறது. அல் லாஹு தஆலா உடைய குன்ஹுதாத்காகிய தத்சொரூபத்தை ரூபகரப்படுத்துவது எவரிடத்தும் முடியாத காரியம். ஆனல் ஒரு விதத்நில் முடியுமென்றால் முதகல்லிமுகளுடைய மதுஹபின் படி அவ்விதமாக ரூபகரப்படுத்த விடமே யில்லை. ஏனெனில் அவர்களுடைய மதுஹபில் அல்லாஹு தஆலா ஜவ்ஹருமல்லாத அர்ளுமல்லாத அருஷிலுமில்லாத பருஷிலுமில்லாத காலத்நிலு மில்லாத தேசத்நிலுமில்லாத புத்நியிலும் அமையாத வஸ்துவிலும் வராத இத்தன்மையான ஒரு நிலைமையில் மட்டுண்டிருக்கிறான். இதுவுமன்றி அவன் சர்வ சிருட்டிக்கும் புறம்பில் வேறுகவும் சகல வஸ்துக்களையும் சூழ்ந்தவனுகவு மிருக்கிறான் என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ذالك قولهم بافواههم بما ليس في قلوبهم

(தாலிக கவ்லுஹும் பிஅப்வாஹிஹிம் பிமாலீச பிகுலூபி ஹிம்) இதுவோ அவர்கள் மனதில் இல்லாத வெருஞ் சொல்லா யிருக்கிறது. ஏனெனில் அவர்களுடைய கொள்கைப்படி **மாசி வல்லாஹி** என்று அவர்கள் அருத்தப்படுத்துகிற பொருட்களைத் தவிர புறம்பில் வேறுக ஒரு மவுஜூதில்லை என்பது பிரத்நியக்ஷ மாதலினு லென்க.

மவுலானு அவர்களுடையவும் மற்ற முவஹ்ஹிதான் குத்தி ஸத் அஸ்ராருஹும் அவர்களுடையவும் ஹாலிப்பற்றி கான் சந்தோஷப்படுகிறேன் **ஜனமா துவல்லு பலம்ம வஜ்ஹுல் லாஹி** என்ற மஹா வாக்கியத்நின் பொருளை உண்மையாக்கி வைப்பவர்களாயும் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்ற அத்வை தமூலமொழியின் கருத்தைக் கண்டறிந்தவர்களாயும் இருப்பவர்கள் இவர்கள் தாம். (ஹர்குஜா மீகிகரம் நுயெத்துரா மீபினம்) கான் பார்க்கிற ஒவ்வொரு இடத்நிலும் உன் நிதாரை தெரிக்கிறேன் என்னும் உண்மைக்கு உறைவிடமா யிருப்பவர் இந்த பரிசுத்த மார்க்கத்தாரேயாம்.

இரண்டாவது:— அல்லாஹு தஆலாவுடைய சிபத்துகளை உண்மையாக்கி வைப்பதும் ஹக்கான அகிதாக்களுக்கு வழிபடு

வதும் எப்படி உண்டாகவேண்டுமோ அப்படி உண்டாவது முத்த கல்லிமுகளுடைய மதுஹபில் ரூபகரப்படாது. உதாரணமாக,

وهوا السميع البصير وهوا السميع العليم

வஹுவஸ் ஸமீஉல் பஸீர், வஹுவஸ் ஸமீஉல் அலீம்.

என்னும் ஆயத்துகளில் சொல்லப் பட்டிருப்பதுபோல் (சம்உ, யஸரு, இல்மு) கேள்வியும் பார்வையும் அறிவும் ஆகிய இந்த சிபத்துகளை அல்லாஹுத ஆலாவில் மாத்திரம் கட்டுப்படுத்துவதும் மற்றவரில் இந்த சிபத்துகள் காணப்படாம லிருப்பதும் முவஹ்ஹி தூன் குத்திலைத் அல்லாருஹும் அவர்களுடைய மதுஹபில் அல் லாமல் முதகல்லிமுகளுடைய மதுஹபில் ரூபகரப்படாது. ஏனெனில் (சமீஉன், பலீருன்) கேட்பவன் பார்ப்பவன் என்பதன் பொருள் இன்சானில் காணப்படுகிறது. பின்பு சம்உ, பஸ்ரு என்னும் சிபத்துகளை அல்லாஹுத தஆலாவில் மட்டுப் படுத்தல் எங்கேயிருக்கிறது? அவனே இன்சானுக்கு ஏற்பட்டுள்ள வெளிப் புலன்களும் உட்புலன்களுமாகிய ஞானேந்திரிய பஞ்சம், அக் தக்கரணபஞ்சம் என்னும் தசகருவிகளையும் விட்டுப் பரிசுத்தமா யிருக்கிறான். ஆகவே அல்லாஹுத தஆலாவுடைய சிபத்து களைக் கொண்டு ஈமான் கொள்வ தென்பதும் மேற்சொன்ன ஆயத் துகளை உண்மையாக்கி வைப்ப தென்பதும் முத்த கல்லிமு களுடைய மதுஹபில் வாய்க்காது. ஆனால் மவுலாவு அவர் களுக்கும் மற்ற முவஹ்ஹிதூன் குத்திசத் அல்லாருஹும் அவர்களுக்கும் இந்தச் செல்வம் சிக்கியிருக்கிறது. அவர்கள் ஐனுல் யகின் என்னும் நிடஅறிவாகிய கண்ணில் பீயபுசர் (என்னைக் கொண்டே பார்க்கிறான்) என்னும் சுர்மாவைத் தீட்டிக் கொண்டும் **பீயஸ்ம.:** (என்னைக் கொண்டே கேட்கிறான்) என்னும் பொருளைக் காதுகள் தோறும் கேட்டுக் கொண்டு மிருக்கிறார்கள். அவன் பார்க்கிறதைப் பார்க்கிறார்கள். அவன் கேட்கிறதைக் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் மாத்திரமா! நீயுந்தான்.!!

பார்ஸி பைத்துகள்.

ஸுர்மயே கர்ஜெதாரெ பீ யப்ஸுர்
பிகஷீ தர்தொ சஷ்மெ புர்ஜுங்கார்
ஜெந்தரு நேபெரு நிஷேபொ பிராஜ்
அஸ்பஸோ பேஷொ அஸ் யமீனெயஸார்

ஷாஹிதே லா இலாஹ இலலாஹு
பேஷெத்து பர்த கிரத் அஸ்ருக்ஸார்
ஸம்ம வஜ்ஹுல்லா-ஆய கத்பஹுர்
வஹுவ மஅகும் துமாய கத்தீதார்.

பைத்

سرمه گرزنوربے بیصر
زندرون وبرون نشیب وفراز
شاهد لااله إلاهو
ثم وجه الله آیدت بنظر

بکشي درد وچشم پرزنگار
ازپس وپیش وازیمین ویسار
پیش توپرده گیرد ازرخسار
وهومعکم نمایدت دیدار

இதன் பொருள்:—பீயப்ஸுர் என்னும் ஒளியில் நின்றுமுள்ள சுர்மாவை (ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்று கொள்ளும் கொள்கை யான) தூசு நிறைந்த இரண்டு கண்களிலும் தீட்டிக்கொள்வா யாகில் அப்போது உள்ளாலும் புறம்பாலும் கீழாலும் மேலாலும் பின்னாலும் முன்னாலும் வலப்பக்கத்தாலும் இடப்பக்கத்தாலும் அவனன்றி யாதொரு மவுஜூதில்லை யென்று சாகூஷி கொடுக்கிற **லாஇலாஹ இல்லாஹு** வானது உன்னை மூடிக் கொண்டிருக் கிற திரையை உன் முகத்தி லிருந்து எடுத்துவிடும். அப்போது **அங்கு அல்லாவுடைய முக மிருக்கிறது** என்னும் உண்மை உனக்குத் தெரியவரும். இன்னும் **அவன் உங்களோடி ருக்கின்றான்** என்பது உனக்கு நிதரைச் காட்டி விடும் என்பதே.

மூன்றாவது:—அல்லாஹுத தஆலாவுடைய விகாவைத் தெரி சிப்பது உண்மை யென்று ஈமான் கொள்ளுதல் ஹக்கான அகா யிதுகளின் தொகையில் ஒன்றாயிருக்கிறது. முத்தகல்லிமுக டைய மதுஹபின்படி அதில் நம்பிக்கை வருவது அசாத்தியம். ஏனெனில் தெரிசனை உண்டென்று நம்பிக்கை வருவதற்கு தெரி சிக்கப்பட்ட பொருளின் உருவம் புத்தியில் அமையவேண்டும். உருவமும் கோலமும் இல்லாமல் சுத்தமா யிருக்கிறவனைத் தெரி சிப்பதென்பது மனதுக்குப் புலப்படாத ஓர் பேச்சாயிருக்கிறது. இதனால்தான் மும்தஸிலாக்களும் ராபிலிகளும் இஸ்லாம் மதஸ் தர்களில் இன்னும் அநேக வகுப்பாரும் அல்லாஹுத தஆலா

வுடைய லிகாவை தெரிசிப்பதில்லை யென்று இன்காரு செய்கி
ரூர்கள். அஷாயிராக்களும் முத்தகல்லிமூகளும் அது உண்டென்று
ஒப்புக் கொள்ளுகிரூர்கள். ஆனால் அதில் மனம் நிலைப்பதற்கு
ஏதுவான மஃகூல் என்னும் யுக்திப் பிரமாணத்தால் அதன் கைபி
யத்தை (இன்னவித மென்பதை) பயான் செய்கிரூர்களில்லை.
முகல்லிதுகளாயும் முத்தகல்லிமுகளாயு மிருக்கிற சூபியாக்களான
ஹலரத்துமார்கள் தெரிசனையை கஷ்பின்பேரிலும் பலவுடைய
மகாமில் சேர்வதின் பேரிலும் சொந்தமாக்குகிரூர்கள். இன்னும்
ஆகிரத்தில் தெரிசனை அசாத்தியமென்றும் பாவனையில் அது
உண்டாகலா மென்றும் நிர்ணயம் கொண்டிருக்கிரூர்கள். ஆகவே
முத்தகல்லிமூகளுடையவும் அவர்களைப் பின்பற்றினவர்களுடை
யவும் மதுஹபின்படி அகல்ஸுல் கவாஸ்ஸுகள் தவிர மற்ற
எல்லா முஸ்லிம்களான அவாம்முகளுக்கும் கவாஸ்ஸுகளுக்
கும் தெரிசனை மஸ்அலாவில் இல்மூல் யகீனும் வாய்க்கவில்லை.
பின்பு ஐனுல்யகீனையும் ஹக்குல் யகீனையும் குறித்து என்ன
சொல்லக்கிடக்கிறது.

சுவால்:—மூவஹ்ஹிதுகளுடைய மதுஹபின்படி அல்லாஹ்
தஆலாவுடைய தெரிசனை ஒவ்வொருவருக்கும் துன்யாவி
லும் ஆகிரத்திலும் ஹாகிலாயிருக்கிற தென்று நீர் சொல்லும்
சொல்லானது ஷரீஅத்துக்கு விரோதப்படுகிறது. ஏனெனில்
யாராவ தொருவன் துன்யாவில் நான் விழித்திருக்கையில் முகக்
கண்ணைக் கொண்டு அல்லாஹ்வை தஆலாவைப் பார்த்தேன் என்று
சொல்லுவானுகில் அவன் பொய்யனும் ஜின்நிருமா யிருக்கிறான்
என்று ஷரஹில் வெளிப்படையாக வந்திருக்கிறதென்று எவராவது
சொன்னல் அதற்கு,

ஜவாபு:—குறுஆனிலும் ஹதீசிலும் இம்மாதிரி வெளிப்படை
யான சொல் வந்திருப்பதில்லை. எவ்விடத்திலாவது மேற்சொன்ன
வாசகத்தால் சரிக்கை செய்யப்பட்டிருந்தால் அதன் கருத்து:
நப்புல் இஸ்லத்தாகிய அல்லாஹ்வை தஆலாவின் தன்ஜீஹ் உடைய
மர்த்தபா என்று சொல்லப்படுகிற தாத்து மாத்திரமான வுஜூதுல்
முத்லக் என்பதாகும். ஒளி, ஓசை, ஊறு, சுவைகாற்றம் என்னும் மஹ்
லூகாத்துகளை உணருந்தன்மையுள்ள ஐயறிவுகள் அந்தப்பரிசுத்த
தாத்தைக் கண்டடைய முடியாது. இதே தவிர அல்லாஹ்வை

தஆலாவை துன்யாவில் ஒரு சாயலாகவோ சாயலல்லாமலோ
அறவே எவ்விதத்திலும் காண முடியா தென்பதில்லை. இத்தப்
பொருளும் கருத்தும் சரி யென்பதின் பேரில் சூரத்து புஸ்ஸிலத்
தின் கடைசியில்,

الا انهم في مرية من لقاء ربهم الا انه بكل شيء محيط

**அலாஇன்ஹும் பீமிர்யத்தின் மின்லிகாயி றப்
பிஹிம் அலா இன்னஹு பிகுல்லிஷையின் முஹீத்து**

என்கிற உறுதியான தலீல் இருக்கிறது. இதற்கு மாறுக வாதிப்
பவர் தமது வாதத்தின் மேல் ஆதாரமாக குறுஆனில் நின்றும்
ஒரு பிரமாணத்தைக் கொண்டு வரக்கடவர்.

ஜனப் மவுலானு அவர்களுடையவும் மற்ற முவஹ்ஹிதீன்
தாமத் பரகாத்துஹும் **இலாயவ்மித்தீன்** அவர்களுடையவும்
மதுஹபின்படி தெரிசனை என்னும் இத்தச் சிறந்த செல்வமானது
ஒவ்வொருவருக்கும் துன்யாவிலும் ஆகிரத்திலும் உண்டாயிருக்
கிறது. ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்னும் மருட்சியில் மருண்டு
கிடப்பவர் தம்மைப் பாராதவரா யிருந்தாலும் இருக்கட்டும். ஆனால்
அல்லாஹ்வை தஆலாவே பார்க்கிறவனு யிருக்கிறான். பார்க்கப்படு
வதற்கு உண்மையில் அவனன்று வேறு பொருள் இல்லை.
ஹலரத்து அத்தார் அலைஹிர்ரஹ்மத்துல் கப்பார் அவர்கள்
சொல்லுகிரூர்கள்:—

பார்ஸி பைத்துகள்.

காஜீரே குத்குதாஸ்த்தோ குத்மன் ஜுமீர்
குத் தமாஷா வகுத்த மாஷா கார்
ஆஷிகே குத் குதாஸ்தொ குத் மஃஷூகிக்
குத் தபீபே குதஸ்தொ குத்பீமார்
அஸ்பராயே பரேபெ குத் குத்கஷ்த்
ஜல்வதர் கத் வதர் கதம் ரப்தார்
காப்தர் ஜுல்பொ வஸ்ம பர்அப்ரூ
சுர்மதர் சஷ்மொ காஸ பர்ருக்ஸார்
ரங்குதர் ஆபொ ஆப் தர்யாகூத்
போய் தர்மிஷ்கொ ரிஷ்க் தர்காத்தார்

நப்பி அரினீ பகோஷெ குத் குத்குப்த்
குத் பகுத் கரத் ஹஸாத் தேதீதர்
பாஸ்குத் குப்த் லன்தரானீ ஜமித்
பஹ்ரெச்சே பஹரொ கர்மி யேபாஜார்.

பைத்

ناظر خود خود است و خود منظور خود تماشا و خود تماشا کار
عاشق خود خود است و خود معشوق خود طبیب خود است خود بیمار
ازبراي فریب خود خود گشت جلوه در قد و در قدم رفتار
تاب در زلف و سمه بر ابرو سرمه در چشم و غازه بر رخسار
رنگ در آب و آب در یاقوت بوي در مشک و مشک در تاتار
رب ارني به گوش خود خود گفت خود بخود کرد حسرت دیدار
باز خود گفت لن تراني زود بهر چه بهر گرمي بازار

இந்த பைத்துகளில் பொதிந்துள்ள பொருட்களின் சாரம் என்ன வென்றால்:—அல்லாஹு தஆலாவானவன் பார்க்கிறவனும் தானும் பார்க்கப்படுவதும் தானும் ஞாலக்காக்ஷியும் தானும் ஞாலவித்வானும் தானும் ஆஷிகும் தானும் மஃஷூகும் தானும் வயித்தியனும் தானும் வியாதியஸ்தனும் தானும் விளங்குகிறான் என்பதும், அவன் தன் ஜாலசக்தியினால் தானே தேகாதி பிரபஞ்சங்களில் வெளியாகி சர்வமும் தானுகியிலங்குகிறான் என்பதும், தானே (மூஸா அலைஹிஸ்ஸலாமாகித்) தீதாரை தெரிசிக்க ஆவல் கொண்டு என் **ஆண்டவனே உன்னை எனக்குக் காட்டு** என்று தன் காதுக்குத்தானே சொன்னான் என்பதும், பிறகு நானே நீ **என்னைப் பார்க்கவே** மாட்டாய் என்று சொன்னான் என்பதும், இவையாவும் எதற்காக வெனில் பிரபஞ்ச விவகாரங்கள் கடை பெறுவதற்கேயாம் என்பதுமாம்.

இன்னிதுபோலவே துவித சித்தாந்நிகளும் முத்தகல்லிமுகளுமான இவர்களுடைய மதுஹபின்படி கவாஸ்ஸுகளும் அவாம் முகளும் கால்சருகும் தானமாகிய **மஜ்லத்துல் அக்தாமி** என்னும் ஜப்ருகத்ருடைய மஸ்அலாவும் மற்ற கஷ்டமான மஸ்அலாக்களும் **கலிமத்துல் ஹக்கி** என்னும் ரிஸாலாவின் கருத்துகளை ஆழ்ந்து கோட்டமிட்டபின் கல்லிதமாக விளங்கிவிடும் கபியும்

ஜலிய்யு மாகிய ஷிருக்குகளைவிட்டும் கரைசேர்க்கும் அந்த ரிஸாலாவைப் பார்த்துத் தெளிந்தவர்கள் இல்மூல் யகீனுகிய பரோக்ஷ ஞானமென்னும் விசாலித்த ஞான பூமியைக் கடந்து ஐனுல் யகீனுகிய அபரோக்ஷஞான மென்னும் அகண்ட வெளிக்கும், பின்பு ஹக்குல் யகீனுகிய பரவெளிக்கும் செல்வார்கள். இன்னும் பலவாகக் காண்டலை விட்டு ஒன்றுகக் காணத்துணிவார்கள். எம்மட்டென்றால் குபுரு, இஸ்லாம் என்ற துவேஷாபிமானங்களினின்றும் கழன்று விடுதலும் பெறுவார்கள்.

பார்ஸி பைத்து.

பாரிகஸ் ரஸ்மொ ரஹே கப்ரொமுசல் மாங்கர்தீ
மூர்ஷிதா கிர்தெத்து கர்தம்கெ செஇஷ் சாங்கர்தீ

பைத்

فارغ از رسم و ره گبر و مسلمان گردي
مرشدا گرد تو گردم که چه احسان گردي

இதன் பொருள் எனக்குச் சன்மார்க்கத்தை யுபதேசிக்க வெழுந்தருளிய ஞானகிரியரே! என்னை (இரண்டு கர்த்தாக்கள் உண்டென்னும் கொள்கையையுடைய) மஜூசிகளின் மார்க்கத்தினின்றும் (ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்ற கொள்கையையுடைய) முசல்மான்களின் மார்க்கத்தினின்றும் விடுவித்த பேருதவிக்காகத் தேவரீருடைய திருமேனியை வலசாரியாகச் சூழ்ந்து துதிக்கிறேன் என்பதே.

ஹாசிலுல் கலாம்:—கலிமத்துல் ஹக்கைப் பார்த்துத் தெளிந்தபின் ஜனுப் மவுலானு அவர்களுடைய ஆக்ஞைப்படி அதைப் பார்ஸி பாஷையில் எளிய நடையில் தெளிவாகத் தர்ஜுமா செய்வதில் பாக்காளேன். விரிவஞ்சி வியாக்கியானஞ் செய்யாமல் விடுத்தேன். ஆனால் சுருங்கிய சில வாக்கியங்களுக்கு அவற்றின் கருத்தையும் சாரத்தையும் எடுத்து விளக்கியிருக்கிறேன். உரை எழுதி முடிந்தபிறகு ஜனுப் மவுலானு அவர்களின் பார்வைக்குக் கொண்டு போனேன். அவர்களின் மகிமைதங்கிய மனதுக்கும் அது மக்பூலாய் விட்டது. (அல்ஹம்து லில்லாஹி அலா இஹ்ஸானிஹி) இத்தப் புல்லறிஞனின் சின்முயற்சியும் பெரிய மதிப்பை அடைந்

தது. மவுலானு அவர்களின் அங்கிகாரத்தினுல் இந்த ஷர ஆனது மத்தனுபோல் ஆய்விட்டது. ஆதலால் இதற்கு **நூருல் முத்லகி பீதர்ஜ்மத்தி கலிமத்தில் ஹக்கி,** என்று பேரிடப் பட்டது. ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் இந்த அரிய நூலின் மத்தனு ஷறஹுகளில் அல்கலிமத்துத்தய்யிபாவின் விஸ்தரிப்பு தவிர வேறெதுவும் புகக்கூடாதென்ற கோக்கமுள்ளவர்களா யிருந்த படியால் அந்த சத்திய கலிமாவுள்ள அத்வைத பெருமானின் அற் புதத்தினுல் மாத்திரம் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி என்னும் கலிமாவே இவ்வுரை பூர்த்தியான ஆண்டைக் குறிக்கும் கருவாய் அமைந்தது. அடியில் வரைக் துள்ள பைத்துகள் அவ்வாண்டைத் தெரிவிக்கும். அதாவது ஹிஜ்ரீ ஆயிரத்து இருநூற்று முப்பத்தைந்தாம் ஆண்டு என்பதே. (அந்த பய்த்துகள் இங்கு எழுதாமல் விடப்பட்டன.)

ஹக்கு தஆலா இந்த முத்தர்ஜிமை **லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவின்** பரக்கத்தைக் கொண்டு தவுஹீதும் இருபானுமாகிய பொக்கிஷத்தின் நிறவுகோலாக்கு வானுகவும் இன்னும் **முஹம் மதுர் ரஸூலுல்லாஹியின்** ஹுர்மத்தைக் கொண்டு வாய்வாத மென்னும் பதவியினின்றும் சமாதிகிலே யென்னும் மேலான பதவி யில் சேர்ப்பானுகவும்.

இப்போது நான் என் வேலையை ஆரம்பிக்கின்றேன். ஆரம் பித்தது முதல் முடிவு பெறும் வரையில் அல்லாஹு தஆலா இந்த வேலையில் எனக்கு உதவி புரிபவன் என்று அவன் மேல் ஆதரவு வைக்கின்றேன். ஜனுப் மவுலானு நாம லில்லுஹும் அவர்கள் கலிமத்துல் ஹக்கி யென்னும் **முஸ்லிம் அத்வைத் மூல மொழியை** விளக்கிச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்கள்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்.

அன்பு பாலிப்பவனும் அருள்புரிபவனுமான அல்லாஹு தஆலாவினது நாமத்தினுல் நிதாபைத் தொடங்குகிறேன்.

புகழடங்கலும் அல்லாஹு தஆலாவுக்கே உரித்தானவை. அவனே.

نحن اقرب اليه من حبل الوريد

عسي ان يبعثك ربك مقاما محمودا

நமது பிராணநரம்பினும் அதிகமாக நெருங்கி நம்மை அடுத் திருப்பவன் இன்னும் நிறைவான ஸலவாத்தும் நிலையான ஸலாமும் புகழுக்குரிய தானத்தை அதாவது ஷபாஅத்தின் பதவியை உடை யவர்கள் பேரில் உண்டாவதாக. (அவர்கள் யாரெனில் **அன்யப் அதக** என்ற ஆயத்தில் அல்லாஹு தஆலா அருளிய வாக்குறுதிப்படி முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் தாம்.) இன்னுமந்த ஸலவாத்தும் ஸலாமும் அவர் களுடைய நேயர் தோழமார்மீதும் உண்டாவதாக. அவர்களுக் குச் சொர்க்க பதவியின் கல்மாராயமும் இன்னுமதிகமாக ரஹ்மா னுடைய நிகாவாகிய தெரிசனையு முண்டாகுக.

இனி ஹம்து ஸலவாத்துகளை ஓதிய பின்னர் **அப்துர் ரஹ் மான்** என்னும் பகீர் சொல்லுகிறான் அவனைக் குற்றப்படுத்துகிற காரியங்களினின்றும் அல்லாஹு தஆலா அவனைக் காப்பானுக, சொல்வது யாதெனில்:—நிடனுகத் தவுஹீதாகிறது ஈமானுடைய ருகுனுகளில் நின்றும் முதன்மையான ஒரு ருக்னியிருக்கிறது. இன்னும் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் தவுஹீது கலி மாவானது இஸ்லாமின் எடுப்புகளாக விதிக்கப்பட்ட ஐந்து பர்லு களில் முந்தின பர்லாயிருக்கிறது.

(இது அப்துல்லா ஹிப்னு உமர் றலியல்லாஹு அன்ஹுமா அவர்களால் மிஷ்காத்தில் ரிவாயத்து செய்யப்பட்டிருக்கிற சஹீ

ஹான ஹதீசினுல் ஏற்படுகிறது. அது வருமாறு: அல்லாஹ்வே தஆலாவே தவிர வணங்கப்படுகிற இலாஹ்வே வேறல்ல என்றும் மெய்யாக முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் அவர்களுடைய அடியாராயும் ரஸூலாயு மிருக்கிறார்க ளென்றும் சாக்ஷி பகர்வதும் தொழுகையை நிலைப்படுத்துவதும் சகாத்து கொடுப்பதும் ஹஜ்ஜும் ரமலானுடைய நோன்பும் ஆகிய இவ்வைந்து காரியங்களின் பேரில் இஸ்லாம் எடுக்கப்பட்ட தென்று ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் திருவுளமானார்கள் என்பதாம்.)

ஆகவே அந்தக் கலிமாவை அறிவதும் அதிற் பொதிந்துள்ள பொருள் உண்மையென்பதை நம்புவதும் முஸ்லிமாகிய ஆண் பெண் அனைவர் பேரிலும் விதியாயிருக்கிறது. (அப்படியிருக்க) அல்உம்மத்துல் முஹம்மதியாகிய அஹ்லுல் இஸ்லாம்களில் நின்றும் சித்தசுத்தி பெற்ற சூபிய்யா வென்னும் ஒரு சாரார் தவிர மற்றவ ரெல்லாரும் அல்கலிமத்துத் தையிபாவுக்கு அல்லாஹ்வே தஆலா ஒருவன் என்பதும் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்பதுமே யன்றி அதற்கு வேறு பொருள் இல்லை யென்று நிர்ணயங் கொண்டிருக்கிறார்கள். காரியம் அப்படி யல்ல (அதாவது கலிமாவுக்குப் பொருளும் கருத்தும் முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலார் கொண்டிருக்கிற படியல்ல) ஏனெனில் அறபு முஷ்ரிகுகளான காபிருகளும் அல்லாஹ்வே தஆலா ஒருவன் என்பதை உறுதியாக நம்பினவர்களாயும் அவனே வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறவர்களாயும் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய அகீதா இப்படியே இருந்த தென்பதற்கு குர்ஆனில் அனேகம் தலீலுகள் இருக்கின்றன.

ما نعبدهم الا ليقربونا الي الله زلفي ۰ وهؤلاء شفعاؤنا عند الله

அந்த முஷ்ரிகுகளில் ஒருவராவது அக்காலத்தில் விக்கிரகங்களாகிய புத்துகளில் ஒரு புத்தையும் இதுதான் சர்வலோகத்தையும் பரிபாலிக்கிற அல்லாஹ்வா யிருக்கிறதென்று சொன்ன தில்லை. இதற்கு சாக்ஷி அவர்கள் சொல்லிய வாக்கியமேயாம். அதாவது (நாங்கள் வணங்கும் தெய்வங்கள்) எங்களை அல்லாஹ்வினிடம் நெருங்கிச் சேர்ப்பதற்கே யல்லாமல் மற்றப்படி நாங்கள் அவைகளை வணங்குவதில்லை யென்றும் அந்த சுவாமிகள் எங்களுக்காக அல்லாஹ்வே தஆலாவினிடம் ஷபாஅத்துச் செய்பவர்களா

யிருக்கிறார்க ளென்றும் அந்த முஷ்ரிகுகள் சொன்னார்க ளென்பதாம். (அவர்கள் இப்படிச் சொன்னதை அல்லாஹ்வே தஆலா குர்ஆனில் எடுத்துக் கூறுகின்றான்.)

மேற்சொன்ன பொருள் மாத்திரமே அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் கருத்தாயிருந்தால் (அதாவது அல்லாஹ் ஒருவன் என்பதும் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்பது -ஆகிய இதுதான் அதற்குப் பொருள் என்றால்) அப்போது முஷ்ரிகுகளுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் நடுவில் யாதொரு வித்தியாசமில்லை. (ஏனெனில் இதன்படி இருதாத்தாருக்கும் அல்லாஹ்வைப் பற்றியுள்ள நிர்ணயம் சரியாயிருப்பதினு லென்க.)

இன்னும் நிடனுக **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்** என்னும் கலிமாவானது முஷ்ரிகுகளுடைய கொள்கையை மறுப்பதற்காகவே இறங்கிற்று என்பதிலும் சபிமார்கள் அலைஹி மிஸ்லாத்து வஸ்ஸலாமவர்கள் அனைவரும் அதைப் பொதுவாகத் தங்கள் உம்மத்துகளுக்கு எடுத்தோதும்படி ஏவப்பட்டார்க ளென்பதிலும் யாதொரு சந்தேக மில்லை.

அதாவது:—முன்னுள்ள சபிமார்களும் அல்கலிமத்துத் தையிபாவில் பொதிந்துள்ள இந்தப் பொருளையே அவரவர்களுடைய உம்மத்துகளின் பாஷையில் எடுத்தோதும்படி கட்டளை இடப்பட்டிருந்தார்கள். அந்தக் கட்டளைப்படி முன்னுள்ள சபிமார்கள் ரஸூல்மார்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் உம்மத்துகளுக்கு அதை எடுத்தோதின வகையை அல்லாஹ்வே தஆலா குர்ஆனில் தெரிவித்திருக்கிறான். அது வருமாறு:—

ولقد ارسلنا نوحا الي اقومه فقال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره

ஆயத்து:—நிடனுக நாம் நூஹ் சபியை அவருடைய கவுமுகளிடம் அனுப்பினோம். பின்பு அவர் ஓ என் கவுமுகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வை வணங்குங்கள் உங்களுக்கு அவனல்லாத யாதொரு இலாஹ்வும் இல்லை என்று சொன்னார்.

والي عاد اخاهم هودا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره

ஆயத்து:—இன்னும் ஆதுக்கூட்டத்தினிடம் அவர்களின் சகோதரரான ஹூது சபியை அனுப்பினோம். அவர் ஓ என் கவுமுகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வை வணங்குங்கள் உங்களுக்கு அவனல்லாத யாதொரு இலாஹ்வும் இல்லை என்று சொன்னார்.

والي ثمود اخاهم صالحا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره

ஆயத்து:—இன்னும் சமூது கூட்டத்தினிடம் அவர்களின் சகோதரரான சாலிஹு நபியை அனுப்பினேம். அவர் ஓ என் கவுமுகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வை வணங்குங்கள் உங்களுக்கு அவனல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென்று சொன்னர்.

والي مدين اخاهم شعيبا قال يقوم اعبدوا الله ما لكم من اله غيره

ஆயத்து:—இன்னும் மதயன் கூட்டத்தாரிடம் அவர்களின் சகோதரரான ஷுஐபு நபியை அனுப்பினேம். அவர் ஓ என் கவுமுகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வை வணங்குங்கள், உங்களுக்கு அவனல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லையென்று சொன்னர். (அலா நபிய்யினுவ அலைஹி முஸ்லலாத்து வஸ்லலாம்) இப் படியே ஒவ்வொரு நபியும் தம் கூட்டத்தாரை நோக்கி அல்லாவுக்கு வேறுக சுயம்பான யாதொரு தெய்வம் உங்களுக்கில்லை யாதலால் நீங்கள் அவனையே வணங்குங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். எதுவரையி லென்றால்;

நம்முடைய நபியாயும் நமக்கு ஷபாஅத்து செய்பவர்களாயும் அவதரித்த முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களும் ஜனங்கள் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு (அல்லாஹ்வையன்றி இலாஹு வேறல்ல) என்று சொல்லுகிற வரையில் அவர்களுடன் போர் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளை பிறந்திருக்கிற தென்று திருவுளமானார்கள். ஆகவே அல்கலிமத்துத் தய்யிபாவின் பொருளும் கருத்தும் முன்சொன்ன தல்ல வென்றும் வேறு பொருள் இருக்கிறதென்றும் அப்பொருளை முஷ்ரிகுகள் ஒப்பாமல் கடினமாக மறுத்தார்க ளென்றும் அதற்கு மாறான கொள்கை வைத்திருந்தார்களென்றும் தெரியவந்தது. அந்தக் கொள்கையோ, ஆலிஹத் தென்னும் சுவாமிகளும் மற்று முண்டான வஸ்துக்களும் அல்லாஹு தஆலா அல்லாத அன்னியப் பொருள்களா யிருக்கின்றன வென்னுங் கொள்கைதான். ஆதலால் அவர்களுடைய அந்தக் கொள்கையை ரத்து செய்வதில் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்ற கலிமா இறங்கிற்று.

أمرت ان اقاتل الناس حتي يقولوا لا اله الا الله لا اله الا الله لي
لا اله غير الله يعني كلما توهمتموه غير الله ليس بغير الله بل عينه

அதாவது **லாஇலாஹ கைறுல்லாஹி** ஒரு இலாஹும் அல்லாஹ்வின் வேறல்ல எனபது கலிமாவின் அர்த்தம். இதன் கருத்தாவது, அல்லாஹ் அல்லாத வேறுபொருள் என்று நீங்கள் உங்கள் மருண்டபுத்தியால் நினைக்கிற ஒவ்வொரு பொருளும் அல்லாஹ் அல்லாததல்ல மேலும் அது அல்லாவாகவே யிருக்கிறது என்பதரம்.

பார்ஸி பைத்துகள்.

ஹர்கக்ஷகெ பாத்தக்தயே ஹஸ்நீபய் காஸத்
ஜனஸ்ரத்தே ஆங்கலஸத் கின்கக்ஷாராஸத்
தர்யாயெ குஹன் கேமீஜனத் மவுஜேகெள
மெளஜே காளந்தர் ஹகிகத் தர்யாஸத்

بيت

هر نقش كه بر تخته هستي پيدا ست
اين صورت آنكس است كين نقش آراست
دريا ے كهن كه ميزند موجے نو
موجے خوانند در حقيقت دريا ست

இதன் பொருள்:—உளதெனும் படத்தின்மேல் தோற்று கிற ஒவ்வொரு சித்திரமும் அதைச் சித்தரித்தவனுடைய உருவ மாயிருக்கிறது. தொன்று தொட்டு பழையதாயுள்ள கடலானது புதிதாக அலைத்து வீசினால் அதை அலை யென்று சொல்கிறார்கள். உண்மையில் அது கடலேயாம் என்பது. இன்னும் (சர்வமும் அல்லாவாகவே இருக்கிறது என்ற) இக்தப் பொருள் சரியென்பது சமீபத்தில் (இன்ஷா அல்லாஹு தஆலா) அதற்குமேல் அதிக மில்லாத அவ்வளவு துலக்கமாக வெளியாகும். இன்னும் அறபுகள் அப்பாஷையை உடையவர்களா யிருக்தார்கள். அவர்களொரு வரோ டொருவர் சம்பாஷிப்பதில் வழங்கும் பொருளை கஷ்டமில் லாமல் சுலபமாக விளங்கிக் கொள்கிறவர்களா யிருந்தார்கள். ஆகவே கலிமாவின் கருத்தாகிய பொருளை அவர்கள் கண்ணுணர்ந் தார்கள். பின்பு அதை நம்பினவர்கள் ஈமான் கொண்டார்கள். முஷ்ரிகுகள் அதை ஒப்பாமல் மறுத்தார்கள். இன்னும்,

واذا قيل لهم لا اله الا الله يستكبرون وقالوا اجعل الالهة الها
واحدا ان هذا لشيء عجاب

அல்லாஹு தஆலா அல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டால் அவர்கள் பெருமையடிப் பவர்களாயும், இன்னும் எல்லாத் தெய்வங்களையும் (முஹம்மது) ஒரே தெய்வமென்று ஆக்கிவிட்டார்? ஆ! இது வெகுவித்தையான பேச்சா யிருக்கிறது என்று சொல்கிறவர்களாயு மிருந்தார்கள்."

இன்னும் மேற்சொன்ன பொருளே (அதாவது எல்லாம் அவ னென்பதே) கலிமாவுக்குப் பொருத்தமான பொருளாயும் சுயமான அர்த்தமாயு மிருந்தபடியால் அஸ்ஹாபுகள் தாபிஈன்கள் அலிஹி மூர்ரிஹுவான் இவர்களில் ஒருவராவது தபஉத்தாபியீன்களும் அவர்களுக்குப் பின்னல் வருகிறவர்களும் கலிமாவின் பொருளை விளங்கிக் கொள்வார்களென்று ஐயப்படவில்லை. ஆதலால் கலிமா வுக்கு ஷறகு செய்பவரும் அதன் பொருளை விரித்துரைக்கவும் அவர்கள் சூழவில்லை. பின்பு எந்தக் காலத்தில் பொய் பரவுமென்று ஹதீசில் சமிக்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ அந்தக் காலத்தில் கலிமாவின் கருத்தை விளங்குவதில் மறதியும் பிழையும் வெளிப் படத் தொடங்கின. (காலத்தில் தன்மையைக் குறித்து சமிக்கை செய்து வந்திருக்கிற ஹதீது யாதெனில்:—

خيرا لقرون قرني ثم الذين يلونهم ثم الذين يلونهم ثم يفشوا الكذب

காலங்களில் நல்ல காலம் என் காலமும் பிறகு என் காலத்தவர் களை அடுத்தவர்களின் காலமும் பிறகு அவர்களை அடுத்தவர்களின் காலமுமாம், பிறகு பொய் பரவி விடும் என்று ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலிஹி வஸல்லமவர்கள் திருவுளமாயிருக்கிறார்கள் என்பதே.)

கைசேதத்தினும் பெரிய கைசேதமென்ன வென்றால் நிடனை பெரிய பெரிய உலமாக்களில் நின்றும் தீர்காட்டார், மேல்காட் டார், ஸலபுகள், கலபுகள், முஹத்திசுகள், முபஸ்ஸிருகள், முஜ்த ஹிதுகள், முகல்லிதுகள், முதகல்லிமுகள், முத்தபக்கிஹுகள், இவர்கள் எல்லாரும் அல்கலிமத்துத் தையிபாவை அதன் தானங்களில் நின்றும் புறட்டி விட்டார்கள். இன்னும் அதை முஹ்கமில் நின்றும் முத்தஷாபஹின் பக்கம் திருப்பி விட்டார்கள் (இதன் கருத்து லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவானது கேரே பொருள் தரக்கூடிய சுருதிகளில் ஒன்றுயிருக்க பொருள் பொருந்தாமல் இடர்படுகிற சுருதிகளில் ஒன்றுக அதை மாற்றி விட்டார்களென்பதாம்) இன்னும் அதில் பொதிந்துள்ள

பொருளைக் கெட்ட பொருளாகப் பேதப்படுத்தி விட்டார்கள் அதாவது லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி அல்லாவுக்கு வேறுக வேயன்றி அல்லா தாலுக யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென்பதாம். இதன் விஸ்தரிப்பு பின்னல் வரும் இன்ஷா அல்லாஹு தஆலா.

பின்பு அத்தப் பெரிய பெரிய உலமாக்கள் லாஇலாஹ இல்லல் லாஹு என்று மொழிந்ததினுல் தங்கள் காவை ஷிருக்கில் கின்றும் காத்துக்கொண்டார்கள். அவர்கள் அறியாத புரத்தில் லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி என்று நிர்ணயங் கொண்டதினுல் தங்கள் கல் பைக்கொண்டு ஷிருக்கு செய்தார்கள் (தாங்கள் கொண்டிருக்கும் வேறென்பதும் பலவென்பதுமான அகீதாவானது லாஇலாஹ இல் லல்லாஹு வுக்கு விரோதமென்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. இது மாத்திரமா! எதை அவர்கள் குபுரும் ஷிருக்கு மாயிருக்கிற தென்று நினைக்கிறார்களோ அந்த எல்லாம் ஏகமென்பதுதான் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் கருதிய பொருள் என்பதையும் அவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வில்லை.) வேறு என்பதும் பல என்பதுமான இந்தக் கொள்கையை விட்டு அல்லாஹ்வினிடத்தில் காம் காவல் தேடுகிறோம்.

நிடனை அல்கலிமத்துத் தையிபாவிலும் அதன் தஸ்தூ களாகிய பிரமாணங்களிலும் காளுக்கு காள் பிழையும் மாற்றமும் திருப்பமும் பரவி வந்து கடைசியாக எல்லா முஸ்லிம்களுடைய எண்ணத்தில் தவுஹீது ஷிருக்காயும் ஷிருக்கு தவுஹீதாயும் மாறிவிட்டது. ஆனல் எந்த சில ஜனங்களுக்கு அல்லாஹு தஆலா ஹிதாயத்து செய்ய காடினுனே அவர்கள் கலிமாவின் கருத் தைக் கண்டறிந்தார்கள். மேற்சொன்ன பிழையாகி குற்றங்களை கான் அறியும்படி அல்லாஹு தஆலா எனக்கு கல்துதவி புரிந்து அவனிடத்தில் அதன் கருத்து எதுவோ அதை எனக்கு இல்ஹாம் செய்த (உதிப்பித்த) போது ஒரு பிடிகையும் பல பிர காரணங்களும் மூன்று அத்தியாயங்களும் ஒரு அதுபந்தமுமாக ஒழுங்கு படுத்தி **கலிமத்துல் ஹக்கி** என்று பெயரிட்டு அதை விரித்து விளக்குவதில் முயற்சி என்னும் இடுப்பை வரிந்து கட்டி னேன்.

பீடிகை.

அறிந்துக்கொள் அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் கருத்தை விளங்கிக்கொள்வது சில எச்சரிக்கைகளைப் பொருத்திருக்கிறது.

முதலாவது எச்சரிக்கை.

முஷ்ரிகுகளில் ஷிருக்கு என்னும் சக்கரம் ஆடுவதற்கு ஆதாரமான அச்சு இதுதான் என்று குறிப்பிடுவதில் பேசுவது. (அதாவது முஷ்ரிகு எந்தக் கொள்கையைக் கொண்டு முஷ்ரிகாய் இருக்கிறான் என்பதை ஆராய்தல்) நிடனுக **லாஇலாஹ இல்லல் லாஹு** என்னும் கலிமாவை எடுத்தோதி எதிர் கோக்கிப் பேசப் படுகிறவர் எல்லா மனிதருமா யிருந்த போதிலும் அவர்களில் குறிப்பானவர்கள் அறபுகள் தாம் என்பது மறைந்ததல்ல. ஏனெனில் நிடனுக (அதை எடுத்தோதும்படி ஏவப்பட்ட) ரஸூல் ஸல்லல் லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் அறபியாயிருந்தநினுலென்க. அன்றியும் பேசுகிற முத்தகல்லிமாகிய அல்லாஹு தஆலா பேச்சு காகரீகமுள்ள எல்லாரினும் மிக்க காகரீக முள்ளவன் என்பதும் அவன் முகாதபாகிய முன்னிலையின் தேட்டத்துக்குத் தக்கவாறே யல்லாமல் பேச்செடுத்துப் பேசான் என்பதும் மறைக்கதல்ல. இன்னும்.

قل من رب السموات السبع ورب العرش العظيم

(ஓ முஹம்மது ஸல்அம்!) ஏழு வானங்களைப் படைத்தவனும் கனத்தங்கிய அருஷை உண்டாக்கியவனுமாகிய காயகன் யார் என்று நீர் அக்த முஷ்ரிகுகளைக் கேளும். அல்லாஹ்தான் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள் என்பதாகவும், இன்னும்.

سيقولون الله ولئن سألتهم من خلق السموات والارض ليقولن خلقهن العزيز العليم

"வானங்களையும் பூமியையும் படைத்தவன் யார் என்று நீர் அவர்களைக் கேட்டால் அஜீஜும் அலீமுமாகிய அல்லாஹ் அவை களைப் படைத்தான் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள்" என்பதாகவும் அல்லாஹு தஆலா அருளிய நிருவாக்கியங்களானவை அறபுகள் அல்லாஹு தஆலாவுடைய வஜூதையும் அவன் ஒருவனென் பதையும் ஷிருட்டிகர்த்தா என்பதையும் ஒப்புகிறவர்களா யிருந்தார் களென்று நுலக்கமாக அறிவிக்கின்றன. (அதாவது அல் லாஹ் ஒருவனென்பதை அவர்கள் மறுத்ததில்லை. சர்வலோகத் தையும் ஷிருட்டிப்பவன் அவன்தான் என்று அவர்கள் அறிந்திருந் தார்கள் என்பதாம்.)

இன்னும் அல்லாஹு தஆலாவுடைய கலாமாகிய சுருதிப் பிரமாணத்தினுலும் யுக்திப் பிரமாணத்தினுலும் **வாஜிபுல் வுஜூது** பலவாயிருத்தல் கூடாதென்றும் எல்லா விதத்திலும் அதற்கு உபமானம் இழந்திருக்க வேண்டுமென்றும் நிடனுக அறபுகள் ஒப்புக் கொள்வதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி யிருப்பதுடன் அவர்கள்மேல் முஷ்ரிகூன் என்னும் பதத்தை கடத் தினுன். இன்னும் அவர்களை நோக்கி.

انما الله اله واحد ليس كمثله شيئ

"அல்லாஹ் என்பதெல்லாம் ஒரே இலாஹுதான்" என்று "அவனை யொத்த பொருள் ஒன்றுமே யில்லை" என்றும் வார்த் தையை எடுத்துரைத்தான் (இப்படி முகாதபாகிய முன்னிலையான வன் மறுக்காததும் அவன் வேண்டாததுமான ஒரு வார்த்தையை அவனுக்கு எடுத்துரைப்பது பலாகத் தென்னும் காகரீக துக்குத் தூரப்பட்டதா யிருக்கிறது.)

ஆகவே ஷிருக்குக்குக் காரணமாக முஷ்ரிகுகளில் வேறு ஏதோ ஒரு காரிய மிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அந்தக் காரியம் இன்னதென்று ஆராய்ந்தறியவேண்டும். அப்படி ஆராய்ந்து பார்த்த பிறகு முஷ்ரிகுகளில் சில காரியங்கள் தென்பட்டன.

அவற்றுள் முதலாவது காரியம்:—அல்லாஹு தஆலாவை யும் முஜர்ரது, மாத்தாக்கள் என்னும் சூக்கும நுலங்களைப் பொதிந்த மற்ற வஸ்துக்களையும் வேறு பிரித்து அவன் வேறு அவைகள் வேறு என்று கொள்ளுங் கொள்கையாம்.

இரண்டாவது காரியம்:—மலக்குகளை அல்லாஹு தஆலாவு டைய பெண் மக்கள் என்று அவர்கள் சொன்னதினுலும்,

صف لنا ربك يا محمد من اى شيئ هو من ذهب او فضة

"ஓ முஹம்மது! (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) உம்மு டைய ஆண்டவனின் வர்ணிப்பை எங்களுக்குச் சொல்லும் அவன்

எத்த ஸஸ்துவால் ஆனவன்? பொன்னினுலா? அல்லது வெள்ளியி னுலா? என்று அவர்கள் கேட்டது கேள்வியினுலும் அல்லாஹுத ஆலா தஷ்பீஹில் மாத்திரம் மட்டுண்டவன் என்று அவர்கள் கொள்ளும் கொள்கையாம்.

மூன்ருவது காரியம்:—புத்துகளாகிய விக்கிரகங்களே வணக் கத்துக்குப் பாத்திரமானவைகள் என்றும் குணங்கொடுப்பனவைக ளென்றும் தாமே அறிந்தோ அல்லது,

انا وجدنا آباءنا على ذالك

(இன்ன வழத்து ஆபாஅனு அலாதாலிக்க) என்று அவர் களில் சிலர் சொல்கிறபடி அவர்களின் பிதாக்களைப் பின்பற்றியோ சஜ்தாவைக்கொண்டு அந்த விக்கிரகங்களே அவர்கள் வணங்குவ தாம்.

நாலாவது காரியம்:—அவர்கள் தங்கள் விக்கிரகங்களுக்கு இலாஹுத (சுவாமி) கள் என்று பேர் வைப்பதாம்.

ஐந்தாவது காரியம்:—"எங்கள் சுவாமிகள் எங்களுக்காக அல்லாஹுத தஆலாவினிடம் ஷபாஅத்து செய்யு" மென்று அவர்கள் சொன்னதினுல் அந்த சுவாமிகளிடத்தில் அவர்கள் ஷபாஅத்தின் ஆதரவு வைத்திருந்தார்க ளென்பதாம்.

(அல்லாஹுத தஆலாவுடைய கலாமினுலும் புத்தியின் ஆராய் தலாலும் குபுரு ஷிருக்குகளுக்கு இந்த ஐந்து காரியங்களுதான் காரணங்களாகக் காணப்படுகின்றன. இனி இந்த ஐந்து காரியங் களில் நின்றும் எந்தக் காரியம் ஷிருக்குக்குக் காரணமாகும்? ஒவ் வொன்றும் தனித்தனியாகவா? அல்லது எல்லாம் சேர்ந்தா? என்று மனதில் ஒரு கேள்வி பிறக்கிறது. இதற்கு ஜவுப் மவு லானு அவர்கள் விடையளிக்கிறார்கள். அது வருமாறு:—)

ஐந்தாவது காரியம்:—(அதாவது முஷ்ரிகுகள் தங்கள் சுவாமி களிடத்தில் ஷபாஅத்தின் ஆதரவு வைப்பது)ஷிருக்குக்குக் காரண மல்லவென்பது மறைந்ததல்ல. ஏனெனில் அல்லாஹுத தஆலா வல் லாத அன்னியரிடத்தில் ஷபாஅத்தை ஆதரவு வைப்பது ஷரகின் படி ஆகும். கபிமார்கள் அவ்லிஹி யிஸ்ஸலாமவர்கள் கமக்காக அல்லாஹுத தஆலா வினிடத்தில் ஷபாஅத்து செய்பவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

(அல்லாஹுத தஆலா வல்லாத அன்னியரிடத்தில் என்று ஜனுப் மவுலானு அவர்கள் தங்கள் மத்தவு என்னும் மூலவாக்கியத் தில் கொண்டுவந்த இந்தச் சொல்லானது அன்னியம் உண்டென் பவர்களின் மதத்தைத் தழுவும் பாவனையாக அவர்களுக்கு எடுத் துக்காட்டின மறுக்கமுடியாத அத்தாக்ஷியா யிருக்கிறது. அதா வது லாஹிரு உலமாக்களின் கொள்கைப்படி அன்னியம் உண்டென் யது ஷிருக்குக்குக் காரணமாகாவிட்டால் அவர்கள் கொள்கைப் யடி அல்லாவுக்கு வேருயிருக்கிற கபிமார்கள் அவ்லஹியிஸ்ஸலாம் தங்கள் உம்மத்துகளுக்கு ஷபாஅத்து செய்வார்க ளென்று அவர் களிடத்தில் ஆதரவுவைப்பது ஷாகின்படி ஆகுமா யிருக்கிறது. ஆகவே அன்னியரிடத்தில் ஆதரவு வைப்பதில் முஷ்ரிகுகளும் மூமீன்களும் சரிசரியா யிருக்கிறார்கள்)

நாலாவது காரியமும் (அதாவது விக்கிரகங்களுக்கு இலாஹுத என்ற பெயரை வழங்குவதும்) ஷிருக்குக்குக் காரணமாயிருக்க முக்கியமானதல்ல. ஏனெனில் இலாஹுத என்னும் மொழியானது பலபொருட்கொரு சொல்லான ஒரு பதமா யிருக்கிறது. சமயத்துக் குத் தக்கவாறு ஒருகால் அல்லாஹுத தஆலாவுக்கு ஒருகால்(மனிதர் மன்ற ஜீவர் தாவரம் காது முதலான) சிருட்டிகளில் கின்றும் வணங்கப்படுவதாயிருக்கிற பொருளுக்கும் இலாஹுத என்ற பதத்தை வழங்கப்படும். அல்லாஹுத தஆலாவுக்கே உரிதான தென்று குறிக்கப்படாத காமங்களை அவனல்லாத அன்னியருக்குச் சொல்வதில் ஷிருக்கில்லை. ஏனெனில் அல்லாஹுத தஆலா

ان الله بالناس لرؤف رحيم لقد جاءكم رسول من انفسكم عزيز عليه ما عنتم حريص عليكم بالمؤمنين رؤف رحيم

இன்னல்லாஹ பின்னாசி என்ற ஆயத்தில் எப்படித் தனக்கு **ரஊபுன் ரஹீமுன்** என்று பேர் சொன்னதே அப் படியே **ஹரீஸுன் அலைக்கும்** என்ற வாக்கியத்தில் தன் ஹபீபு முஹம்மது அலைஹிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாமவர்களுக்கும் **ரஊபுன் ரஹீமுன்** என்று பேர் சொல்கிறன். ஆகவே விக்கிரகங்களுக்கு இலாஹுத என்று பேர் சொல்வதற்குப் பொருள் வணங்கப்படுகிற சிருட்டி யென்பதாம் இதில் யாதொரு ஷிருக்கில்லை.

மூன்ருவது காரியமும் (அதாவது விக்கிரகங்களே வணங்கு வதும்) ஷிருக்குக்குக் காரணமா யிருப்பதற்கு ஊன்றுதல் உள்ள

தல்ல. ஏனெனில் விக்கிரகங்களை வணங்குகிறவர்கள் அவைகளை அல்லாஹ்வாக எண்ணி அவைகளுக்கு சஜ்தா செய்கிறதில்லை. இதற்கு தலீல் மேலே சென்று விட்டது (அதாவது:—சிருட்டிகளைப் படைப்பவனும் பரிபாலிப்பவனும் அல்லாஹு தஆலா தான் என்று அவர்கள் அறிந்திருப்பதும் எங்கள் சுவாமிகள் எங்களை அல்லாஹ்வினிடம் நெருக்கிச் சேர்க்கவே யல்லாது மற்றப்படி காங்கள் அவைகளை வணங்குகிற தில்லை யென்று அவர்கள் சொல்வதுமாம்.) மேலும் அவைகளைக் கனப்படுத்தும் வந்தனமாக அவைகளுக்கு சஜ்தா செய்கிறார்கள். ஒரு சிருட்டி மற்றொரு சிருட்டிக்கு சஜ்தா செய்ததாக நிடனைக் குரு-ஆனில் வந்திருக்கிறது. அதெவ்வாறெனின்

وإذ قلنا للملائكة اسجدوا لآدم فسجدوا وخر وا له سجدا وطعام الذين اوتوا الكتب حل لكم وطعامكم حل لهم والمحصنات من المؤمنات والمحصنات من الذين اوتوا الكتاب من قبلكم اذا اتيتموهن اجورهن انما المشركون نجس ولا تنكحوا المشركات حتي يؤمن ولامة مؤمنة خير من مشركة ولو اعجبتكم

"ஆதமுக்கு ஸஜ்தா செய்யுங்களென்று மலக்குகளுக்கு நாம் சொன்னபோது மலக்குகள் எல்லாரும் சஜ்தா செய்தார்கள்" என்றும் "யாகூபு யூசுபு அலைஹிமஸ்ஸலா மிவர்களுக்கு (இவர்களின் பிள்ளைகளும் சகோதரர்களும்) ஸஜ்தாவில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்தார்கள்" என்றும் குர்ஆனில் வந்திருக்கிறது.

இரண்டாவது காரியமும் (அதாவது அல்லாஹு தஆலாவை தஷ்பீஹில் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்துவதும்) ஷிருக்குக்குக் காரணமாயிருக்க முக்யமானதல்ல. ஏனெனில் அற்றஹல் கிதாபிகளாகிய யஹூது நஸாராக்களும் அல்லாஹு தஆலாவைத் தஷ்பீஹில் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தி யஹூதுகள் ஸைரு அலைஹிஸ்ஸலாமை அல்லாஹ் உடைய மகன் என்று சொன்னார்கள். நஸாராக்கள் மசீஹு அலைஹிஸ்ஸலாமை அல்லாவுடைய மகன் என்று சொன்னார்கள். ஆனல் அவர்களுக்கு முஷ்ரிகுன் என்று அல்லாஹு தஆலா பெயரிடவில்லை. (அதாவது முஷ்ரிகு என்ற சொல்லை அவர்கள் மேல் கடத்தவில்லை) மேலும் முஷ்ரிகுகளுக்கும் அற்றஹல் கிதாபிகளுக்கும் நடுவில் சில ஹுகுமுகளைக் கொண்டு பிரித்திருக்கிறான்.

அந்த ஹுகுமுகள் எவை என்றால் "கிதாபைக் கொடுக்கப் பட்டவர்களின் (யஹூது நஸாராக்களின்) உண்டி உங்களுக்கு ஹலாலாயும் உங்களுடைய உண்டி அவர்களுக்கு ஹலாலாயு மிருக்கிறது" என்றும் "மூமினுத்தாகிய பெண்களில் முஹ்சனத் தான வர்களும் உங்களுக்குமுன் கிதாபைக் கொடுக்கப்பட்டவர்களில் கின்றும் முஹ்சனத்தானவர்களும் ஆகிய இவர்களுக்கு நீங்கள் அவர்களின் மஹரைக் கொடுப்பீர்களாகில் அவர்கள் உங்களுக்கு ஹலாலாவார்கள்" என்றும், இன்னும் காபிர்களுடைய தன்மையைக் குறித்து "முஷ்ரிகுகள் கஜ்சானவர்கள்" என்றும் "முஷ்ரிகத்தான பெண்களை அவர்கள் ஈமான் கொள்கிறவரையில் நீங்கள் நிகாஹு செய்யவேண்டாம்" என்றும் "மூமினத்தான அடிமைப்பெண் முஷ்ரிகத்தான பெண்ணைக்காண கைரானவள் அவள் உங்களை ஆச்சரியத்திலாக்கினலும் சரியே" என்றும் அல்லாஹு தஆலா நிருவளமா யிருக்கிறான்.

பின்னர் மேலே பேசிவந்த இந்த முகத்தமாவினல் அல்லாஹு தஆலாவுக்கு அன்னியமாக ஒரு பொருள் உண்டென்று எண்ணுவதும் அல்லாஹு தஆலாவுக்கும் இலாஹுகள் முதலான இதரசிருஷ்டிகளுக்கும் நடுவில் வேறு பிரித்து அவன் வேறு அவை வேறு என்று கொள்வதுமாகிய இதுதான் ஷிருக்குக்கு முக்கிய காரணமாயிருக்கிறதென்று வெளியாயிற்று. இந்த ஷிருக்கை நீக்குவது கொண்டு எல்லா ஷிருக்கும் நீங்கிவிடும். அது வெளிப்படையான ஷிருக்கா யிருந்தாலும் மறைவான ஷிருக்கா யிருந்தாலும் மற்ற ஏதாயிருந்தாலுஞ் சரி. ஏனெனில் அவனுக்கன்றி வேறொன்றுக்கு உலூஹிய்யத்தில்லை யென்றெழுதிப்பதில் அந்த வேறொன்றை விட்டு மஃபூதிய்யத்து, முவஸ்ஸரிய்யத்து, காலிகிய்யத்து (வணங்கப்படல், குணங்கொடுத்தல், சிருட்டித்தல்) முதலான எல்லாக் குணங்களையும் ஒழித்த தென்றாகும். ஒரு வஸ்துவுக்கு மற்றொரு வஸ்துவைத் தரிப்படுத்தினல் அந்த மற்றொரு வஸ்து அதற்கு உபவஸ்துவென்றாகும். வஸ்துவே யில்லையென் றெழுதித்தால் உபவஸ்து எது? (இதன் கருத்து குணியில்லையாயின் குணமில்லை என்பது. உதாரணம்:—பாலைவனக் கானலில் தோற்றுகிற ஜலத்துக்கு உண்மையில் வுஜூதில்லை. இல்லையாகவே குளிர்ச்சி கெடுப்சி என்ற அதன் குணங்களும் தணித்தல் இழுத்தல் என்ற அதன் தொழில்களும் அதற்கில்லை யென்றாயின.)

இரண்டாவது எச்சரிக்கை.

அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் கருத்து இன்னதென்பதில் பேசுவது. **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமாவைச் கொண்டு கருதியபொருள் என்னவென்றால், ஜகமாதி சகல வஸ் துக்களும் அல்லாஹு தஆலாவுக்கு வேறுயிருப்பதாக முஷ்ரி குடைய எண்ணத்தில் மருளாக ஏற்பட்டிருக்கிற வேற்றுமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதுதான். (அதாவது சர்வலோகத்தை யும் அல்லாவின் வுஜூதல்லாத பிரத்தியேகமான வுஜூதென்று முஷ்ரிகுகள் தங்கள் மருக்ஷியினல் கொண்ட கொள்கையை மாய்க்கவேண்டு மென்பதாம்.) இல்லையாயின் உண்மையில் அவன் வேறுயும் வஸ்துக்களின் ஹகாயிகுகள் வெவ்வேறுய யிருப்பதில்லே. ஆகவே உண்மையில் இல்லாத வேற்றுமையை இல்லையென மறுக்கத் தேவையில்லே. இதன் உண்மை விளங்கு வது வஹ்தத்துல் வுஜூதைத் தரிபடுத்துவதின் பேரிலும் அல் லாஹு தஆலாவுக்கும் மற்ற சிருட்டிகளுக்கும் கடுவில் வருகிற பல வென்பதும் வேறென்பதுமான மருக்ஷியை நீக்குவதின் பேரிலும் நிலைபெற்றதா யிருக்கிறது. எனெனில் ஒன்றென்பதும் பல வென்பதும் ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று நேர்மாறு யிருக்கிறது. ஆகவே ஒன்றென்பது இன்னவிதமென்று ஏற்படாத வரையில் பலவாயும் வேறுயும் காண்கிற பேதத்தை மாய்த்த லென்பது மனதில் எப்படி அமையும்?

வஹ்தத்துல் வுஜூது.

இனி நாம் வஹ்தத்துல் வுஜூதை (நக்லு என்னும் சுருதிப் பிரமாணத்தால் ருசுப்படுத்தலேப் பின் நிறுத்தி அதை) அக்லு என்னும் யுக்திப்பிரமாணத்தால் முந்தி ருசுப்படுத்துவோம். பின்னர் அறிந்துகொள்:—நிடனுக அகாபிருல் ஹுகமா என்னும் பெரிய பெரிய பண்டிதர்கள் வஸ்துக்களுடைய ஹகாயிரு என்னும் தத்துவங்களின் மூலங்கள் **வாஜிபு** என்றும் **இம்தினுஉ** என்றும் **இம்கானு** என்றும் மூன்று யிருக்கின்றன வென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவோ பிசகான கொள்கையா யிருக் கிறது. ஏனெனில் அவர்களிடத்தில் இந்தப் பாகுபாடென்னும் சக்கரத்துக்கு கடுமூலையாயிருப்பது பின் கூறும் யுக்தியாம். அதாவது எது அறியப்படுவதும் அதன் பண்பாதி குணங்கள்

அறிவிக்கப்படுவதுமா யிருக்கிறதோ அது (ஷையன்) வஸ்துவாம். அது இருத்தல் தனது உண்மையை வேண்டுவதா யிருக்கும். அல்லது தனது இன்மையை வேண்டுவதா யிருக்கும். அல்லது உண்மை இன்மைகளில் ஒன்றையும் வேண்டாததா யிருக்கும். பின்னர் முந்தினது (உண்மையை வேண்டுவது) வாஜிபும் இரண் டாவது (இன்மையை வேண்டுவது) மும்தனிஉம் மூன்றுவது (உண்மை இன்மைகளில் ஒன்றையும் வேண்டாதது) மும்கினு மாம் என்பதே. இத்தப் பாகு பாட்டில் மேல் நீங்காத இரண்டு சந் தேகங்கள் வருகின்றன.

அவற்றுள் ஒன்று யாதெனில், வாஜிபு (தனது வுஜூதை வேண்டலால்) தாத்தென்னும் தத்சோ ரூபஸ்தானத்தில் அதற்கு வுஜூதில்லே யென்றெழிவதாம். இதுவோ சந்தேகமின்றி அசங்கிதமாம். இரண்டாவது யாதெனில் கபிமார்கள் அல்லஹி மில்ஸலாம் தங்கள் வருகைக்குக் காரணமான **லாஇலாஹ இல் லல்லாஹு** (அல்லா வல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லே) என்ற கலிமாவைக் கொண்டு வந்த திருஷ்டாந்தத்தினுல் வேண்டல் அல்லது தேட்டமென்பது, வுஜூதினது பரஉ என்னும் புடை பெயர்ச்சியா யிருக்கிறது. இது பிரத்தியக்ஷம். பின்பு ஒரு பொருள் தனது தாத்தென்னும் தத்சொரூபஸ்தானத்தில் உளது மல்லாமல் இலது மல்லாமல் இரண்டையும் விட்டு ஒழிந்திருக்கிற தென்றால் இது எப்படி ரூபகரமாகும்? இதுவுமன்றி உளது மல் லாமல் இலது மல்லாமல் ஒரு மாஹியத்தான சுயம்பு உண்டென் பது ஒன்றுக் கொன்று நேர்மாறான இருவித தன்மையு மின்றி ஒரு பொருளிருத்தல் கூடா தென்ற ஞாயப்படிக்கும் பிசகாகும். ஆகவே இந்த யுக்தியின் மேல் எடுக்கப்பட்ட மேற்சொன்ன பாகுபாடு தப்பாய் ஒழிந்தது, (ஒழியவே ஒரே வுஜூதைக் கொண்டு மவுஜூதான மாஹியத்து முத்லகா என்ற ஏக சொரூபம் இருந்தபடியே தன்கிலேயில் தரிபட்டது.)

(இனி வுஜூது என்பது தாத்துதானு? அல்லது வேறு? ஒரு ஜாதியுள் ஒன்று? அல்லது ஜாதியற்ற தனிமுதலா? அகத்திலாவது புறத்திலாவது ஒன்றுக்கொன்று பேதமான தனித்தனி பொருள் களே உடையதா? அல்லவா? என்பதை விசாரித்தறிய வேண்டியது பாக்கியா யிருக்கிறது. இதைக் குறித்து மவுலானு அவர்கள் சொல் கிறதாவது.)

பின்னர் அறிந்துகொள்:—நிடனக வுஜூதாகிறது ஜாதீ யற்ற சுயம்பான தனிமுதலா யிருக்கிறதென்றும் ஒன்றல் கூட்டத் தில் அடங்கிய ஓர் பொருளல்ல வென்றும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாய் வேறுபட்ட தனித்தனி பொருள்கள் அதன் அகத்திலு மில்லை புறத்திலுமில்லை யென்றும் இல்முல் ஹிக்மத்தென்னும் தத்துவ சாஸ்திர விசாரணையில் தரிபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னுமந்த இல்முல் ஹிக்மத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருப்ப தாவது:—வுஜூதுக்கு காத்து இன்றியமையாத வாஜிபாயிருக் கிறது. (ஆதலால் வுஜூதே தாத்தும் தாத்தே வுஜூதுமாம்.) அந்த வுஜூது தானல்லாத பிறிதொன்றை வேண்டாது. வேண் டினால் அதம் என்னும் இல்லாமையை வேண்டுவதாகும். இது புத்தி ஒப்புக் கொள்ளாத விஷயம். ஆகவே யுக்திப்பிரமாணப்படி வாஜிபுல் வுஜூது பலவாயிருத்தல் கூடாதாகையினால் அது ஒன்றாகவே இருக்கவேண்டுவது அவசியமாயிற்று.

இனி சிருஷ்டிகளில் புறப்படுகிற பலவென்பதும் வேறென் பதுமான பேதம் எதார்த்தமானதல்ல. ஏனெனில் இரண்டு வஸ் துக்களுக்கு நடுவே பேதங் காணப்படுவதற்கு அவ்விரண்டிலு மாவது அவைகளில் ஒன்றிலாவது ஒரு மூன்றாவது காரியம் சேர வேண்டும். அப்படிச் சேராதவரையில் பேதங் காணப்படாது. ஆனால் ஒரு வஸ்து அது தானாகவே யிருக்கிற தன்னோடு சேரா தென்பது வெளிப்படை. பின்னர் அந்த மூன்றாங்காரியம் இருந் தால் வுஜூதாய் (உளதாய்) அல்லது அதமாய் (இலதாய்) இருப் பதை விட்டு ஒழியாது. வுஜூதாயிருந்தால் அது தானாகவே இருக்கிற தன்னோடு சேராது, அதமா யிருந்தால் அதுவும் வுஜூ துடன் சேராது. சேர்ந்தால் ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறான இரண்டு முரண்பாடு தன்மைகள் ஒன்றில் அமைவது வந்து போகும். இதுவோ அசாத்தியம்.

ஆகவே எதனால் பேதம் தோற்றுகிறதோ அது (தோன்றி யழிகிற) செயற்கையாகிய ஒரு அதமா இருக்கவேண்டுவது அவசிய மாயிற்று. அதுவோ கழன்றுபோவதும் வெறுங்கற்பனை மாத்திரமு மான ஒரு காரியமா யிருக்கிறது. புறம்பில் அதற்குச் சுயமாக யாதொரு வுஜூதில்லை. ஆனால் மருண்ட புத்தியில் கற்பனையாகக் காணப்படுகிறது. கற்பனைபோலான இந்தப் பேதம் வுஜூது ஒன்

றென்பதை இல்லையெனப் பாதிக்காது. ஆகவே வஹ்தத்துல் வுஜூது எதார்த்தமாகத் தரிபட்டது.

(இனி வஹ்தத்துல் வுஜூது தரிபடுவது கொண்டு மவுஜூ தாத்தாகிய சிருட்டிகளில் காணப்படும் பேதம் நீங்கமாட்டாதென்ற சந்தேக நிவர்த்திக்காக ஜனப் மவுலானா அவர்கள் சொல்லுகிற தாவது:—)

வுஜூதானது மவுஜூதை விட்டுக் கடக்காது. கடந்தால் அது இலதென்னும் மஃதூமில் கடந்ததாகும். அப்படியானால் ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறான இரண்டு முரண்டுகள் ஒன்றில் அமை வது வந்து போகும். இதுவோ அசாத்தியம். இன்னுமிது போலவே மவுஜூதென்னும் சிருட்டியானது வுஜூதுக்குமேல் அதிகரிக் காது. அதிகரித்தால் அதமென்னும் இன்மையைக் கொண்டே அதிகரிக்கும் இதுவும் இரண்டு முரண்கள் ஒன்றில் அமைத லென்னும் குற்ற மாகும். ஆதலால் வுஜூதுக்கும் மவுஜூதுக்கு மிடையில் சொல்லால் மாத்திரமே யன்றி பொருளால் யாதொரு பேதமில்லையென்று வெளியாயிற்று. ஆகவே மவுஜூதாத்தின் வஹ்தத்தும் அது பலவல்ல வென்பதும் தரிபட்டது.

பின்னர் வுஜூதானது புறம்பாகவும் உள்ளாகவும் காலமாக வும் இடமாகவும் விகற்பித்துக் காட்டுகிற பேதமும் இதேபோல் மவுஜூதாத் தென்னும் வானம், பூமி, இவ்விரண்டுக்கு மிடையி லுள்ள பலாயித்தென்னும் அளவிராகிய விரிந்த பூதங்கள் முரக்க பாத்து என்னும் பௌதிகங்கள் ஆகிய சிருஷ்டிகளில் காணப்படும் பேதமும் இவையடங்கலும் வெறுந்தோற்றமான கற்பனையா யிருக்கிறது. எதுபோலெனில் பாலி வனத்திலுற்ற கானலைத் தவன முள்ளவன் ஜலமென்று எண்ணுவது போலவாம். ஆகவே **ஹகீகத்து** என்றும் தாத்து என்றும் மாஹியத்து என்றும் வழங்கப்படுகிற இந்தச் சொல்லி வுஜூதுக்கு மாத்திரம் எதார்த்த மாகவும் வுஜூதுக்கு நேர்மாறான அதமுல்மஹ்லு, மும்தனிஉ இவைகளுக்கு இரவலாகவும் கடத்தப்படுகிறது.

ஆகவே வுஜூது சகோதயமாய் விளங்குவதாம். அதாவது அது எப்போதும் அழிவை யடையாது. இலது மாகாது. இல்லா விட்டால் அதன் மாஹியத்து என்னும் சுயம்பு கெட்டு மற்றொன் றாக மாறுவது வந்து போகும். இது கூடாது. பின்னர் சதாவா

யிருக்கும் மவுஜூதுக்கும் இன்னும் எதனுடைய வஹ்தத்து அறி யப்பட்டதாயும் புத்தியினிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதாயு மிருக்கிறதோ அந்த வாஜிபுல் வுஜூதுக்கும் நடுவில் யாதொரு வித்தியாசமுமில்லை. ஆதலால் ஒவ்வொரு மவுஜூதும் அது சிருட்டி கர்த்தாவா யிருக்தாலும் சிருட்டியாயிருந்தாலும் சரியே அதன் வுஜூது எப்போது முள்ளதேயாம். வுஜூதுக்கும் மவுஜூதுக்கு மிடையில் காணப்படுகிற பேதம் வெறுங் கற்பனையா யிருக் கிறது.

நீ பார்க்கவில்லையா? உவமையில் ஜெய்தைப்போல் மும்கினுல் வுஜூது என்று பேர் வைக்கப்பட்ட பொருளானது மடித்துப் போன எலும்பாயும் எலும்பிலிருந்து மண்ணுயும் மண்ணிலிருந்து நீராயும் நீரிலிருந்து காற்றுயும், காற்றிலிருந்து நியாயும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தபோது அதன் இருப்பு நீங்காமல் நிலைத்திருக் கக் காணப்பட்டது. ஆகவே அது நித்தியமாக வாஜிபுல் வுஜூதா யிருக்கும். அனுதியாகவும் வாஜிபுல் வுஜூதா யிருந்தது. பின்பு ஒரு மர்த்தபாவில் நின்றும் மற்றொரு மர்த்தபாவுக்கு மாறி மாறி கடைசியில் பிள்ளையாகப் பெறப்பட்டு ஜெய்து என்று பேரிடப் பட்டது. அந்த வுஜூது அனுதி நித்தியமாக எப்போது யிருந்து வருவதென்பது மறைந்ததல்ல. ஏனெனில் எப்போது மிருந்து 'ருவதென்பதற்குப் பொருள் எதுவென்றால், எதன் இருப்பு

வசியமாயும் அந்த இருப்பு அதைவிட்டு நீங்குவது கூடாதாயு மிருக்கிறதோ அதுவேயாம். ஜெய்துடைய வுஜூது என்பது **மப்தவுல் ஆதாரி** அதாவது பல பண்புகளும் குணங்களும் வெளிப்படுவதற்கு ஸாதனமா யிருக்கிற ஓர் பொருளாம். அந்த வுஜூது மேற் சொன்ன மாறுதல்களில் ஒன்றிலாவது ஜெய்தை விட்டு அறவே நீங்கவில்லை. இது வெளிப்படை. அந்த வுஜூதை விட்டு நீங்கின தெல்லாம் குறிப்பான பண்புகளே தவிர வேறல்ல. அந்தப் பண்புகள் பொருளல்லாத வெறும் நாம ரூபங்களான கற்பனை மாத்திரமா யிருக்கிறது. அது அழிவதினுல் வுஜூது அழியாது எது போலெனில் ஜெய்துடைய ஜீவகாலத்தில் பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்து வாலிபத்துக்கும் வாலிபத்திலிருந்து சிறுத் தன் மைக்கும் அவன் மாறிக்கொண்டிருந்தபோது அவன் வுஜூது அழியாதது போலவாம். அவன் ஒரு பண்பிலிருந்து மற்றொரு பண்புக்கு மாறுவது அவன் வுஜூதையும் அதன் நித்தியத்து

வத்தையும் சேதப்படுத்தாதென்று வெளியாயிற்று. இம்மா திரியான மாறுதலுக்கும் வெறுந்தோற்றமான விகாரத்துக்கும் **இம்காஸுல் காஸ்ஸு** என்று சொல்லப்படும். இல்லையாயின் அந்த வஸ்து அனுதி என்றுகாதவரையில் அது வுஜூதில் வராது (இருந்து தான் வரவேண்டும் இல்லாதது வாது.)

இனி கக்லு என்னும் சுருதிப் பிரமாணத்தால் மஹ்தத்துல் வுஜூதுடைய தரிபாட்டுக்கு ஆதாரமாக குர்ஆனில் நின்றும் அல்லாஹு தஆலா அருளிய திருவாக்கியங்களில் ஒன்று இது:— **ஹுவல் அவ்வலு வல்ஆகிரு, வல்லாஹிறு, வல்பாத்தினு** இதன்பொருள்:—அவனே முன்னவன் அவனே பின்னவன் அவனே வெளியாயிருப்பவன் அவனே உள்ளீடா யிருப்பவன் என் பதாம். சகல வஸ்துக்களும் இந்த காலில் அடங்கி யிருக்கின்றன. அவை ஜாதியுள்ள பொதுப் பொருளா யிருந்தாலும் ஜாதியற்ற தனிப் பொருளா யிருந்தாலும் ஜாதிப் பொருளின் சம்பந்தியா யிருந்தாலும் தனிப்பொருளின் சம்பந்தியா யிருந்தாலும் ஐயறி வுக்குப் புலப்படுவதா யிருந்தாலும் புத்திக்குப் புலப்படுவதா யிருந் தாலும் கல்லதா யிருந்தாலும் கெட்டதா யிருந்தாலும் சரி, ஒன்றையும் அவன் இந்த ஆயத்தில் புகுத்தாமல் விடவில்லை. அன்றியும் இந்த ஆயத்தில் **"ஹுவ"** என்னும் பயனிலையை **"அல்அவ்வலு"** என்னும் எழுவாய்க்கு முன் கொண்டு வந்த தானது அறபி இலக்கணப்படி தேற்றப்பொருளின் நயத்தைத் தருவதால் மேற்சொன்ன முன், பின், புறம், அகம் என்னும் நாலு சிபத்துகளும் அல்லாஹு தஆலாவிலேயே மட்டுண்டவைக ளென்று அறிவிக்கின்றது.

இன்னும் வஹ்தத்துல் வுஜூதின் மேல் அறிவிக்கின்ற ஆயத்துகளில் இன்னுமொன்று:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் உபதேச வாக்கியமாம். இதன் பொருள்:—அல்லாஹு தஆலா வல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லை என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— ما لكم من اله غيره

உங்களுக்கு அவனல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென் பதாம்.

இன்னுமொன்று:— لو كان فيهما آلهة الا الله لفسدتا

வானம் பூமிகளாகிய அவ்விரண்டிலும் அல்லாஹ் தஆலா வல்லாத இலாஹ்கள் இருக்குமாயின் அவ்விரண்டும் கேட்டை யடைந்திருக்கும் என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:—

لو كان معه آلهة كما يقولون اذا لابتغوا الى ذى العرش سبيلا

அவர்கள் சொல்வதுபோல் அவனுடன் பல இலாஹ்களிருந் தால் அப்போது அந்த இலாஹ்கள் அருஷையுடைய அந்த ஆண் டவன் பக்கம்போக ஒரு வழியைத் தேடியிருப்பார்கள் என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— ما كان معه من اله اذا لذهب كل اله بما خلق

அவனுடன் அவனல்லாத யாதொரு இலாஹ்ம் இருப்ப தில்லை. அப்படியிருந்தால் அந்த இலாஹ்கள் தங்கள் சிருஷ்டி களைக் கொண்டு போயிருப்பார்கள் என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— لو كان هؤلاء آلهة ما وردوها

அந்த சுவாமிகள் (அல்லாஹ் தஆலா வல்லாத) இலாஹ் களாயிருந்தால் அவை நரகத்துக்கு வரமாட்டா என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— فاينما تولوا فثم وجه الله

நீங்கள் எங்கு திரும்பினாலும் அங்கு அல்லாஹ்டைய முக மிருக்கிறது என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— ليس كمثله شيء

அவனைப்போல யாதொரு வஸ்துவுமில்லை என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— الا انه بكل شيء محيط

நிடனை அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் சூழ்ந்தவனாயிருக் கிறான் என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— وهو السميع العليم

அவனே கேட்கிறவனும் அறிகிறவனுமா யிருக்கிறான் என் பதாம்.

இன்னுமொன்று:— وهو الله السموات وفي الارض

அவனே வானங்களிலும் பூமியிலும் அல்லாஹ்வாயிருக்கிறான் என்பதாம்.

இன்னுமொன்று:— وهو الذي في السماء اله وفي الارض اله

அவனே வானத்திலும் இலாஹாய் பூமியிலும் இலாஹாய் இருப்பவன் என்பதாம்.

இன்னுமிதே போல் தவுஹீதின்மேல் அறிவிக்கின்ற மற்ற ஆயத்துகளையும் ஊகித்தறிந்துகொள்.

இனி ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களுடைய ஹதீசுகளில் நின்றும் வந்தத்தில் வருவதின் மேல் அறிவிப்பது لا اله غيرك **லாஇலாஹகைருக** யல்லாத யாதொரு இலாஹ்ம் இல்லை யென்பதும் ஒன்றும்.

இன்னும், والذي نفس محمد بيده لو انكم دليتم بحبل الى الارض السفلي لهبط على الله

"முஹம்மதுடைய உயிர் யார் வசமிருக்கிறதோ அந்த நாயகன் மேல் ஆணையாக நீங்கள் நீர் மொள்ளும் பாத்திரத்தை ஒரு கயிற் றில் கட்டி கீழ் பூமியாகிய பாதாளத்துக்கு இறக்குவீர்களாகில் அது அகத்தியம் அல்லாவின் மேல் விழும் என்கிற ஹதீசும் ஒன்றும்.

இன்னும், لا تسبوا الدهر فان الدهر هو الله

நீங்கள் காலத்தைத் திட்டவேண்டாம் நிடனைக் கால மாகிறது அல்லாஹ்வே யிருக்கிறது என்கிற ஹதீசும் ஒன்றும்.

இதுகளல்லாத இன்னும் அநேக ஹதீசுகள் ஹக்கையும் கல் கையும் ஒன்றுக்குவதின் பேரில் தெளிவாக வந்திருக்கின்றன.

3-வது எச்சரிக்கை.

சபிமார்கள் அல்லாஹ்மிஸ்ஸலாம் நீங்கலாக மற்ற மனிதர் களுடைய அக்ல் என்னும் அபேதபுத்தியை வஹ்மு என்னும் பேதபுத்தி மிகைத்திருக்கிறது. ஆனால் அல்லாஹ் தஆலா நாடின சிலருடைய அக்லானது அவர்களின் வஹ்மை மிகைத்திருக் கிறது. புத்தியால் உணரப்படுகிற பொருட்களுக்கும் வஹ்மால் தோற்றப்படுகிற பொருட்களுக்கும் கடுவில் பகுத்தறிதல் நிடனை அநேகருக்குக் கஷ்டமாய் விட்ட தென்பது மன்கூல் மஃகூல்க ளான சுருதியுக்திகளைப் படித்தவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. இதனால்தான் ஹஜரத்து பீதுத்தீன் அத்தார் றஹிமஹுல்லா அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பதா

آي برادر عصاي توروم است كه همي افتي از سر ديوار
زيرپا آيدت همان مقدار نه هنگام رفتنت به زمين

பார்சி பைத்துகள்.

அய்பிராதர் அஸாயெ தூ வஹமஸ்த்
கேஹமீ உப்தியஸ் ஸரே தீவார்
வர்ன ஹங்காமெ ரப்தனத் பஜமீன்
ஜெரெப்பா ஆயதத் ஹமா மிக்தார்

இதன் கருத்து:—சகோதரனே! உன் தேகமான தடியானது வஹ்மா யிருக்கிறது. ஆதலால் அதை கானென்று கருதும் பேத புத்தியாகிய அபிமானத்தை விட்டுவிடு; இல்லையாயின் மீ ஞான பூமியிற் செல்லும் போது அந்த அபிமானத்தளவான வாசனை நிழல் உன்னை விடாமல் தொடர்ந்து வரும் என்பதே.

இனி அல்கலிமத்துத் தையிபாவில் கருதிய பொருள் ஹக்கும் கல்கும் வேறு என்ற துவிதத்தை நீக்கி அவ்விரண்டையும் ஏக மாக்க லென்பதேயாம். இந்தப் பொருளோ வஹ்மு என்னும் பேத புத்திக்கு விரோதமா யிருக்கிறது. ஆகையினால்தான் அந்தப் புத்தி அதை ஒப்புகிறதில்லை. இதுவுமன்றி **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** (அல்லாஹு தஆலா வல்லாத மவ்ஜூது ஒன்றுமே யில்லை) என்பது வஹ்முக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயு மிருக்கிறது. இத னாலேயே பெரிய பெரிய உலமாக்கள் தையிபா வென்னும் மணம் பொருந்திய அந்தக் கலிமாவை கபீசா என்னும் மணங்கெட்ட கலிமாவாகும்படி அதாவது **லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி** என்றுரும்படி நிருப்பி விட்டார்கள். இதன் பொருள் அல்லா வுக்கு வேறுகவே யன்றி அல்லாவாக யாதொரு மவ்ஜூதில்லை யென்பதாம்.

ஆனால் தவ்ஹீதும் இன்னும் இஸ்லாமுடைய மற்ற ஹுகு முகளில் கோன்பு, தொழுகை, சக்காத்து, ஹஜ்ஜு, ஜிஹாது, மஆது முதலான அநேகம் ஹுகுமுகளும் அக்குங்காகிலாகிய வஹ்முக்கு முரணுகவே விதிக்கப்பட்டன வென்பதையும் அவை களை இருந்தபடி அப்படியே விட்டுவிட வேண்டு மென்பதையும் அதாவது மார்க்க விதிகளை வஹ்முக்கு ஒத்திருக்கும்படி தகீலில்

பிரத்யட்சம் – Evidently, clearly, An appearece to the sense.

செய்து திருப்பக்கூடா தென்பதையும் அந்த உலமாக்கள் அறிய வில்லை.

இஸ்லாமுடைய தவ்ஹீது முதலான விதிகள் வஹ்முக்கு விரோதப்படாமல் ஒத்திருக்தால் பின்பு அன்பியாக்களை அனுப்பின தில் என்ன கயமிருக்கிறது? அப்படி அனுப்பினதும் அவர்களால் முஹஜ்ஜிஸாத் தென்னும் அற்புதங்களை வெளிப்படுத்தினதும் நீணென்றாகும். மனிதர்களின் வஹ்மை நீக்கவும் அவர்களின் இன்காரான நீராகரிப்பைப் போக்கவுக்தான் முஃஜிஸாக்களை வெளிப் படுத்தினது. ஏனெனில் முஃஜிஸாவும் அக்குக்கு முரணான ஓர் காரியமா யிருக்கிறது. ஆகவே அக்குக்கு முரணான விதி எதுவோ அதுவும் அக்குக்கு முரணான முஃஜிஸாவைக் கொண்டே யொழிய தரிபடாதாகையினு லென்க. உதாரணமாக:- கபி அலைஹிஸ்ஸலாமவர்கள் அல்லாஹு தஆலா மெய்யாகவே கபுரிலிருப்பவர்களை எழுப்புவான் என்றும் மவுத்தானவர்களை ஹயாத்தாக்குவான் என்றும் அக்குக்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோத மாகப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். ஹயாத்தாக்கல் என்னும் இந்த முஃஜி ஸாவை அல்லாஹு தஆலா ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களால் வெளியாக்கினபடியால் மனிதர்கள் தங்கள் வஹ்மு நீங்கி அதை உண்மை யென்று ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

இன்னு மிதுபோலவே தவ்ஹீதும் அக்குக்காகிசாகிய வஹ் முக்கு மாற்றமா யிருந்தபடியால் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்று அதாவது அல்லாஹு தஆலா வல்லாத யாதொரு இலா ஹும் இல்லை யென்று முஷ்ரிகுகளுக்குச் சொல்லப்பட்ட போது அவர்கள் வியப்படைந்து எல்லா இலாஹுகளையும் முஹம்மது ஒரே இலாஹு என்று ஆக்கி விட்டார்? ஆ! இது ஒரு விக்தை யான பொருளாகவே யிருக்கிறதென்று சொன்னார்கள். பிறகு அல்லாஹு தஆலா றஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர் களுடைய கையின் பேரில் தொடர்ச்சியாக முஃஜிஸாக்களை வெளி யாக்கினபடியால் அவர்களின் வார்த்தையை உண்மை யென்று கம் பினவர்களுடைய வஹ்மு நீங்கி விட்டது.

பின்னர் **தவ்ஹீது** என்னும் பதமானது வஹ்தத்து என்னும் சொல்லடியாய் **தப்ஈலு** என்னும் ஒலிகிறையில் பிறந்த ஓர் மொழியா யிருக்கிறது. எதுபோ லெனில் **இஷ்ராக்கு** என்பது

ஷிருக்கு என்னும் சொல்லடியாய் **இப்ஆலு** என்னும் ஒலி நிறையில் பிறந்த ஓர் மொழியா யிருப்பது போலென்க. (தப்ஈலுன், இப்ஆலுன் என்ற ஒலியளவைகளால் நிறுத்தெடுத்த வினைப் பெயர்ச் சொற்கள் பிறவினைப் பெயர் சொற்களாம்.)

ஆகவே தவுஹீது என்பதற்குப் பொருள் பலவை அல்லது பலவாக்கலை ஒன்றாக்கல் என்பதாம். இதுபோல் இஷ்ராக்கு என்பதற்குப் பொருள் ஒன்றை அல்லது ஒன்றாக்கலைப் பலவாக்கல் என்பதாம். அதாவது தனது தாத்தென்னும் தத்சொரூபத்தால் அகண்ட பரிபூரணமாய் அனாதி நித்தியத்துவங்களைப் பொருந்தியும், தன் சொரூபங் கெடாமல் தன்னிடத்தில் சுயம்பல்லாத காமரூபங்களான குறிப்புகளாகவும் கண்டங்களாகவும் ஜகமாதி சிருஷ்டிகளைக் கற்பனையாக சிருபிப்பதாயும் இருக்கிற ஒரே வுஜூதான அல்லாஹு தஆலாவை அச்சிருட்டிகளினின்றும் வேறு பிரித்து அவைகளை அவனின் வேறான தனி முதல்களென மருண்டு அந்த மருளாலே காரணமாக முஷ்ரிகு தன் நினைவில் வுஜூதைப் பலவாக்கிக் காண்கிறான். அது எதைப்போலெனில் அஹ்வல் என்னும் சாரக்கண்ணன் உண்மையில் ஒன்றாயிருக்கிற ஒரு பொருளை இரண்டாகக் காண்பது போலவாம். அதாவது பொருளல்லாத வெறுந் தோற்றத்தைத் தனது மருளால் பொருளெனக் கருதுகின்றான் என்பதாம்.

இந்த உபமானத்தில் உபமேயப் பொருத்தமாவது அஹ்வல் என்னும் சாரக்கண்ணன் ஒரு பொருளை இரண்டாகக் காண்கிறான், இதுபோல் முஷ்ரிகு எதார்த்தத்தில் ஒன்றாயும் கற்பனையில் பலவாயும் விரிந்திருக்கிற ஒரே வுஜூதைப் பலவுஜூதென்று காண்கிறான். ஆகவே **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமத்துத் தைய்யிபாவானது முஸ்லிமுடைய மனதில் ஹக் வேறு கல்கு வேறு என்று இரண்டாகத் தோற்றும் மருளையை தெளித்து உண்மையில் அது எப்படியோ அப்படியே ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றே என்னும் நிடஅறிவைக் கொடுக்கிறது. அதாவது:—சுயம்புவல்லாத காமரூபங்களாய் மாத்திரம் தோற்றுகிற ஜகமாதி சிருட்டிகளை சுயம்புவான அல்லாஹு தஆலாவில் அடக்கி உள்ளது ஒன்றுதான் என்னும் மெய்யறிவைக் கொடுக்கிறது, லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமா என்பதாம்.

இலாஹ் ⇒ கல்ப மனம்பூரீ
வழிப்படுதல் — வணங்குதல்
ஒன்றுக்கு வழிபாடுதல்
} மனம்பூர்

இத்தால் அதற்குத் தவுஹீது கலிமா என்று பேரிட்ட காரணம் வெளியாயிற்று.

இதன் மொத்தக் கருத்தென்ன வென்றால் வேறு என் பதை இல்லை யென் றொழிப்பதில்தான் தவுஹீது என்பதின் அகராதி அர்த்தம் பொருந்துகின்றது. அப்படிக்கில்லாமல் வேறு உண்டெனக் கொள்வதில் தவுஹீது என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் பொருந்தவில்லை. லாஹிரு உலமாக்களுடைய சொல்லின்படி **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமாவாகிறது அல்லாஹு தஆலாவினது வுஜூதில் எண்ணிறைந்த பொருட்களை அவனுக்கு இணையாக்குவதால் அந்தக் கலிமாவுக்கு இஷ்ராக்குடைய கலிமா வென்று பேரிட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஏக பரிபூரணத்தில் இன்னு மொன்றுண்டெனக் கொள்ள வேண்டு மாதலினாலென்க.

இன்னுமதற்கு **அல்கலிமத்துத் தைய்யிபா** என்று பேரிட்ட காரணமும் வெளியாயிற்று. அதென்ன வெனில் **தைய்யிபா** என்ற சொல்லானது கல்ல மனம் என்று பொருள் பொருந்திய **தீபுன்** என்ற சொல்லடியாய்ப் பிறந்த ஓர் சொல்லா யிருக்கிறது. ஆகவே சகலமும் தானும் சகலமும் தன்னிடத்தில் ஐக்கியமா மென்ற கல்ல மனம் அக்கலிமாவினின்றும் மோக்கப்படும். ஆகவே தவுஹீதுன், இஷ்ராக்குன் என்ற பதங்கள் முறையே ஒன்றாக்கல், இணைவுண்டாக்கல் என்ற பொருள்களைத் தருவனவாம். இதற்கு மாற்றமாக கலிமத்துல் இஷ்ராக்கியாகிய அல்கலிமத்துல் கபீசாவில் கின்றும் வேறு என்பதும் பிரித்தல் என்பதுமான கெட்ட மனம் மோக்கப்படும். இதன் உண்மையை **இன்னமல் முஷ்ரிகூன நஜசுன்** இணைவைப்பவர் அருவருப்பான கஜ்சுகளே யாவர் என்னும் வேதவாக்கியம் கமக்கு விளக்குகிறது. கஜ்சுக்கு ஆபாசமான துர் காற்ற மிருக்கவேண்டிய தவசியம். அந்த காற்றம் யாதெனில், வுஜூதில் அல்லாஹு தஆலாவுக்கு மற்றொன்றை இணையாக்கல் என்னும் ஷிருக்கேயா மென்க.

நாலாவது எச்சரிக்கை.

அறிந்துகொள்:—**அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவில்** ஹக்கு தஆலா காடிய கருத்தான பொருள் எதுவோ அதை உற்றறிவது சில காரியங்களைப் பொருத்து நிற்கிறது.

அவற்றுள் முதலாவது காரியம்:—வஹ்மு என்னும் பேத புத்தியில் தோற்றப்படுகிற பொருள்களுக்கும் அத்து என்னும் சுத்த புத்தியால் உணரப்படும் பொருள்களுக்கும் இடையில் பகுத்தறி வதாம். இரண்டாவது பிறர் சொல்லை கம்பிப் பின்பற்ற லென்னும் தக்லீதாகிய கயிற்றைத் தறிப்பதும் குர்ஆன் ஹதீஸுகளில் நின்றும் முஹ்கமாத்து என்னும் நிடப்பிரமாணங்கள் அறிவிக்கிறபடி அதன் உண்மையை அறிய வேண்டு மென்ற உறுதியான காட்டம் வைப்பதுமாம். மூன்றாவது கலிமாவுடைய பொருளின் வியாக்கியானத்தில் உலமாக்களுக்கும் சில சூபியாக் களுக்கும் பிழைகள் சேர்ந்ததற்குக் காரணம் என்ன வென்பதைக் கண்டறிவதாம். இதன் விபரம் பின்னால் வரும். காலாவது குர்ஆன் ஹதீசுகளில் நின்றும் முஹ்கமாத்தான தலீலுகளை யென்று ஏற்பதும் ஒப்புக் கொள்வதுமாம். கலிமா வுடைய பொருளைத் நிருத்தியும் பொருத்தியும் காட்டுவதற்கு காம் எடுத்துக் கொண்ட பிரமாணங்கள் அத்த முஹ்கமாத்தான தலீலுகளேயாம். இதன் கருத்தென்ன வென்றால், குர்ஆனையும் ஹதீசையும் கம்புகிறவர் எவரோ அவரையே காம் முன்னிலை யாக்கிப் பேசுகிறோம் என்பதும் அதை மறுப்பவரிடத்தில் கமக் குப் பேச்சில்லை யென்பதுமாம். ஐந்தாவது கம்முடைய தாவா என்னும் வாதத்தை சரியென்று கம்புவதாம். அத்த தாவா என்ன வென்றால் அல்லாஹ்வ தஆலாவையும் மற்ற வஸ்துக்களையும் வேறு பிரித்து அவன் வேறு அவை வேறு என்பதின் பேரில் அறவே குர் ஆனும் அறிவிக்காது, யாதொரு ஹதீசும் அறிவிக்காது. இன்னும்,

عبارة النص دلالة النص اشارة النص اقتضاء النص

இபாரத்துக் கஸ்ஸிலும் அறிவிக்காது. எனெனில் இபாரத் துன்னஸ்ஸு என்பது சொல்லக் கருதிய பொருளை அதற்கு கேர்சம்பந்தமான சத்தத்தால் எடுத்துரைப்பதாம். குர்ஆன் ஹதீசுகளில் ஒன்றிலாவது ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்ற பொருளை அதற்கு கேர் சம்பந்தான சத்தத்தால் எடுத்துரைக்கப் படவில்லை. தலாலத்துக் கஸ்ஸு இஷாரத்துக் கஸ்ஸு இக்தி லாவுக்கஸ் ஆகிய இத்தப் பிரமாணங்களில் ஒன்றிலாலாவது அறி விக்குமா வென்றால் அதனையும் அறிவிக்காது. ஏனெனில் தலாலத்துக் கஸ்ஸு என்பது வாசக கடையில் கருதிய பொருள்

கேரில் விளங்காதபோது அதை விளக்கும் பொருட்டு அத்த கடையிலிருந்து பிரிகிற அதன் சார்பான ஒரு திருஷ்டாந்தமாம். கடையே இல்லாதபோது அதிலிருந்து பிரிவ தென்பது மில்லாம லொழிந்தது. மற்ற இரண்டு பிரமாணங்களும் அங்ஙனமேயரம். இதுதான் கம்முடைய தாவா.

மெய்தான் வஹ்மு என்னும் மருண்ட புத்தியால் ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்று தோற்றப்படும். குர்ஆன் ஹதீசுகளில் கின்றும் ஒவ்வொரு வாசக கடையும் ஹக்குக்கு கல்கு வேறென்று அறிவிக்காத பொருளில் கடத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வஹ் மானது ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்ற பொருளில் அதைத் திருப்ப முந்துகிறது. உதாரணமாக:—வேறென்பதில்லாத பொருள்களில் கடத்தப்பட்டவைகளும் அவைகளில் வேறென்பதுண்டென்னும் மருஷி யுண்டாகிறவைகளுமான ஆயத்துகளில் ஒன்று:—

لعنة الله على الكذبين

"அல்லாவுடைய லஃனத்து பொய்யர்கள் பேரிலாயிருக்கும்" என்பதும், இன்னமொன்று

فان الله عدو للكافرين

"நிடனக அல்லாஹ்வ தஆலா காபிர்களுக்குப் பகைவனு யிருக்கிறான்" என்பதும், இன்னு மொன்று "இபுராஹீம் (அலை ஹிஸ்ஸலாம்) விக்கிரகங்களைத் துண்டு துண்டாக்கி விட்டார்கள்" என்பதும், இன்னு மொன்று

فجعلهم جذاذا الا لهم كبيرا لهم

"சர்வலோகங்களையும் பரிபாலிப்பவன் தவிர நிடனக விக்கி கங்கள் எனக்குச் சத்துருக்களா யிருக்கின்றன" வென்பதும், இன்னுமொன்று

انكم وما تعبدون من دون الله حصب جهنم

"நிடனக நீங்களும் நீங்கள் வணங்குகிற விக்கிரகங்களும் நரகக் கட்டைகள் தாம்" என்பதும் இன்னு மிவை போன்ற மற்ற ஆயத்துகளுமாம்.

இத்த ஆயத்துகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பொருளில் கடத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதெப்படி யெனில் பொய்யன் பேரில் லஃனத்து வருவதும் காபிர்களுக்கு அல்லாஹ்வ தஆலா பகைவனு

யிருப்பதும் விக்கிரகங்கள் துண்டு துண்டாய்ப் போவதும் அவை இப்ராஹீம் அலைஹிஸ்ஸலா மவர்களுக்குச் சத்துருவா யிருப்பதும் கரகக்கட்டைகளா யிருப்பதும் போலவாம். இத்தப் பொருட்களில் ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்று அறிவிக்கிற பொருள் உண்மையில் ஒன்றுமே யில்லை. இது வெளிப்படை. இந்த வஸ்து அல்லாஹ் தஆலா அல்லாத வேறு வஸ்து வென்று கோச்சத்தத்தில் வாக்கிய மிருந்தால் தான் வேறு என்ற பொருளில் வாசகதடை கடத்தப் பட்ட தென்றாகும். மேற்சொன்ன பொருட்களில் ஒரு பொருளா வது அல்லாவுக்கு வேறாயிருக்கிற தென்பதின் பேரில் அந்த ஆயத்துகள் அறிவிக்கவில்லை.

ஆனால் எல்லாம் அவனே என்பதில் லயனத்துச் செய்கிற வனும் தானும் லயனத்தை அடைகிறவனும் தானும் அல்லது தானே தனக்குப் பகைவனும் அல்லது தானே தன்னை வேதனைக் குள்ளாக்குகிறவனும் அல்லது தானே தன்னை இழிவு படுத்திக் கொள்ளுகிறவனும் இருக்கிறான் என்பது வந்து லபிப்பதால் அப்படி யிருப்பது கூடா தென்று வஹ்மு மறுக்கின்றது. ஆகவே அந்த வஹ்மானது அல்லாஹ் வேறு என்றும் அவனின் எதிராகச் சொல்லப்பட்ட சிருட்டிகள் வேறு என்றும் இரண்டுக்கும் கடுவே வேற்றுமையை குறிக்கின்றது. ஆதலால் அவாம்மு என்னும் சாமானிய ஜனங்கள் இப்போது சொல்லி வந்த ஆயத்துபோல் கொத்தவை அல்லாஹ் வேறு ஜகமாதி சிருஷ்டிகள் வேறு என் பதை வெளிப்படையாக அறிவிக்கின்றன வென்று விளங்கி கொள்ளுகிறார்கள். என்றாலும் இவ்விதமான விளக்கம் பிச தென்பது உசூலுடைய காயிதாக்களையும் குருஆனுடைய சொல் லடுக்கான கோர்வையின் காரணங்களையும் தலாலத்தின் வழிகளை யும் அறிந்த அறிவாளரான கலிக்ஞானிகளுக்கு கன்றாய்த் தெரிக் கிறது.

ஆதலால் கம்முடைய வாக்கியங்களில் தர்க்கம் பேசுகிற வர் எவரோ அவர் குருஆன் ஹதிசுகளல்லாத மற்றொன்றால் வாதிக்க வராமல் குர்ஆனில் நின்றும் ஹதிசுகளில் நின்றும் முஹ்க மாத்துகளைக் கொண்டு ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்பதை நிரூப் படுத்தக் கடமைப் பட்டவராவார். காபிர்கள் சொல்லிக் கொண் டிருந்தது போல்,

هذا ما وجدنا عليه آباءنا

எங்களுடைய இந்த மார்க்க மானது நாங்கள் எங்கள் பிதாக்களை இதன்மேல் இருக்கக்கண்ட ஒரு மார்க்கமா யிருக்கிறது என்று இம்மாதிரியான வார்த்தைகளைக் கொண்டும் வஹ்மும் தக்லீதுமாகிய பாசவலையி லிருந்து நீங்காத உலமாக்களுடையவும் சூபியாக்களுடையவு மான வாக்கியங்களைக் கொண்டும் வாதிக்காமலிருக்கவும் கடமைப் பட்டவராவார்.

ஏனெனில் நிடனை காம் சித்த சுத்தி பெற்ற சூபியாக்களை வலது பக்கத்திலும் உலமாக்களை இடது பக்கத்திலும் விபரீத வஹ்முகளை நமது காலடிகளுக்குக் கீழேயும் தவ்ஹீதில் மாத்திரம் கடத்தப்பட்ட குர்ஆனையும் ஹதீசையும் நிர்ப்பளிக்கும் நீதிபதி யாக நமக்கு முன்னாலேயும் ஆக்கிக் கொண்டு குர்ஆன் ஹதீசு களில் நின்றும் முஹ்கமாத் தென்னும் திடப்பிரமாணங்களைக் கொண்டு தவ்ஹீதின் சார்பான ஆதாரங்களுடன் அதைத் தரிப் படுத்தினோம். உலமாக்களின் மீதும் சில சூபியாக்களின் மீதும் ரத்துசெய்வதில் முயற்சி யென்னும் இடுப்பை காம் வரிந்து கட்டின தெல்லாம் எதற்காகவெனில் சத்தியத்தையும் சன்மார்க் கத்தையும் வெளிப்படுத்து வதற்கு கான் காடினநினாலேயாம். உலமாக்களுடையவும் சில சூபியாக்களுடையவும் மர்தானான சில வாக்கியங்கள் சத்தியத்தையும் சன்மார்க்கத்தையும் தெரிய வொட்டாமல் மறைப்பவைகளா யிருக்கின்றன. ஆதலால் அந்த மறைப்பை நீக்கி சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துவது நம் பேரில் விதியாயிற்று. அந்த மர்தான வாக்கியங்களை மறுப்பது கொண்டே யொழிய மற்றப்படி அந்த மறைப்பை நீக்குவதென்பது ரூபகரப் படாது. இந்த அவசியத்துக்காகவே மேற்சொன்ன வாக்கியங்களை மறுக்கு முறையாகத் தர்க்கத்தைத் தொடுத்தோம். இல்லையாயின் ஒருவர் விஷயத்தில் பொல்லாங்கு பேசுவதையும் தூர்வாதம் செய்வதையும் குற்றங் கூறுவதையும் விட்டு நாம் நீங்கி யிருக்கிறோம். மேலிட்டு உலமாக்களையும் சாலிஹீன்களையும் நாம் குற்றங்கூறுவ தெங்ஙனம்?

கலிமா தையிபாவில் பொதிந்துள்ள அம்சங்களின் தொகுப்பு

இந்தப் பிரகரணமானது அல்கலித்துத் தையிபா எந்த அம் சங்களைப் பொதிந்திருக்கிறதோ அந்த அம்சங்களை மொத்தமாகத் தொகுத்துச் சுட்டுவதா யிருக்கிறது.

அறிந்துகொள், நிடனக அல்கலிமத்துத் தையிபாவானது பல அம்சம்களைப் பொதிக்திருக்கிறது. அவைகளில் அகேக அம் சங்கள் கேற்காட்டார், மேல் காட்டார், சலபுகள், கலபுகள். ஆகிய இவர்களில் பெரிய பெரிய உலமாக்களும் தெரியாமல் மறைத்து கிடக்தன. அந்த அம்சங்களில்,

முதலாவது:—ஜின்ஸியத்தை கப்பு செய்வதற்குள்ள "லா" என்னும் மொழியாம் (அதாவது:—ஒரு ஜாதிப் பெயர்ப் பொரு ளெல்லா வற்றையும் பொதுவாக இல்லை யென மறுக்கும் எதிர் மறைச் சொல் என்பதாம். உதாரணம்:—லாறஜுல பித்தாரி, லாபர்ஸ பில்இஸ்தப்ஸி, லாஷஜர பில்அர்ஸி. இவற்றின் அர்த்தம் முறையே இந்த வீட்டில் ஒரு புருஷனும் இல்லை, இந்த லாயத்தில் ஒரு குதிரையு மில்லை, இந்தப் பூமியில் ஒருமரமுமில்லை என்பது.)

இரண்டாவது அதன் மன்கூரான இலாஹ" என்னும் இஸ் மாம் (அதாவது:— ஒரு ஜாதிப் பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் பொதுவாகக் காட்டக் கூடிய பொதுபெயர் என்பதாம். உதா ரணம்:—இன்சானுன்; பர்சுன், ஷஜருன். மனிதன், குதிரை, மரம் முதலியவை.) இலாஹ" என்ற பெயரும் இவ்வகையிற் சேர்க்தது தான்.

மூன்றாவது அந்த இஸ்மின் மஹ்தூபாகிய கபராம் (அதா வது:-அந்த எழுவாய் பெயர்க்குத் தொக்கிய பயனிலை என்ன என் பதாம். உதாரணம்:-அவன் பிறன் அல்லன். இதில் அவன் என்ற எழுவாய்ப் பெயர்க்கு "ஜெய்துதான்" என்னும் பயனிலை தொக்கி யிருக்கிறது.)

நாலாவது அது மஹ்தூபு என்பதின் பேரில் அறிவிக்கிற காரி என்ன வென்பதாம். அதாவது:-பயனிலை தொக்கிய தென்பதற்கு தெருங்கிய அத்தாக்ஷி என்ன வென்பதாம். உதாரணம்:- "உனக் குப் படிப்பித்தவர் யார்"? என்னும் வினவுக்கு விடையாக "என் தக்தை" என்றால், இது எழுவாய்ப் பெயராகிறது. இதில் "படிப் பித்தார்" என்னும் பயனிலை தொக்கியதற்கு தெருங்கிய அத்தாக்ஷி வினவினர் விளங்கிக் கொள்ளும் விளக்கமேயாம்.

ஐக்தாவது இஸ்திஸ்னாவுக்குள்ள இல்லா என்னும் கலிமா வாம், அதாவது:- அன்றி, தவிர, ஒழிய என்பது போன்ற கீக்கப் பொருளைக் குறிக்கும் சொல் என்பதாம். உதாரணம்:-ஜாஅனில் கவும இல்லா ஜெய்துன். ஜெய்து தவிர அக்கூட்டத்தார் எல்

லாரும் என்னிடம் வக்தார்கள். இதில் தவிர என்னும் சொல் ஜெய்தை கீக்கப் பொருளாகக் குறிக்கிறது.

ஆறாவது முபர்ரகு உடைய விளக்கமாம். அதாவது ஒரு வாக்கியப் புணர்ப்பில் கீக்கப் பொருளா யிருப்பதற்கு அது கீங்கி வக்த விடக் தோன்றாம லிருக்தால் அக்த வாக்கியம் முபர்ரகு என்று சொல்லப்படும் ஆகவே லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ"வில் இதன் விபரத்தை விளங்கி அறிய வேண்டு மென்பதாம்.

ஏழாவது அல்கலிமத்துத் தைய்யிபா வானது சிபத்தின் மேல் மவ்சூபை கஸ்ரு செய்கிற வகையில் சேர்க்ததே யல்லாமல் மவ்சூபின் மேல் சிபத்தை கஸ்ரு செய்கிற வகையில் சேர்க்ததல்ல வென்பதும் அக்த கஸ்ருங்கூட கஸ்ருல் இப்ராதியும் கஸ்ருத்த அய்யுனியுமா யிராமல் கஸ்ருல் கல்பியா யிருக்கிற தென்பதுமாம்.

சிபத்தின்மேல் மவ்சூபை கஸ்ரு செய்வதென்பது குணத்தின் மேல் குணியைச் சொக்தப்படுத்துவதாம். உதாரணம் சுடுகை யுள்ளது கெருப்புதான். கைப்புள்ளது உப்புதான். இதில் சுடுகை கெருப்புக்கே சொக்த மென்றும் கைப்பு உப்புக்கே சொக்த மென்றும் குணங்களுக்குக் குணிகளைச் சொக்தப்படுத்திய வாறு காண்க.

மவ்சூபின் மேல் சிபத்தை கஸ்ரு செய்வதென்பது குணியின் மேல் குணத்தைச் சொக்தப்படுத்துவதாம். உதாரணம்:- கரக்கை யின் கிறம் கறுப்புதான். கிளியின் கிறம் பச்சைதான், இதில் கரக்கைக்குரியது கறுப்பு கிறக்தான் என்றும் கிளிக்குரியது பச்சை கிறந்தான் என்றும் குணிகளுக்குக் குணங்களைச் சொக்தப் படுத்தியவாறு காண்க.

கஸ்ருல் இப்ராதி என்பது, ஒருவன் மற்றொருவனில் நிச்ச யித்த இரண்டு அம்சங்களில் வேறொருவன் ஒன்றை மறுத்து ஒன்றுதான் உண்டென்று அவனுக்கு விளக்குவதாம். எதுபோ லெனில் ஜெய்து காதிபும் புலவனுமா யிருக்கிறா னென்று ஒருவன் நிச்சயிக்க மற்றொருவன் அதை மறுத்து ஜெய்து காதிபும் புலவனு மல்லன், காதிபு மாத்திரக்தான் என்று அவனுக்குச் சொல்வது போலவாம்.

கஸ்ருத் தஅய்யுனி என்பது இரண்டு அம்சங்களில் எதை யும் நிச்சயிக்காமல் இதுவோ அதுவோ என்று சக்தேகிக்கும்

போது அவ்விரண்டில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு சந்தேகத்தை நீக்குவ தாம். எதுபோலெனில் ஜெய்து காஜிபோ அல்லது புலவனே என்று ஒருவன் சந்தேகிக்க மற்றொருவன் ஜெய்து புலவனல்லன் காஜிபு தான் என்று குறிப்பிட்டு அவன் சந்தேகத்தை நீக்குவது போலவாம்.

கஸ்ருல் கல்பி என்பது உள்ள அர்த்தத்தை இல்லையாக எண்ணி யிருப்பவனுக்கு அதையே மாற்றி உள்ளதாகக் கூறுவ தாம். எதுபோலெனில் காஜிபாயிருக்கிற ஜெய்தை காஜிபல்லன் என்று ஒருவன் கூறுக்க, மற்றொருவன் அந்த எண்ணத்தை மாற்றி ஜெய்து காஜிபு அல்லனல்லன் அவன் காஜிபுதான் என்று அவ னுக்குச் சொல்வது போலவாம்.

எட்டாவது அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவானது ஈஜா பிசல்பி என்னும் இரண்டு ஹுகுமுகளைப் பொதிந்திருக்கிற தென்பதாம். (அதாவது தழுவற்பாலது தள்ளற்பாலது என இரண்டு விதிகளை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதாம். உதாரணம் லாபித்தாரி இல்லஸ்ஸிப்யானு, இந்த வீட்டில் சிறுவரேயன்றி இல்லை என்றால் அந்த வீட்டில் சிறுவர் உண்டெனத் தழுவலும் மற்றவர் இல்லை யெனத் தள்ளலும் பெறப்பட்டவாறு காண்க.)

ஒன்பதாவது அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவானது சாலிபா முஜீபா என்ற இரண்டு குல்லிய்யாவான ஹுகுமுகளின் பக்கம் நீஹமென்பதாம். (அதாவது அல்ல இல்லை, ஆம் உண்டு என்னும் இரண்டு பொதுவிதிகளில் வந்து அடங்கு மென்பதாம். இதன் விபரத்தை 1-வது அத்தியாயத்தில் காண்க.)

பத்தாவது அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவானது குர்ஆனுடைய கோர்ப்பின் வகைகளில் நின்றும் முஹ்கமாத்தல்லாத தாயிரா மல் முஹ்கமாத்தில் ஒரு முஹ்கமா யிருக்கிற தென்பதாம். (அதா வது:—பொருள் பொருந்தாமல் இடர்படுகிற ஐயப்பிரமாணங்களில் ஒன்றுயிராமல் கேரே பொருள் தருகிற நிடப்பிரமாணங்களில் ஒன்று யிருக்கிற தென்பதாம்.)

ஆகவே ஹஜ்வினும் மஆனியினும் பயானினும் பலாகத் தினும் உசூலுடைய பன்னினும் மன்திகுவினும் தப்ஸீரினும் ஹதீசினும் தேர்ச்சை யடைத்த அறிவைக் கொண்டு அல்கலி மத்துத் தைய்யிபாவை அதன் தலீலுகளுடன் ஆராய்ந்தறிவது அவசியமாகும்.

தமிழ் முதர்ஜிமின் ஓர் அறிவிப்பு.

(2-வது முதல் இறுதி எட்டாவது பிரகரணம் வரையில் மேலே முதலாவது பிரகரணத்தில் தொகுத்துச் சொன்னவைகளை நூலாசிரியர் வருத்துக் காட்ட புகுந்து அவைகளில் அல்கலிமத் தைய்யிபா வென்னும் மூலப்பிரமாணத்தில் பொதிந்துள்ள எதார்த்தமான பொருள் **எல்லாம் அவனே** என்பது தான் என்று வாதித்து அதற்குச் சார்பான பிரமாணங்களாலும் சர்பு கற்வு மன்திகு மஆனி முதலிய அறபி காயிதாக்களாலும் திருஷ் டாந்தப்படுத்தி வெகுநிரமாக ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். அவை அறபி பாஷையில் பாண்டித்ய முள்ளவர்களுக்கே யன்றி அதில் அரை குறையா யிருப்பவருக்குங்கூட விளங்க மாட்டா. எனவே வேறோர் விளங்கிக் கொள்ள தெங்ஙனங்கூடும்? கூடாத தாகை யால் அவை முழுவதும் தமிழில் உரை செய்யப்படாமல் விடப் பட்டன. ஆனால் அந்தப் பிரகரணங்களால் ஏற்பட்ட சாராம் சங்களான முடிவு ஒவ்வொன்றையும் நூலாசிரியர் எட்டாவது பிரகரணத்தின் இறுதியில் எண்ணிட்டுத் தொகுத்துக் காட்டி யிருப்பதை இந்நூலில் எடுத் தெழுதப்பட்டிருக்கிறது, அதை சமீ பத்தில் 63-வது பக்கத்தில் காணலாம்.)

(அடியில் காட்டியிருக்கும் விஷயங்கள் மூலப்பிரதியின் எட் டாவது பிரகரணத்திலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்டவைகள்.)

லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவானது குர் ஆனுடைய முஹ்கமாத் தென்னும் நிடப்பிரமாணங்களில் ஒன்று யிருக்கு மென்பதற்குச் சில நியாயங்கள் வரையப்படுகின்றன.

அறிந்துகொள்:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமாவானது தஃவீல் என்னும் வலிந்துரை கோடலை ஏற்கிற தென்றும் ஆதலால் அது குர்ஆனுடைய முத்தஷாபஹாத் தென்னும் ஐயப்பிரமாணங்களில் சேர்ந்த தென்றும் உலமாக்கள் எண்ணுவது பிசகென்பதை விளக்கும் பொருட்டு **உசூலுல் பிக்ஹி** என்னும் தர்மசாஸ்திர மூலசூத்திரங்களின் பரிபாஷையில் சிலவற்றைப் பிடிகையாக எடுத்துக் கூறுவோம்.

குர்ஆனுடைய சொல்லடுக்கான அதன் வாசக அர்த்தம் வெளிப்படையாயிருந்து அந்த அர்த்தத்துக்கு கேர் கடையாக அந்த வாசகம் கடத்தப்பட வில்லையானால் அந்த வாக்கியம் **நல்மு லாஹிரு** என்று சொல்லப்படும்.

துரிதமாகவும் வெளிப்படையாகவும் பொருள் தரும்படி வாசக கடை கடத்தப்பட்டு பின்பு அது தக்சீசு என்னும் விசேடக் குறிப்பையும் தஃவீலு என்னும் வலிந்துரை கோடலையும் ஏற்பதா யிருந்தால் அந்த வாக்கியம் **நஸ்ஸு** என்று சொல்லப்படும்.

தஃவீலுக்கு இடமில்லாததாயும் துரிதமாகப் பொருள் தருவ தாயுமிருந்து மன்சூகாயு மிருந்தால் அதாவது வேறொரு வாக்கியத் தால் மாற்றப்பட்டதா யிருந்தால் அது **முபஸ்ஸரு** என்று சொல் லப்படும்.

தஃவீலுக்கும் தக்சீசுக்கும் இடமில்லாததாயும் மன்சூகல்ல வாயு மிருப்பதுடன் துரிதமாக வெள்ளிய பொருளைப் பயக்குவது எதுவோ அது **முஹ்கமு** என்று சொல்லப்படும்.

ஆகவே முஹ்கமுடைய வகையில் ஷரத்தாகிறது வாக்கியத் தில் கருதிய பொருள் வெளிப்படையா யிருப்பதும் வாசககடை அந்தப் பொருளுக்கு கேர்கடையாயிருப்பதும் தஃவீலு தக்சீசு நஸ்கு என்னும் வலிந்துரை கோடல், குறிப்பித்தல், மாற்றப் படல் ஆகிய இவை அதில் கூடாதிருப்பதுமாம்.

இனி குர்ஆனில் நின்றும் ஹதீசில் நின்றும் ஹக்கு தஆலா வுடைய தவ்ஹீதின் பேரில் அறிவிக்கிற நிருவாக்கியங்கள் திடமுஹ்கமா யிருக்க வேண்டுவது அத்தியாவசிய மென்பது மறைந்ததல்ல. ஆகவே அது கல்மூலாஹி என்னும் வாக்கியமா யிருப்பது கூடாது. ஏனெனில் அதன் வாசக கடை கருதிய பொருளுக்கு கேர்கடையில் கடந்தப்பட்டதல்ல வாதலாலும் தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கின்ற வாக்கியத்தின் வாசக கடை பொரு ளுக்கு கேர்கடையா யிருத்தல் வாஜிபாதலாலுமென்க.

இன்னும் அது நஸ்ஸு என்னும் வாக்கியமா யிருத்தலுங் கூடாது. ஏனெனில் நஸ்ஸு என்னும் வாக்கியத்தில் தக்சீசும் தஃவீலுமாகிய குறிப்பித்தல் வலிந்துரை கோடல் என்னும் சந் தேகங்களுக்கு இடமிருப்பதாலும் அது அற்ப சந்தேகமா யிருந்

தாலுஞ் சரியே சந்தேகவாக்கியத்தால் தவ்ஹீது ஐயமின்றித் திட மாகக் கரிபடாதாதலினாலு மென்க.

இன்னும் அது முபஸ்ஸரு என்னும் வாக்கியமா யிருத்தலுங் கூடாது. ஏனெனில் முபஸ்ஸரு என்னும் வாக்கியம் வேறொன் றால் மாற்றப்பட்ட மன்சூகாயிருப்பதினாலும் தவ்ஹீதானது ஒருபோதும் மாற்றப்படாதவைகளில் ஒன்று யிருப்பதினாலு மென்க.

ஆகவே தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கிற நிருவாக்கியம் முஹ்க மாத்தில் ஒன்றாயிருக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாம்.

பின்னர் குர்ஆனில் நின்றும் தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கிற முஹ்கமான ஆயத்துகளில் சில வருமாறு.

ஆயத்து:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** (அல்லாஹ்வின் வேறென யாதொரு இலாஹும் இல்லை.)

ஆயத்து:—உங்களுக்கு அவனல்லாத இலாஹு ஒன்றுமே யில்லை.

ஆயத்து:—(வானமும் பூமியுமாகிய) அவ்விரண்டிலும் அல் லாவின் வேறென இலாஹுகளிருத்தல் அவ்விரண்டும் கேட்டை யடைந்திருக்கும்.

ஆயத்து:—அவர்கள் சொல்கிறபடி அவனுடன் * இலாஹு களிருந்தால் அப்போது அந்த இலாஹுகள் அருஷையுடைய, அந்த ஆண்டவன் பக்கம்போக ஒரு வழியைத் தேடுவார்கள்.

ஆயத்து:—அவனுடன் ஒரு இலாஹும் இருந்தில்லை. அப்படி யிருந்தால் ஒவ்வொரு இலாஹும் தான் சிருட்டித்த சிருட்டியைக் கொண்டு போயிருப்பார்கள். وبعلي بعضهم علي இன்னும் அவர்களிற் சிலரைச் சிலர் பிகைத்து மேற்கொண்டிருப் பார்கள்.

ஆயத்து:—அந்த விக்கிரகங்கள் இலாஹுகளாயிருந்தால் அவை நரகத்துக்கு வரா.

இன்னுமிவைபோல் தவ்ஹீதில் வந்திருக்கிற மற்ற ஆயத்து களையும் ஊகித்தறி.

---

* மேல் ஆயத்துகளிற்போல் இந்த ஆயத்திலும் கீழ் ஆயத்துகளி லும் இலாஹு என்னுமிடத்தில் அவனின் வேறென என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்க. அவனுக்கு வேறான.

இனி ஹதீசுகளில் நின்றும் தவ்ஹீதின்மேல் அறிவிக்கிற வாக்கியங்களில் சில வருமாறு:—

ஹதீசு:—**லாஇலாஹ கைறுக** நீயல்லாத அல்லது உன்னின் வேறான யாதொரு இலாஹும் இல்லை (எல்லா இலாஹும் நீயே.)

ஹதீசு:—முஹம்மதுடைய உயிர் யார் வசமிருக்கின்றதோ அந்த ஆண்டவன்மேல் ஆணையாக நீங்கள் நீர் மொள்ளும் பாத்திரத்தைக் கயிற்றுடன் கிழ் பூமியாகிய பாதாளத்துக்கு இறக்கு வீர்களாகில் திடனுக அது அல்லாவின் மேல் விழும் (இதனால் பூமியானது அல்லாவின் வேறல்ல என்று தெரியவந்தது.)

இன்னுமறிந்துகொள் பாரவான்களாகிய உலமாக்கள் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ**வை முதஷாபஹாத் தென்னும் ஐயப் பிரமாணங்களில் சேர்ந்ததென்று எண்ணினார்கள். இதனால் ஜனங்களுக்கு அல்லாஹ் தஆலாவின்மீது ஹுஜ்ஜத் தென்னும் எதிர் வாதமுண்டென்பது அந்த உலமாக்களால் பூணுகிறது.

ஏனெனில் முத்தஷாபஹாத்தான வாக்கியத்தின் தஃவீலை அல்லாஹ் தஆலாவே யன்றி மற்றவர் அறியார். ஆனால் இல்மில் திடப்பட்ட ஆலிம்கள் அறிவார்கள். உம்மிகளோ இல்மில் திடப்பட்டவர்களல்லர். بعث في الامیین رسولا منهم **உம்மிகளுக்கு அவர்களில் நின்றுமே ஒரு ரஸூலை அனுப்பினன்** என்று திடனுக அல்லாஹ் தஆலா கிருவுளமா யிருக்கிறான். இதனால் உம்மிகளுக்கு அவன்மேல் எதிர்வாதமிருப்பது கூடாது. இது கூடாதென்ற கயத்துக்காகவே ரஸூல்மார்களை அனுப்பினன். ஆகவே **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ** வானது முத்தஷாபஹாத்தில் சேர்ந்ததல்ல வென்றும் முஹ்கமாத்தில் ஒன்றாயிருக்கிற தென்றும் தரிபட்டது.

இனி முஹ்கமானது தஃவீல் ஏற்காது அப்படி யிருக்க மஷ்ரிகு முதல் மக்ரிபு வரையிலுமுள்ள பாரவான்களான உலமாக்களில் முஹத்திசுகளும், முபஸ்ஸிருகளும், முதபக்கிஹுகளும், முத்த கல்லிமுகளும் பொதுவாக எல்லாருமே அல்கலிமத்து தையிபாவில் முதலாவது **இலாஹ** என்ற பதத்துக்கு வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்று வலிந்துரை கொண்டார்கள். இரண்டாவது அதன் தொக்கிய பயனிலையாகிய **கைருல்லாஹி** என்பதை

விட்டு மவ்ஜூதுன் போன்ற சொற்களில் ஒன்றை அதன் பயனிலையாக்கினார்கள். அவர்கள் அத்தக் கலிமாவை காவால் அணுகிக்க முன்வந்தாலும் தங்கள் வழ்முகள் விதித்த விதிப்படி வலிந்துரை கோடலாலும் வாக்கியத்தை மாற்றலாலும் தங்களுக்குத் தெரியாதபடி அதைத் தங்கள் முதுகு புறத்தில் தள்ளி விட்டார்கள். இன்னு மந்தக் கலிமாவுக்கு கேர்மாறான இஷ்ராக்கின் பொருள் பொருந்திய ஒரு கெட்ட கலிமாவை அதாவது **லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி** அல்லாவின் வேறுகவே யன்றி யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென்பதைத் தங்களுக்குத் தெரியாதபடி தங்கள் கல்பால் அங்கிகரிக்க முன்வந்தார்கள்.

மொத்தத்தில் மூலப்பிரதியான **கலிமத்துல்** ஹக்கின் எட்டு பிரகரணங்களாலும் ஏற்பட்ட சாராம்சங்களான முடிவு ஒவ்வொன்றையும் அடியில் எண்ணிட்டு வரையப்படுகிறது. அவற்றுள்;

முதலாவது:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ** என்ற கலிமாவிலும் அதன் தலீலுகளான ஆயத்துகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற **இலாஹ** என்ற பதத்துக்குக் கருதிய பொருள் விக்கிரகங்கள், சிலைகள், உருவங்கள் முதலிய வணங்கப்படுகிற சிருட்டிகள் தான் என்று குறிப்பாய் விட்டதென்பது.

இரண்டாவது:—அந்த இலாஹ்வின் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் என்று வலிந்துரை கோடல் பிசகென்பது.

மூன்றாவது:—அந்த இலாஹ் என்ற பெயருக்கு முகாதபு என்னும் முன்னிலையின் எண்ணத்திலிருக்கிற **கைருல்லாஹி** (அல்லாஹ்வின் வேறு) என்பதே தொக்கிய பயனிலை என்று குறிப்பாய் விட்டதென்பது.

காலாவது அந்த இலாஹ் என்ற பெயருக்கு மவ்ஜூதுன் போன்ற சொற்களில் ஒன்றை தொக்கியபயனிலை யாக்கல் பிசகென்பது.

ஐந்தாவது:—பயனிலை தொக்கிய தென்பதற்கு கெருங்கிய அத்தாஷி முன்னிலையின் மனதிலிருக்கிற எண்ணமே தவிர வேறொன்றில்லை என்பதும், யார் மீது கலிமாவை எடுத்தோதப் பட்டதோ அந்த முன்னிலையான முஷ்ரிகு தன்மனதில் **லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி** (அல்லாவின் வேறுகவே யன்றி ஒரு இலாஹும் இல்லை) என்று எண்ணியிருக்கிறான் என்பதுமாம்.

5

① இபாரத்தன்னைவும் — ஓர் அர்த்த சம்பந்த வாக்கியத்தின் பிரமாணத்தை
② தலாலதன்னைவும் — கருத்துப்பிரமாணத்தை
③ தலாலதன்னைவும் — உபமானப்பிரமாணத்தை
④ தலாலதன்னைவும் — ஆகமப்பிரமாணத்தை
⑤ பிரகரணம் — அத்தியாயம்

இபாரத் — வாக்கியம்
தலாலத் — அர்த்தாபத்தி (ஆங்கில தலில் — ஆர்தாப்/அர்தாபமையிற்சன்)
பிரகரணம் — அத்தியாயம்/பகுதி
தொக்கிய பயனிலை — ம பயனிலை தொண்றாமல் மனதி

ஆருவது:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமா வானது சிபத்தின் பேரில் மவுசூபை கஸ்ரு செய்கிற வகையில் சேர்ந்ததே யல்லாது மவுசூபின் பேரில் சிபத்தை கஸ்ரு செய்கிற வகையில் சேர்ந்ததல்ல வென்பதும் அந்த கஸ்ருக்கூட கஸ்ருல் இப்ராதியும் கஸ்ருத்த அய்யுனிமா யிராமல் கஸ்ருல் கல்பியா யிருக்கிற தென்பதுமாம். (இவற்றின் விவரத்தை 56-வது பக்கத்தில் காண்க.)

ஏழாவது **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமா வானது ஆம், உண்டு என்பதுமி அல்ல, இல்லை என்பதுமான இரண்டு பொதுவிதிகளை பொதித்திருக்கிற தென்பதும் அல்ல வில்லை என்ற விதி வேறு என்பதை நோக்கியும் ஆமுண்டு என்ற விதி அல்லாவை நோக்கியும் வந்ததென்பது மாம்.

எட்டாவது லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமா வானது குர்ஆனுடைய முஹ்கமாத்தில் சேர்ந்த தென்பதும் அது தஃவீலை ஏற்கா தென்பதுமாம்.

ஒன்பதாவது:—லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமா வானது முஷ்ரிகுகள் தங்கள் மருகூபியினுல் சர்வலோகத்தையும் அல்லாவின் வேருக எண்ணியிருந்த எண்ணமாகிய கொள்கையை மறுப்பதற்காகவே இறங்கிற்று என்பது.

பத்தாவது:—வஹ்தத்துல் வுஜூதானது யுக்தி, சுருதி யென்னும் இருவிதப் பிரமாணங்களாலும் தரிபட்ட தென்பதும் வஹ்தமினுலும் கற்பனையினுலும் வேருகத் தோற்றுகை யன்றி மற்றப்படி சர்வ லோகமும் அல்லாஹ்வின் வேறல்ல என்பதுமாம்.

பதினென்ருவது அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் தப்ஸீரிலும் தஃவீலிலும் உலமாக்கள் சொல்லி யிருக்கும் வாக்கியங்கள் குர்ஆனுக்கும் ஹதீசுக்கும் மாருயும், அவர்களின் வஹ்முகளுக்கு கோரையும் இருக்கின்றன வென்பது.

முதலாவது அத்தியாயம்.

இந்த அத்தியாயத்தில் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவினுடையவும் இதுபோல் தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கின்ற திருவாக்கியங்களுடையவும் தப்ஸீரான விருத்தியுரை எழுதப்படுகிறது.

அறிந்துகொள்:—இந்நூலின் எட்டு பகுதிகளில் அஷ்டபிரகாரணங்களில் கூறியுள்ள நியாயவாதங்களை கன்குணர்ந்த பிறகேயன்றி **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வில் கருதப்பட்ட எதார்த்தமான பொருள் எது வென்பது வெளியாகாது. நீயோ அந்த நியாயவாதங்களை கல்ல விதமாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறுய். (அந்த எட்டு பிரகாரங்களில் முக்கிய நீங்கலாக மற்ற ஏழும் உரைபடுத்தப்பட வில்லை. ஆதலால் அந்த நியாயவாதங்களை மூலப்பிரதியான கலிமத்துல் ஹக்கில் கண்டு தெளிக.)

ஆகவே லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் ஹக்கு தஆலா கரடிய பொருளாகிறது:— லாஇலாஹ ஒரு இலாஹும் இல்லை. (அதாவது:—விக்கிரகங்கள், சிலைகள், உருவங்கள் முதலியவைபோல் எவற்றின் மேல் இலாஹு என்கிற பதம் வழங்கப்படுகிறதோ அந்த இலாஹுகளில் ஒன்றேனும் இல்லை.) கைருல்லாஹி அல்லாவின் வேருய் இல்லல்லாஹு அல்லாவாகவே யன்றி என்பதரம்.

அல்லாவாகவே யன்றி அல்லாவின் வேருய் ஒரு இலாஹும் இல்லை. அல்லது எந்த இலாஹும் அல்லாஹ்வின் வேறல்ல என்பது **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்பதின் பொழிப்புரையாம்.

தொக்கிய பயனிலையாகிய அல்லாவின் வேறு என்பதிலிருந்து அல்லாவை நீக்கி கிறுத்திக்கொள்ள அவனின் வேறு என்பது இல்லை என்பதில் புகுந்து அந்த இல்லை என்னும் எதிர்மறைச் சொல்லுடன் சார்ந்து நிற்கிற இலாஹுகள் எல்லாமே அல்லாவை யன்றி இல்லை என்ருயிற்று.

ஆகவே அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் பொருள் அல்ல, ஆம் என்னும் இரண்டு பொதுவிதிகளை கோக்கி நிற்கிறது. அதாவது:—இலாஹுகளில் நின்றும் ஒன்றேனும் அல்லாவின்

"நகிரா" என்றால் நிறைந்த எண்ணை மட்டும் காட்டாமல் நிறைந்த உதாரணமாக; இன்னான் என்ற நெல்லை உனக்கு கூலியாக எனக்கு கூலியாக மனிதருள்ளான் [illegible] நெல்லை கூலியாக. ஆனால் நிறைந்த கிலோ, லிட்டர் சொன்னால், முன்னால் குறிப்பிட்ட எண்ணைக் காட்டி நிற்கும் (MAN என்பதிலும், THE MAN என்பதிலும் [illegible])

வேறு அல்ல வென்பது ஒன்றும், எல்லா இலாஹுகளும் அல்லாவே ஆம் என்பது மற்றொன்றுமாம்.

ஆகவே எணங்கப்படுகிற சிருஷ்டிகளான இலாஹுகள் அல்லாவின் வேறல்லவென்பதும் அவை அல்லாதான் என்பதும் ஆகிய அத்வைதமான தவ்ஹீது முறுகமான அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் இபாரத்தான வெள்ளிய சத்தப் பிரமாணத்தால் ஏற்பட்டு விட்டது.

இலாஹுகளான சிருஷ்டிகள் அல்லாவின் வேறல்ல என்றும் அவை அல்லாதான் என்றும் எப்போது ஏற்பட்டதோ அப்போதே இலாஹுகளல்லாத மற்ற சிருட்டிகளும் அல்லாவின் வேறல்ல என்றும் அவை அல்லாதான் என்றும் அந்தக் கலிமாவின் தலாலத்தால் (அருத்தா பத்தியால்) ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏனெனில் ஒரு சிருட்டிக்கும் மற்றொரு சிருட்டிக்கும் கடுவில் வேறு பிரிக்கும் காரணமில்லை யாதலினாலென்க.

ஆகவே அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் இபாரத்தான சத்தப் பிரமாணத்தையும் அதன் தலாலத்தான அருத்தா பத்தியையும் ஒன்று கூட்டிப் பார்க்க உண்டாயிருப்பவை எல்லாமே மொத்தமாக அது இலாஹா யிருக்காதும் அதல்லவா யிருந்தாதும் ஜுஸ்வாய் (வியட்டியாய்) இருந்தாதும் குல்லாய் (சமட்டியாய்) இருந்தாதும் ஜுஸ்ஸிய்யாய் (வியட்டி சம்பந்தியாய்) இருந்தாதும் குல்லிய்யாய் (சமட்டி சம்பந்தியாய்) இருந்தாதும் ஞானேந்திரியத்துக்குப் புலப்படுவதா யிருந்தாதும் புத்திக்குப் புலப்படுவதா யிருந்தாதும் கல்லதா யிருந்தாதும் கெட்டதாயிருந்தாதும் சரி, எல்லாம் அல்லாவின் வேறல்லவென்ற தவ்ஹீதான அத்வைதம் உண்டாய்விட்டது. இந்தப் பொருளை பொறித்தே பார்ஸி பாஷையில் **ஹமஓஸ்த்** (எல்லாம் அவனுயிருக்கிறான்) என்று சொல்லப்படுகிறது.

எல்லாம் அவனே என்ற இந்தப் பொருள் பொருந்திய தவ்ஹீதான அத்வைதம் வஹ்தது என்னும் பேதபுத்திக்கு விரோதமா யிருந்ததால் அந்த வஹ்ததுக்கும் வழக்கத்துக்கும் விரோதமான முஃஜிஸாவாகிய அற்புதத்தை அத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது எதற்காக வெனில் வஹ்ததுக்கு விரோதப்படுகிற தவ்ஹீதை அதன் இனமாகிய முஃஜிஸாவினால் தரிபடுத்தவேயாம்.

சமட்டி – மொத்தமான – whole
வியட்டி – தனிதனியான – Individuality

மேற்கூறிய பொருளே **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வின் எதார்த்தமான பொருள் என்பதற்கு **லாஇலாஹ கைருக** என்று ரஸூலில் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் அருளிய திருவாக்கியம் பொருந்துகின்றது. ஏனெனில் அந்த வாக்கியம் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்று அல்லாஹு தஆலா அருளின வேத வாக்கியத்துக்கு வியாக்கியானமா யிருக்கிறது. அதெப்படி யென்றால் லாஇலாஹ-இலாஹுகளில் ஒன்றேனும் இல்லை. கைருக-நீயல்லாத வேறுயா-அதாவது:—நீ யல்லாத வேறுயா யாதொரு இலாஹும் அல்லது உன்னின் வேறான யாதொரு இலாஹும் இல்லை என்பது ஹதீசின் அர்த்தம்.

எப்போது இலாஹுகளான சிருட்டிகள் அல்லாவின் வேறல்ல என்று இந்த ஹதீசின் இபாரத்தான சத்தப்பிரமாணத்தினால் தரிபட்டதோ அப்போதே இலாஹுகளல்லாத மற்ற சிருட்டிகளும் அல்லாவின் வேறல்லவென்று இந்த ஹதீசின் தலாலத்தான அருத்தாபத்தியால் தரிபட்டது. ஏனெனில் ஒரு சிருட்டிக்கும் மற்றொரு சிருட்டிக்கும் கடுவில் வேறு பிரிக்கக் காரணமில்லாமையினாலென்க.

இந்த ஹதீசு **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்ற கலிமாவுக்கு எப்படி வியாக்கியானமாயிற் றென்றால் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் விளங்கப்படுகிற மேற்கூறிய இரண்டு பொதுவிதிகளில், அல்ல இல்லை யென்னும் விதியால் ஏற்பட்ட

لا شيئ من الالهة بغير الله

லாஷெய் அமினல் ஆலிஹத்தி பிகைரில்லாஹி என்ற வாக்கியத்திற்கும் லாஇலாஹ கைருக என்ற ஹதீசுக்கும் கடுவில் விதியாசம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் அந்த வாக்கியத்தின் எழுவாயில் ஷை, மின், அல் இவைகளை அதிகப்படுத்தியும் பயனிலையில் பி என்பதை அதிகப்படுத்தியும் இருக்கிறது. ஹதீசில் எழுவாய் பயனிலை இரண்டிலும் வேறொன்றை அதிகப்படுத்தாமல் இடாயிருக்கிறது. இல்லை யென்னும் விதிக்குள் அடங்கிய மேற்கண்ட வாக்கியத்திற்கு அல்லாவின் வேறான இலாஹுகள் ஒன்றேனும் இல்லை என்பது அர்த்தம். இதேபோல் மேற்கண்ட ஹதீசுக்கு உன்னின் வேறான யாதொரு இலாஹும் இல்லை அல்லது நீயல்லாத யாதொரு இலாஹும் இல்லை என்பது அர்த்தம்

அருத்தாபத்தி – ஒன்றை கொண்டு மற்றொன்றை
கல்ப பொருளாயிருப்பது

ஹதீசோ பலீஹும் பலீகுமா யிருக்கிறது. மேற்கண்ட வாக்கியம் அப்படியில்லை. இன்னும் இந்த ஹதீசினால் அறியப்படுவதென்ன வென்றால், **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு**வில் தொக்கிய பயனி லேயா யிருப்பது உலமாக்கள் எண்ணுகிறபடி மவுஜூதுன் அல்லது மும்கினுன் போன்ற சொல் அல்ல வென்பதும் மேலும் **கைருல்லாஹி** என்பதே அதில் தொக்கிய பயனிலேயா யிருக்கிற தென்பதுமாம். இதனாலேதான் இந்த ஹதீசு அல்கலிமத்துத் தையியிபாவுக்கு வியாக்கியானமா யிருக்கிறதென்றது.

இன்னும் எல்லாம் அவனே என்பதுதான் லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவின் எதார்த்தமான பொருள் என்பதின் பேரில் சூபியாக்க ளாகிய மஹான்களில் ஒருவரான மவுலானு ரூம் ஜலாலுத்தீன் குத் திஸ ஸிர்ருஹு வஅஸ்ராருஹும் அவர்கள் மஸ்னவியில் சொன்ன வாக்கியம் பொருத்துகின்றது: அது வருமாறு:—

மஸ்னவி பய்த்து.

தேகலா தர் கத்லே கைரெ ஹக் பிராத்
தர்கிகர் ஜாம்பஸ் கெபாதஸ் லாச் செமுத்
முத்த் இல்லல்லா வபாகி ஜும்லரப்த்
ஷாத்பாஷ் ஐ இஷ்க் ஷிர்கத் ஸோஜ் ரப்த்

تيغ لا در قتل غير حق براند در نگرزان پس كه بعد از لا چه ماند
ماند الا الله وباقي جمله رفت شاد باش اي عشق شركت سوز رفت.

இதன் கருத்து:—**லா** என்னும் வாளால் அல்லாவின் வேறு என்பதை அவன் வெட்டினான். பிறகு லாவுக்குப் பின்னால் என்ன மிச்சப்பட்டிருக்கிறதென்று பார். இல்லல்லாஹு என்பது மிச்சப் பட்டு மற்றதெல்லாம் போய்விட்டது என்பதே.

இது எல்லாம் அவனே என்ற பொருளுக்குப் பொருந்தி யிருப்ப தெப்படி யென்றால், லா என்னும் வாளால் அல்லாவின் வேறு என்பதை வெட்டினான் என்று அவர்கள் சொன்ன வாக்கி யத்தில் வெட்டல் என்பதில் கருதிய பொருள் அல்லாவின் வேறு என்பதை நீக்கல் என்பதாம். இந்தச் சொல்லின் இபாரத்தான சத்தப் பிரமாணத்தினால் இலாஹுகளான சிருட்டிகள் அல்லாவின் வேறல்ல என்றும் தாலாலத்தான அருத்தாபத்திமினால் இலாஹுக ளல்லாத மற்ற சிருட்டிகள் அல்லாவின் வேறல்ல என்றும்

வேற்றுமையை நீக்குகின்றது. மற்ற சிருட்டிகள் அல்லாவின் வேறல்ல என்பதற்கு இது கேர் சத்தமான இபாரத்தல்ல இல்ல விட்டால் அவர்கள் இல்லல்லாஹு என்பது மிச்சப்பட்டு மற்ற தெல்லாம் போய்விட்ட தென்று சொன்ன வாக்கியம் எப்படி நிச மாகும்.

இன்னும் லாவுக்குப் பின்னால் என்ன மிச்சப்பட்ட தென் பதைப் பார் என்று அவர்கள் சொன்ன வாக்கியத்தில் லா என்னும் பதத்தைக் கருதவில்லை. அதன் பொருளையே கருதினார்கள். அதாவது இலாஹுகளும் மற்ற சிருட்டிகளும் அல்லாவின் வேறல்ல வென்றபின் பிறகு என்ன மிச்சப்பட்டது பார் என்பதே யாம். லா என்னும் பதமே அவர்கள் கருத்தா யிருந்தால் அதைச் சார்ந்து நிற்கிற எழுவாய்ப் பெயரான இலாஹு மிச்சப்பட்ட தென்றுரும், இல்லல்லாஹ் அல்ல. இனி **லாஇலாஹ இல்லல் லாஹு** என்ற கலிமாவில் இலாஹுவுக்கு **கைருல்லாஹி** என் பதை தொக்கிய பயனிலை யாக்குவது கொண்டேயன்றி மவுஜூ தின் போன்ற சொற்களில் ஒன்றை பயனிலையாக்குவது பொது வாக எல்லாவற்றையும் அல்லாவின் வேறல்ல என்பதற்கு இசைந்து வராதென்பது வெளிப்படை. மவுலானு ரூம் குத்திஸ ஸிர்ருஹு அவர்களின் வாக்கியமானது காம் **லாஇலாஹ கைருல்லாஹி இல்லல்லாஹு** என்று சொன்ன சொல்லுக்கே இசைந்து வரு கிறது. ஆகவே குர்ஆனுடைய முஹ்கமான லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவின் இபாரத்தாலும் தலாலத்தாலும் லா என்னும் எதிர் மறைச் சொல்லாகிய வாளாக்கொண்டு அல்லாவின் வேறு என்பது எப்போது வெட்டி யொழிக்கப்பட்டதோ அப்போது இல்லல் லாஹு தவிர ஒன்றும் மிச்சப்படவில்லை. ஆகவே இல்லல்லாஹு மிச்சப்பட்டு மற்ற தெல்லாம் போய் விட்டதென்று அவர்கள் சொன்னது மெய்யாயிற்று.

இன்னும் (முஹம்மது சல் அம்) "எல்லா இலாஹுகளையும் ஒரே இலாஹு என்று ஆக்கி விட்டார்? ஆ! இது வெகு விந்தை யான பேசசாயிருக்கிறது" என்று முஷ்ரிகுகள் சொன்னதை அல் லாஹு தஆலா எடுத்துக் கூறிய இந்த வாக்கியமும் காம் லாஇ லாஹ இல்லல்லாஹுவில் கூறும் புணர்ப்புக்குப் பொருத்துகின்றது. அந்த முஷ்ரிகுகள் பாஷைக்காரரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் கருதப்பட்ட பொருள் இது வென்

பதையும் இலாஹுஅல்லாஹ்தான் என்று அத்தக் கலிமா குறிப்பிடு வதையும் அறிந்தார்கள். அந்தக் குறிப்பு அல்லாவுக்கும் இலாஹுக களுக்கும் கடுவே வேற்றுமையை யொழித்து தவ்ஹீதின் கயத் தைத் தருகிறது. ஆகவே முஹம்மது எல்லா இலாஹுகளையும் ஒரே இலாஹு என்று ஆக்கி விட்டார்? அதாவது எல்லா இலாஹு களையும் ஒரே இலாஹு தான் என்று அவர் எண்ணுகிறார்? இது வெகு விந்தையான பேச்சா யிருக்கிற தென்று அவர்கள் சொன் னர்கள். இதல் கருத்து (அந்த முஷ்ரிகுகள் இலாஹுகளை கைருல்லாஹி (அல்லாவின் வேறு) எண்ணி யிருந்தார்க ளென் பதும் அவைகள் அல்லாஹ்வின் வேறல்ல அல்லாஹ்தான் என்று லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு வினுல் வெளியாகுவது அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தை விளைத்தது என்பதுமாம்.)

இன்னும் இந்த ஆயத்தின் வியாக்கியானத்தில் முஹம்மது (ஸல் அம்) சொல்வது போல் இலாஹு ஒன்றுகவே யிருந்தால் எங்கள் ஹாஜத்துகளை நிறைவேற்ற அந்த ஒரு இலாஹு எங்க களுக்குத் தாராளமாகுமா? போதுமா? ஆதலால் அவர் சொல்வது வெகு விந்தையான பேச்சா யிருக்கிறதென்று முஷ்ரிகுகள் சொன்னதாக முபஸ்ஸிருகள் வியாக்கியானித்திருப்பது அவர்களின் வஹ்மா யிருக்கிறது. எனெனில் இந்த வியாக்கியானத்துக்கு கேர் வாக்கியம் எப்படி யிருக்கவேண்டு மென்றால், அவர் தம்முடைய இலாஹுவை போது மாக்கிக் கொண்டாரோ அல்லது இலாஹுகளை எல்லாம் விட்டு ஒரே இலாஹுவை எடுத்துக் கொண்டாரோ இது வெகு விந்தையான பேச்சா யிருக்கிறது என்று இப்படி வந்திருக்க வேண்டும். எல்லா இலாஹுகளையும் ஒரே இலாஹு என்று ஆக்கிவிட்டார் என்பது முதல் முடிவு வரையிலுள்ள அந்த ஆயத்து வந்திராது.

ஆகவே (காலியல் பய்லாவி என்னும்) முபஸ்ஸிரானவர் இந்த ஆயத்தின் கப்சிரில் "எல்லா இலாஹுகளுக்கு யிருந்த உலூஹியத் தென்னும் காயகத்தன்மையை ஒரே இலாஹுக்காக ஆக்கிவிட்டார்"? என்று இப்படி வியாக்யானம் செய்திருப்பது பாத்திலாய் விட்டது. இந்த வியாக்யானத்தின் மொத்தக் கருத் தென்னவென்றால், எல்லா இலாஹுகளுக்கும் பொதுவா யிருந்த காயகத்தன்மையை அவர் ஒரே இலாஹுவுக்குச் சொந்த மென்று

எண்ணினார்? இது வெகு விந்தையான பேச்சா யிருக்கிறது என் பதுதான்.

இன்னும் நம்முடைய நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் ஆணையிட்டு உறுதிபடுத்திய வாக்கியம் அதாவது "முஹம்மதுடைய கப்ஸாகிய ஆத்துமா யார் வசமிருக்கிறதோ அந்த ஆண்டவன்மேல் ஆணையாக நீங்கள் நீர் மொள்ளும் பாத் திரத்தை ஒரு நிமிற்றினுல் பூமியில் இறக்குவீர்களாகில், திடனக அது அல்லாவின் மேல் விழும்" என்ற வாக்கியமும் பின்பு அதற்கு அத்தாக்ஷியாக "அவனே முன்னவன், அவனே பின்ன வன், அவனே வெளிப்பட்டிருப்பவன், அவனே உள்ளீடா யிருப் பவன், அவன் வஸ்துவடங்கலையும் கன்றாய் அறிகிறவன்" என் றெடுத்தோதினதும் தவ்ஹீதின் பொருளுக்குப் பொருத்தமா யிருக்கிறது.

இன்னும் வக்கஜ்மி என்ற சூரத்தில்

والنجم اذا هوي ما ضل صاحبكم وما غوي

(உங்கள் சாஹிபு வழி கெடவுமில்லை வழி தப்பவு மில்லை என்று) அல்லாஹு கஆலா அருளிய திருவாக்கியமானது நம் முடைய நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர் களின் விஷயமாக முஷ்ரிகுகள், அவர் தமது கவுமுகளின் மார்க் கத்தை விட்டு விட்டதினுல் அவர் வழி கெட்டார் வழிதப்பினர் என்று சொன்னதற்கு எதிர்மறுப்பாக இறங்கி யிருக்கிற தென்று முபஸ்ஸிருகள் வியாக்யானித்திருப்பதும் அவர்களின் வஹ்மே யாம். ஏனெனில் நாயகமவர்கள் தங்கள் கவுமுகளின் மார்க் கத்தை விட்டு விட்டதற்காக முஷ்ரிகுகள் அப்படிச் சொல்லியிருக் தால் நாயகமவர் நபியாகி எழும்புவதற்கு முந்தியே அச்சொல்லை அவர்களால் செவியுற்றிருப்பார்கள். நாயகமவர்கள் நபி பட்டத் திற்குமுன் காற்பது வருஷகாலம் அவர்களுடன் நிலைத்திருக் தார்கள். அப்போதெல்லாம் அவர்களால் யாதொரு தடித்த சொல்லை அவர்கள் கேட்டதில்லை. மேலும் தங்களைப்பற்றி **அமீனுன் சாதிகுன்** என்ற வார்த்தையை அவர்கள் வழங்கிவாக் கேட்டார்கள். இதனுல் அந்த வியாக்கியானம் தப்பென்பது நன்கு விளங்கும்.

இதுவுமன்றி அத்த வாக்கியத்திற்குப்பின் வாக்கியமாக (அவர் தம் இச்சையாகச் சொல்வதில்லை என்கினும் அவர் சொல்வது அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்ட வஹியே தவிர வேறல்ல வென்று) வந்திருப்பது இத்த வஹ்மை வெட்டுகிறதினாலும் அத்த வியாக்யானம் தப்பென்பது புலப்படும். ஏனெனில் உங்கள் சாஹிபு வழி கெடவு மில்லை வழிதப்பவு மில்லை என்ற ஆயத்து இறங்கினதற்கு அத்த வஹ்மே அதாவது கவுமுகளின் மார்க்கத்தை அவர்கள் விட்டு விட்டதே காரணமா யிருத்தால் பின்வாக்கியத்தில் அவர் தம் இச்சையாகச் சொல்வதில்லை என்கினும் ان هوالا وحي يوحى

அவர் சொல்வது அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்ட வஹியே தவிர வேறல்ல வென்று வந்திருப்பதற்குப் பதிலாக "அவர் தம் இச்சையாக கவுமுகளில் மார்க்கத்தை விடவில்லை, தமக்கு அறிவிக்கப்பட்ட வஹியினுலேயே விட்டு விட்டார்" என்று வந்திருக்க வேண்டும். அப்படி வந்திருந்தால் மறுக்கப்பட விஷயத்துக்கு மறுப்பு கேர் பொருத்தமா யிருக்கும்.

இன்னும் வக்கஜ்மி என்னும் சூரத்தில் "உங்கள் சாஹிபு வழி கெடவுமில்லை வழிதப்பவுமில்லை" என்கிற வாக்கியம் முஷ்ரிகுகளின் வாக்கியத்திற்கு எதிர் மறுப்பாக இறங்கின தென்றும் அதன் பின் வாக்கியமாகிய "அவர் தம் இச்சையாகச் சொல்வதில்லை; அவர் சொல்வது அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்ட வஹியே தவிர வேறல்ல" என்கிற வாக்கியம் குர்-ஆனின் இஸ்மத்துக்காக அதாவது குர் ஆனில் மானிடவாக்கியம் கலக்காதபடி அது காக்கப்பட்ட தென் பதைத் தரிபடுத்துவதற்காக வந்ததென்றும் சில தப்ஸீருகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவும் பிசகென்பதற்கு வேண்டிய கியாயங்களைச் சொல்லி மவுலானு அவர்கள் மறுத்திருப்பது மன்றி அல்கலிமத்துத் தையிபா வாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவின் இஸ்மத்தைத் தரிபடுத்துவதற்காகவே அத்த ஆயத்து இறங்கின தென்றும் குர்-ஆனுடைய இஸ்மத்து முஃஜிஸாவினுல் தரிபட்ட தென்று ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். அதன் விபரத்தை மூலப்பிரதி யான கலிமத்துல் ஹக்கில் கண்டு தெளிக.

அறிந்துகொள்: நிடனுக லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமாவானது இஷ்ராக்கை நீக்குவதென்று எல்லா உம்மத்து களிடத்திலும் தரிபட்டிருக்கிறது. ஆதலால் நீ பொறுமையாக

கோட்டமிட்டுப் பார். லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்று நாம் சொல்லும் சொல்லானது ஆரம்பத்தாலும் இபாரத்தாலும் எத்த வஸ்துவை இல்லை என்று நீக்குகிறது? எத்த வஸ்துவை உண் டென்று தரிபடுத்துகிறது? நிடனுக அது ஆரம்பத்தாலும் இபாரத்தாலும் அல்லாவுக்கும் விக்கிரகங்களுக்கும் நடுவே தோற்றும் வேற்றுமையை இல்லை யென்றொழித்து அத்த இரண்டும் ஒன்று யிருக்கிற தென்று ஒற்றுமையைத் தரிபடுத்து கிறது. ஆகவே யாராவு தொருவன் அத்த இலாஹுகளுக்கும் அல் லாவுக்கும் நடுவே வேற்றுமையை நிர்ணயங் கொள்ளுவானுகில் நிடனுக அவன் தனக்குத் தெரியாதபடி **லாஇலாஹ இல்லல் லாஹு** என்னும் முஹ்கமை இன்காரு செய்தவனுவான். **அதை விட்டு நாம் அல்லாவினிடம் காவல் தேடுகிறோம்.** அத்தக் கலிமாவோ இஸ்லாமில் எடுப்புகளாகச் சொல்லப்பட்ட ஐத்து முஹ்கமான மூலங்களில் நின்றும் மூன்றின மூலமா யிருக் கிறது. இன்னும் வேற்றுமையை நிர்ணயங் கொண்ட அவன் அக்கலிமாவுக்கு மாற்றமான ஒரு கெட்ட கலிமாவைக் கொண்டு ஈமான் கொண்டவனுவான். அதாவது **லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹி** (அல்லாவின் வேறுகவே யன்றி யாதொரு இலாஹும் இல்லை) என்பதாம்.

இன்னும் நீ அறிந்திருப்பதாவது:—**லாஇலாஹ இல்லல் லாஹு** என்பது இபாரத்தாலும் தலாலத்தாலும் பொதுவாக அல்லாவை யன்றி உண்டாயிருப்பது ஒன்றுமே யில்லை என்ற பொருளில் நிரும்புகின்றது. **லாஇலாஹ இல்லா கைருல் லாஹி** என்பது இபாரத்தாலும் தலாலத்தாலும் பொதுவாக அல் லாவின் வேறுகவே யன்றி உண்டாயிருப்பது ஒன்றுமே யில்லை என்கிற பொருளில் நிரும்புகிறது.

இன்னு மறிந்துகொள்:—**லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவின்** இபாரத்தாலும் தலாலத்தாலும் ஆம் உண்டு என்னும் விதிக்குள் அடங்கிய அதன் பொருளாகிறது, பொதுவாக உண்டா யிருப்பவை எல்லாம் அல்லாஹ்தாலு யிருக்கிறது என்பதாம். இதில் * அப்ராதி என்னும் ஒவ்வொரு வியட்டியும் × மஜ்மூஇ என்னும் ஒவ்வொரு

* அப்ராதி அல்லது வியட்டி என்பது ஏக கூட்டத்தில் ஒரு தனி அங்கமாம். உதாரணம்:—வனத்தின் ஓர் விருக்ஷம் × மஜ்மூஇ அல்லது சமட்டி என்பது பலவின் கூட்டமாம். உதாரணம்:—வனம், தோப்பு.

பார்த்து திருத்தம்.

சமட்டியும் அடங்கிவிட்டன. ஆகவே கல்லதாய் அல்லது கெட்டதா யிருக்கிற ஒவ்வொரு வஸ்துவின் மீதும் அல்லாஹு என்னும் காமத்தை கடத்துவது கூடும். இல்லாவிட்டால் எதை விட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமோ அதில் விழுவது வந்து பூணும். அது யாதெனில், ஒருக்கு வேறு கல்லு வேறு என்கிற எண்ணமேயாம்.

ஆனால் அல்லாஹு என்ற காமத்தைக் கெட்ட பொருளின் பேரில் கடத்துவதற்கும் கெட்டபொருளின் பெயரை அல்லாஹ்வின் பேரில் கடத்துவதற்கு கடுவே பெரிய வித்தியாசமிருக்கிறது, எனெனில் முந்தியது "அல்லாஹு தஆலா எல்லா வஸ்துவையும் சூழ்ந்திருக்கிறான்" என்ற அவனது நிருவாக்கியத்தை கோக்குகிறது. இன்னும் லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் கலிமா வானது அப்படி கடத்துவது ஆகுமென்று வெளிரிதாக விளக்குகின்றது. பிந்தியது அதாவது கெட்ட பொருளின் காமத்தை அல்லாவின் மேல் கடத்துவது அப்பொருளால் அல்லாஹு தஆலா சூழப்பட்டிருக்கிறான் என்ற வஹ்மை உண்டாக்குவதினால் அது ஆகுமென்று ஷரகு ஷரீபு அனுமதியளிக்காது. அன்றியும் அதில் அதபுகேடு மிருக்கிறது. முந்தியது அப்படியல்ல எனெனில் முந்தியது வேறு என்ற எண்ணமாகிய இஷ்ராக்கை நிக்குவதா யிருப்பதால் அது கல்லொழுக்க மென்பதை விட்டொழியாது. இன்னும் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்ற கலிமா விதியினாலும் இன்னும் **நீங்கள் எப்பக்கம் திரும்பினாலும் அங்கு அல்லாவுடைய தாத்து இருக்கிற** தென்று அவன் அருளிய நிருவாக்கியத்தினாலும் அது ஆகு மென்பதை நீ அறிந்தே யிருக்கிறாய்.

மேலே சொல்லிவந்த விவாங்களின் முடிவினால்

ولله يسجد من في السموات ومن في الارض

வலில்லாஹி யஸ்ஜுது மன்பிஸ்ஸமாவாத்தி வமன் பில் அர்லி (அல்லாவுக்கே வானங்களிலிருப்பவரும் பூமியி லிருப்பவரும் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து வணங்குகிறார்கள்) என்று அவன் அருளிய நிருவாக்கியத்தின் உண்மை வெளியா யிற்று. இந்த வாக்கியத்தில் வணங்கப்படுகிற அல்லாவை முற் படுத்தி **லில்லா ஹியஜ்ஜுது** என்று சொல்லியிருப்பதானது

வணங்குவது அல்லாவுக்கே யன்றி அவனல்லாத மற்றொன்றுக் கில்லை வென்கிற நியத்தைத் தருகிறது. விக்கிரகங்கள் அல்லாவின் வேருயிருந்தால் "பூமியிலிருப்பவரும் அல்லாவுக்கே வணங்கு கிறார்க" ளென்று அவன் சொன்ன சொல் பொய்யென்றாகும்.

இன்னும் இதன்மேல் ان القوة لله جميعا

அன்னல் குவ்வத்தலில்லாஹி ஜமீஆ (நிடனுக சர்வ சக்தியும் அல்லாவுக்கே உரியது.) وللہ الملک جمیعا **வலில்லா ஹில் மக்ருஜமீஆ** (அல்லாவுக்கே சர்வ தந்திரமும் உரியது) என்ற வாக்கியங்களையும் ஊகித்துப்பார். சில சக்தியும் தந்திரமும் சிருட்டிகளிலும் காணப்படுகின்றன.

இன்னும் இதன்மேல் ان الله معكم

(நிடனுக அல்லாஹ் உங்களோடிருக்கிறான்,)

இன்னும் ان الله معنا (நிடனுக அல்லாஹ் நம்மோடிருக்கிறான்)

இன்னும் نحن اقرب اليه من حبل الوريد

(நாம் இன்சானிடத்தில் அவனது பிராண நரம்பினும் அதிக மாக நெருங்கி யிருக்கிறோம்) என்ற நிருவாக்கியங்களையும் ஒத் திட்டு ஊகித்துப்பார். உடனிருப்பதென்பதும் பிராண நரம்பினும் அதிகமாக நெருங்கி யிருப்பதென்பதும் இன்சான் அவனுகவே யிருப்பதிலன்றி வேறு எவ்விதத்திலும் இசைத்துவராது. (எள் ளுடன் எண்ணெய், மலருடன் மணம், பாலுடன் நெய் என்பது போன்ற எவ்வகை உபமானத்தாலும் அதை ஊகித்தல் தோஷமாய் முடியும்.)

இன்னும் இதனால் لقد كفر الذين قالوا ان الله ثالث ثلثة

நிடனுக அல்லாஹு தஆலா மூவரில் மூன்றனாயிருக்கிறான் என்று சொன்னவர்கள் மெய்யாகக் காபிராளர்கள் என்பதாக நஸாராக்களைக் குறித்து அல்லாஹு தஆலா அருளிய நிருவாக்கி யத்துக்கும், இன்னும்

ما يكون من نجوى ثلثة الا هو رابعهم ولا خمسة الا هو سادسهم ولا ادنى من ذالك ولا اكثر الا هو معهم

(மூவர்கூடி இரகசியத்தில் அல்லாவுவர்களில் காலாளா யிருக்கையன்றி, இன்னும் மூவர்கூடி இரகசியத்தில் அவன்

அவர்களில் ஆருனு யிருக்கதேயன்றி இன்னும் மூவரினும் குறைந்தும் ஐவரினும் அதிகப்பட்டும் இரகசிப்பதில் அவன் அவர்களுடன் இருக்தே யன்றி இரகசிக்கிற இரகசியம் ஒன்றுமே இராது என்று) அவனருளிய நிருவாக்கியத்துக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசமும் வெளியாயிற்று.

முக்தினது அதாவது:—மூவரில் அல்லா மூன்றுனுயிருக்கிறுன் என்று கலாராக்கள் சொன்னது வெள்ளிய குபுராயும் பிக்தினது அதாவது:—மூவருடன் காலாவும் ஐவருடன் ஆருனுய் இப்படி எல்லாரோடும் அவன் இருக்கிறுன் என்று கொள்வது தெள்ளிய ஈமானுயு மிருக்கிறது. வித்தியாசத்தின் வெளிப்பாடு எப்படி யென்றால் முக்தினது பிரிக்தவும் வேறுக்கவுமாகிய பொருளே பொட்டி கிற்கிறது. அதுவோ வெள்ளிடையான குபுராயிருக்கிறது. பிக்தினது அவன் அவர்களோடிருக்தே யன்றி என்று வக்திருக்கிற கெருங்கிய அத்காகியினால் சேர்க்தவும் ஒன்றுக்கவுமான பொருளே பொட்டி கிற்கிறது. சேர்க்தவும் ஒன்றுக்கவுமே தெள்ளிய ஈமானுகும்.

இன்னும் فان لله خمسه وللرسول ولذي القربي واليتامي والمساكين وابن السبيل

நீங்கள் சூரையாடின பொருளின் ஐந்திலொரு பாகம் திடனுக அல்லாவுக்காம். இன்னும் அவனுடைய ரஸூலுக்குமாம். இன்னும் ரஸூலுடைய அவுலாதுகளுக்குமாம். இன்னும் தகப்பனே இழந்த அனுதைக் குழந்தைகளுக்குமாம். இன்னும் ஏழைகளுக்குமாம். இன்னும் முசாபிர்களுக்குமாம். என்று அல்லாஹுத் தஆலா அருளிய நிருவாக்கியத்தின் உண்மையும் இதனுல் வெளியாயிற்று. அக்க வாக்கியத்தில் அல்லாவுக்கு என்று சொன்னது பரக்கத்துக்காக மாத்திரம் என்று உலமாக்கள் கூலில் செய்வது சரியல்ல. எப்போது அல்லாவுக்கும், ரஸூல் முதல் முசாபிர் ஈருகச் சொல்லப்பட்ட மற்றவருக்கும் கடினில் வேற்றுமை இல்லையென்றெழிந்ததோ அப்போது அந்த ஐந்து பாகங்கள் முழுதுமே அல்லாவுக்கே யன்றி அவனல்லாத அன்னியருக்கல்ல என்பது நிசப்பட்டது. ரஸூலுக்கும் என்பது முதல் முசாபிருக்கும் என்பது வரையில் உள்ள வாக்கியத்தை அந்தப் பாகம் அல்லாவுக்கே என்பதை விளக்கு

கிற தப்ஸீராயும், ரஸூல் முதல் முசாபிர் வரையில் சொல்லப்பட்டவர்களோர் சிறப்பித்து மேன்மை படுத்துவதாயும் அமைத்தான். ஆனால் அப்படிப் பெருமை படுத்தப்பட்டவர்களில் மாத்திரமே அல்லாஹுத் தஆலா மட்டுண்டிருக்கிறுன் என்பதற்காக அல்ல.

இன்னும் இதன்மேல் அடிபிற்கண்ட ஆயத்துகளையும் ஒத்திட்டு ஊகித்தறி.

ஆயத்து:— من يطع الرسول فقد اطاع الله

எவனெருவன் ரஸூலுக்கு வழிபட்டானே அவன் நிடனுக அல்லாவுக்கு வழிபட்டான்.

ஆயத்து:— وما رميت اذ رميت ولكن الله رمى

நீர் மண்ணை எறிந்தபோது அதை நீர் எறியவில்லை எனினும் அல்லா எறிந்தான்.

ஆயத்து:— يد الله فوق ايديهم

அல்லாவுடைய கையானது அவர்களுடைய கைகளுக்கு மேலிருக்கிறது.

ஆயத்து:— ان الذين يؤذون الله ورسوله

அல்லாவையும் ரஸூலையும் கோவர் செய்கிறவர்கள்.

ஆயத்து:— فلم تقتلوهم ولكن الله قتلهم

அவர்களை நீங்கள் கத்து செய்ய வில்லை. என்றாலும் அல்லா அவர்களை கத்து செய்தான்.

ஆயத்து:— ان تقرضوا الله قرضا حسنا

அழகான கடனுக நீங்கள் அல்லாவுக்குக் கடன் கொடுப்பீர்களாகில்,

இந்த ஆயத்துகளில் ஊகித்தறிய வேண்டிய தென்ன வென்றால் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவின் சுயமான அர்த்தம் வேற்றுமையை நிக்குவ தென்றுகா விட்டால் அப்போது ரஸூலுக்கு வழிபடல் அல்லாவுக்கே வழிபடல் என்பதும் ரஸூலின் மண்ணெறிதல் அல்லாவுடைய எறிதலே என்பதும் ரஸூலுடைய கை அல்லாவுடைய கையே என்பதும் எப்படி சரியாகும். இன்னும் ஜனங்களால் அல்லா கோயுறுவ தென்பது எப்படி. கேர்பட்டுவரும். இன்னும் உண்மையில் தங்கள் இச்சையாகக் கத்து

செய்தவர்களின் விஷயத்தில் அவர்கள் கத்து செய்யவில்லை, அல்லாஹுதஆலா கத்து செய்தான் என்பது எப்படி சேராகும். இன்னுமீதே போல் அல்லாவுக்குக் கடன் கொடுத்த லென்ட தற்கும் பொருள் பூஜ்யமாய் போம் என்பதே.

சுவால்:—மேற்கண்ட ஆயத்துகளில் கூறியுள்ள செயல்களை அல்லாஹுதஆலா செய்கான் என்பது ஐகிகத்காகிய அந்தரங் கத்தை விளக்குவதின் மேல் பொருத்தப்பட்டதா யிருக்கிறது. எனெனில் எல்லாச் செயல்களின் எதார்த்தமான வினைமுதல் அல்லாஹ்வா யிருப்பதினாலும் அவைகளை அடியான் செய்தா னென்பது உபசார வழக்கா யிருப்பதினாலுமாம் எல்பாயாகில் நான் சொல்லுகிறேன்,

ஜவாபு:—நீ சொல்வது அகராதி அர்த்தத்தின் உண்மைக்கு விரோதமாயும் உசூலுடைய காயிதாக்களுக்கு முரணாயு மிருக் கிறது. எனெனில் செயல்களின் எதார்த்தமான வினைமுதல் அவைகளைத் தன் இச்சையாகச் செய்தவன் எவனோ அவனே என்றும் இச்சை யின்றிச் செய்தவன் உபசார வழக்கால் மாத்திரம் வினைமுதலா யிருக்கிறான் என்றும் எதார்த்தத்தில் அவன் வினை முதல் அல்ல வென்றும் உசூலுடைய காயிதாவில் தரிபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இந்த காயிதாவை அனுசரித்தே அனேகம் பிக்ஹுமஸ்அலாக்கள் பிரிந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக,— கொலை, களவு முதலிய குற்றங்களில் ஒருவன் தன் இச்சை யின்றி கூடியிருந்தானுகில் பழிக்குப் பழி வாங்கல் கையைத் தறித் தல் முதலிய தெண்டனைகள் அவனை விட்டு விழுந்துபோம். இது பகிஹுகளுக்குத் தெரியாததல்ல.

இன்னும் அல்லாவும் சர்வசிருட்டிகளும் ஒன்றே என்று நாம் சொன்ன சொல்லுக்கு அடியில் காணும் ஆயத்தின் பொருளும் பொருந்துகின்றது.

ஆயத்து

فلما اتاها نودى من شاطي الوادالايمن في البقعة المباركة

من الشجرة ان ياموسي اني انا الله رب العلمين

மூசா (அ-ம்) அந்த நெருப்பினிடம் வந்தபோது அவ்வெளி யின் வலப்பக்கத்திலிருந்து ஓர் மரத்தின் முபாரக்கான ஓர் இடத் தில் ஓ மூசாவே! நிடனுக நான் தப்புல் ஆலமீனுகிய அல்லாவா

யிருக்கிறேன் என்று கூப்பிடப்பட்டது என்பதே. கூப்பிட்டதும் அந்தச் சொல்லைச் சொன்னதும் அந்த மரமேயாம். ஆகவே இக்தச் சொல்லானது இபாரத்தால் அந்த மரம் அல்லாவுடன் ஒற்றுமை யுடைய தென்றும் தலாலத்தால் மற்ற சிருட்டிகளும் அல்லாவுடன் ஒற்றுமை உடையன வென்றும் அதாவது மரமும் மற்ற சிருட்டி களும் அல்லாகான் என்று அறிவிக்கின்றது. எனெனில் ஒரு சிருட்டிக்கும் மற்றொரு சிருட்டிக்கும் கடுவில் வேறு பிரிக்கும் காரணம் இல்லாமையினு லென்க.

இந்த ஆயத்துகளெல்லாம் இபாரத்தாலும் தலாலத்தாலும் அல்லாவையும் மற்ற சிருட்டிகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஏகமாக்கு வதின் பேரில் அறிவிக்கின்ற பிரமாணங்களா யிருக்கின்றன.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

இந்த அத்தியாயத்தில் அடியில் குறித்திருக்கும் ஐந்து ஆயத்துகளின் தப்ஸீரான வியாக்கியானமும் அவைகளின் மதுலாலாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற கலிமாவுடன் அவை கட்டுண்டிருக்கின்றன என்ற விபரமும் விஸ்தரித்து எழு தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆயத்து "(வானம் பூமிகளாகிய) அவ்விரண்டிலும் அல் லாவை யன்றி அவனின் வேருன இலாஹுகளிருந்தால் அவ் விரண்டும் கேட்டை யடைந்திருக்கும்.

ஆயத்து:— அந்த விக்கிரகங்கள் (அவனின் வேருன) இலாஹுகளா யிருந்தால் அவை நரகத்துக்கு வரா.

ஆயத்து:—அவர்கள் சொல்வதுபோல் அவனுடன் (அவ னின் வேருன) இலாஹுக விருந்தால் அப்போது அந்த இலா ஹுகள் அருஷையுடைய வணங்கிய அவன் பக்கம் போக ஒரு வழி யைத் தேடுவார்கள்.

ஆயத்து:—அவனுடன் (அவனின் வேருன) யாதொரு இலாஹும் இருந்தில்லை, அப்படி யிருந்தால் ஒவ்வொரு இலா ஹும் தாங்கள் சிருட்டித்த சிருட்டியைக் கொண்டு போயிருப் பார்கள்.

ஆயத்து:—அவர்களிற் சிலரைச் சிலர் மிகைத்து மேற் கொண்டிருப்பார்கள்.

وللهِ يَحْكُمُ عَلَيْهِ

இந்த ஐந்து ஆயத்துகளும் முன்னமையே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

அறிந்துகொள் வாஜிபு ஏன்னும் இன்றி யமையாத சத்துப் பொருளாய்ச் சதேர்தாயாய (எப்போதும் இருப்பதாய்) விளங்கு வது ஒன்றே யன்றிப் பல வில்லை. அது பலவாராயிருத்தல் கூடா தென்று சோன புத்தியினிடத்தில் நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதனாலேயே எவரும் அது பலவென்பதில் பக்கம் செல்லவில்லை. இல்லாவிட்டால் அதாவது அது பலவாயிருப்பதாக எவரும் கொண்டிருந்தால் அந்தக் கொள்கை மிகக் கெட்டதாயிருப்பது பற்றி குர்ஆன் ஹதீசுகளில் அதைக் குறித்துச் சொல்லப்பட் டிருக்கும். குபுரும் ஷிருக்குமாகிய கொள்கைகளில் கின்னம் குர்ஆன் ஹதீசுகளில் கூறப்படாமல் ஒன்றேனும் விடப்பட்டிருப்ப தில்லை.

இனி கலாராக்களும் அவர்களல்லாத சிலரும் மும்கினுகிய ஒரு சிருட்டியையும் அல்லாஹ்வ தஆலாவைப் போல் வாஜிபாகக் கண்டு மருள்கின்றார்களல்லவா. அந்த வாஜிபை மறுக்க வேறு கியாயம் வேண்டியதில்லை. வாஜிபு என்று அவர்களால் எண்ணப் படுகிற மற்றொரு மும்கினுடைய வெளிப்பாடே அந்த மருஷிபை மாய்த்துவிடும்.

(இதன் விபரமாவது எந்த புத்திமானும் வாஜிபு என்னும் சத் துப்பொருள் ஒன்றுக்கு மேல் அதிகமாயிருக்கிற தென்று வாதிக்க வில்லை. ஆனால் இலாஹ்வ மூன்றாயிருக்கிற தென்று சிலராக்களும் இன்னும் சிலரும் சொல்கிறார்கள். இதனால் வாஜிபு பல யிருக்கிற தென்கிற எண்ணமுண்டாகிறது. ஏனெனில் இலாஹ பலவா யிருக்கிறதென்ற எண்ணமானது வாஜிபுக்கு அவசியமான (உம் மஹாத்துல் ஸிபாத்தி) ஜீவியம் அறிவு காட்டம் முதலிய ஸிபத் துகள் அந்த சிருட்டியில் சிறந்து விளங்கினமை பற்றி அவர்கள் அதை இலாஹ்வ என்று எண்ணியிருப்பார்கள் என்ற பொருளில் பிறப்பிக்கிறது. ஆனால் அது அவ்வளவாக மறுக்கப்படவேண்டிய எண்ணமாயில்லை. ஏனெனில் வாஜிபு இன்னது மும்கினு இன்னது

என்று இலக்ஷணங்களை விசாரித்துத் தெளிந்த புத்தியானது எந்த மும்கினு வாஜிபாக முடியா தென்று ஆக்ஞாபிக்கின்றது. ஆகவே இலாஹ்வ என்று பாவிக்கப்பட்ட மும்கினுகிய சிருட்டிக்கு வுஜூதது அவசியமல்ல வென்ற ஞாயமாத்திரமே அந்த சிருட்டியை வாஜிபல்ல வென்று மறுக்கின்றது.)

இனி மஜூஸுகள் இரண்டு சிருட்டிகர்த்தாக்களில் ஒவ் வொருவரையும் வாஜிபாக எண்ணுகிறார்க ளல்லவா? அவர்களு டைய அந்த எண்ணமே அந்த கர்த்தாக்கள் வாஜிபல்ல வென்று மறுக்கின்றது. ஏனெனில் அவர்களின் கொள்கைப்படி கன்மை யைச் சிருட்டிக்கும் கர்த்தா நிமையையும் நிமையைச் சிருட்டிக்கும் கர்த்தா கன்மையையும் சிருட்டிப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் சக்தி இழந்தவர்களா யிருப்பதானது அவர்கள் வாஜிபா யிருப்பவரல்ல வென்பதை நிரூபிக் கின்றது. ஏனெனில் வாஜிபென்பது பூரணத் தன்மையுள்ளதா யிருக்கவேண்டும். குறைவும் சக்தி இன்மையுமான குணம் மும் கினுகிய சிருட்டியின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகும். ஆகவே இந்த வாஜிபையும் மறுக்க வேறு கியாயம் சொல்லத் தேவை யில்லை.

இனி நஹக்குக்கு கல்லு வேறான வாஜிபா? அல்லது நஹக்கும் கல்லும் ஏகமா? என்பதில் மதுஹபுகள் விகற்பித்தன. அதேக ருடைய அபிப்பிராயமானது அவர்களின் வற்மு என்னும் பேத புத்திக் ஞானங்க நஹக்குக்கு கல்லு வேறுதான் என்று ஸ்தாபித்தது. இன்னும் சிலர் அதை மறுக்க வெறுத்து நஹக்கும் கல்லும் ஏக மென்றதின் பக்கம் சென்றார்கள். அவர்கள் யாவரெனில் லாஇ லாஹ இல்லல்லாஹ்வ என்னும் கலிமாவான உபதேசவாக்கியத் தைக் கொண்டு வந்த நபிமார்கள் அலைஹி மிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலா மவர்கள் அனைவருமேயாம். அந்தக் கலிமாவானது நஹக்கும் கல்லும் ஏகமென்ற பொருளை தெளிவாக விளக்குகின்றது. இன்னும் நபிமார்களை அடுத்து அவர்களைப் பின்பற்றின சித்த சுத்தி பெற்ற பூரண ஞானிகளும் நஹக்கும் கல்லும் ஏகமென்ப வர்களாம். நஹக்கும் கல்லும் ஏகமென்று அவர்கள் செப்புவதன் மேல் அவர்களுக்கு ஆதாரமான சுருதிப் பிரமாணங்கள் யாவை யெனில்:—"லன்கான பீஹிமா ஆலிஹத்துவ் இல்லல்லாஹ்வ லபஸததா" (வானம் பூமிகளாகிய அவ்விரண்டிலும் அல்லாஹ்

சுருதிப்பிரமாணம் – scriptural evidence

வின் வேறான இலாஹுகள் உண்டாயிருக்தால் அவ்விரண்டும் கேட்டை யடைந்திருக்கும்) என்று அல்லாஹு தஆலா அருளிய திருவாக்கியமும், (இன்னுமிந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் இதன் தொடர்பாக வரைத்துள்ள மற்ற கான்கு திருவாக்கியங் களும் அந்தப் பிரமாணங்களிற் சேர்த்தவைகளாம்.)

தமிழ் முதர்ஜிமின் ஓர் அறிவிப்பு.

இந்த அத்தியாயத்தில் இதற்குப் பிறகு ஜனப் மவுலானு அவர்கள் மேற்குறித்த ஆயத்திற்கும் மேற்கூறிவந்த மற்ற கான்கு ஆயத்துகளுக்கும் தனித்தனி வியாக்கியான மெழுதப் புகுந்து அறபி பாஷைக்குரிய பஞ்சலக்ஷணங்களாகிய கற்வா, மன்திகு, மஆனி, பலாகத்து, பலாகத்து இவைகளின் ஞாயபலத்தால் விரிவாகத் தர்க்கம் புரிந்து அந்த ஆயத்துகளில் கூறியுள்ள இலாஹுகளும் மற்ற கிருட்டிகளும் அல்லாவின் வேறான தனி முதல்களா யிருப்பன வல்ல வென்றும் அவை அல்லாஹ் தானு யிருக்கின்றன வென்றும் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் பெரிய பெரிய முபஸ்ஸிருகளாயும் முஹத்திகளா யும் முத்தகல்லிமுகளாயும் முத்தபக்கிஹுகளாயு யிருந்த பாரவான் களாகிய உலமாக்கள் இந்த உண்மைக்குள் விரோதமாக வரைத் துள்ள சில வாக்கியங்களை யெடுத்துக் காட்டி அவை அசத்திய வாக்கியங்களெனத் தக்க ஞாயங்களால் தகர்த்திருக்கிறார்கள்.

இதுவுக்தவிர அல்லாவையன்றி ஒன்றுமே யில்லை. அல்லது உண்டாயிருப்பது ஒன்றுமே அல்லாஹ்வின் வேறல்ல என்னும் பொருளுக்குப் பொருத்தமான அறபி வாக்கியம் அடியிற்காட்டி யுள்ளா:—

லாஷைஅ கைருல்லாஹி அல்லது	لا شيئ غير الله
லாமவ்ஜூத கைருல்லாஹி அல்லது	لا موجود غير الله
லாஷைஅ இல்லல்லாஹு அல்லது	لا شيئ الا الله
லாமவ்ஜூத இல்லல்லாஹு அல்லது	لا موجود الا الله

لا معبود الا الله லா.ஆபித இல்லல்லாஹு

என்ற இந்த வாக்கியங்க ளிருக்க இவைகளில் ஒன்றை உபதேச வாக்கியமாக எடுத்துக் கூறாமல் "லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு" எனுற வாக்கியத்தையே அதற்குக் குறிப்பாக்குவானேன்? என் னும் வினு நிகழ்வதற்கு விரிவாக விடையும் தந்திருக்கிறார்கள்.

இன்னும் ஹதீசு குதுஸில் அல்லாஹு தஆலா அருளிய

كنت كنزا مخفيا

குன்து கன்ஜன் மக்பிய்யன் (கான் அவ்வியக்கப் புதை யலா யிருந்தேன்) என்பது முதல் அந்த ஹதீசின் முடிவு வரை யிலுமுள்ள வாக்கியங்களுக்கு விருத்தியுரையும், இன்னும் உஜூ தினது மர்த்தபாக்களாக ஆரிபீன்கள் வகுத்திருக்கும் அஹதிய் யத்து, வஹ்தத்து, வாஹிதிய்யத்து, ஆலமுல் அர்வாஹ், ஆல முல்மிதால் ஆலமுல் அஜ்ஸாம், ஆலமுல் இன்ஸான் என்கிற எழு மர்த்தபாக்களுக்கு விரிவான வியாக்கியானமும் எழுதி யிருக் கிறார்கள். இந்நூலுடன் அண்டித்திருக்கும் துஹ்பத்துல் முர்ஸ் ஸலாவிலும் அந்த மர்த்தபாக்களின் விபரம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது.

இன்னும் துலித சித்தாந்திகளான சில உலாமாக்கள் சூபியாக் களின் கவ்லிதான அத்வைதத்தை மறுத்தெழுதிய சில கிதாபு களில் ஷைகுல் ஆரிபீன் பாயஜீதுல் புஸ்தாமி குத்திஸ ஸிர்ருஹு முதலான மஹான்கள் கூறியுள்ள,

سبحاني ما اعظم شاني

சுபுஹானீ மாஅ.:லமஷானீ (எனக்கே ஸ்தோத்திரம்! ஆ! என் காரியம் என்ன மகிமையுள்ளதா யிருக்கிறது!) என்பது போன்ற வாக்கியங்களை அந்த மஹான்கள் போதம் மாறிப் பரவச மேலிட்ட நிலைமையில் சொன்னவைகள் என்று தள்ளவேண்டு மென்றும் அவைகளை எதார்த்த மெனக் கொள்ளக்கூடா தென்றும் எழுதி யிருப்பதை எடுத்துக்காட்டி அதற்கு மறுப்பும் வரைத் திருக்கிறார்கள். இந்நூலின் இறுதியான அநுபந்தத்திலும் இதைக் குறித்துக் கொஞ்சம் வாதித்திருக்கிறார்கள்.

இன்னும் ஷைகுல் அக்பர் முஹியித்தீன் அப்து அறபி குத் திஸ ஸிர்ருஹு அவர்கள் புக்தூஹாத்துல் மக்கிய்யாவில்

سبحان من اظهر الاشياء وهو عينها

சுபுஹானமன் அல்ஹரல் அஷ்யாஅ வஹுவஅயனுஹா

(சகல வஸ்துக்களும் அவன் தானே அவையாயிருக்க அஜ்ஜீஸ்துங்துக்களை வெளிப்படுத்தின ஆண்டவன் துய்யவன்) என்று துந்தி தெழுதி யிருப்பதின் மேல் தாஷணமாக ஷைகுலம்னுனி றஹிம றுல்லா அவர்கள் வரைத்துள்ள சில கடின வாக்கியங்களுக்குக் கண்டனம் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் ஷைகு அஹ்மது முஜத்திது அல்பஸானி றஹிம றுல்லா அவர்கள் சூபியாக்களான புகராக்களைப் பொது வாகவும் ஷைகுல் அக்பர் முஹ்யித்தீனுபுனு அறபி, ஷைகுல் அத்தாரிஷ் ஷுஃக்தாரி முஹம்மது கவுஸுல் குவாலியாரி குத்திலு லிர்ருஹுமா அவர்களைக் குறிப்பாகவும் தாக்கி, அவர்கள் ஷரீஅத்துக்கு விரோதம் செய்பவர்களெனக் கண்டு துஷித்து எழுதியிருப்பதை யும் எடுத்துக் காட்டி அதற்குப் பரிகாரமும் பகர்ந்திருக்கிறார்கள்.

இன்னும் இவைபோன்ற அநேக அரிய விஷயங்கள் இந்த அத்தியாயத்தின் இடையிடையே எழுதப்பட் டிருக்கின்றன. அறபி பாஷைக்குரிய பஞ்ச லக்ஷணங்களின் ஞாயவாதத்தால் விரிவாக எழுதியுள்ள வாசகத்தைத் தமிழுக்கிசையத் திருப்புவ தென்றால் கேட்பட்டுவராது. ஒருவாறு திருப்பினாலும் அறபிப் யுத்தான இல்மில் அனுபவமில்லாதவர்கள் அந்த உரையை வாசிக் கும்போது அவர்களுக்கு விஷயம் விளங்காமையால் மயக்க முண் டாவதுடன் ஊக்கமும் உற்சாகமும் குன்றி அதற்குப் பின்னுள்ள மற்ற விஷயங்களை வாசிக்க மனமில்லாமல் புத்தகத்தை வைத்து விட கேரிடும். அந்த வுரையோ இந்நூலில் இன்னும் 150-பக்கங் களைத் தனக்கு இடமாக எடுத்துக்கொள்ளும்படி. அவ்வளவு விரி வாக விரித்து முடியும். ஆதலால் அந்த ஆயத்துகளின் வியாக்கி யானங்களையும் மேலே கூறிவந்த விஷயங்களையும் விபரமாக அறிய விரும்புகிறவர்கள் இதன் மூலபிரதியாகிய **கலிமத்துல் ஹக்கி** என்னும் கிதாபை அத்வைதிகளா யிருக்கிற ஆலிம் களிடத்தில் காண்பித்து அவர்கள் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடுமென்று இந்த அத்தியாயத்தில் மேலே சொல்லிவந்தது போக மற்றவை உரை செய்யப் படவில்லை. இனி மூன்றுவது அத்தி யாயம் ஆரம்பிக்கப்படும்.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

துவித சித்தாந்திகளுக்கு வஹ்மு என்னும் பேதபுத்தி யால் சனித்த சந்தேக விபரீதங்களைச் சங்கரித்தல்

அறிந்துகொள்:— லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற கலிமா வில் நஃபீ என்னும் வலிக்துரை கோடலால் இலாஹு என்பதை முல்தஹக்க லில்இபாதா என்ற பொருளில் அதாவது வணக்கத் துக்குப் பாத்திரமானவன் என்ற அர்த்தத்தில் மாற்ற உலமாக் களின் புத்தி சென்றதற்குக் காரணம் இன்ன வென்பதை நாம் முதலில் கூறுவோம். அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

முதலாவது காரணம்:—லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் லா என்னும் எதிர்மறைச் சொல்லைச் சார்ந்து நிற்கிற இலாஹு என் னும் எழுவாய்ப் பெயர்க்கு மவ்ஜூதுன் என்னும் ஒரு பெயரைத் தொக்கிய பயனிலையாக அமைத்து அதன் பிறகு இலாஹுவை முல்தஹக்க லில்இபாதா என்று மாற்றாமல் போனால் அந்தக் கலிமா பொய் யென்றாகிறது. மவ்ஜூதுன் என்ற தொக்கிய பயனிலை ஒன்றை அமைக்காமல் போனால் சபிமார்கள் அல்லாஹி மில்லாமவர்கள் உபதேச வாக்கியமாகக் கொண்டு வந்த முதல் வாக்கியமே புத்திக்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோத மென்றாகிறது.

இதன் விபரமாவது:—அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் புனர்ப் பில் (அல்ல, இல்லை என்ற அர்த்தங் கொண்ட) லா என்னும் சொல்லைச் சார்ந்த இலாஹு என்னும் பெயர்க்கு (உண்டா யிருப் பது என்று அர்த்தங் கொண்ட) மவ்ஜூதுன் என்னும் ஒரு பயனிலை தொக்கி யிருப்பதாக அமைத்துக் கொண்டால் அப்போது அந்தக் கலிமாவுக்குப் பொருள், "அல்லாஹு த.ஆலாவே தவிர வேறு யாதொரு இலாஹும் உண்டா யிருப்பதில்லை" என்று ஆகிறது. ஆகவே இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்கியம் சுத்தப் பொய்யாய்ப் போகிறது. ஏனெனில் முஷ்ரிகுகள் வணங்கி வந்த லாத்து உஸ்ஸா போன்ற அநேகம் இலாஹுகள் அப்போது பிரத் தியக்ஷத்தில் உண்டாயிருந்தனரென்க. பின்னர் மவ்ஜூதுன் என்னும் சொல்லைத் தொக்கிய பயனிலையாக்குவதில் அந்த வாக் கியம் பொய்யாகிற தென்ற தோஷத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக

இலாஹஹ் என்னும் எழுவாய்ப் பெயரை முஸ்தஹக்குல் இபாதா (வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன்) என்ற பொருளில் மாற்றி னர்கள். மவ்ஜூதுன் என்னும் பயனிலையை அமைக்காமல் (லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்) என்று உள்ளபடியே விட்டு விட்டால் அதன் அர்த்தம் "அல்லாவின் வேறான யாதொரு இலா ஹும் இல்லை." (ஒவ்வொரு இலாஹும் அல்லாஹ்தான்.) என்று கிறது. இந்த அர்த்தம் புத்திக்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமா யிருக்கிறது. இதனாலேயே கலிமாவுக்குத் தஃவீல் என்னும் வலிக் துரை கோடலின்றி காரியம் பலியாது என்று அவர்கள் எண்ணி னர்கள்.

இரண்டாவது காரணம் அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் சார்பு களான தலீலுகளில் ஒன்றாகிய **லவ்கான ஹாவுலாயி ஆலி ஹத்தன் மாவரதூஹா** (அந்த விக்கிரகங்கள் வணங்கப்படுகிற இலாஹ்களா யிருந்தால் அவை காகத்துக்கு வரா.) என்ற தலீலில் ஆலி ஹத்தன் என்பது கைல்லாஸி என்ற விசேடக்குறிப்பின்றி பொதுப்படையாக வந்திருப்பதாம். இதுவும் அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவில் இலாஹ்வை முஸ்தஹக்கு என்று மாற்றுவதற்கு ஒரு காரணமாம். எனெனில் அப்படி மாற்றிவிட்டால் மேற்கண்ட தலீல் பொய் என்பது வந்து பூணுகிறது. அதெப்படி யெனில்.

மன்திகுடைய காயிதாப்படி ஒரு வாக்கியத்தின் சம்பந்தியாய், அதைத் தொடர்ந்து வரும் பின்வாக்கியப் பொருள் இல்லை யென் றொழிவது முன்வாக்கியப் பொருளை முரண்பட மாற்றும். ஆகவே மேற் கூறிய தலீலின் பின்வாக்கியப் பொருள் இல்லை யென்றொழி வதால் அதாவது விக்கிரகங்கள் காகத்துக்கு வரா வென்பதில்லை. அவை காகத்துக்கு வந்தே திரு மென்றாவதால் முன் வாக்கியப் பொருள் மாறுகின்றது. அதாவது விக்கிரகங்கள் வணங் கப்படுகிற இலாஹ்களல்ல வென்றாகிறது. அப்படியானால் அல்லாஹ் தஆலாவுடைய மற்றொரு வாக்கியத்திற்கு இது முரண்படுகிறது. அதென்ன வெனில் "முஷ்ரிகுகள் அல்லாஹ்வை விட்டு அவர்களுக்கு நஷ்டத்தையும் கொடாத இன்னும் இலா பத்தையும் காதவைகளை வணங்குகிறார்க ளென்பதாம்" இன்னு மிதே போல் எக்கெக்க தலீலுகளால் இலாஹ்கள் வணங்கப் படுகிற தெய்வங்கள் காம் என்று எற்படுகிறதோ அந்த தலீலு களையும் இதன் மேல் கூறித்துக் கொள்.

அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவில் இலாஹ்வை முஸ்தஹக்குல் இபாதா என்று மாற்றுமளிருப்பதே தலீலுகள் பொய்யாவதற்குக் காரணம் என்று அந்த உலமாக்கள் எண்ணினர்கள். ஏனெனில் தலீலு என்னும் பிரமாணமும் மதுலூலு என்னும் பிரமேயமும் ஒன்றே டொன்று பொருந்தி ஒன்றிருக்க வேண்டியது அவசிய மாதலினாலென்க. லவ்கானஹா உலாயி ஆலிஹத்தன் என்ற தலீலில் இலாஹ் என்பது கைல்லாஸி என்ற விசேடணத்தால் குறிக்கப் படாமல் பொதுப் பெயராய் வந்திருக்கிறது. ஆகவே அதன் மதுலூலாகிய **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்**வையும், இலாஹ்வை அந்த தலீலுக்குப் பொருந்தி யிருக்கும்படி பொதுப் பெயராக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி அதை பொதுப் பெயராக்குவது தலீலுகள் பொய் யென்ற தோஷமுண்டாகக் காரணமாகின்றது. ஆதலால் அவர்கள் கொள்கைப்படி அல்கலி மத்துத் தைய்யிபாவில் இலாஹ்வை முஸ்தஹக்குல் இபாதா என்று மாற்றுவது விநியாயித்து. இந்த மாற்றலால் உண்டான பயன் என்ன வென்றால், தலீலுகளாகிய ஆயத்துகளிலும் அவை களின் மதுலூலாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்விலும் வருகிற இலாஹ் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள், வணங்கப்படுகிற யாதொரு இலாஹும் இல்லை யென்றாகாமல் "வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமான யாதொரு இலாஹும் இல்லை" யென்று முடிவதால் தலீல் பொய்யாமென்ற தோஷம் நிவாரணமாய் விடுமென்பதே.

மூன்றாவது காரணம்:—லவ்கான பீஹிமா ஆலிஹத்துன் இல்லல்லாஹ் லபஸத்தா (வானமும் பூமியுமாகிய) "அவ்விரண் டிலும் அல்லாஹ்வின் வேறான இலாஹ்கள் உண்டா யிருந்தால் அவ்விரண்டும் கேட்டை யடைந்திருக்கும்" என்று அல்லாஹ் தஆலா அருளின நிருவாக்கியமாம். இதுவும் இலாஹ்வை முஸ்த ஹக்கலில் இபாதத்தி என்று மாற்றிக் கொள்ளும்படி. ஆக்ஞாபிக் கின்றது. ஏனெனில் ஒருவரை யொருவர் தடுத்தலென்னும் தடையினாலன்றி மற்றப்படி. அவை கேட்டை யடைவது ருபகரப் படாது. கிருட்டிப் பொருள்களாகிய இலாஹ்கள் அல்லாஹ் தஆலாவைத் தடுக்கு மென்பது பொருந்தாது. ஆதலால் இந்த ஆயத்தில் இலாஹ் என்பதற்கு முஸ்தஹக்குன் லில்இபாதத்தி என்ற பொருளைக் கருதியிராவிட்டால் ஆயத்து பொய்யென்றாகும். அதாவது அவ்விரண்டிலும் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமான

இலாஹுகள் உண்டாயிருக்தால் என்று பொருள் கொள்ளாமல் வணங்கப்படுகிற இலாஹுகளிருக்தால் என்று பொருள் கொண்டால் அவ்வகையான இலாஹுகள் அவ்விரண்டிலும் அறவே இல்லை யென்று அர்த்தமாகின்றது. இது பிரத்தியக்ஷ விரோதமாதலால் ஆபத்து பொய்யாமென்ற தோஷமணுகாதபடி வலிந்துரை கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

காலாவது காரணம்:— **லவ்கான மஅஹு ஆலிஹத்துன் கமா யகூலூன இதன் லப்தகவ் இலாதில் அர்ஷி சபீலா** (அவர்கள் சொல்வதுபோல் அல்லாஹு தஆலாவுடன் வேறு இலாஹுகள் இருக்குமாயின் அப்போது அவை அருஷையுடைய அந்த ஆண்டவனிடம் போவதற்கு ஒரு வழியைத் தேடுவார்கள்.) என்று அருளின நிருவாக்கியமாம். எனெனில் அருஷையுடைய ஆண்டவனிடம் போக வழிதேடல் உணர்வுள்ள ஜீவவர்க்கத்திலேயே சாத்தியப்படாம லிருக்கும்போது அசேகமாகக் கல்லும் செம்பும் போன்ற தாதுவர்க்கங்களாகிய இலாஹுகள் அங்ஙனம் வழி தேடுமென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும். ஆகவே இந்த தலீலும் பொய்யென்றாகிறது. இந்த தோஷம் அணுகாவண்ணம் இதில் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமான இலாஹுகள் இருந்தால் என்று வலிந்துரை கொள்ள வேண்டுவதவசியமாயிற்று.

ஐந்தாவது காரணம்:—"மாகான மஅஹுமின் இலாஹின் இதன் லதஹப குல்லு இலாஹின் பிமா கலக" (அவனுடன் யாதொரு இலாஹும் இருந்ததில்லை. அப்படி யிருந்தால் ஒவ்வொரு இலாஹும் தாங்கள் சிருட்டித்த சிருட்டியைக்கொண்டு போயிருப்பார்கள்) என்று அல்லாஹு தஆலா அருளின நிருவாக்கியமாம். எனெனில் ஒவ்வொரு இலாஹும் தன் சிருட்டியைக் கொண்டு போதலென்பது அதன் சிருட்டித் தொழிலில் உபதொழிலா யிருக்கிறது. அதாவது சிருட்டித்தல் ஒரு தொழிலும் அதைக் கொண்டு போதல் மற்றொரு தொழிலுமாம். உணர்வுள்ள உயிரினங்களாலேயே சிருட்டித் தொழிலில் வெளியாகாமலிருக்கும் போது மேற் கொண்டு அந்த இலாஹுகளில் அசேகம் கல்லுஞ் செம்புமான தாதுப் பொருள்களா யிருப்பவை சிருட்டித் தொழிலில் புரிந்தன வென்றால் இதெங்ஙன மேற்கப்படும்? ஆகவே இந்த தலீலும் பொய் யென்றாகிறது.

மொத்தத்தில் இலாஹு என்கிற சொல்லில் வணக்கத்திற்குப் பாத்திரமான இலாஹு என்று பொருள் அமைக்கா விட்டால் மேற் சொன்ன கான்கு தலீலுகளிலும் அவற்றின் மதுலாலாகிய அல் கலிமத்துத் தையிபாவிலும் அல்லாஹு தஆலாவுடைய வேத வாக்கியம் பொய்யென்பது வந்து பூணுமாம்.

இனி மேலே கூறிவந்த ஐந்து விஷயங்களுக்கும் விடையளிக்கப் புகுந்த ஜனப் மவுலானு அவர்கள் பிந்திய கான்கு விஷயங்களின் விடைகளை முதலில் நீ விளங்கிக் கொண்டால் முதல் விஷயத்தின் விடையை நீ கன்குணரக்கூடு மென்று அதை பின் நிறுத்தி முந்தி இரண்டாம் விஷயத்துக்கு விடை யளிக்கிறார்கள். அது வருமாறு:—

"லவ்கான ஹாஉலாயி ஆலிஹத்தன்" என்ற தலீலில் இலாஹுவை **கைருல்லாஹி** என்ற விசேடணத்தால் குறிப்பிடாமல் மொத்தமாகக் கொண்டு வந்ததில் கோக்க விபரீத எண்ணம் நீங்குவதற்கு விடை யாதெனில், "லவ்கான பீஹிமா ஆலிஹத்துன் இல்லல்லாஹு" என்பதில் கொண்டுவந்தது போல் எக்தெக்த தலீலுகளில் கைருல்லாஹி என்ற அர்த்தன் கொண்ட (இல்லல்லாஹு) என்னும் விசேடணத்தால் இலாஹுவைக் குறிப்பிடப்பட்டதோ அந்த இலாஹுவுடன் குறிப்பிடப்படாத பொதுவான இலாஹுவையும் பொருத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதாவது அல்லாஹ் வல்லாத இலாஹு என்று கைதிடப்பட்டு வந்திருக்கிற இலாஹுவின் பொருளுக் கினங்க அவ்விதம் கைதிடப்படாமல் மொத்தமாக வந்திருக்கிற இலாஹ்வுக்கும் அல்லாஹ் வல்லாத இலாஹு என்று பொருள் கொள்ள வேண்டு மென்பதாம். அப்படிக் கொள்வதில் ஆயத்து பொய்யா மென்பது பூணுது.

மூன்றுவது விஷயத்துக்கு விடையாவது:—வானம் பூமிகளின் கேட்டுக்கு அவற்றிலிருக்கிற இலாஹுகள் அல்லாவுக்கு வேறுயிருப்பதே காரணமல்லாது ஒன்றை யொன்று தடுத்தலென்னும் தடை அதற்குக் காரணமல்ல வென்று கொள்வதினால் ஆயத்து பொய்யா மென்பது பூணுது.

காலாவது விஷயத்துக்கு விடையாவது சிருட்டிகர்த்தாவை சிருட்டியின் வேறாகக் கொள்வதின் பேரில் அந்த சிருட்டிகர்த்தாமும்கினுகிய இலாஹுகளில் ஒரு இலாஹா யிருக்க வேண்டுவத

வசிய மென்றுனபின் அவனுக்குள்ள (உம்மஹாத்துஸ் ஸிபாத்தி) ஜீவியம், அறிவு, காட்டம், வலிமை, பார்வை, கேள்வி, வசனம், என்னும் சிபத்துகள் போல் சிருட்டிகளுக்கும் அநிலும் தாது வர்க்கத்துக்கும் அந்த சிபத்துகள் உண்டென்று தரிபட்டநிலை அவை அருஷையுடையவன் பக்கம் போவதற்கு ஒரு வழியைத் தேடலென்பது பூணும். ஆதலால் அந்த ஆயத்து பொய்யென்பது பூணுது. (இநின் விபரமாவது அல்லாஹு தஆலாவினது உஜூதும் சிபத்துகளுமே யன்றி இலாஹுகளுக்குத் தனித்தனி சுயம் பான வுஜூதும் சிபத்துகளுமிருந்தால் அப்போது அந்த இலாஹுகள் அவனுடன் எதிர்த்துப்போர் செய்யப் போவதற்கு வழியைத் தேடக் கூடுமென்பதாம்.)

ஐந்தாவது விஷயத்துக்கு விடையாவது சிருட்டியில் நின்றும் ஒரு இலாஹாகிய ஈசா அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களால் சிருட்டித் தொழில் வெளிப்பட்டிருப்பது நிண்ணம் அதெவ்வாறெனின்

اني اخلق لكم من الطين كهيئة الطير فانفخ فيه فيكون طيرا باذن الله

"நான் உங்களுக்கு மண்ணில் நின்றும் பறவையின் கோலத்தில் ஒன்றைச் சிருட்டிப்பேன். பின்பு அதில் ஊதுவேன். அது அல்லாவுடைய உத்தரவினல் ஒரு பறவையாய்ப்போம்" என்று ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாம் சொன்னதாக குர்ஆன் கூறுகின்றது. இன்னும் மரித்தோரை உயிர்ப்பித்த தொழிலும் அவர்களால் வெளிப்பட்ட தென்பது தெரிந்தவிஷயம். இன்னும் ஒருவனை மரிக்கச் செய்தலும் பிறகு அவனை உயிர்ப்பித் தெழுப்பலுமாகிய இத்தொழில் பிற்காலத்தில் தஜ்ஜால் அலைஹில்லஃனுவால் வெளியாகுமென்று ஸஹீஹ் புகாரியில் வந்திருக்கிறது. தஜ்ஜாலும் சிருட்டிகளினின்றும் ஒரு இலாஹா யிருக்கிறான். இதனல் சிருட்டியாகிய இலாஹுவைக் கொண்டு சிருட்டி யுண்டாவதும் அதைக் கொண்டு போவதும் கூடு மென்று தரிபட்டது.

ஆகவே ஒவ்வொரு இலாஹும் தனது சிருட்டியைக் கொண்டு போவார் என்று அல்லாஹு தஆலா அருளினது ஸஹாராக்களின் பேரிலும் தஜ்ஜாலுடைய கவுமுகளின் பேரிலுமாம். மற்றவர் பேரில் அல்ல. ஏனெனில், தங்கள் சிருட்டித் தேவர்களால் சிருட்டித் தொழில் வெளியானதாக எண்ணுவதில்லை யாதலினு லென்க.

(ஆனல் நம் இந்திய விக்கிரக ஆராதனைக் காரர் சிருட்டி, நிதி சங்காரம் என்னும் முத்தொழிலுக்கும் முறையே பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்னும் மூன்று தேவர்கள் உண்டென்றும் அவர்கள் அல்லாவின் வேருன தனிமுதல்க ளென்றும், சிலர் கொல்வதால் அல்லாஹு தஆலா அவர்களையும் காடியிருக்கலாம். த. மு.)

மேலே கூறிவந்த தான்கு தலீலுகளிலும் சனித்த விபரீத மான சந்தேகங்கள் எப்போது நிவர்த்தியாயினவோ அப்போது லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் இலாஹுவுக்கு மவுஜூதுன் என்ற பயனிலை அமைக்காமலும் இலாஹுவை முஸ்தஹக்குல் இபாதா என்று மாற்றுமலும் போனல் அக்கக் கலிமா பொய்யாகுமென்ற விபரீத புத்தியும் நீங்கிவிட்டது. இனி அல்லாவுக்கு கல்கு வேறல்ல. அல்லாதான் என்ற அர்த்தம் புத்திக்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோத மென்பதை நாம் ஒப்புக் கொள்கிறோம். என்றுலும் அது பேத புத்திக்குப் பிரத்தியக்ஷ விரோதமே யல்லாது தெளிந்த புத்திக்கல்ல. தெளிந்த புத்திக்கு அது விரோதமா யிருந்தால் கபிமார்கள் அலைஹிஸ்ஸலா மவர்கள் அக்கலிமாவைக் கொண்டு வரமாட்டார்கள். உலமைக்கு நேராயும் வஹ்முக்கு மாறுயு யிருக்க பொருளையே அவர்கள் தங்கள் உம்மத்துகளிடம் செலுத் தினுர்கள். அது வஹ்முக்கு நேராயிருந்தால் கபிமார்கள் அலைஹி மிஸ்ஸலா மவர்களை அனுப்பினதில் அல்லாஹு தஆலாவுடைய ஹிக்மத் தென்னும் ஆழிய நோக்கம் பயனற்ற தென்று முடியும்.

ஏனெனில், அன்பியா அலைஹி மிஸ்ஸலா மவர்களை அனுப் பின தெல்லாம் மனிதர்களுக்குச் சன்மார்க்கத்தைப் போதிக்கவும் அதை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களுக்கு ஆக்கினை வருமென்று அச்ச மூட்டவுமேயாம். எது வொன்று வஹ்முக்கு ஒத்திருக்கிறதோ அதை மறுப்பவர் எவருமில்லை. ஆதலால், அதற்காக ரஸூல் மார்களை அனுப்பத் தேவை யில்லை. ஆனல், மார்க்க சம்பந்த மான அநேகம் விதிவிலக்குகள் வஹ்முக்கு விரோதமானவைகளா யிருக்கின்றபடியாலும் அவ்விதி விலக்குகளைத் தழுவவும் தள்ள வும் கடமைப்பட்ட மனிதர்கள் வஹ்மு என்னும் மயக்க புத்திக்கு வசப்பட்டு அதனல் ஒடுக்கப் பட்டவர்களா யிருப்பதாலும் கபி மார்கள் அலைஹிஸ்ஸலா மவர்கள் முஃஜிஸாக்களுடன் அனுப்பப்

பட்டார்கள். முஃஜிஸாவும் வஹ்முக்கு எட்டாத ஓர் அற்புதமா யிருக்தபடியால் அந்த திருஷ்டாந்தத்தால் மனிதர்கள் தங்கள் புத்திக்கு எட்டாத மார்க்க விதிகளே இருதயத்தில் ஏற்று அவை களே உண்மை யென்று உறுதி கொண்டார்கள். அதாவது கபி மார்கள் அலைஹிஸ்ஸலா மவர்களால் வஹ்முக்கும் வழக்கத்துக்கும் மாறுக அற்புதங்களைக் கண்டபோது அந்த மனிதர்கள் தமது புத்திக்கும் வழக்கத்திற்கும் மாறுனவைக ளென்று காம் கினைக் கிற இந்த மார்க்க விதிகளும் இந்த அற்புதம் போலவே சத்திய மானவைகளா யிருக்கின்றன வென்னும் ஆலுல், கம்முடைய புத்தியானது பூர்த்தி குறைவினல் அவைகளின் உண்மை யைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கிற தென்னும் அவர்கள் எண்ணிக் கொண்டார்கள் என்பதாம்.

மொத்தத்தில் மேலே சொல்லி வந்த விபரீத எண்ணங்களுக் கெல்லாம் காரணம் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வினும் அதன் சார்பான கலிமாக்களிலும் அல்லாஹு தஆலா காடிய பொருள் என்ன வென்பதை துவிதசித்தாந்திகள் விசாரித்துத் தெளியாத குற்றமேயாம். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவில் இலாஹுவுக்கு முஸ்தஹக்குல் இபாதா என்று வலிந் துரை கொள்ளவும் மவுஜூதுன் என்ற ஒரு பயனிலையை அமைக் கவும் அவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இருந்த தில்லே.

மேலே விவரித்து வந்த நியாயங்களால் விபரீத எண்ணங்க ளான அபார சந்தேகங்கள் அகன்றன. இனி சில அற்ப சந்தேகங் களே அகற்றவேண்டும். அதென்ன வெனில்:—ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்ற நேர்சத்தத்தில் வாசகநடை நடத்தப்படாத சில ஆயத்துகளில் ஹக்குக்கு கல்கு வேறு என்ற பொருள் விளங்குவ தாக வற்புறுக்குத் தோற்றுகிற சந்தேகமாம். அந்த சந்தேகமும் நீங்கும்படி அல்லாஹு தஆலாவி னருளால் அவற்றை விளக்கிக் காட்டுவோம்.

தப்ஸிறதுன்:—இதானது நுவ்தபாவினை என்னும் ரோக முள்ள கண்களிலின்றும் அந்த ரோகத்தை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு அக்கண்களுக்கு ஸுர்மா நிட்ட லென்பதாம்.

அறிந்துகொள்:—கலிமத்துத் தவ்ஹீதாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவும் இன்னும் இதே போல் லாஇலாஹ கைருகவும்

அதன் சார்புகளான கலிமாக்களும் ஆகிய இந்த வாக்கியங்கள் குர் ஆனில் கின்றும் ஹதீசில் கின்றும் அத்வைதத்துக்கு மூலாதார வாக்கியங்களா யிருக்கின்றன வென்பதை நீடனக நீ அறிந்து கொண்டாய். இதுவுமன்றி கலிமத்துத் தவ்ஹீதின் பொருளுக்குப் பொருத்தும்படி அதன் கலிமாக்களு மிருக்கவேண்டு மென்பதும் கருதிய பொருளின் நேர்சத்தத்தால் வாசகநடையை நடத்த வேண்டு மென்பதும் ஆகிய இவைகளையும் முந்திய அத்தியாயங் களில் அதற்கு மேல் அதிகமாகச் சொல்லமுடியாத அவ்வளவு விரிவாக விரித்துரைத்ததால் நீ தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய்.

பின்னர் அறிந்துகொள், குர்-ஆனில் கின்றும் ஹதீசில் கின் றும் ஒவ்வொன்றும் கலிமத்துத் தவ்ஹீதாகிய லாஇலாஹ இல்லல் லாஹுவில் கருதிய பொருளின் சுபக்கைக் கருவதில் அகத்தியம் அதற்கு விரோதப்படாமல் ஒற்றிருப்பது முக்கியத்தினும் மிகமுக் கியமாம். அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் சார்புப் பிரமாணங்க ளான எத்தனை ஆயத்து ஹதீசுகள் அதற்கு விரோதமா யிருப்ப தாக வற்புறுக்குத் தோற்றுகிறதோ அந்த ஆயத்துகளும் ஹதீசு களும் பூரணபுத்தியைக் கொண்டு கோன தகீலில் என்னும் வலித்துரை கோடலால் அவற்றின் மூலத்துடன் பொருத்தும்படி திருப்பப்பட்டவைகளா யிருக்கின்றன.

குர் ஆனில் அல்லாவுக்கு இலாஹு வேறு என்று அறிவிக் கின்ற ஆயத்துகளில் ஒன்று:—

افغير الله تامروني اعبد ايها الجاهلون

"அல்லாவுக்கு வேறுயிருப்பதையா என்னே வணங்கச் சொல்லுகிறீர்கள்? ஓ மூடர்களே!" என்பதாம். இந்த வாக்கியம் அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் பொருளுக்குப் பொருத்தும்படி தகீலில் செய்யப்பட வேண்டும். அதெப்படி யென்றால் "உங்கள் கொள்கையில்" அல்லாஹ்வுக்கு வேறு யிருப்பதையா என்னை வணங்கச் சொல்லுகிறீர்கள்? என்பது போலவாம். இதில் உங்கள் கொள்கையில் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இதேபோல் افغير الله ابغي ربا

"அல்லாவுக்கு வேறுயிருப்பதையா எனக்கு இறைவனைத் தேடிக்கொள்வேன்?" என்ற ஆயத்தையும். افغير الله اتخذ وليا

"அல்லாவுக்கு வேறுயிருப்பதையா எனக்கு தோஸ்தாகப் பிடித்துக் கொள்வேன்?" என்ற ஆயத்தையும், அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் பொருளுக்குப் பொருத்தும்படி பொருள் படுத்த வேண்டும். அதாவது நீங்கள் அல்லாவுக்கு வேறாக நினைக்கிற விக்கிரகங்களையா நான் என் இறைவனாகவும் கேசனாகவும் தேடி எடுத்துக் கொள்வேன்? என்று வலித்துரை கொள்ளவேண்டும். இன்னும் இதுபோலவே குர்ஆன் முழுவதிலும் வந்திருக்கிற மின்தானீ மின்தானில்லாஹி, மின்தானிஹி என்ற * சொற்களையும் கலிமா தைய்யிபாவின் பொருளுக் கிணங்க பொருத்திக்கொள். இல்லாவிட்டால் அதாவது இதுகளில் வலித்துரை கொள்வது அல்லாஹு தஆலாவுடைய நோக்கமா யிராவிட்டால் இந்த வேறு என்னும் வெளிப்படையான பொருளும் தவ்ஹீது கலிமாவின் பொருளும் ஒன்றுக் கொன்று முரணுகின்றது. இது முன்தரி பட்ட பொருளுக்கு விரோதமாகும், அதாவது கலிமத்துத் தவ்ஹீதானது ஹக்குக்கு கல்லு வேறல்ல ஹக்குதான் என்ற பொருளைத் தருகின்றதென முன் அத்தியாயங்களில் பேசிவந்த தர்க்கத்தால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதே.

குர்ஆனில் இன்னும் மேலே கூறிவந்த அந்த ஆயத்துகளால் தான் வேறு என்பது வஹ்தானுக்கு வெளிப்படையாக விளங்குகின்றது. ஆனால் அவைகளில் எந்த ஆயத்துடைய வாசக கடையும் ஹக்கையும் கல்கையும் வேறு பிரிப்பதின் பேரில் கடத்தப்பட்ட கடையா யில்லை. அப்படி யில்லாததால் அது வேறு விரிப்பதின் மேல் எப்படி தளீலாகும், வேறு பிரித்தலின் பேரில் தளீலாவதற்கு வாசக கடை உதாரணமாக அடியில் கண்டபடி நிருக்கவேண்டும்.

அல்ஆலிஹத்து கைருல்லாஹி அல்லது	الا الهة غير الله
அஸ்ஸமாஉலைஸ பில்லாஹி அல்லது	السماء ليس بالله
அல்ஆலமு கைருல்லாஹி அல்லது	الا العالم غير الله
கைருக லைஸ பிஇலாஹின்.	غيرك ليس بالـه

* இந்த சொற்களுக்கு முறையே என்னின் வேறு, அல்லாவின் வேறு, அவனின் வேறு என்பது அர்த்தம்.

என்று இப்படி வேறு என்ற பொருளை கேர் சந்தர்ப்பத்தில் விளக்குவ தாயிருக்க வேண்டும். இந்த வாக்கியங்களின் பொருள் முறையே "இந்த இலாஹுகள் அல்லாவின் வேறானவைகள்" "இந்த வானம் அல்லாஹ்வல்ல." "சர்வ லோகமும் அல்லாஹ்வின் வேறானவை" என்பதின் வேறானது அல்லது "நீ அல்லாஹ்வது இலாஹு அல்ல" என்பதாம். இவ்வகையான வாக்கியம் குர்ஆனிலும் ஹதீசிலும் அறவே வந்திருப்பதில்லை. வந்திருப்பதாக வாதிப்பவர் அதை எடுத்துக் காட்டக் கடமைப் பட்டவராவார்கள்.

இனி, الله خالق كل شيء

"அல்லாஹ்வானவன் எல்லாப் பொருட்களையும் சிருட்டிப்பவன்" என்று அவன் அருளின திருவாக்கியத்தால் விளங்கப்படுகிற வேற்றுமையானது கட்டுவானும் கட்டிடமும் (அல்லது குயவனும் குடமும்) வெவ்வேறு என்ற யுக்திப்படி ஒவ்வொரு சிருட்டிப் பொருளும் வஜூதில் தன்சிருட்டிக்கர்த்தாவுக்கு வேறானது என்ற விளக்கமாகின்றது. பின் வரும் தியாயங்களால் இந்த விளக்கம் பிரகடனஞ்செய்யப்படும்.

முதலாவது மேற்சொன்ன கட்டுவானும் கட்டிடமும் என்ற யுக்தியானது எப்படி அல்லாஹு தஆலாவுடைய வஜூதுக்கும் அவனுடைய சிருட்டிகளின் வஜூதுக்கும் கடுவே வேறு பிரித்தலிக்கத்தோடுகிறதோ அப்படியே அவ்விரண்டுக்கும் கடுவே **கௌகு** என்னும் ஜாதியில் ஒத்திருத்தலைத் தோடுகிறது. அதெப்படி யெனில், உபமானத்தில் கட்டுவானும் கட்டிடமும் வஜூதில் வேறு பிரிந்தும் கௌகு என்னும் ஜாதியில் அதாவது சடம் அல்லது கண்டம் என்கிற வகையில் ஒன்றை யொன்று ஒத்து நிருக்கிறது. உபமேயத்தில் சிருட்டி கர்த்தாவும் சிருட்டியும் ஒத்திருக்க வில்லை. இதற்கு நீங்கள் அவனை யொத்த பொருள் ஒன்றும் இல்லை யென்று **கூலகமிஸ்லிஹிஷைஉன்** என்கிற தலீலைக் காட்டினால் நாமும் அவனுக்கு வேறாக யாதொன்று மில்லை யென்று **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வையும் அதன் சார்பான வாக்கியங்களையும் ஆதாரமா யெடுத்துக் காட்டுவோம்.

இதன் விபரமாவது சிருட்டி கர்த்தாவும் சிருட்டியும் வெவ் வேறு என்பதற்கு கட்டுவானையும் கட்டிடத்தையும் உபமானமாக்கு வது பொருத்தா உபமானமாம். ஏனெனில் கட்டுவானும் கட்டிட

மும் வெவ்வேறுகப் பிரிக்கிருப்பதுபோல் இரண்டும் கண்டப் பொருள் என்பதில் ஒன்றை யொன்று ஒத்துமிருக்கிறது. இது போல் உபமேயமான சிருட்டி. கர்த்தாவும் சிருட்டியும் வஜூதில் வேறு பிரிக்தும் கண்டப்படுவதில் ஒத்துமிருக்கக் காரணை **கூஸகமிஸ்லிஹி ஷைஉன்** என்ற தலிவின்படி. அவனை ஒப் பிடுவதற்கு உண்மையில் ஒரு பொருளுமே யில்லை. பின்னர் குர் ஆனுடைய தலிவைக் கொண்டு இல்லை யென்று எற்பட்ட இதான ஓர் யுக்திப்பிரமாணத்தால் ஐக்குக்கு கல்கு வேறு என்பதை எப்படி ஸ்தாபிக்க முடியும்? வேறு என்பதோ **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் பிரபல சுருதிப்பிரமாணத்தால் இல்லை யென மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும் ஒரு விஷயத்தில் யுக்தியை ஸடாடுவதற்கு அந்த விஷயத்தைப் பற்றி சுருதிப் பிரமாணமாகிய தலில் ஏதும் வரா மலிருக்க வேண்டும். அல்லாவின் வேறு இல்லை என்ற விஷயத்தைப் பற்றி நிடமாக தலில் வந்திருக்கிறது. அது யாதெனில், **லாஇ லாஹ இல்லல்லாஹு** வும் இதுபோன்ற பிறவுமாம். ஆகவே இதில் உத்தியை ஸடாடுவது கூடாதென்றொழிந்தது.

இனி முன்சொன்ன வேற்றுமை யென்னும் விபரித எண் ணத்தை யொழிப்பதற்கு மற்றொரு சமாதானமாவது:—**"அல் லாஹு தஆலா சகல வஸ்துக்களையும் சிருட்டிப்பவன்** என்ற ஆயத்தானது முப்பொருளைப் பயக்குக் கானமா யிருக்கிறது. அவற்றுள்:—சிருட்டிகர்த்தா உஜூதில் அவனே சிருட்டியாய் இருக்கிறான் என்பதும். இரண்டாவது:—சிருட்டி கர்த்தா உஜூ தில் சிருட்டியல்லவா யிருக்கிறான் என்பதும், மூன்றாவது:— அல்லாஹு தஆலா ஒவ்வொரு வஸ்துவின் சிருட்டிகர்த்தனையும் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அவனது சிருட்டியாயும் இருக்கிறது என் பதுமாம். இந்த மூன்றாவது பொருளுக்கே ஆயத்து பிரமாணமா யிருக்கிறது. எவ்வளவில் அந்த வாக்கியம் அவனது சர்வ கர்த் தத்துவப் பொருளைப் பயக்குகிற வசன கடையாக கடத்தப்பட்டு அப்பொருளை வெளிதாக விளக்குகிற ஒரு வாக்கியமா யிருப் பதினாலேயாம். முன்னை இரண்டு பொருளிலுங்கூட அர்த்தம் படைத்ததாக இந்த ஆயத்தின் வாசக கடை கடத்தப்பட்டிருக்க லென்றால் மேற்கொண்டு அவ்விரண்டிலும் வேறு என்ற அந்த அர்த்தத்தை அது வெளிப்படையாக விளக்குவதும் அது அதற்

குப் பிரமாணமாவதும் எங்ஙனங் கூடும்? கூடாதென்பதே வெளிப் படை.

சிருட்டிக்கு சிருட்டி கர்த்தா வேறு என்ற விபரித எண் ணத்தை நிவர்த்திப்பதில் காம் சொன்ன இந்த யுக்தியால் **முஹம் மதுன் அப்துஹு வரசூலுஹு** (முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவனுடைய அடியாராயும் அவனுடைய ரஸூ லாயு மிருக்கிறார்கள்) என்று காம் ஓதும் கலிமாவையும் ஸஜ்தத்தி மேலே கூறிய யுக்தியானது எப்படி அல்லாவுக்கு ரஸூலில் வஜூ தில் வேறுமிருப்பதைத் தேடுகிறதோ அப்படியே இவ்விருவரும் **நௌஉ** என்னும் ஜாதியில் ஒத்திருத்தலைத் தேடுகிறது. எனெனில். இந்த வாக்கியமும் எப்படி அப்துக்கும் மவ்லாவுக்கும் நின்றும் முர்ஸிலுக்கும் முர்ஸலுக்கும் நடுவில் வேற்றுமை யைத் தோற்று விக்கிறதோ அப்படியே அவ்விருவருக்கும் நடுவில் ஒத்திருத்தலையும் தேடுகின்றது. பின்னர் மேலே கூறி வந்த நிருஷ்டாந்தத்தால் எப்படி அந்த ஒத்திருத்த லென்பது இல்லை யென நிவர்த்திக்கப் பட்டதோ அப்படியே அந்த நிருஷ்டாந்தத்தால் வேறு என்பது இல்லை யென்று நிவர்த் திக்கப்பட்டது. ஆனால் சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களுடைய ஸலிலுள்ள தாது தானது என்னும் பகுதியானது உருவத்தில் அவர்களை ஒத்தில்லாததுபோல் அல்லாவும் முஹம்மதுர் ரஸூ லுல்லாஹ்வும் அவர்களும் ஒருவரை பொருவர் ஒத்திருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை யென்று சொல்லுவதாயில், காம் சொல்லுகிறோம் துவித சித்தாந்திகளின் கொள்கைப்படி தானுதானு தென்னும் பகுதி சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களுக்கு வேறுமிருக்கபோதி லும் கண்டப்பட்ட சடவருக்கம் என்ற வகையில் அது சுலைமான் அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களை ஒத்திருக்கையால். முஹம்மது (ஸல்லல் லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அல்லாஹ்வுக்கு வேறு என்ற பொரு ளிலுமல்லாமல் அல்லாஹ்வுதான் என்ற பொருளிலுமல்லாமல் அல்லாவுடைய அடிமையும் அவனுடைய ரஸூலுமென்ற பொருளில் மாத்திரம் கடத்தப்பட்ட கடையாகிய **முஹம்மதுன் அப்துஹு வரஸூலுஹு** என்ற இந்த வாக்கியத்தை காம் மேலே சொன்ன ஆயத்துகளோடு ஒத்திட்டு ஸஜித்தால். அதாவது மேற்சொன்ன ஆயத்தின் வாசக கடையானது சிருட்டிப் பொருள் அல்லாவுக்கு வேறு என்ற பொருளிலாவது அல்லாதான் என்ற

பொருளிலாவது கடத்தப்படாமல் அவன் கர்த்தாவும் மற்றவை அனைத்து சிருட்டியாமாம் என்ற பொருளில் மாத்திரம் கடத்தப் பட்டிருக்கிறது. **முஹம்மதுன் அப்துஹு வரஸூலுஹு** என்ற வாக்கியமும் அங்ஙனமேயாம். ஆனால், வஸ்துவானது எஜமானனுக்கும் அடிமைக்கும் நடுவில் இன்னும் முச்சீவனுக்கும் ஜடமுக்கும் நடுவில் ஒரு வேற்றுமையையும் ஒரு சமானத் வத்தையும் தனது ஸ்வரூபத்தால் கற்பிக்கிறது. பின்னர் எந்த நிலில் சமானத்வத்தை நீக்குகிறதோ அதே நிலில் வேற்றுமையையும் நீக்குகிறது.

இன்னும் முன் சொன்ன வாக்கியத்தின் பேரில் அல்லாஹுவு தஆலாவுடைய கலாமில் நின்றும் வேற்றுமையைக் கற்பிக்கிற மற்ற எல்லா வாக்கியங்களையும் ஸ்வரூபத்துப்பார். உதாரணமாக:—

ஆயத்து:— ختم الله على قلوبهم وعلى سمعهم

அல்லாஹுவு தஆலா அவர்களுடைய கல்புகளின் பேரிலும் அவர்களுடைய கேள்விப்புலன்களின் பேரிலும் முத்திரை பதித்தான்.

ஆயத்து:— இன்னும் لعنة الله على الظالمين

அல்லாவுடைய லஃனத்து அக்கிரமக்காரர் பேரிலாயிருக்கும்.

ஆயத்து:—இன்னும் لعنة الله على الكافرين

அல்லாவுடைய லஃனத்து காபிர்கள் பேரிலாயிருக்கும்.

ஆயத்து:—இன்னும் لعنة الله على الكاذبين

அல்லாவுடைய லஃனத்து பொய்யர்கள் பேரிலாயிருக்கும்.

ஆயத்து:—இன்னும் அல்லாவுடைய லஃனத்து பாவிகுகள் பேரிலாயிருக்கும்.

இப்போது ஸ்வரித்துப்பார். மேலே கூறிவந்த வாக்கியங்களின் கடை: முத்திரை பதித்தவனும் லஃனத்து செய்தவனும் அல்லாஹுவு தஆலாவாயிருக்கிறான் என்பதும் முத்திரை பதிக்கப்பட்ட வரும் லஃனத்து செய்யப்பட்டவருமானவர் அந்தக் காபிர்களும் அக்கிரமக்காரர்களும் பொய்பரும் பாவிகுளுமாயிருக்கிறார்க ளென்பதும் ஆகிய இந்தப் பொருள்களில் தான் கடத்தப்பட்டிருக் கிறதே யல்லாமல் முத்திரை பதித்த அல்லது லஃனத்து செய்த

அல்லாவும் முத்திரை பதிக்கப்பட்ட அல்லது லஃனத்து செய்யப் பட்ட காபிர் முதலியவர்களும் எகமென்ற பொருளிலாவது அவன் வேறு அவர்கள் வேறு என்ற பொருளிலாவது கடத்தப்படவில்லை. ஆகவே மேற்கூறிய வாக்கியங்களால் வேற்றுமை விளங்கப்படாது. ஆனால் பிசகான வஸ்துடைய ஸ்வரூபத்திலில் வேற்றுமை தோன்றும்.

மொத்தத்தில் வஸ்துவில் வேற்றுமை விளங்கப்படுகிற ஒவ் வொரு சுருதி வாக்கியமும் வேற்றுமை தோன்றுத ஒவ்வொரு பொருளில் கடத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த சுருதி வாக்கி யம் வேற்றுமை அறிவிப்பதில் மறைவான ஒரு பிரமாணமுமா யிராதென்றால் மேற்கொண்டு அது வேற்றுமையை வெளிப்படை யாய் அறிவிப்பதும் அது பிரமாணமாவதும் எங்ஙனங் கூடும்?

பின்பு நாம் அல்லாஹுவு தஆலாவுடைய திருவாக்கியங்களா கிய **அல்லாஹ் எல்லா வஸ்துக்களையும் சிருட்டிப்பவன்** என்பதையும் **அல்லாஹ் உங்களைப் படைத்தான்** என்பதையும் வேற்றுமைத் தோற்றத்தில் அவனுடைய வேறு திருவாக்கியங் களின் மேல் பொருத்துவோம். அந்த வாக்கியங்களில் ஒன்று:—

ظالمي انفسهم "அவர்கள் தங்கள் கப்சுகளின்பேரில் கொடுமை செய்கிறவர்கள்" என்பதும்.

இன்னுமொன்று, ولكن كانوا انفسهم يظلمون "என்றும் அவர்கள் தங்கள் கப்சுகளுக்கு கொடுமை செய்கிறவர்களா யிருக் கிறார்கள்" என்பதுமாம்.

இந்த இரண்டு வாக்கியங்களிலும் தங்களுடைய கப்சு என்ற தில் "உடைய" என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை யுருபு **என் உயிர்** என்பது போல் உடைமைக்காரப் பொருளும் உடைமைப் பொருளும் வெவ்வேறுகாத ஓற்றுமைப் பொருளில் வந்திருக்கிறது. **என்னுடைய கை** என்பது போல் தற்சுமைப் பொருளிலாவது **என்னுடைய புத்தகம்** என்பது போல் பிறிதின் கிறமைப் பொருளிலாவது அவ்வருபு வரவில்லை.

ஆகவே மேற்கண்ட வாக்கியங்களில் தங்களுடைய கப்சு என் றதில் தாங்கள் வேறு தங்கள் கப்சு வேறு என்பது பொருளல்ல. மேலும் தாங்களே கப்சு, கப்சே தாங்கள் என்பதுதான் அர்த்த மாம்.

அப்படி யிருக்க, அந்த வாக்கியங்களில் அவர்கள் வேறும் அவர்கள் கப்ர வேறு மாகத் தோற்றும் வேற்றுமை வஹ்மினால் எற்பட்ட கற்பனையே யாகும். இல்லா விட்டால்; அதாவது அந்த வேற்றுமை எதார்த்தமா யிருந்தால் அப்போது அந்த வாக்கியத் தின் அர்த்தம் அவர்களுக்கு வேறான அந்த கப்ருகள் கொடுமை செய்யவில்லை யென்றும் அவைகளின் மேல் அவர்கள் கொடுமை செய்தார்க ளென்றும் பிறரின் கிறமைப் பொருளாய் முடியும். இது சரியல்ல. மேலும் அந்த கப்ருகளே அவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆகவே கொடுமை செய்தவரும் கொடுமை செய்யப்பட்ட வரும் வெவ்வேறுகாமல் ஒருவரே யாவர். வெவ்வேறு என்பது வெறுக் தோற்றமான கற்பனையா யிருக்கிறது. இதேபோல் கிருட்டிகர்த் தாவுக்கும் சிருட்டிகளுக்கும் கடுவில் அவன் வேறு அவை வேறுகத் தோற்றுகிற வேற்றுமையும் கற்பனையே தவிர எதார்த்த மல்ல.

இன்னும் **முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹ்,** முஹம்மது (ச. அ. ம்.) அல்லாவுடைய ரஸூலாம் என்பதில் உடைமைக் காரப் பொருளையும் உடையைப் பொருளையும் ஒன்றாக்குவதற்கு அந்த வாக்கியத்தை

ما كان محمد ابا احد من رجالكم

மாகான முஹம்மதுன் அபா அஹதின்மின் ரிஜா லிக்கும் "முஹம்மது (ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லம்) உங்கள் புருடர்களின் ஒருவருக்குப் பிதாவா யிருக்கவில்லை." என்ற பொருளில் பொருத்திக்கொள். அதாவது உங்கள் புருடர் என்பதில் உங்கள் என்ற உடைமைக் காரப் பொருளும் புருடர் என்ற உடமைப் பொருளும் உண்மையில் வெவ்வேறுகாமல் ஒரே பொருளா யிருக்கிறது. ஆனால் வஹ்மில் அவ்விரண்டுக்கும் கடுவில் வேற்றுமை தோற்றுகிறது. இது துவித சித்தாந்திகளும் ஒத்துக் கொள்வதாம்.

இதே போல் முஹம்மது (ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லம்) அல்லாஹ் உடைய ரஸூல் என்பதில் உடைமைக்கார அல்லாஹ் என்பதும் உடையைப் பொருளான ரஸூல் என்பதும் உண்மையில் ஒன்று யிருந்து கொண்டு வஹ்மின் கற்பனையால் வெவ்வேறுகத் தோற்றுகிறது. இதன் சாரசம்சம் யாதெனில் "கப்ரு முஹம்

மதின்" முஹம்மதுடைய உயிர் என்பது போல் ஒரு பொருள் அது தானுகவே யிருக்கிற தன்றோடு சேர்க்கப் பட்டால் அப் போது உடைமைக் காரப் பொருளும் உடையைப் பொருளும் வெவ்வேறென்றுகாமல் ஒன்றுகவே யிருந்து கொண்டு வஹ்மில் வெவ்வேறுகத் தோற்றுகிற திருஷ்டாந்தமே இந்த விபரீதத்தைப் போக்கு வதற்குப் போதிய சான்றுகும் என்பதே.

அறிந்துகொள் ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றே என்ற சமானும் துவிதத்தை அத்வைத மாக்கலென்ற தவ்ஹீதும் அடியார்களில் அகேகருடைய இருதயங்களில் நுழைவது ஒட்டகம் ஸஹிக்காதில் நுழைவது போல் கஷ்டமேயாம். எவரெவரில் அவர்களுடைய இரு தயங்கள் மிக்கும் கருக்கமானவைகள். துவிதத்தை அத்வைத மாக்க லென்னும் தவ்ஹீதோ இருதய சுத்திகளுக கெல்லாம் இராஜாவா யிருக்கிற வஹ்மு என்னும் பேத புத்திக்கு விரோதமா யிருக்கிறது. ஆதலால் இருதயங்கள் அந்த சமானுக்கு இடங்தரா. ஆகவே மேலே இலக்ஷணித்த சமானும் தவ்ஹீதும் அகேக ருடைய இருதயங்கள் ஏற்பதற்குச் சாத்தியமான தல்ல வென்று கரிபட்டது. لا يكلف الله نفسا الا وسعها

"அல்லாஹூ தஆலா எந்த கப்ஸையும் அதற்குச் சாத்தியப் படுகிற அளவாகவே யன்றி (அதிகமாக அதற்கு) வருத்தத்தைக் கொடான்" என்று நிடனுக குரஆன் கூறுகின்றது. ஆதலால் அல் லாஹூ தஆலா அந்த அடியார்களுக்கு ஹக்கும் கல்கும் ஒன் றெனக்காணும் அந்த சமான் உண்டாகவேண்டு மென்றும் ஸஹிக் காதில் நூல் நுழைவது போல் அவர்களுடைய இருதயங்களில் இலகுவாக அந்த சமான் நுழைய வேண்டு மென்றும் காடின நிலை அல்கலிபத்துத் தைய்யிபாவின் இருபகுதிகளின் பிற் பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹியை அதன் முற்பகுதி யாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹூ வோடிணைத்து ஒன்று சேர்த் தான்.

ஆகவே அவர்கள் ரஸூலே அல்லாஹ்வின் வேறுக எண்ணி யாயினும் பிற்பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹியைக் கொண்டு சமான் கொள்வார்களாகில் நிடனுக அவர்கள் முற்பகுதி யாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹூவில் கருதிய பொருளைக் கொண்டு அதாவது எல்லாம் அவனே என்பதைக் கொண்டு சமான் வைப்ப வராவார்கள். எனெனில் பிற்பகுதியில் கொண்ட சமானுனது

முற்பகுதியில் கருதிய சமாதானத் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டு தான் அதற்குப் பிறியாக நிற்கிறது.

ஆகலால் ஒருவன் ரஸூலே அல்லாவின் வேறுகக் கண்டாயிலுஞ் சரியே பிற்பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹியைக் கொண்டு சமான் கொள்வானுகில் நிடனுக அவன் ரஸூல் ஸல் லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் அல்லாஹு தஆலாவிடமிருந்து கொண்டு வந்த ஒவ்வொரு ஹுக்மிலும் அவர்களை உண்மையாக்கி வைத்தான். "எல்லாம் அவனே" யெனக் காணும் சமானுகிறது அல்லாஹு தஆலாவிடமிருந்து அவர்கள் கொண்டு வந்த ஹுகுமுகளின் தொகையில் ஒன்றுயிருக்கிறது. ஆகவே எல்லா ஹுகுமுகளிலும் அவர்களை உண்மையாக்கினால் "எல்லாம் அவனே" எனக் காணும் இந்த சமானும் இவனுக்குத் தெரியாதவிதமாக உட்புகுந்து இதையும் உண்மையாக்குவன்.

அறிந்துகொள்:—மேலே கூறிய சிர்சயிப்பான முடிவினால் அத்வைதிகள் மீது துவிதசித்தாந்திகளால் வருகிற பெரிய ஒரு ஆக்ஷேபம் விலக்கிக்கப்படுகிறது. அந்த ஆக்ஷேபம் யாதெனில் அத்வைதிகள் தவ்ஹீதாகிய சமாதான வற்றுதத்தில் வஜூதில் அதாவது உள்ளது ஒன்றே யெனக் கொள்வதில் கட்டுப்படுத்து கிறார்கள். வற்றுதத்தில் வஜூதென்பது புத்தியில் அமையாத ஓர் காரியமா யிருக்கிறது. மனிதர்களோ வற்றுமால் மிகைக்கப் பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆகவே வற்றுதத்தில் வஜூதைக் கொண்டு சமான் கொள்ளும்படி அவர்களை வருத்துவதானது சாத்தியப்படாத ஒரு காரியத்தைத் தழுவிக் கொள்ளும்படி வருத்து வதாயிற்று. அல்லாஹு தஆலா ஒரு உபையையும் அதற்குச் சாத் தியப்படாததைச் செய்யும்படி வருத்தப்படுத்தான். ஆனால் தவ் ஹீதைத் தழுவிக் கொள்ளும்படி சக்தேகமின்றி மனிதனுக்கு விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அத்தத் தவ்ஹீது வற்றுதத்தில் வஜூதைப் பற்றிய தவ்ஹீதல்ல வென்று தெரியவந்தது. இதுவு மன்றி வற்றுதத்தில் வஜூதிலேயே தவ்ஹீது கட்டுப்பட்டதென்று கற்பித்துக் கொள்வதிலால் வற்றுதத்தில் வஜூதை உண்மை யெனக் கொள்ளாத பெரும்பாலான முஸ்லிம்களை விருக்குடையவர்க ளாகக் காணும்படி நேர்கின்றது என்பதே.

மேலே சொல்லிய ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானம் முன்னே இந் நூலில் பல விடங்களில் பல முறையும் பார்த்துத் தெரிந்து கொண் டிருக்கிறாய். அதாவது:—ஷரகுடைய அனேக ஹுகுமுகள் வற்றுதத்து விரோதமா யிருக்கின்றன. மார்க்க மூலங்களில் முக்கிய மூலமான தவ்ஹீதானது உண்மையில் வற்றுதத்து வெகுதூரப் பட்டதாகவே யிருக்கிறது. இதனாலே தான் அதை உம்மத்து களுக்கு உபதேசிக்கும்படி நபிமார்கள் அலைஹி மிஸ்லாமவர்கள் கட்டளை யிடப்பட்டார்கள். அது வற்றுதத்து மாறு பிராமல் கோ யிருந்தால் ரஸூல்மார்களை அனுப்பவும் முஃஜிசுகளுடன் சண்டை செய்து அவர்களைச் சங்கரிக்கவும் தேவையுடாது. எனெனில் துவிதசித்தாந்தம் வற்றுதத்துப் பொருத்தமா யிருப்பதால் அதை எவரும் எற்பாரே யல்லாமல் ஒருவரும் நிராகரிக்கார். மேற் சொல்லிய தவ்ஹீதைத் தழுவல் வேண்டு மென்ற தக்லீபான விதியை களிமாவில் **முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி** என்னும் பிற்பகுதியால் சுலபமாக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பது தான். இனி வற்றுதத்துல் வஜூதில் தவ்ஹீதைக் கட்டுப்படுத்துவதில் அவா மென்னும் சாமானிய ஜனங்களையே விருக்கில் சம்பந்தப் படுத் தாமலிருக்கும் போது அகண்ணல் கவாஸ்ஸு என்னும் உரிய பெரியோரை விருக்கில் சம்பந்தப்படுத்துவது எப்படி கூடும்? கூடாது. எனெனில் இஸ்லாம் மார்க்கத்தைத் தழுவுகிற முஸ்லிம் களில் உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் எல்லாருக்குமே **முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி**யில் உள்ள முழு நம்பிக்கையாகிய சமானின் பாகத்தால் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் உள்ள வற்றுதத்தில் வஜூதாகிய தவ்ஹீது அந்த சமானில் அதுர் புதமாய் மறைந்து அவர்களுக்கு வாய்த்து விடுகிறது.

நிடனுக அல்லாஹு தஆலா தனது கிருபையினாலும் வரி சையினாலும் மனிதன் என்னும் ஆழிய கோக்குத்தாலும் மறி குன்றிய பேதை ஜனங்களில் கின்றும் பிற்பகுதி சமானில் அவர் களுக்குத் தெரியாமல் அதுர்ப்பூதமாய் மறைத்துள்ள அத்வைதா நுசாரமாகிய சமானில் இவ்வளவைப் போதுமாக்கினான். எனெ னில் முற்பகுதியாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் கருதிய பொருளுக்குப் பொருத்தமும் எதார்த்தமுமான சமான் வற்றுமுக்கு முரணாயிருப்பதால் மதிமெலிந்த மாந்தர்களின் இருதயங்கள் அதற்கு இடக்தரா வாதலினாலென்க.

இன்னும் அவர்களில் கின்றும் அந்த சமானைப் போது மாக்கிக் கொண்டதற்குக் காரணம் யாதெனில், தொகுப்பை

ஒருவன் வருத்துணரா விட்டாலும் அவன் தொருப்பை விட்டவனு கான் என்பதாம், அதாவது லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் பொதிந் துள்ள எதார்த்த மான பொருளை விசாரணையால் விபரித்தறியா விட்டாலும் அவனுக்குத் தெரியாமல் அதில் பொதிந்துள்ள பொருள் உண்மை யென்று மொத்தமாக ஈமான் கொள்வதை விட்டவனுகான் என்பதே.

விசாரணையால் தெளிந்து உண்மையைக் காண்பது உற்பூத (ஸ்பஷ்டமான) ஈமான் என்றும் அந்த உண்மை மற்றொன்றில் மறைந்து மூடலா யிருப்பது அநற்பூத (மறைவான) ஈமான் என்றும் சொல்லப்படும்.

அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் பிற்பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹியின் பலனுக வர்ணித்த மேற்கண்ட அநற்பூத ஈமான் போதுமென்றதற்கு முன்னி முடைய நிவாயத்தில் வந்திருக்கிற ஒரு ஹதீசு துலக்கமான பிரமாணமா யிருக் கிறது. அது வருமாறு:—முவியாகிய ஸைதாபி தலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:—எனக்கு ஒரு அடி மைப்பெண் இருந்தான். அவள் என் ஆடுகளை உஹது ஜவா னிபா என்னும் மலைகளின் பக்கம் கொண்டு போய் மேய்ப்பாள். ஒரு நாள் நான் அவ்விடத்திற்குப் போனேன். பிறகு நிடீரென்று ஒரு ஓநாய் வந்து எங்கள் ஆடுகளில் ஒன்றை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டது. நான் மனுடமக்களில் ஒரு ஆண்பிள்ளையா யிருக்கிறேன். மனிதர் கைசேதப்படுவது போல் கைசேதப்பட் டேன். ஆனால் அவளைக் கன்னத்தில் ஒரு அடி அடித்தேன். பின்பு நான் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்களிடம் வந் தேன். இது காரியம் எனக்குப் பாரமா யிருந்தது. நான் நாயக மவர்களை நோக்கி யாரஸூலல்லா! அவளை அடிமைத்தனத்தி லிருந்து நீக்கி விடுவிக்க வேண்டாமா? என்று கேட்டேன். நாயகமவர்கள் அவளை என்னிடத்தில் அழைத்துக் கொண்டுவா என்றார்கள். நான் அவளை அழைத்து வந்தேன். நாயகமவர்கள் அவளைப் பார்த்து **அல்லாஹ் எங்கே யிருக்கிறான்** என்று கேட்டார்கள். **வானத்திலிருக்கிறான்** என்று அவள் சொன்னாள். **நான் யார்** என்று கேட்டார்கள். **தாங்கள் அல்லாஹ்வுடைய ரஸூலாயிருக்கிறீர்கள்** என்று சொன் னாள். பின்பு நாயகமவர்கள் என்னைப் பார்த்து அடிமைத்தனத்தி

லிருந்து அவளை விடுவித்துவிடு. **திடனுக அவள் ஒரு மூமி னத்தா யிருக்கிறாள்** என்று சொன்னார்கள் என்பதே.

இந்த நிவாயத்தினால் அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் முற் பகுதியாகிய **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில்** கருதிய பொருளை உண்மையாக்கல் என்னும் ஈமான் **தாங்கள் ரஸூலா யிருக்கிறீர்கள்** என்று அவள் சொன்ன சொல்லில் மறைந்து அநற்பூத ஈமான் அவளுக்கும் உண்டாய் விட்டபடியால் அந்த ஈமானை அவளுக்குப் போதுமாக்கினார்க ளென்று தெரிய வந்தது.

இன்னும் **அல்லாஹ் வானத்திலிருக்கிறான்** என்று அவள் சொன்ன வெளிப்படையான சொல்லானது லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவில் விளங்கப்படுகிற எல்லாம் ஏகமென்ற பொரு ளுக்கு இடரான சொல்லா யிருந்தும் அந்தச் சொல்லை பாராட்டா மல் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் அவளின் ஈமானை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் தஹ்மத் துன் நில்-ஆலமின் என்னும் சர்வலோக சமாசக் கருணாநிதியாயும் உம்மத்துக்களின் ஈமானில் பேராவல் கொண்டவர்களாயு மிருந் தார்கள். **மனிதர்களின் ஈமானில் நீர் பேராவல் கொண்ட வராயிருந்தாலும் அவர்களின் அநேகர் மூமின்களா யிருப்பதில்லை** என்று அல்லாஹு தஆலா திருவுளமா யிருப் பது இதற்கு அத்தாக்ஷியாம். ஆகவே "அல்லாஹ் வானத்திலும் இலாஹா யிருப்பவன் பூமியிலும் இலாஹா யிருப்பவன்" என்ற வேதவாக்கியத்திற் கிணங்க "அல்லாஹ் வானத்திலிருக்கிறான்" என்று அவள் சொன்ன சொல்லை கேர்ப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

அநுபந்தம்.

இவ்வநுபந்தத்தில் பல பயன்களிருக்கின்றன. அவற்றுள்:—

முதலாவது பயன்.

சுவால்:—வஹ்தத்துல் வுஜூதை அவாம்களான சாமானிய ஜனங்களுக்கு வெளிப்படுத்தலாமா? அவர்கள் அதன் உண்மையை அறிய வேண்டிய ஹக்குபடி அறியமாட்டார்களே அன்றியும் வணங்குகிற அடிமையும் வணங்கப்படுகிற ஆண்டவனும் ஒன்றாயிருக்கும் போது தொழுகை நோன்பு முதலான விதிகளை அநுஷ்டிக்காமல் விட்டு விட்டால் என்ன குற்றமென்று அவைகளை இலேசாகக் கண்டு இலக்ஷியம் செய்யாமலிருப்பார்கள். இப்படி வெளிப்படுத்துவதில் குபுரும் துன்மார்க்கமுமான வாசலைத் திறப்பதும் தீங்கிழைத்தல், கேடுவினைத்தல் மார்க்க விதிகளை அநுஷ்டிக்காமல் சோம்பல் செய்தல் ஆகிய இவைகளுக்கு இடந்தரவும் ஏற்படுகின்றது. **கதுரைப் பற்றிய மஸ்அலா பேசப்படுமாகில் நீங்கள் மவுனமாயிருங்கள்** என்றும் **அதில் யாதொரு தர்க்கமும் தக்ராரும் செய்யவேண்டாம்** என்றும் ஹதீசில் வந்திருக்கிறது. ஆகவே இம்மாதிரியான மஸ்அலாக்களை வெளிப்படுத்துவதும் விரித்துரைப்பதும் வழிகேட்டிலும் கெடுப்பிலும் இழுத்து விடுவதற்கு ஒத்தாசையாயிருக்குமென்பது வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்குகின்றது. ஆதலால் இதைப் போன்ற மஸ்அலாக்களை வெளிப்படுத்தல் எங்ஙனங்கூடும்? கூடாது என்று சொல்வீராகில் அதற்கு நாம் விடையளிக்கிறோம்.

ஜவாபு:—சுபுஹானல்லா! மிக்க அறிந்தவர் நீரோ? அல்லாஹு தஆலாவோ? திடனுக அல்லாஹு தஆலா தவ்ஹீதை அறபிகளுக்கு அவர்களின் பாஷையில் வெளிப்படுத்தினான். அவர்கள் அதன் பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்தார்கள். அப்பொருளைப்பற்றி வியப்படைந்து **எல்லா இலாஹுகளையும் (முஹம்மது சல்-அம்) ஒரே இலாஹுதான் என்று ஆக்கி விட்டார்?** என்று அவர்கள் சொன்னதாக குர்ஆன் கூறுகின்றது. அல்லாஹு தஆலா தவ்ஹீதை அப்படி வெளிப்படுத்தினதில் என் அடியார்கள் இபாதத்தை விட்டு விடுவார்கள் என்றும் கான்

விதித்த விதிகளை அனுஷ்டிக்கார்கள் என்றும் அதைப் பராட்டவில்லை. ஏனெனில், அவன் கபிமார்கள் அலைஹி மிஸ்ஸலாமவர்களை தவ்ஹீது கலிமாவுடன் அனுப்பி அதைப் பகிரங்கமாகப் பிரஸ்தாபிக்கும்படி செய்தான். முஃஜிஸாத் தென்னும் அற்புதங்களால் அதைப் பரவச் செய்தான். அதன் மேல் அதற்கு அத்தாக்ஷியான பிரமாணங்களை அருளினான். அதை ஏற்காமல் மறுப்பவர்களுக்கு இம்மையில் வெட்டுண்ணல், சிரையிலகப்படல், ஸ்திரீகளைப் பரிகொடுத்தல் முதலான சிறுமையும், மறுமையில் மீளா நரகவேதனையும் உண்டாகுமென்ற அச்சமூட்டலான ஆயத்துகளைத் தனது வேதத்தில் நிறைத்தான்.

ஆனால் கதுரு மஸ்அலாவும் அஸ்ஹாபுகள் விஷயமும் இவை போல்வன பிறவும் போல் எவற்றில் தர்க்கமும் தக்ராரும் செய்யாமல் மவ்னமாயிருக்கக் கட்டளையோ அவை தவ்ஹீதின் தானத்தில் இல்லை. ஆதலால் அவற்றோடு தவ்ஹீதை ஒத்திடுவது ஒவ்வாது. மெய்தான் அல்லாஹு தஆலா தவ்ஹீதின் மேல் அதன் அத்தாக்ஷியான பிரமாணங்களை அருளாமலும் அதை மறுப்பவர்களுக்கு இம்மை மறுமைகளில் கேறும் கஷ்ட நஷ்டங்களைக் காட்டிப் பயமுறுத்தாமலும் மிருந்திருக்கிற பக்ஷம் அப்போது தவ்ஹீதை கதுரு மஸ்அலாவின் மேல் ஒத்திடக் கூடுமாயிருந்தது. தவ்ஹீதை வெளிப் படுத்தலானது மிஃராஜை வெளிப்படுத்தல் போல்வதேயாம். மிஃராஜும் ஓர் மறைந்த இரகசியமாயிருக்கிறது. அதுவோ மிம்பர்க ளென்னும் பிரசங்க மேடைகளின் மேல் பிரசுரிக்கப்படுகிறது. இதேபோல் தவ்ஹீதை பிரசங்க மேடைகளின் மேல் அல்ல; மேலும் அதினும் மிக்க உயரமான மெத்தைத் தளத்தின்மேல் நின்று பிரசங்கிக்க வேண்டும். ஏனெனில், தவ்ஹீதானது மிஃராஜுக்கு மூலமாயும் முக்கியமாயுமிருப்பதினாலென்க.

இனி மறைக்கவேண்டிய இரகசியம் இது வென்றும் வெளிப்படுத்தவேண்டிய பாசியம் இதுவென்றும் அறிவதற்கு ஒரு காயிதா உண்டு. அதாவது ருசுப்படுத்தும் அத்தாக்ஷியான பிரமாணமில்லாமல் சொல்லப் பட்டிருப்பது எதுவோ அது மறைக்க வேண்டிய இரகசியமாம். எதுபோலெனில், கதுரு மஸ்அலாவும் அஸ்ஹாபுகளுடைய காரியமும் போலாம். **"கதுருடைய மஸ்அலா பேசப்பட்டால் நீங்கள் உங்கள் வாயை மூடிக்**

கொள்ளுங்கள் என்றும் என் **அஸ்ஹாபுகளைக் குறித்துப் பேசப்பட்டால்** (அதாவது அவர்களுக்குள் நடக்கும் சமர்களைக் குறித்துப் பேசப்பட்டால்) **உங்கள் வாயை மூடிக்கொள்ளுங்கள்"** என்றும் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் திருவுளமாயிருக்கிறார்கள். இனி ருசுப்படுத்தும் பிரமாணங்களுடன் சொல்லப்பட்டிருப்பது எதுவோ அது வெளிப்படுத்த வேண்டிய பராசியமாம். உதாரணமாக:—அல்லாஹு தஆலா **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** (அல்லாவின் வேறுக யாதொரு இலாஹும் இல்லை) என்று எடுத்துரைத்து அதன் மேல் அத்தாக்ஷியாக **லவ்கான பீஹிமா ஆலிஹத்துன் இல்லல்லாஹு லபஸதத்தா** போன்ற முக்கு பிரமாணங்களை அருளிச் செய்தான். இப்போது நீ பொறுமையும் நீதமுமான பார்வையைக் கொண்டு தவ்ஹீதானது மறைக்க வேண்டிய இரகசியத்தில் சேர்த்ததா? அல்லது வெளிப்படுத்த வேண்டிய பராசியத்தில் சேர்த்ததா என்பதை கோட்டமிட்டுப் பார். இதுவுமன்றி ஐந்து கேரங்களிலும் இரைந்து சொல்லப் படுகிற பாங்கு சத்தமானது தவ்ஹீதை வெளிப்படுத்துகிற கோக்கமாகவே ஏற்பட்ட தென்பதாகவும் அறிவிக்கின்றது. அதாவது ஹக்குக்கு கல்கு வேறல்ல. ஹக்குதான் என்ற இந்த சத்தியம் மறைக்கப்படவேண்டிய இரகசியமா யிருக்கால் ஐந்து கேரத் தொழுகைகளின் பாங்கில **அஷ்ஹது அன் லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு** என்று இரைந்து சொல்லப்பட மாட்டாது. ஏனெனில் ஹக்குக்கு கல்கு வேறல்ல. ஹக்குதான் என்ற பொருள் அமைந்த இந்த அறபி வாக்கியத்தை அப்பாஷை தெரிந்த அறபுகள் கன்கு விளங்கிக் கொள்கிறவர்களா யிருந்தார்கள். அறபி பாஷையில் வெளிப்படுத்தல் ஆகுமென்பதும் இதர பாஷையில் ஆகாதென்பதுமான ஒரு விஷயம் ஷாகில் கிடையாது. ஆகவே தவ்ஹீதானது மறைக்கப்பட வேண்டிய ஓர் இரகசிய மென்று நினைப்பவர்கள் ஐந்து கேரங்களின் பாங்கில் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்னும் கலிமாவை இரைந்தோதாம லிருக்கக் கடமைப்பட்டவராவார்கள்.

மொத்தத்தில்: தவ்ஹீது விஷயத்தை அல்லாஹு தஆலா பகிரங்கமாகப் பகிரங்கப்படுத்தினான். பெரிய பெரிய உலமாக்களில் நின்றும் அகேகருடைய மனங்களில் அதன் உண்

மையை ஏற்கும் அருளைப் போடவில்லை. என்கினும் ஒரு வஸ்துவை வெளிப்படுத்துவதற்கும் அதை ஏற்கும் அருளை இருதயங்களில் போடுவதற்கும் கடுவில் முஃஜிஸாவி லிருப்பதுபோல் பெரிய வித்தியாச மிருக்கிறது. அதாவது அல்லாஹு தஆலா கமிமார்கள் அலைஹி மிஸ்லலா மவர்களுடைய கைகளின் மேல் அவர்களின் உம்மத்துக விடத்தில் பொதுவாக முஃஜிஸாக்களை வெளிப்படுத்தினான். ஆனால் அந்த உம்மத்துகளில் மக்பூலானவர்களின் மனங்களில் தவிர மற்றவர்களுடைய மனங்களில் அதன் உண்மையை ஏற்கும் அருளைப் போடவில்லை.

இதுபோல் தான் ஹக்கையும் கல்கையும் ஏகமாக்கல் என்னும் தவ்ஹீதை வெளிப்படுத்தினதிலும் அதன் உண்மையை ஏற்கும் அருளை சூபியாக்களுடைய கல்புகளில் தவிர அந்த உலமாக்களுடைய கல்புகளில் போடவில்லை. எவருடைய இருதயங்களில் அந்த அருளைப் போடவில்லையோ, அவர்கள் அதை எடுத்தோதிய நாயக மவர்களை மஜ்னூன் (பித்தர்) என்றும் வழிகேடர் என்றும் சொன்னார்கள். முஃஜிஸாக்களை வெளிப்படுத்தினதில், அவைகளை சூன்ய மென்றும் குறிகூடல் என்றும் குருளிவித்தை யென்றும் சொன்னார்கள். உலமாக்களில் கல்புகளில் தவ்ஹீதின் உண்மையை ஏற்கும் அருளைப் போடாமையால் அவர்கள் தவ்ஹீதின் மேல் நுலக்கமாக அறிவிக்கின்ற நூல்களுக்குத் தாவில் செய்ய (வலிக்துரை கொள்ள)த் துணிக்தார்கள். முஃஜிஸாவை வெளிப்படுத்தியதில் அதன் உண்மையை ஏற்கும் அருளை அவர்களின் இருதயங்களில் போட்டதினால் அவை உண்மை யென்று அவர்கள் கம்பினார்கள். பின்னர் அவாம் என்னும் சாமானிய ஜனங்கள் மார்க்க விதிகளை விட்டு விடுவார்களென்கிற பயத்துக்காக ஹக்கும் கல்கும் ஏகமென்னும் தவ்ஹீதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தக் கூடா தென்பதற்கு குர்ஆன் ஹதீசுகளில் யாதொரு ஆதாரமு மில்லை, ஹக்கு வேறு கல்கு வேறு என்பதற்கு அவைகளில் ஆதாரமில்லாதது போல்.

(இங்கு ஒரு கேள்வி பிறக்கின்றது. அதாவது:—வஹ்தத்துல் வுஜூது மஸ்அலாவானது பண்டிதர் பாமரர் ஆகிய ஒவ்வொருவருடைய மனதிலும் அமையாத ஒரு காரியமா யிருக்கிறது. மனிதர்களுடைய புத்திகள் ஒன்றுக் கொன்று வித்தியாசப்பட்டவைகளா யிருக்கின்றன. இன்னும் **நபிமார்களாகிய நாங்கள்**

மனிதர்களிடத்தில் அவர்களுடைய புத்தியின் பக்குவத்துக்குத் தக்க அளவாகப் பேசும்படி கட்டளை யிடப்பட்டிருக்கிறோம் என்று ரஸூல் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்கள் நிருவுளமா யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் எது மனிதர்களின் புத்தியில் அமையாதோ அதை அவர்களுக்கு விரித்துரைப்பதும் வெளிப்படுத்துவதும் மேற்கூறிய ஹதீசுக்கு விரோதமா யிருக்கிறது என்பதுதான். இதற்கு ஜனப் மவுலானு அவர்கள் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்கள்.)

امرنا ان نتكلم الناس على قدر عقولهم

மனிதர்களிடத்தில் அவர்களுடைய புத்திகளின் அளவாகப் பேசும்படி எங்களுக்குக் கட்டளை யிடப்பட்டிருக்கிறது என்று ரஸூல் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஹதீசுக்குப் பொருள் யாதெனில், தவ்ஹீதுடைய இரகசியார்த்தங்களில் பேசும்போது மனிதர்களுடைய புத்திகள் ஏற்கக்கூடிய அளவாகப் பேசும்படி எங்களுக்குக் கட்டளை என்பதும் அசல் தவ்ஹீதில் அல்ல வென்பதுமாம். அதாவது ஹக்குக்கு கல்லு வேறல்ல என்கிற முக்கியமான மூலத் தவ்ஹீதைப் பிரஸ்தாபிப்பதில் மனிதர்களுடைய புத்தி விளக்கத்தின் அளவு பார்த்துப் பேச வேண்டு மென்று எங்களுக்குக் கட்டளை இடவில்லை என்பதாம். மேலும் பண்டிதர் பாமரர் உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் என்கிற வித்தியாசம் பாராட்டாமல் எல்லோருக்கும் பொதுவாக தவ்ஹீதை எடுத்தோதும்படி அல்லாஹூ தஆலா நபிமார்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறான். அதில் நிக்க விவேகமும் விளக்கமும் உள்ளவர்களாக யிருக்க வேண்டு மென்ற விதியொன்று மில்லை. ரஸூல் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்கள் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹூ** என்ற தவ்ஹீது கலிமாவை முதன் முதல் கல்வியில்லாத உம்மிகளா யிருந்த மனிதர்களுக்கே எடுத்தோதி தவ்ஹீதை வெளிப்படுத்தினார்கள். அதைச் செவியுற்ற அந்த ஜனங்கள் பாஷைக் காரராயிருந்தபடியால் அவர்கள் அதன் பொருளை உள்ளபடி உணர்ந்த கிலித்தம் **முஹம்மது (ஸல்-அம்) எல்லாத் தெய்வங்களையும் ஒரே தெய்வமென்று ஆக்கிவிட்டார்!** என்று வியப்பாகச் சொன்னார்கள்.

பிறகு ரஸூல் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்கள் சத்தியம் செய்து "முஹம்மதுடைய ஆத்மா யார் வசமிருக்கிறதோ அந்த ஆண்டவன் மேல் ஆணையாக நீங்கள் நீர் மொள்ளும் பாத்திரத்தை ஒரு கயிற்றிற் கட்டி கீழ் பூமியாகிய பாதாளத்துக்கு இறக்குவீர்களாகில் அது நிடனை அல்லாவின் மேல் விழும்" என்று மறுமுறை தவ்ஹீதை வெளிப்படுத்தினார்கள். இவ்விதம் வெளிப்படுத்தின தவ்ஹீதின் மேல் அத்தாக்ஷியாக **அவனே முன்னவன், அவனே பின்னவன், அவனே வெளியாயிருப்பவன், அவனே உள்ளீடாயிருப்பவன்** என்ற வேத வாக்கியத்தையும் எடுத்தோதினார்கள். பிறகு குர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ள **லவ்கான பீஹிமா ஆலிஹத்துன் இல்லல்லாஹூ லபஸதத்தா** என்பதும் இன்னுமிதுபோன்ற பிறவுமான தலீலுகளைக் கொண்டு மூன்றும் முறை தவ்ஹீதை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

ஆகவே ஆரம்ப காலத்தில் தவ்ஹீதுடைய மஸ்அலா தலீலுகளைக் கொண்டு வெளியானதில்லை யென்றும் மவ்ஹிபத் தென்னும் அருளிறையாலும் மஃரிபத் தென்னும் ஞானேதயத்தாலுமே அது வெளியாயிற் றென்றும் அந்தியத்திலுங்கூட அது சாதனையாலும் அரிய பிரயாசையாலும் வெளியாவதல்ல வென்றும் மேலும் ஆரிபுகளுக்கு உண்டாகிற ஹாலாத் தென்னும் பரவசநிலைமைகளில் வெளியாவ தென்றும் சிலர் சொல்வது பிசகென்றொழிந்தது.

இன்னும் அல்லாவிலே ஐக்கியமாவதற்குச் செல்ல வேண்டிய ஸ்தானங்களில் ஓர் ஸ்தானமாகிய பனாவுடைய மகாமை அடையாதிருக்கிறவரையில் முவஹ்ஹிதானவன் வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்தல் கூடாதென்றும் அந்த மகாமை அடைந்ததற்கு அடையாளம் அவன் எந்த கோலங் கொள்ள நாடுகிறானே அந்த கோலத்தில் தன்னை ஆக்கிக் கொள்வதும், உதாரணமாக பன்றியுருவெடுக்க நாடினால் பன்றியாய்ப் போவதும் மலத்தைத் தின்பதும் பிறகு முன்போல் தன் சுயவடிவமான மனித ரூபத்துக்கு வந்து விடுவதுமாம் என்று சிலர் சொல்வதும்,

இன்னும் முவஹ்ஹிதானவன் அந்தரங்கத்தில் மன்சூரைப் போல் ஹக்கும் கல்லும் ஒன்றென்பதை ஒப்புக் கொண்டவனாய் பகிரங்கத்தில் அபூஹனீபாவைப் போல் அதைப்பற்றி ஒன்றுஞ்

சொல்லாமல் மவுனஞ் சாதிப்பவனுய் இருக்க வேண்டு மென்று சிலர் சொல்வதும்,

இன்னு மிவைபோல்வன பிறவுமான அகேக வார்த்தைகள அவாம் ஜனங்களில் வழங்குவதும் ஆகிய இத்தச் சொற்களெல் லாம் கற்பனைகளும் மருள் வாக்கியங்களுமா யிருக்கின்றன. இதற் கெல்லாம் காரணம் யாதெனில் கலிமத்துத் தவ்ஹீதில் கருதிய பொருள் இன்ன தென்று உணர்ந்து கொள்ளாத குற்றமே யாம்.

பனுவுடைய மகாமை அடைந்தால் தான் வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்தலா மென்றும் இல்லாவிட்டால் கூடா தென்றும் வாதிப்பவர் தம்முடைய வாதத்திற்கு ஆதாரமாக குர் ஆன் அல்லது ஹதீசில் நின்றும் யாதொரு பிரமாணம் காண்பிக் கும்படி கேட்கப்படுவார்.

இனி வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்தல் கூடா தென் பது உம்மத்துடைய உலமாக்கள் ஒற்றுமையித்த ஓர் காரியமா யிருக்கிற தென்றால்; இந்த ஓர்மிப்பானது ஹக்குக்கு கல்கு வேறான தனிமுதல் என்பதின் பேரில் ஓர்மித்த ஓர்மிப்பு போல் வதேயாம். இதை விட்டு நாம் அல்லாஹ்வினிடம் காவல் தேடு கிறோம்.

வெளிப்படுத்தலை ஹாலத் தென்னும் பரவச நிலைமையின் மேல் பொருத்தினது சரிதான். அதாவது அந்த நிலைமையில் இம்மாதிரியான ஒரு வார்த்தை வெளிப்படலாம் என்பதாம். ஆனால் அந்த வார்த்தையில் அல்லாஹ்வை தஆலாவை ஒரு மனிதனில் மட்டுப்படுத்தல் என்னும் ஐயமிருக்கிறது. உதாரணமாக ஷைகுல் ஆரிபீன் பாயஜீதுல் புஸ்தாமி றஹிமஹுல்லா அவர்கள் பரவச நிலைமையில் **சுப்ஹானீமா அ:லமஷானீ** என்றும்;

لا إله إلا أنا فاعبدوني

லாஇலாஹ இல்லா அனு ப:புதூனீ என்றும் சொன் னார்கள். இந்த வாக்கியங்களுக்கு அர்த்தம் "எனக்கே பரிசுத்தம். ஆ என் காரியம் என்ன மகிமையுள்ளதா யிருக்கிறது! என்னை யன்றி ஒரு இலாஹும் இல்லை. என்னை வணங்குங்கள்" என்ப தாம். இதனால் விளங்கப்படுவ தென்ன வென்றால் அவர்கள் அல்லாஹ்வை தஆலாவைத் தங்களில் மட்டுப்படுத்தினார்க ளென் பதும் தங்கள் சமுகத்திலிருந்த மற்றவர்களைத் தங்கள்

அடிமைகளாக்கினார்க ளென்பது மாம். இப்படி அவர்கள் அல்லாவைத் தங்களில் மட்டுப் படுத்தினதின் பேரில் அறி விப்பது அவர்களால் வெளியான இன்னு மொரு வாக்கியமாம். அதாவது:— ليس في جبتي الا الله

லைஸ பீஜுப்பத்தீ இல்லல்லாஹ் (என் சட்டைக்குள் அல் லாவே யன்றி வேறொன்றில்லை) என்பதாம். இதையே மஸ்னவி யில் மவ்லானு ரூம் குத்திஸ ஸிர்ருஹு அவர்கள் சொல்லு கிறார்கள்.

மஸ்னவீ பைத்து.

கேஸ்த்தந்தர் ஜுப்பஅம் இல்லா குதா
சந்து ஜோயீ தர்ஜமீனே தர்ஸமா

نيست اندر جبه ام الا خدا چند جوئي در زمين و در سما

இந்த பைத்தினால் விளங்கப்படுவதென்ன வென்றால் என் முன் ஹாலிரா யிருக்கிற நீங்கள் என் அடிமைகளா யிருக்கின் றீர்கள், நான் மாத்திரம் அல்லாவா யிருக்கிறேன் என்பதாம். இச்தச் சொல்லிலும் மேற்கூறிய சந்தேக மிருக்கிறது. அதாவது அல்லாஹ்வை தஆலாவைத் தங்களில் மட்டுப் படுத்தினார்க ளென்ற ஐயமாம். பின்னர் அவர்கள் தங்கள் அந்தியகாலத்தில் "என் ஆண்டவனே நான் எப்போதாவது **சுபுஹானீ மாஅல்ல மஷானீ** என்று சொல்லி யிருப்பேனாகில் நான் மஜூஸியா யிருக் கிறேன். ஆதலால் நான் **அஷ்ஹது அன்லா இலாஹ இல் லல்லாஹ்வ வஅஷ்ஹது அன்ன முஹம்மதன் அப்துஹ்வ ரசூலுஹ்** என்னுங் கலிமாவைச் சொல்லி, என்னில் நிகழ்ந்த இஷ்ராக்காகிய தன்னை என்னும் பூனூலை இதோ அறுத்து விடு கிறேன்" என்று சொன்னார்கள். "சுபுஹானீ மாஅல்லம ஷானீ" என்று அவர்கள் சொல்லிய சொல்லானது அல்லாஹ்வை தஆலா வைத் தங்களில் மட்டுப் படுத்தினார்க ளென்ற சந்தேகமுள்ளதா யிருந்ததினாலேயே. அப்படி மட்டுப்படுத்தினது குற்ற மென் றறிந்து அவர்கள் தவ்பா செய்தார்கள். இல்லா விட்டால் அது எதார்த்தமான சொல்லே யாம். அதில் யாதொரு ஷிருக்கும் இல்லை. பின்பு மஜூஸி என்பதும் பூனூலென்பதும் எங்கே யிருக்கிறது.

இதன் சாராம்சம் யாதெனில், **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்பதற்கு இலக்கியார்த்தமான வஹ்தத்துல் வுஜூதை எல்லா நிலைமைகளிலும் வெளிப்படுத்தலாம். அல்லாஹு தஆலாவைக் குறிப்பான ஒரு வஸ்துவில் கட்டுப்படுத்த லென்னும் இஷ்ராக்கின் சந்தேகமுள்ள வாக்கியத்தைக் கொண்டு பேசுவது கூடாது. ஆனால். மனம் அசையாமல் நிலைவற்று அல்லாஹ்விலே ஐக்கிய மான பரவச நிலைமையில் அப்படிப் பேசுனல் பேசினவன் ஷரகின்படி மன்னிக்கப்பட்டவனு யிருக்கிறான். பரவச நிலைமையல்லாத மற்ற நிலைமைகளில் பேசுவானுகில் அதில் விருக்கு வந்துலபிக்கிறபடியால் அவன் குற்றவாளியாவான். ஷெய்கு பாயஜீதுல் புஸ்தாமி றஹிமஹுல்லா அவர்கள் பனுவுடைய மகாமை அடைந்த பூரண ஞானியா யிருந்தார்கள். அவர்களால் அந்த வாக்கியம் பரவச நிலைமையில்தான் வெளிப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் அந்த நிலைமையி லிருந்து மாறி உணர்வை யடைந்த பிறகு அந்த வாக்கியம் தங்களால் வெளிப்பட்ட தென்று தெரிந்து இஸ்திக்பாரு செய்து ஈமானைப் புதுப்பித்து அல்லாஹு தஆலாவுடைய வஹ்தானியத்தையும் அவன் ரஸூலுடைய ரிஸாலத்தையும் அப்றியத்தையும் கொண்டு ஷஹாதத்து கலிமா ஓதினார்கள். எதற்காக வெனில் பெருமை தங்கிய ஷரீஅத்தின் அதபுகள் தங்கள் அதுஷ்டானத்தி லிருந்து நீங்காமலிருக்கவும் அங்கிருந்து அந்த வாக்கியத்தைச் செலியுற்ற பனுவுடைய மகாமை அடையாத முரீதுகள் அல்லாஹு தஆலாவை யாதொன்றில் மட்டுப் படுத்த லென்னும் இஷ்ராக்கின் சந்தேக முள்ள பேச்சுகளை விட்டுப் பேணுகிறவர்களா யிருக்கவுமே யாம்.

அல்லாஹு தஆலாவைத் தன்ஜீஹிலோ அல்லது தஷ்பீஹிலோ மட்டுப்படுத்துவதுபோல் குறிப்பான யாதொரு வஸ்துவில் மட்டுப் படுத்தி அதுவே தங்களுடைய சுத்த ஈமான் என்றும் தவ்ஹீது என்றும் எண்ணியிருக்கிற மனிதர்களின் மேல் நான் மிகவும் பரிதாபப்படுகிறேன்.

حق منزه از تن و من باتم

சுவால்:—**ஹக்முனஸ்ஸா அஸ்தனேமன் பாத்தனம்** இது ஷெய்கு பாயஜீதுல் புஸ்தாமி றஹிமஹுல்லா அவர்கள் பரவச நிலைமையல்லாத சாதாரண நிலைமையில் சொன்ன ஓர் வாக்கி

யத்தின் மொழி பெயர்ப்பாக மஸ்னவியில் மவுலானு ரூம் ஜலாலுத்தீன் ரஹ்மஹுல்லா அவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன ஒரு பாசுரத்தின் முதலடியா யிருக்கிறது. இதன் பொருள் ஹக்குத் தஆலா தூலாதி சரீரங்களற்ற துய்யவன். நானே சரீரத்தோடிருக்கிறேன் என்பதாம். இதனுலும் அவர்கள் அல்லாஹு தஆலாவைத் தன்ஜீஹில் மட்டுப்படுத்தினார்க ளென்பது விளங்கப்படுகிறது. பின்னர் அங்ஙனம் மட்டுப்படுத்தல் எப்படி விருக்குக்குக் காரணமாகும்?

ஜவாபு:—ஹக்கு தஆலா சரீரமற்ற துய்பவன். நான் சரீரத்தோடிருப்பவன் என்று ஷெய்கு ரஹ்மஹுல்லா அவர்கள் சொல்லிய இந்த வாக்கியமானது ஹக்குத் தஆலாவினது இத்லாகுடைய மர்த்தபாவை அதாவது அவனது அதிக தத்சொரூப அகண்ட பரிபூரண நிலைமையை நோக்கினதாய் அல்லது அவனைத் தன்ஜீஹில் மாத்திரம் மட்டுண்டவன் என்று நினைக்கும் தேரூத முரீதுகளின் கொள்கையை நோக்கினதாய் இருக்கிறது.

சுவால்:—ஷெய்கு றஹிமஹுல்லா அவர்கள் தங்கள் முரீதுகளின் தப்பு கொள்கைகளைத் திருத்தி அவர்களுக்கு உண்மையை விளக்கவேண்டிய கடமையுள்ளவர்களா யிருக்க, அவர்களின் தப்பு கொள்கைகளுக்கு நேராகவும் உண்மைக்கு மாறுகவும் பேசினது என்ன பயனைக் கருதியோ வெனின்,

ஜவாபு:—ஷெய்கு றஹிமஹுல்லா அவர்கள் தேரூத முரீதுகளின் உறுதியான வஹ்மு என்னும் தப்பு கொள்கை நீங்கி சீர்மூலமாக வேண்டு மென்று முதலில் தங்கள் அதிதாவின்படி உண்மையை எடுத்துரைத்தார்கள். அது அவர்களுக்குப் பயன் படாமல் விபரீத மயக்கத்தை யுண்டாக்கினபடியால் அவசர நிமித்தம் அவர்களை அக் கொள்கையின் பேரிலேயே விட்டு

جون چنین گویم بیا بد کشتنم **குஞ்சுனீங்கோயம் பிபாயத் குஷ்த்தனம்.** இனி எப்போதாவது இவ்விதம் சொல்வேனுகில் என்னை கத்து செய்ய வேண்டு மென்று அந்த முரீதுகளுக்கு அனுமதி கொடுத்தார்கள். பிறகு ஷெய்கு றஹிமஹுல்லா அவர்கள் தங்கள் பரவச நிலைமையில் முன்போல் மொழிவதைக் கேட்ட அந்த முரீதுகள் தங்கள் மருகூபியான அதிதா உண்மை யென்ற கடிப்பினுல் ஷெய்கவர்கள் கொடுத்திருந்த அனுமதியைக் கொண்டு

ஷெய்கு றஹ்மதுல்லா அவர்களைப் பட்டயங்களால் வெட்டத் துணிந்தார்கள். அவர்களில் அனேகர் காயங்களால் இரணப் பட்டும் சிலர் வெட்டுண்டும் போனார்கள். அப்போது உண்மை இன்ன தென்று அவர்கள் கன்ருய்த் தெரிந்து கொண்டார்கள். மேலும் இந்த வாக்கியத்தைச் சொன்னது யார் என்றும், இந்தச் சம்பவத்தின் எதார்த்தம் என்ன வென்றும் கேரே கண்டுகொண் டார்கள். பின்பு அவர்கள் தங்கள் தப்பு கொள்கையினின்று மீங்கி, தங்கள் மெஞ்ஞான குருவாகிய ஷெய்கு ரஹிமதுல்லா அவர்கள் உபதேசித்த மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து ஐயமகன் ருர்கள். (வஹ்ஹாவல் லத்தீபுல் கபீர், அவனே சூக்ஷமஞான சொரூபி.)

ஆகவே ஹக்கு தஆலா சரீரமற்ற துய்யவன் என்ற சொல் லானது மேலே விவரித்து வந்தபடி இஸ்லாகுடைய மர்த்தபாவை யாவது முரீதுகளின் பக்குவத்தையாவது நோக்காமல் சொல்லப் பட்டதா யிருந்தால் அந்தச் சொல் உண்மைக்கு விரோத மென் ருகும். ஏனெனில் எல்லா இலாஹாகளும் அல்லது லாத்து, உஸ்ஸா, மனுத்து, சூரியன், சந்திரன் மற்ற இருஹங்கள் நக்ஷத் திரங்கள் முதலான அநேகம் இலாஹாகளும் சடமான சரீரங்களே யாம். அவைகள் அல்லாவின் வேருகாமல் அல்லாவாகவே இருக் கின்றன வென்றும் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** வென்ற கலி மாவின் அத்தாக்ஷியால் விளக்க மாகின்றது. பின்பு அல்லாஹு தஆலாவைத் தன்ஜீஹில் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்த லென்பது மருண்டவர்களின் மருக்ஷியி லன்றி எதார்த்தத்தில் எங்கே யிருக் கிறது? இதேபோல் **என் சட்டைக்குள் அல்லாவே யன்றி வேருென்றில்லை** என்று ஷெய்கு றஹிமதுல்லா அவர்கள் சொன்ன சொல்லில் நின்றும் அல்லாஹு தஆலாவைத் தஷ்பீஹில் மட்டுப் படுத்த லென்பதும் மருண்டவர்களின் மருக்ஷியே தவிர எதார்த்தமல்ல.

இன்னுமந்த பாசுரத்தின் முதலடியில் பொருந்திய வாக் கியமானது மேலே சொல்லி வந்த நோக்கமே உள்ளதென்பதற்கு அதன் இரண்டாம் அடியாகிய **குஞ்சுனீங்கோயம்பிபாயத் குஷ்த்தனம்** என்பது அத்தாக்ஷியா யிருக்கிறது. (இதன் அர்த்தம் மேலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) இந்த இரண்டாவது அடியும் ஷெய்கு றஹிமதுல்லா அவர்களுடைய முரீதுகளின்

அகிதாவை நோக்கியதா யிருக்கிறது. ஹகிகத்து, தரீகத்துகளை நோக்கினதல்ல. ஏனெனில் ஹகிகத்தையும் தரீகத்தையும் உடையவர்களின் சித்தாந்தம் ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றேயன்றி வேறல்ல வென்பதா யிருப்பதிலு லென்ன. இன்னும் அது ஷரீ அத்தையும் நோக்கினதல்ல. ஏனெனில் அல்லாஹு தஆலா **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு** என்று அருளிய உபதேச வாக்கி யத்திலுல் ஹக்கும் கல்கும் ஒன்றே என்பது தான் ஷரீஅத்தின் மூலக் கொள்கையா யிருக்கிறது. ஆகவே இனியொரு கால் கான் இவ்விதம் சொல்வேனுகில் என்னைக் கொல்ல வேண்டும் என்று (அவர்களின் அகிதாவை நோக்கி யல்லாது) இப்படிச் சொல்வது ஷரீஅத்தில் தான் எப்படி ஆகும்? தம்மை நியாய மில்லாமல் கொல்லும்படி அனுமதி கொடுப்பது ஷராகுக்கு விரோதமா யிருக்கிறதே.

மொத்தத்தில் வஹ்தத்துல் வுஜூதை மஸ்அலாவை வெளிப் படுத்தல் கூடாது என்று தீர்ப்பளிக்கும் பத்வாவானது முதலாவது அல்லாவின் பேரிலும் அவனுடைய ரசூலின் பேரிலும் அவ தூறான கட்டுரையா யிருக்கிறது. இரண்டாவது பூரண பதவியை அடைவதற்குச் சாதகமான மார்க்க வசதி அடைத்து நஷ்ட மடைவதற் கேதுவான வழியைத் திறப்பதா யிருக்கிறது. ஏனெனில் வஹ்தத்துல் வுஜூதை சாமானிய ஜனங்களிடத்தில் வெளிப்படுத்துவதில் பெரும் பிரயோஜன மிருக்கிறது. அவர் களில் சலீமான கல்பை யுடையவனு மிருப்பான். அவன் ஹக் குடைய கலிமாவைச் சித்தை சிதரு நோக்கமாகச் சிரவணஞ் செய்து சிக்கித்துத் தெளிவான். ஆகவே வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்துவது கொண்டு இழிந்தோன் உயர்ந்தோனும் மஹானுமாவான். அதை வெளிப்படுத்தினவனுக்குப் பரோப காரமென்னும் கல்லெண்ண மிருக்குமாகில் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் அருளிச் செய்த கற்பதவியைப் பெற்றுக் கொள்வான். அந்த ஹதீசு இது "அல்லாவின் மீதாணையாக உன்னைக் கொண்டு ஒரு மனிதனுக்கு அல்லாஹு தஆலா நேர்மார்க்கத்தைக் காட்டுவதானது உனக்குச் சிவப்பு ஒட்டகங்கள் பல விருப்பதிலும் அது உனக்கு அதிக நன்மையா யிருக்கும்" என்பதே. இந்த ஹதீசு சஹீஹ்புகாரி, சஹீஹ்முஸ்லிம் இரண்டி லும் யிருக்கிறது. அறபு தேசத்தில் ஒருவனுடைய சுயாதீனத்தில்

சிவப்பு ஒட்டகங்களிருப்பது அவனது மேன்மைக்கும் கனதிக்கும் பெருமைக்கும் அறிகுறியாக விருக்கும். மேற்கூறி வந்த நியாயத்தினால் வஹ்தத்துல் வுஜூதை மறைப்பதினும் வெளிப்படுத்துவதே உசித மென்று விளக்கமாயிற்று.

மெய்தான் அதை வெளிப்படுத்தினால் தனக்கு ஏதாவது இடரெய்து மென்கிற பயத்தின் மிகைப்பால் வெளிப்படுத்தாது ஒருவாறு மவ்னமா யிருப்பானகில் அவன் குற்றவாளியாகான். ஏனெனில், வினை நிகழ்ந்த பிறகும் வேண்டும்போதுமே யல்லாமல் அதை வெளிப்படுத்தல் அவனுக்கு விதியல்லவாதலினாலும்

لا ضرر ولا ضرار في الاسلام

இஸ்லாமில் ஒருவன் சங்கட மேய்தலும் ஒருவருக்கு சங்கட மெய்து வித்தலும் இல்லை என்று ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் அருளிய திருவாக்கிருப்பதினாலு மென்க. அன்றியும் தனக்கு இடர் சம்பவிக்குமென்ற பயத்தினால் அதை வெளிப்படுத்தாமல் மவ்னமா யிருப்பது எதனாலென்றால் மிகைப் பென்னும் அக்கிரமம் கல்வி யில்லாத மூடர்களுக்கும் ஞானபுத்தியுள்ள அற்பர்களுக்கும் இயற்கையாயுள்ளது. அவர்கள் தவ்ஹீதின் உண்மையை உணரவில்லை. அதனால் முவஹ்ஹிதாகிய அத்வைத ஞானியை மார்க்கங் கெட்ட முல்ஹிதென் றெண்ணி அவரை இம்சிக்கத் துணிவார்கள். உதாரணமாக:—ஜனப் மவ்லானா அவர்கள் மஸ்னவி ஷரீபிலிருந்து கீழ்க்காணும் பைத்துகளை நகல் செய்திருக்கிறார்கள்.

چون سفیهان را بود کار دکیا　　لازم آمد یقتلون الانبیا
چونکه حکم اندر کف رندان بود　　لاجرم ذوالنون در زندان بود
چون قلم در دست غداری بود　　لاجرم منصور در داری بود

சூஞ்ஸபீஹா ராபுவத் காரத் கியா
லாஸிம் ஆமத் யக்துஞானல் அன்பியா
சூக்கெஹுக் மக்தர் கபே நிக்தாம் புவத்
லாஜரம்சுன் னூன்தர் ஜிக்தாம் புவத்
சூக்கலம்தர் தஸ்தெ கத்தாரே புவத்
லாஜரம்மன் சூர்தர் தாரே புவத்.

இதன் பொருள்:—அற்பர்களின் கையில் அதிகார வாளிருந்தால் அவர்கள் அன்பியாக்களை கத்லு செய்யும் விதி வந்தது. தங்கள் மயக்கபுத்தி ஒப்பாத உண்மையை மறுப்பவர்களுக்கு அதிகார மிருந்த தினால் சுன்னாலுல் மிஸ்ரீ நஹ்மதுல்லா அவர்கள் மரியற் சாலிக்குப் போகும்படி கேரிட்டது. விசுவாசமற்ற பெருக்குரோகியின் கையில் பேனா யிருந்ததினால் மன்சூர் ஹல்லாஜி நஹ்மதுல்லா அவர்கள் கழுமரத்திலானார்கள் என்பதாம்.

சுவால்:—சலபுசாலிஹாக் என்னும் பூர்வகாலப் பெரியோர்கள் வஹ்தத்துல் வுஜூது மஸ்அலாவை மறைக்கும் வழக்கமுள்ளவர்களா யிருந்தார்களே தவிர அதை வெளிப்படுத்தும் வழக்க முள்ளவர்களா யிருந்ததில்லை என்பாயாகில்,

ஜவாபு:—காம் சொல்லுகிறோம். முதலாவது சலபு சாலிஹாக்கள் அதை மறைத்தார்க ளென்பதை காம் அங்கிகரிக்கோம். ஏனெனில், சுன்னாலுல் மிஸ்ரீ நஹ்மதுல்லா அவர்கள் ஓர் மதுஹபுக்கு இமாமாகிய மாலிகுபுனு அனசு நஹ்மதுல்லா அவர்களின் தில்மீதா (சீடரா) யிருந்தார்கள். ஆகவே அவர்கள் சலபுசாலிஹாக்களில் ஒருவரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் வஹ்தத்துல் வுஜூதை வெளிப்படுத்தினார்கள். அதை அவாம் என்னும் சாமானிய ஜனங்கள் மறுத்து அவர்களை மஜ்னூன் (பித்தன்) என்று சொன்னார்கள். இனி இரண்டாவது:—சிலர் வெளிப்படுத்தாதது அதை மறைப்பது கடமை என்றல்ல. மேலும் வெளிப்படுத்தினால் சாமானியர்களுக்கு அதை விளங்கிக் கொள்ள சக்தியில்லை யாதலால் அது விளங்காதன்றோ அல்லது மன்சூர் அலிஹிர் ரஹ்மா அவர்களுக்கு கேர்ந்தது போல் வெளியிடுபவருக்கு ஏதாவது இடர் சம்பவிக்கு மென்றோ அவர்கள் அறிந்ததினால் வெளியாக்கவில்லை. மஸ்னவி ஷரீபில் மவுலானா ரூம் குத்திஸ ஸிர்ருஹு அவர்கள் சொல்லிய ஓர் வாக்கியம் மேலே காம் சொல்லிய சொல்லுக்கு கேர்பாடாக யிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

در نیابد حال پخته هیچ خام　　بس سخن کوتاه باید والسلام

பைத்து.

தர்கயாபத் ஹாலெபுக்தா ஹேச்சாம்
பஸ்ஸகுன்கோ தாஹ்பரயத் வஸ்ஸலாம்.

இதன் பொருள்:—தத்வ விசாரணையில் தேர்ந்த அத்வைத சித்தாந்திகளாகிய பக்கா மனிதருடைய வார்த்தையை அல் விசாரணை யில்லாத துவித சித்தாந்தியாகிய கச்சா மனிதன் ஒரு வனும் உணர்ந்து கொள்வான். ஆதலால் பேச்சை (விரிக்காமல்) சுருக்க வேண்டுவது அவசியம் வஸ்ஸலாம் என்பதாம்.

இரண்டாவது பயன்.

இலாஹானது அல்லாவின் மேருன வுஜூதென்று கொள் ளும் கொள்கையிலேயே இஷ்ராக்கு கட்டுண்டிருக்கிற தென்று முற்கூறி வந்த விசாரணைகளால், يجعلون له اندادا

யஜ்அலூன லஹு அன்தாதன் (அவனுக்கு நித்துகளை ஆக்குகிறார்கள்.) என்று அல்லாஹு தஆலா அருளிய திருவச னத்தின் உண்மை வெளியா யிற்று. இல்லையாயின் அதாவது இலாஹு வேறு வுஜூது என்று கொள்ளுங் கொள்கையில் இஷ்ராக்கு கட்டுண்டில்லையாயின் பின்னர் அவனுக்கு நித்துகளை ஆக்குகிறார்கள், என்ற சொல் எப்படி உண்மையாகும்? ஏனெனில் அறபி பாஷையில் நித்து என்பதற்கு அர்த்தம் கவுகு என்னும் சுஜாதியில் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று ஒத்திருப்பதாம். அறபு முஷ்ரி குகள் இலாஹுகளை அல்லாவுக்கு ஒப்பானவைகள் என்று ஒரு போதும் சொல்லவில்லை. அல்லாஹு தஆலாவுடைய திரு வசனமே இதற்கு சாக்ஷியா யிருக்கிறது. அதாவது **வானங் களையும் பூமியையும் சிருட்டித்தவன் யார் என்று முஷ்ரி குகளை நீர் கேட்டால் திடனுக அவைகளை அல்லாஹு தஆலா சிருட்டித்தான் என்று அவர்கள் சொல்வார்கள்** என்பதே. சிருட்டித்தவன் சிருட்டிகளுக்கு ஒப்பாயிரான். (என் பது அவர்களுக்குத் தெரித்த விஷயந்தான்.) ஆதலால் அவனுக்கு நித்துகளை (சமானர்களை) ஆக்குகிறார்கள் என்று அல்லாஹு தஆலா அருளிய திருவசனம் மெய்யென்றுகாமல் மயக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. ஆதலால் அந்த திருவசனம் மெய்யென்ற கார ணத்தை விரித்து விளக்க வேண்டிய தவசியமா யிற்று. அந்தக் காரணம் யாதெனில் ஆக்கல் என்பது **பஸீத்து** என்றும் **முரக் கபு** என்றும் இரண்டு வகுப்பா யிருக்கிறது. பஸீத் என்னும் ஆக்கலுக்கு ஒரே செயப்படு பொருள் போதும். இதற்கு அல் லாஹு தஆலாவுடைய திருவசனத்தில் உதாரணமாவது

جعل الظلمات والنور

அவன் இருட்டையும் வெளிச்சத்தையும் ஆக்கினான் என்பதாம். இனி முரக்கபு என்னும் ஆக்கலுக்கு இரண்டு செயப்படு பொருள்கள் வேண்டும். அதுவும் புறவாக்கல் அக வாக்கல் என்று இருவகைப்படும். ஆக்கியோனின் ஆக்கவினை செயப்படு பொருளில் வெளிப் படையாகத் தோன்றுவது புற வாக்கல் என்றும் செயப்படு பொருளில் ஆக்கவினை தோன்றாமல் ஆக்கியோனின் அகத்தில் நிகழ்வது அகவாக்கல் என்றும் பெயர் பெரும். இனி புறவாக்கலுக்கு அல்லாஹு தஆலாவுடைய கலாமில் நின்றும் உதாரணமாவது அவன்;

جعل الشمس ضياء والقمر نورا

சூரியனைப் பிரகாசமாகவும் சந்திரனை ஒளியாகவும் ஆக்கினான் என்பதாம். அகவாக்கலுக்கு அவனுடைய கலாமில் நின்றும் உதாரணமாவது:—**அவர்கள் அவனுக்கு நித்துகளை ஆக்குகிறார்கள்** என்பதாம். இந்த வாக்கியத்தில் ஆக்கல் அகவாக்கலா யிருப்பது எப்படி யென்றால் முஷ்ரிகுகள் தங்கள் இலாஹுகளை அல்லாஹ்வின் வேறுக நினைக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் ஒரே வஸ்துவைத் தங்கள் அகத்தில் இரண்டு வஸ்து வாக்கினவர்களாகிறார்கள். அதாவது ஒரு பொருளை இரண்டு பொருளாகக் காணும் அஜ்வல் என்னும் சாரக்கண்ணன் போல் ஒரே மெய்ப் பொருளான ஹக்கு தஆலாவை ஒன்றல்லவாக அதாவது வுஜூதில் இரண்டாகக் காண்கிறார்கள். பின்னர் திடனுக அஜ்வலானவன் ஒரு சந்திரனை இரண்டாக்குகிறான். அதாவது இரண்டென்று நினைக்கிறான். ஆகவே அவன் சந்திர னுக்கு ஒரு நித்தை ஆக்குகிறான். அதாவது சந்திரன் போன்ற ஒரு சந்திரனை உளதாகக் காண்கிறான். இதேபோல் முஷ்ரிகுகள் அல்லாஹு தஆலாவினது வுஜூதில் அவனுக்கு நித்துகளை (சமானர்களை) ஆக்குகிறார்கள். அதாவது இலாஹுகள் எதார்த் தத்தில் அல்லாஹ்வாகவே யிருக்க அவைகளை அல்லாஹ்வின் வேறான வுஜூதுகள் என்று முஷ்ரிகுகள் தங்கள் இருதயத்தில் எண்ணி யிருக்கிறார்கள்; ஆகவே அவனுக்கு நித்துகளை ஆக்கு கிறார்கள் என்றது மெய்யாயிற்று.

இப்படி ஒன்றைப் பலவாக்கல் என்னும் யுக்தியின் பேரில் பலவை ஒன்றாக்கலையும் அல்லாஹ்வுடைய திருவசனத்தால் ஒத்திட்டுப்பார். அதாவது எல்லா **இலாஹ்களையும்** (முஹம்மது) **ஒரே இலாஹ் என்று ஆக்கி விட்டார்? மெய்யாக இது ஒரு விந்தையான பேச்சாயிருக்கிறது** என்பதாம். முஷ்ரிகுகளுடைய வஹ்முக்கு மோசாக இந்த வாக்கியத்துக்குப் பொருள் யாதெனில், முஹம்மது எல்லா இலாஹ்களையும் ஒரே இலாஹ் தான் என்று நினைக்கிறார், அதாவது அவை அல்லாஹ்தான் என்று நினைக்கிறார்? இந்த எண்ணம் உண்மையை ஒத்திருக்குமாயில் நிட்டூரமான இது ஒரு விந்தையான பொருளாகவே யிருக்கிறது என்பதாம்.

ஆனால் எதார்த்தத்தில் இதற்குப் பொருள் யாதெனில் நிட்டூர முஹம்மது ஸல்லல்லாஹ் அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் இலாஹ்களை எல்லாம் ஒரே இலாஹ்தான் அல்லது இலாஹ்கள் அல்லாஹ்தான் என்று நிட்டூரமாக அறிந்திருந்தார்கள் என்பதாம். அதாவது அவை பலவாயிருக்கின்றன வென்பது வஹ்மு என்னும் மயக்க புத்தியிலேயே யல்லாமல் உண்மையில் இல்லை, யாவும் ஒன்றே என்ற இந்த அறிவே எதார்த்தம் முஷ்ரிகுகள் போன்ற மருளாளர்கள் இதை விந்தையாக நினைத்தாலுஞ் சரி.

மூன்றாவது பயன்,

அறிந்துகொள்:— **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்** என்ற கலிமாவில் இலாஹ் என்பதற்குத் தாவீல் செய்து அதை வேறு பொருளில் திருப்புவதும் மவ்ஜூதின் என்பதை அதன் தொக்கிய பயனிலை யாக்குவதும் உம்மத்துடைய உலமாக்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒப்புக் கொண்ட ஓர் காரியமா யிருக்கிற தென்றும் இன்னும் ஹதீசில் **என் உம்மத்துகள் வழி கேட்டின்மேல் ஒன்று சேரார்களாதலால் நீங்கள் பெருங் கூட்டத்தைப் பற்றி பிடியுங்கள்** என்று நிட்டூரமாக வந்திருக்கிறதென்றும் எண்ணப் படுகிற இந்த எண்ணமானது பின் வரும் ஞாயத்தால் மறுத்துத் தள்ளப்பட்டதா யிருக்கிறது. அதாவது:—உலமாக்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒப்புக் கொள்வதற்கு இரண்டு காரியம் அவசியம். முதலாவது எத்தக் காரியத்தின்மேல் ஒருங்கு சேர்கிறார்களோ அத்தக் காரியம் மோசாகைச் சேர்ந்த ஓர் காரியமா யிருக்க வேண்டும். இரண்டாவது:—ஒரு விஷயத்தைச் சிக்கறுத்து விளக்கவும் அதற்கு முடிவு கூறவும் நிறமை வாய்ந்த **அஹ்லுல் ஹல்லிவல் அக்தி** களாகிய உலமாக்கள் ஒரே காலத்திலாவது அதை அடுத்தடுத்து வந்த சமீபகாலங்களிலாவது அக்காரியத்தின் மேல் ஒருங்கு சேர வேண்டும்.

ஆனால் முதலாவது காரியமோ கலிமாவில் இலாஹ்வுக்குத் தாவீல் செய்து அதை வேறு பொருளில் நிருப்புவது முஹ்கமுக்கு விரோதமாதலால் அது ஷரகுக்கு விரோதமான காரியமா மென்று நீ தெரிந்து கொண்டாய். இன்னும் மவ்ஜூத் தென்னும் பதத்தை இலாஹ் என்னும் எழுவாய்க்குத் தொக்கிய பயனிலை யாக அமைத்துக் கொள்வதும் ஷரகைச் சேர்ந்த காரியமல்ல. ஏனெனில், கிதாபுல் மஜீதாகிய குர்ஆன் அதைப் பொய்யாக்குவதினாலென்க. இல்லியாயின், **லவ்கான பிஹிமா ஆலிஹத்துன் இல்லல்லாஹ்** என்ற விடத்தில் **லவ்கான மஅஹு இலாஹுன் லமாகறஜதா** என்று வந்திருக்கும். இனி இரண்டாவது காரியமும் தரிபடவில்லை. ஏனெனில், **அஹ்லுல் ஹல்லி வல்அக்தி** களாகிய உலமாக்கள் ஒரே காலத்திலாவது அடுத்தடுத்து வந்த சமீப காலங்களிலாவது அக்காரியத்தின் மேல் ஒருங்கு சேரவில்லை. இதுவுமன்றி அஹ்லுல்ஹல்லி வல்அக்தியா யிருப்பவர்கள் **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ்** வைக் கொண்டு ஈமான் கொள்ளக் கடமைப் பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க அவர்கள் **லாஇலாஹ இல்லா கைருல்லாஹ்** என்பதாக எப்போது ஈமான் கொண்டார்களோ அவர்கள் எப்படி அஹ்லுல் ஹல்லி வல்அக்தி யாவார்கள்? அத்வைதிகளான சூபியா குத்திலத் அஸ்ராருஹும் அவர்களே **அஹ்லுல் ஹல்லி வல்அக்தி** என்ற பெருமை வாய்ந்த பெரியாராவார்கள்.

அன்றியும் ஜாருல்லாஹ் ஜமக்ஷரீ ரஹிமஹுல்லா அவர்கள் பிரக்யாதி பெற்ற உலமாக்களில் ஒருவரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் இலாஹ்வுக்குத் தொக்கிய பயனிலை வேண்டியதில்லை என்ற கொள்கையுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். பின்னர் ஏக காலத்திலோ அடுத் தடுத்து வந்த சமீப காலங்களிலோ அதற்குத் தொக்கிய பயனிலை வேண்டு மென்று உலமாக்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒப்புக் கொண்ட தென்பது எங்கே யிருக்கிறது? நிருப்பதும்

மவுஜூதுன் என்னும் பயனிலையைத் தொக்கவைத்ததுமான இந்த காரியம் உலமாக்கள் ஒருங்கு சேர்வதன்றி தனித்தவரான ஒரு வரால் முதலில் வெளிப்பட்டது. பின்பு மற்றொருவர் அவரைப் பின்பற்றினர். பின்பு அவரை மற்றொருவர் பின்பற்றினர். இப் படியே ஒருவர் பின் ஒருவராக இதுவரையில் தக்லீதை நீட்டித் திடப்பிரமாணமாகிய **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ** என்னும் முஹ்கமைத் தங்கள் வஹ்மு என்னும் பேதபுத்திக்கு இணங்கப் பொருத்தி கொள்வதற்குத் திருப்பதும் தொக்க வைத்ததுமான காரியத்தைக் கையாடி வந்திருக்கிறார்கள். ஏனெனில், அவர் களிடத்தில் திருப்பதும் தொக்கவைத்தது மில்லாமல் போனால் அவர்களின் வஹ்மு அந்த முஹ்கமுக்கு முரண்படுகிறதென்ன. திருப்பல் செய்த பிறகுங்கூட அவர்களிடத்தில் மவுஜூதுன் என்ற ஒரு பயனிலையைத் தொக்கு விக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது முண்டு. ஏனெனில் கலிமாவில் இலாஹ்வை முஸ்தஹக்க என்று திருப்பி லாமுஸ்த ஹக்க இல்லல்லாஹ என்று சொன்னால் வணக்கத்துக்குப் பாத்திரமானவன் அல்லாஹ தஆலாவே தவிர அவனுக்கு வேறான லாதது, மனைத்து, உஸ்ஸாக்களில் ஒன்றும் வணக்கத்துக்குப் பாத்திர முள்ள தல்ல என்ற பொருளைத் தரு கிறதினாலேயாம்.

திருப்பதும் மவ்ஜூதுன் என்பதைத் தொக்கவைத்தது மான இக்காரியம் எக்காலத்தில் வெளிப்பட்ட தென்றால், "பின்பு பொய் பரவி விடும்" என்று ஹதீதில் கூட்டிய காலத்திலே தான் அது வெளிப்பட்டது. இந்தத் தக்லீது (பின்பற்றல்) முஷ்ரி குகள் சொன்னது போன்ற தக்லீதாம். அவர்கள்

هذا ما الفينا عليه آباءنا

இந்த விக்கிரக வணக்க மார்க்க மானது எங்கள் பிதாக்கள் இதை அனுஷ்டித்து வர நாங்கள் கண்ட ஓர் மார்க்கமா யிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஆகவே திருப்பதும் மவுஜூதுன் போன்ற ஒரு சொல்லே தொக்கிய பயனிலை யென்றாக்குவதும் உலமாக்கள் ஒற்றோர் மித்த ஓர் காரிய மென்று எண்ணப்படுகிற இந்த ஓர்மிப்பானது "என் உம்மத்துகள் வழி கேட்டின் மேல் ஒருங்கு சேரார்கள். நீங்கள் பெருங் கூட்டத்தைப் பற்றிப் பிடிங்கள்" என்ற காயக வாக்கியத்திற்குள்

அடங்காமல் அப்புறப் பட்டதா யிருக்கிறது. இந்த ஒருங்கு சேர்தலானது ஸஹாராக்கள் அல்லாவை மூன்றாக்குவதின் பேரில் ஒருங்கு சேர்ந்தது போல்வதாம்.

நான்காவது பயன்.

அறிந்துகொள்:—நிடகை **லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ** வானது ஷரீஅத் தென்னும் குர்ஆனுக்கு பஸ்மலத் தாயும் முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹ் வானது அதற்கு சூரத்து பாத்திஹாவாயும் இஸ்லாமுடைய ஹக்கான அகாயிதுகள் அதற்கு சூரத்துல் கஹ்பாயும் அந்த அகாயிதுகளின் பிரிவாகிய திடப்பிரமாண விதிவிலக்குகள் அதற்கு சூரத்துன் காஸாயும் இருக்கின்றன. பின்னர் குர்ஆனில் கின்றும் பிஸ்மில்லாவைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் எவனே அவன் அதன் பாத்திஹாவை எப்படி தெரிந்து கொள்வான்? ஆகவே முதன் முதல் பிஸ்மில்லாவில் பிழை யுண்டாய் விட்டால் அந்தப் பிழை மற்ற பாத்திஹா, கஹ்பு, காஸ் ஆகிய மூன்று சூரத்துகளையும் பரவிவிடும். ஷரீஅத்துக்கு பிஸ்மில்லா போன்ற கலிமாவைத் தெரிந்து கொள்ளாதிருந்தால் அதன் அகாயிது, அஃமால்களும் எப்படி பயன் கொடுக்கும்? இத்தத் தெரியாமையை விட்டு நாம் அல்லாஹ தஆலாவினிடம் காவல் தேடுகிறோம்.

இதையே இன்னு மொரு வழியாகச் சொல்லுகிறோம். திடகை அல்கலிமத்துத் தையிபாவில் நான்கு பர்லுகள் இருக்கின்றன. முதலாவது அதன் சொற்களைப் பிழையறச் சரியாக உச்சரிப்பதும் இரண்டாவது அதில் பொதிந்துள்ள பொருளை உள்ளபடி உணர்வதும், மூன்றாவது உணர்ந்தபடி அதை உண்மை யெனக் கொள்வதும் நான்காவது உண்மை யெனக் கொண்டதை கழுவவிடாமல் சதா அதன் மேல் நிலைத்திருப்பதுமாம். இவைகளில் மூன்றாவது மூலபர்லாயும் காலாவது நிஸ்பர்லாயும் இருக்கிறது. இல்லியாயின் மதபகிஷ்டனை மூர்தத்து கொல்லப்பட மாட்டான். ஏனெனில், அவன் ஒரு தரம் ஈமான் கொண்டதினால் மூமினாயினன். மூமினைக் கொல்லுவது கூடாது. ஆகவே அவன் அந்த ஈமான்மேல் சதா நிலைக்காததே அவனைக் கொல்வதற்குக் காரணமாயிற்று. மூன்றின முதலாவது இரண்டாவது காரியங்களுங்கூட அந்த மூன்றாவது அவைகளின் மேல் பொருத்து நிற்பதால் அதன் தொடர்ச்சியால்

பர்லாயின. ஏனெனில் விதிக்கு முக்கியமாய் வேண்டிய முதல் காரியமும் விதியாதலிலை லென்க. பின்பு அல்கலிமத்துத் தைய்யி பாவில் பொதிந்துள்ள பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளாதவன் எவனே அவனுக்கு அதை உண்டு யெனக் கொள்ளும் உணர்வு எப்படி உண்டாகு மென்பதை கோட்ட மிட்டுப்பார். அந்த உணர்வு அவனுக்கு உண்டாகவில்லை யானால் பின்பு அவன் எந்த வஸ்துவின் மேல் சதா நிலைத்திருக்கிறது. ஆகவே அவன் கலிமாவின் பொருளை அறியாததினால் அவனுக்கு மூன்று பர்லுகளும் தப்பி விட்டன. கலிமாப் பொருளை அறியாதவன் கான் இஸ்லாமைத் தழுவிய முஸ்லிம் என்று அவன் எப்படி பிரஸ்தாபிக்கிறது?

ஐந்தாவது பயன்.

அறிந்துகொள்:—நிடனுக அல் உம்மத்துல் மர்ஹூமாவில் நின்றும் அத்வைதிகளான சூபியா குத்திஸத் அஸ்ராருஹும் ஆகிய ஒரு சாரார் தவிர மற்றவர் முஹ்கமாத் தென்னும் நிடப்பிரமாணங்களா யிருக்கிற லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு, அதன் தலீலுகள், இன்னும் அவனது தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கிற ஆயத்துகள் இவைகளுக்கு வலித்துரை கோடல் என்னும் தாவீலால் பொருட்களைப் பேதப்படுத்தி அமைப்புகளை மாற்றி அவைகளை விகாரப்படுத்தி விட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் அல்கலிமத்துத் தைய்யிபாவின் மற்றொரு பகுதியாகிய முஹம்மதுர் ரஸூலுல் லாஹியைக் கொண்டு ஈமான் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஈமானுட் பொதிந்து அதன் முற்பகுதியாகிய லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்னும் முஹ்கமைக் கொண்டுள்ள ஈமான் அவர்களுக்கு உண்டாய் விட்டது. ஆகவே அவர்களுக்கு ஹுக்மிய்யாகிய ஈமான் இருக்கிறது. ஹகீகிய்யாகிய ஈமான் இல்லை. முஷ்ரிகுகளுக்கு ஹகீகிய்யாகிய ஈமானுமில்லை, ஹுக்மிய்யாகிய ஈமானுமில்லை. இதனால் அல்லாஹு தஆலா "லம்யகுனில்ல தீனகபரு மின்அஹ்லில் கிதாபில்வல் முஷ்ரிகீன" என்றும் "வலகத் கபரல்லதீன காலூ இன்னல்லாஹ சாலிசு சலாஸ" என்றும் அருளிய திருவாக்கியங்களில் முஷ்ரிகுகளினின்றும் அஹ்லுல் கிதாபிகளை வேறு பிரித்திருப்பதற்குக் காரணம் வெளியாயிற்று. அப்படிப் பிரித்தாவிட்டால் அந்த விடம் அவ்வாக்கியங்களை முறையே

"லம்யகுனில்லதீனகபரு மின்அஹ்லில் கிதாபில் வல் அமுபி" என்றும் "லகத் அஷ்ராகல்லதீன காலூ இன்னல்லாஹ ஸாலிஸு ஸலாஸ" என்றும் சொல்ல வேண்டுவதா யிருக்கது. அதாவது, முந்தின ஆயத்திலும் இரண்டாம் ஆயத்திலும் அஹ்லுல் கிதாபிகளாகிய யஹூது கஸாராக்களை காபிர் என்று சொன்னதே தவிர அவர்களை முஷ்ரிகு என்று சொல்லவில்லை என்பது.

இன்னும் இதனால் அவர்களுடைய பெண்டுகள் ஹலால் என்ற காரணமும் அதாவது அஹ்லுல் கிதாபிகளின் பெண்களை மூமின் நிகாஹு செய்து கொள்ளலா மென்ற காரணமும் வெளியாயிற்று. அதெப்படி யெனில் அவர்களில் யஹூதிகள் மூசா அலைஹிஸ்ஸலா முடைய மார்க்கம் உண்மை யென்றும் கஸாராக்கள் ஈஸா அலைஹிஸ்ஸலாமுடைய மார்க்கம் உண்மை யென்றும் எப்போது ஈமான் கொண்டார்களோ அப்போதே தங்கள் கபியின் மீது கொண்ட அந்த ஈமானுக்குள் மறைத்து அவர்களுக்குத் தெரியாதவிதமாக முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களுடைய ரிஸாலத்தின் மீதும் நுபுவ்வத்தின் மீதும் அவர்களுக்கு ஈமான் உண்டாய் விட்டது. ஏனெனில் தவ்ராத்து இஞ்சீல்களில் முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களின் ரிஸாலத்து நுபுவ்வத்துகளின் உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறது. அஹ்லுல் கிதாபிகள் அதன் மேல் ஈமான் உள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆகவே காம் முன்னே சொல்லி வந்தபடி எல்லா முஸ்லிம்களுக்கும் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு வைக் கொண்டு ஹுக்மிய்யான ஈமான் இருப்பது போல் அஹ்லுல்கிதாபிகளுக்கு அந்த ஈமான் ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கிறது. முஷ்ரிகுகளுக்கோ எந்த கிதாபின் பேரிலும் எந்த கபியின் பேரிலும் ஈமான் இல்லையாதலால் அதிலுட் பொதிந்த ஈமான் என்பது மில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு லாஇலாஹ இல்லல்லாஹுவைக் கொண்டு ஹகீகிய்யாகி ஈமானுமில்லை ஹுக்மிய்யாகிய ஈமானுமில்லை.

சுவால்:—முஸ்லிம்களுக்கு எப்படியோ அப்படியே அஹ்லுல் கிதாபிகளுக்கு கலிமா தைய்யிபாவைக் கொண்டு ஈமான் உண்டா யிருந்தால் பின்பு முஸ்லிமாகிய மூமினுக்கும் அஹ்லுல் கிதாபிகளுக்கும் கடுவில் என்ன வித்தியாச மிருக்கிறது என்பதாயில்,

ஜவாபு:—இஸ்லாமைத் தழுவிய மூமின்களுக்கு கலிமா தைய்யிபாவின் முற்பகுதியில் ஹக்கிய்யாகிய ஈமானும் பிற்பகுதியில் ஹகிகிய்யாகிய ஈமானும் இருக்கிறது. அஹ்லுல் கிதாபிகளுக்கு முற்பகுதி பிற்பகுதி இரண்டிலும் ஹக்கிய்யாகிய ஈமான் மாத்திரமிருக்கிறது. ஹகிகிய்யாகிய ஈமான் அவர்களுக்கில்லை. இதுதான் வித்தியாசம்,

பின்னர் அல்ஹம்துலில்லாஹ்! அல்லாஹ்வே தஆலா கேசிப்பதும் அவன் பொருந்திக் கொள்வதுமான புகழனைத்தும் அவனுக்கே உரியவை. இன்னும் அவன் கேசிப்பதும் அவன் பொருந்திக் கொள்வதுமான சலவாத் தென்னும் கருணை அவனது ரஸூல் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஆலிஹி வஸஹ்பிஹி வஸல்லமவர்களின் மீதுண்டாவதாக. என் ஆண்டவனே! எங்களுக்கு ஹயாத்து குறுக்கிடாத ஒரு மவ்த்தையும் மவ்த்து குறிக்கிடாத மணமான ஒரு ஹயாத்தையும் கொடுத்தருள். சுப்ஹான றப்பிக்க றப்பில் இஜ்ஜத்தி அம்மா யஸிபூன் வஸலாமுன் அலல் மூர்ஸலீன் வல்ஹம்து லில்லாஹி றப்பில் ஆலமீன்.

முஸ்லிம் அத்வைத மூலமொழி

முற்றிற்று.

ஹு-வல்லாஹு அஹது.

துஹ்பத்துல் மூர்ஸலா.

மூ ல ம்.

பிஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்.

சர்வஜீவ தயாபரனும் பக்தரக்ஷகனுமான அல்லாஹு தஆலாவினது திருகாமத்தால் தொடங்குகிறேன். புகழனைத்தும் சர்வலோக பரிபாலனகிய அல்லாஹு தஆலாவுக்கே உரியவை. ஆகிபத்து என்னும் அழகிய முத்திப்பேறு இகபரங்களான ஈருலகத்திறைசை யொழித்தவனுக்கேயாம். சலவாத்தும் சலாமும் மல் ஹருல் அதம்மி என்னும் சம்பூரணேத யஸ்தானமாகிய முஹம்மது அலைஹிஸ்ஸலாத்து வஸல்லமவர்கள் பேரிலாம். இன்னுமவர்களுடைய கிளையார் தோழமார் அனைவர் பேரிலுமாம்.

வியாக்கியானம்.

நமது கபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களை மல்ஹருல் அதம்மி அதாவது சம்பூரணே தயஸ்தானமென்றது எதனாலெனில் அவர்களில் அல்லாஹு தஆலா தன் வுஜூபுதாத் தென்னும் தனதின்றி யமையாச்சுயம்பு தவிர ஆலமாகிய பிரபஞ்சத்தில் வெளிப்பட வெண்டிய அஸ்மாவான திருநாமங்களனைத்தையுங் கொண்டு வெளியானதினாலும், அவற்றுள் ஒரு இஸ்மு மிகைக்காமலும் மற்றொரு இஸ்மு மிகைக்கப்படாமலும் எல்லாம் சமமாக வெளியான தினாலுமாம். சமம் என்பதற்குப் பொருள் எல்லா இஸ்முகளும் நமது நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்களில் சம்பூரண வகையாக வெளிப்பட்டன வென்பதும் வெளிப் பாட்டில் ஒன்றுக் கொன்று சரியொத்திருந்தது என்பதுமாம்.

மற்ற நபிமார்களிலும் ஹக்குத் தஆலா தனது அஸ்மாக்களனைத்தையுங் கொண்டு வெளியாயினன் என்றாலும் அவர்களில் ஒரு இஸ்மு மிகைத்தும் மற்றொரு இஸ்மு மிகைக்கப்பட்டு மிருந்த வகையாக வெளியாயினன். ஆதலால் நம்முடைய நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள் மாத்திரமே மல்ஹருல் அதம்மியா யிருக்கிறார்கள்.

சுவால்:—ஆலமென்னும் பிரபஞ்சமானது அதன் எல்லாப் பாகங்களும் சேர்த்து அல்லாஹ்ூ த.ஆலாவினது வெளிப்பாடுகளில் நின்றும் கொஞ்சத்தான் என்று முஹக்கிகின்களாகிய தத்வ ஞானிகள் ஒற்றேர் மித்திருக்க கபிமார்களிலும் ஔலிமார்களிலும் அல்லாஹ்ூ த.ஆலா தனது எல்லாத் நிருகாமங்களையுங் கொண்டு வெளியாயினன் என்பது எப்படி சரியாகும்?

ஜவாபு:—இத்தச் சொல்லினல் அல்லாஹ்ூ த.ஆலா மொத்த மாகத் தனது எல்லா நிருகாமங்களையும் கொண்டு வெளியாயினன் என்பது கருத்தல்ல. அவனுடைய நிருகாமங்களில் நின்றும் உலகத்தில் ஒவ்வொன்றுகவோ இரண்டிரண்டாகவோ மும்மூன் றுகவோ கவ்வாலாகவோ அதிகமாகவோ வெளிப்பட்ட எல்லா இஸ்முகளையுங் கொண்டு அவன் கபிமார்களிலும் ஔலிமார்களிலும் வெளியானன் என்பதே கருத்தாம்.

மூலம்

பின்னர் அனிய்யத் தென்னும் கோசபாசத்தில் சிக்குண்ட பாவியான அடிமையும் கபி ஸல்லல்லாஹ்ூ அலைஹி வஸல்லமவர்க ளுடைய ஷபாஅத்தின் தேவையுள்ளவனும் ஆகிய முஹம்மது புஹுஷெய்கு பள்ளில்லாஹி சொல்வது யாதெனில்; இதானது ஹகாயிகு எனனும் தத்துவார்த்தங்களில் கூறியுள்ள வாக்கியங் களினின்றும் பெரும் பொருள் பொருந்திய சிறியதோர் நூலா யிருக்கிறது. அல்லாஹ்ூ த.ஆலா வினது நிருவருள் கொண்டு மாத்திரம் இதை நான் சேகரித்தேன். இதன் சவாபாகிய பிரதி பலனை ரஸூல் ஸல்லல்லாஹ்ூ அலைஹி வஸல்லமவர்களினது ஆத்மாவான ருஹ்ூக்கு ஆக்கினேன். இன்னு மிதற்கு துஹ்ப பத்துல் முர்ஸலா (காயகமவர்களின் சமூகமனுப்பப்பட்ட காணிக்கை) என்று பேரிட்டேன். இதன் சவாபாகிய பிரதி பலனை அத்த காயகம் அலைஹிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலா மவர்களுக்குச் செலுத்தும்படி அல்லாஹ்ூ த.ஆலாவினிடம் துஆகேட்கிறேன். அவனே சகல வஸ்துக்களின் பேரிலும் சமர்த்துள்ளவனும் துஆவை அங்கீகரிப்பதற்கு அருகனுமானவன்.

வியாக்கியானம்

அனிய்யத் தென்னும் கோசமென்று நூலாசிரியர் சொள் னதில் அவர் கருத்தாவது அல்லாஹ்ூ த.ஆலா தனது தஜல்லியான

ஆரோபத்தினல் வெளியான என் ஆவி ஆக்கைகளின் உணர்வு னைக்கிருப்ப தென்பதேயாம். (அதாவது ஜீவகோ டி என் என்னும் தேகத்தை நானென்றும் அபிமானிப்பதென்பதாம்.) இவ் வுலகம் உன் ஹகிகத்தும் அந்தரங்கமும் ஹக்கு த.ஆலா வல்லாத வேறு வுஜூதென்று நீ எண்ணுவதே அனிய்யத் தென்ற சொல்லின் கருத்தாகக் கொள்ளப்படும். ஆரிபீன்களில், துரியர் சொல்லி யிருக்கும் அறபி பைத்தின் உரையாவது:—

فقلت وما ذنبي فقالت معيبة وجودك ذنب لا يقاس به ذنب

என் பாவம் என்பது யாது என்று கேட்டேன். உன் வுஜூதே பாவம் என்றும் இதற்கு எந்தப் பாவத்தையும் நிகராக எண்ணப்படாது என்றும், ஒரு மாது விடை பகர்ந்தனள். (இதன் கருத்து:— ஹக்கை யன்றி நீ ஒரு தனிமுதலாக உன்னை நீ எண்ணுவது பெரிய பாதகமாம் என்பது.)

மூலம்.

அறிந்துகொள்ளுங்கள் என் சகோதரர்களே! அல்லாஹ்ூ த.ஆலா உங்களையும் நம்மையும் கற்பதவியிலாக்குவானுக. திடனுக ஹக்கு சுபுஹானஹ்ூவத் த.ஆலாவே வுஜூது என்னும் உண் மைப் பொருளா யிருக்கிறான். (உண்மை யென்றது இன்மைக்கு னதிர்.)

(தன் நிலைக்குத் தானே ஆதாரமாய் சகல பிரபஞ்சங்களும் தன்னிடத்தில் கற்பிக்கப்படுவனவாய் எக்காலத்துங் கெடாமல் சதோதயமாய் விளங்குவது எதுவோ அது வுஜூது என்று வழங் கப்படும். இதைத்தான் சச்சிதானந்தப் பொருள் என்றும் பிரஹ் மம் என்றுங் கூறுவர் இந்துமத அத்வைதிகள். த. மு.)

வியாக்கியானம்.

இதன் கருத்தாவது:—அல்லாஹ்ூ த.ஆலாவினது வுஜூதே, அவனது தாத்தாகிய தத்சொரூபம் என்பதும் வுஜூதுக்கு தாத்து வேறல்ல வென்பதுமாம். இது வஹ்தத்துல் வுஜூதை ஒப்பினவர்களிடத்தில் தான் அவர்களல்லாத முதகல்லிமுகளி டத்திலோ அவன் தாத்தானது அவனது வுஜூதுக்கு வேறும் வுஜூதை வேண்டுவதுமாம்; இவ்விரண்டில் முன்னது தான் சரி.

மூலம்.

அந்த வுஜூதுக்கு உருவமுமில்லை. காலதேசங்களால் எல்லையுமில்லை. அந்த வுஜூது இப்படி பரிசுத்தமா யிருப்பதுடன் உருவமும் எல்லையுங் கொண்டு வெளிப்பட்டு ஆரோபமாகப் பிரகாசித்தது. இப்படி வெளிப்பட்டதினால் அது தனக்கு உருவமின்மையும் எல்லை இன்மையுமான தன்மையை விட்டு மாறவில்லை. மேலும் அதிருத்தபடியே இன்று யிருக்கிறது.

சுவால்:—ரூபமும் காலதேசங்களின் வரையறையும் இல்லாமல் பரிசுத்தமா யிருக்கிற அந்த வுஜூதே ரூபிகரித்துக் காலதேசங்களின் வரையறையுள்ளதாக சுவளியாயிற் றென்பதும் அப்படி வெளியாகியும் அது தன் பரிசுத்தத் தன்மையை விட்டு மாறாமல் இருந்தபடியே இருக்கிற தென்பதும், ஆகிய இவ்வாக்கியங்களின் அர்த்தம் சற்றும் புத்தியில் அமையவில்லை. அரூபமான வுஜூது ரூபமுள்ள உலகாய் வெளிப்பட்ட தெப்படி. உலகாய் விரிந்த வுஜூது முன் இருந்தபடி அரூபமாகவே இருப்பதெப்படி, இதை உபமானவாயிலாக விளக்கிக் காட்டவேண்டும்.

ஜவாபு:—வுஜூதினது அரூபத்தன்மையைத் **தன்ஜீஹு** என்றும் அதன் ரூபத்தன்மையைத் **தஷ்பீஹு** என்றும் ஆரிபுகளாகிய ஞானிகள் வழங்குவார்கள். தன்ஜீஹு என்பது வுஜூதின் எதார்த்த இலக்ஷணங்களைக் குறித்தும் தஷ்பீஹு என்பது அதன் கற்பித காமாதிகளைக் குறித்தும் விவரிக்கப்படுகிற இரண்டு சொற்களாம். அரூபமான வுஜூதின் எதார்த்த இலக்ஷணங்களுக்கு யாதொரு தோஷமணுகாதபடி அதனிடத்தில் வெளுங்கற்பித காமரூபங்களான உலகம் உண்டாகலாம். அதெவ்வாறெனின் மனம் என்பது கண், காது, மூக்கு, நா, மெய் ஆகிய பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத ஓர் அரூபப் பொருளா யிருக்கிறது. அரூபப் பொருளாகிய அந்த மனத்தினிடத்தில் ரூபப் பொருட்களாகிய சொற்பன ஜகம் கற்பிதமாகத் தோற்றுகிறது. சொற்பனத்தில் காணப்படுகிற நிலம், நீர், நீ, கால், வெளி ஆகிய இவை மனத்தின் காரியப் பொருட்களாயும் மனம் காரணப் பொருளாயு மிருக்கிறது. மனமாகிய காரணம் கெடாமல் அதிருத்தபடி யிருக்க, அதனிடத்தில் சொற்பனப் பிரபஞ்சமான காரியம் கற்பிதமாகத் தோற்றுவது போல வாஜிபுல் வுஜூதாகிய ஹக்கு கெடாமல் அதிருத்தபடி

பரிசுத்தமா யிருக்க அதனிடத்தில் மும்கினுல் வுஜூதாகிய கல்குகற்பிதமாகத் தோன்றிற்றென உணர்க.

(பின்னர் இந்துமத அத்வைத ஞானிகள் காரணத்துக்குப் பழுதில்லாமல் அதனிடத்தில் காரியத் தோற்ற முண்டாதலுக்கு விவர்த்தகாரணகாரிய மென்றும், வாஜிபுல் வுஜூதுக்குப் பாமார்த்த சத்து என்றும் மும்கினுல் வுஜூதுக்கு விவகாரிக சத்து என்றும் பெயர் தந்து பரமார்த்த சத்தையன்றி விவகாரிக சத்து ஓர் தனிமுதல் அல்ல வென்றுங் கூறுவது இங்கு ஒத்திட்டு அறியத்தக்கது. க. மு.)

மூலம்.

இன்னுமந்த வுஜூதானது ஒன்றே ஒன்று தான் உடைகள் பல பேதமும் பலவுமா யிருக்கின்றன. அதாவது அந்த வுஜூது எவற்றில் வெளியாயிற்றோ அந்த சிருஷ்டிகள் காமரூபங்களால் பேதப் பட்டு பலவாயிருக்கின்றன வென்பதாம். இன்னுமந்த வுஜூதானது சர்வ சிருஷ்டிகளின் பகிரங்க அந்தரங்கங்களுக்கு ஹகீகத்தான மூலமா யிருக்கிறது. அணுவாதி சர்வ சிருஷ்டிகளும் அந்த வுஜூதை விட்டு ஒழிந்திருப்பதில்லை.

வியாக்கியானம்.

வுஜூது ஒன்றே பலவாகப் பேதப்பட்டிருக்கிறதற்கு உபமான மாகச் சொல்லப் பட்ட ஒரு அறபி பய்த்தும் அதன் அர்த்தமும் வருமாறு:—

وما الوجه الواحد غيراته اذا انت اعددت المرايا تعدد

வமல்வஜ்ஹுஹு இல்லாவாஹிதன் கைர அன்னஹு இதா அன்த அஃதத்தல் மரூயா தஅத்துகா. இதன் பொருள் உன் முகம் ஒன்றே யன்றிப் பலவல்ல, ஆனல் நீ கண்ணாடிகளை அதிகப்படுத்துவாயாகில் அப்போது அந்த ஒரே முகம் அவைகளில் பலவாகப் பிரதி பலிக்கும் என்பதாம்.

மூலம்.

இன்னுமந்த வுஜூ தென்றது ஆராய்தலால் நிசப்பட்ட தென்கிற அர்த்தங் கொண்டு மல்ல. தேடலாம் சிக்கின தென்கிற அர்த்தங் கொண்டு மல்ல. ஏனெனில் இவ்விரண்டும் தொழிற் பெயர்ப் பொருட்களா யிருக்கின்றன. அகத்தில் மாத்திரமேயன்றி புறத்தில் பிரத்தியக்ஷமா யுள்ளவைகளல்ல. பிரத்திய

கூத்தில் உள்ளதா யிருக்கிற மவ்ஜூதாகிய ஹக்கின் பேரில் இந்த அர்த்தங் கொண்டு வுஜூது என்ற பதத்தை வழங்குதல் கூடாது. இதை விட்டு அல்லாஹூ த.ஆலா மிக மேலாக உயர்ந்தவன்.

வியாக்கியானம்.

ஆராய்தலால் நிச்சயப்பட்ட தென்றும் நிசப்படுமுன் சமுசயத்தி லிருந்த தென்றும் தேடலால் சிக்கின தென்றும் சிக்கு முன் தெரியாமல் மறைந்திருந்த தென்றும் ஆகிறது. அல்லாஹூ த.ஆலாவோ எவ்வித சமுசயத்திற்கும் இடமில்லாமல் சதோதய மாய் சர்வ பிரபஞ்சங்களிலும் பிரத்தியகூடமாக விளங்குகின்றான். சித்த சுத்தியால் தத்தொரூப ஜோதியாய் பிரசாசிக்கின்ற கல்பை யுடைய ஆரிபுகள் அந்த வுஜூதை சதா தரிசிப்பவர்களா யிருக் கிறார்கள். ஆதலால் நிச்சயப்பட்டது சிக்கினது என்கிற அர்த்தங் கொண்டு அவனே வுஜூது என்பது கூடாது.

(அன்றியும் மண்ணாகிய பிண்டத்திலிருந்து வனஸ்பதி தொழில்களால் காரியப்பட்டு காமரூபங்களால் தோற்றுகிற கடத்தை வுஜூது (உளது) என்று வழங்குகிறோம். ஆனால் மண்ணையன்றி கடம் ஓர் தனி முதலான வுஜூதல்ல. ஆகவே கடத்தை வுஜூ தென்றது விவகாரத்தில் மாத்திரமே யன்றி எதார்த்தத்திலல்ல. ஆதலால் இந்த அர்த்தங் கொண்டும் ஹக் த.ஆலாவை வுஜூது என்று சொல்லப்படாது. த. மு.)

மூலம்.

மேலும் அந்த வுஜூது என்றதில் காம் கருதியது இதோ சொல்லப்போகிற இலக்ஷணங்களுள்ள ஓர் பொருளே யாகும். அதாவது:—எது தனதுண்மைக்குத் தானே ஆதாரமோ எதனது ஆதாரத்தின் மேல் சர்வ சிருஷ்டிகளும் உள்ளனவாகத் தோன்று கின்றனவோ புறம்பில் எதற்கு அன்னிய மென்ப தில்லாமற் போகின்றதோ அதுவே வுஜூ தென்றது.

(வுஜூதை வாஜிபு என்றும் **மும் தனிஉ** என்றும் **மும்கினு** என்றும் மூன்றாகக் கூறுவார்கள். எது எப்போது முளதோ அது வாஜிபு, எது எப்போதும் இலதோ அது மும்தனிஉ. எது ஒரு காலத்திற்றோன்றி குறித்த கால வளவிருந்து பின்பு அழிவை அடைகின்றதோ அது மும்கினு. ஆனால் வாஜிபையன்றி மும் கினு ஓர் தனிமுதல் என்ற அர்த்தங் கொண்டு இந்த பாகுபாடு

சரியல்ல (முஸ்லிம் அத்வைத மூல மொழியைப் பார்) இனி இந்துமத அத்வைதிகள் வாஜிபை சத்து என்றும் மும்தனிஉ அசத்து என்றும் மும்கினை சத்துப்போலி அல்லது அநிர்வசனீயம் என்றும் எடுத்தாளல் இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. த. மு.)

இன்னுமந்த வுஜூதானது குன்ஹூ என்னும் தனது சுயவடிவத்தால் ஒருவருக்கும் வெளியாகாது. அந்தக் காரணங்களான புத்தியும் பேதமுற்ற மனமும் பஞ்சபுலன்களான ஞானேந்திரியங் களும் அதை உணர மாட்டா. யுக்தியிலும் அது அடங்காது. வானெளில் இவையனைத்தும் சிருட்டிகளா யிருக்கின்றன. சிருட் டியோ தன்னைப் போன்ற சிருட்டியையன்றி வுஜூதினது குன்ஹூ என்னும் தத்சொரூபத்தை உணராது. அந்த சொரூபம் இந்த உணர்வுகளுக் கெட்டாதபடி மிகவும் மேலாக உயர்ந்தது. யாராவதொருவன் இந்த விதமாக அல்லாஹூ த.ஆலாவை அறிய காடி அதில் முயற்சிப்பானுகில் அவன் தன் வாணாள் வீணுக்கினை யனுவான்.

இன்னுமந்த வுஜூதுக்கு அனேக மர்த்தபாக்க ளென்னும் ஸ்தானங்கள் உண்டு (அந்த மர்த்தபாக்களை இந்நூலாசிரியர் னமாகச் சுருக்கிக் கூறுகின்றார்.)

(குனங்குடி மஸ்தான் சாஹிபுபாடலில் முதற்பாட்டான "மஹ்லியத்தான தாத்துல் கிப்ரியாவில் மறைந்த கன்ஜுல் மக்பியா' என்ற விருத்தத்தில் அந்த ஏழு மர்த்தபாக்களையும் கூறி யிருக்கிறார்கள். த. மு.)

மூலம்.

முதலாவது மர்த்தபா:— குறிப்பில்லாததும் அகண்ட பரிபூரண சுயஞ்சைதன்ய தாத்து மாத்திரமுமான மர்த்தபாவாம். (அகண்ட மென்றது கண்டத்துக்கு எதிர் என்ற பொருள் கொண்டல்ல மேலும் இவ்விடத்தில் அகண்ட மென்பதிலுல் விளங்கும் விளக்கமே கருத்தாகும். அந்த வுஜூதோ எவ்விதத்திலும் அதில் கண்டமாக்கல் இல்லை.)

அகண்ட மென்னும் கைதும் கண்டித்தலை ஒழித்த லென்னும் அதன் விளக்கமும் இவ்விரண்டும் இந்த மர்த்தபாவில் இருக் கின்றன வென்ற பொருள் கொண்டல்ல. மேலும் அந்த வுஜூது இந்த மர்த்தபாவில் தன்னிடம் குணங்களையும் பண்புகளையும் சேர்ப்பதை விட்டு சுத்தமான தென்பதும் அகண்ட மென்ற

குறிப்புங் கூடாதென்கிற வரையில் எல்லாக் குறிப்புகளையும் விட்டு துய்தான தென்பதும் ஆகிய இத்தப் பொருள் கொண்டுதான் அகண்ட பரிபூரண மென்றது.

வியாக்கியானம்.

இதன் விபரம்:-இந்த மர்த்தபாவில் வஜூதுக்கு காமமுமில்லை ரூபமுமில்லை குணமுமில்லை பன்புமில்லை உள்ளென்பது மில்லை புற மென்பது மில்லை சமமென்பது மில்லை விசேட மென்பது மில்லை பொது வென்பது மில்லை சிறப்பென்பது மில்லை. மேலும் இவை யெல்லாம் பின்வருகிற அதன் மர்த்தபாக்களையும் ஸ்தானங்களையும் அனுசரித் துண்டானவைகளாம் (رفيع الدرجات ذو العرش) **அருஷையுடையவன் தானங்களால் உயர்ந்தவன்"** என்று அல்லாஹு தஆலா நிருவுனமா யிருப்பது இதைக் குறித்த இஷாராவேயாம்.

மூலம்.

இந்த மர்த்தபாவுக்கு மர்த்தபத்துல் அஹதிய்யத்து என்று பெயர் சொல்லப்படும். அதுவோ ஹக் தஆலாவினது குன்ஹு என்னும் தரியாதீதமான தத்சொரூபமாம். அதற்கு மேலால் யாதொரு மர்த்தபாவு மில்லை.

இரண்டாவது மர்த்தபா தஅய்யுனுல் ஸலா அதாவது முதற் குறிப்பென்னும் மர்த்தபாவாம். அது யாதெனில்; அல்லாஹு தஆலா தன் தாத்தையும் சிபத்துகளையும் வருக்காமல் கொருப்பாக அறிந்திருப்பதே இதன் பொருளாம். இந்த மர்த்தபாவுக்கு மர்த்த பத்துல் வஹ்தத்தி என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

வியாக்கியானம்.

இன்னுமிதற்கு மர்த்தபத்து ஹகிகத்தில் முஹம்மதிய்யா என்றும் ஹகிகத்துல் ஹகாயிகி என்றும் சொல்லப்படும். இப்படிச் சொல்வது எதைக் கருதி என்றால் ஹக்தஆலா தனது தச்சொரூப மென்னும் மறைவான அவ்வியக்கத்தில் எதை முதற்குறிப் பாக்கி வெளியாகுமே அந்த முதற்குறிப்பும் வெளிப்பாடுமாய் இந்த மர்த்தபா இருப்பதைக் கருதியேயாம். இன்னுமிந்த மர்த்த பாவில் அவன் கருமித்த முதல் கருமாணம் அந்த முஹம்மதிய்யா கிய நூரேயாம். ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமவர்கள்

اول ما جلق الله نوري

அல்லாஹு தஆலா படைத்ததில் முதற்படைப்பு என் ஒளியே என்று அருளியதில் அவன் அவர்களை முதலில் கரு மாணித்தான் என்ற பொருளைக் கருதினர்கள். இன்னு மிதற்கு மர்த்தபத்துல் ஜாமிஇ என்றும் சொல்லப்படும். எனெனில் இது அகண்டத்தையும் கண்டத்தையும் சேர்ப்பதாயும் அவ்விரண் டுக்கும் கடுவே பிரிப்பதாயும் தாத்து சம்பந்த அறிவின் கருமித்த களில் நின்றும் ஷுயூனுகளில் நின்றும் அதில் அடங்கி யிருந்த வைகளைப் பொதிந்ததாயு மிருப்பதினு லென்க. பின்பு அந்த அறி யப்பட்ட கருமித்புகளுக்கு இல்மாலும் வஜூதாலும் பகுப்பில்லை என்கிற கருத்து கொண்டு அவைகளுக்கு ஹகீகுல் **ஆலியாத் தென்றும்** அல்லாஹு தஆலா வுடைய அனைபகுப்பாகிய அறிவில் அவை பக்குவப் பட்டிருக்கின்றன வென்கிற கருத்து கொண்டு அவைகளுக்கு **அஃயான் சாபித்தா** என்றும் பெயர் வைக்கப்படும்.

மூலம்.

மூன்றுவது மர்த்தபா தஅய்யுனுஸ்ஸாபி, அதாவது இரண் டாங்குறிப்பு என்னும் மர்த்தபாவாம். அதென்ன வெனில் அல் லாஹு தஆலா தனது தாத்தையும் சிபாத்தையும் சர்வ சிருட்டி களையும் ஒன்றினின்று மொன்றை வருத்து விபரமாக அறிந்திருக் கும் அவனது அறிவேயாம். இதற்கு மர்தபத்துல் வாஹிதிய்யா என்றும் ஹகிகத்துல் இன்சானிய்பா என்றும் பேர் சொல்லப்படும். இந்த மூன்று மர்த்தபாக்களும் (கதீம்) அனாதியானவை இவை களை முன்னும் பின்னுமாக்கிச் சொன்னது தொகுப்பு விளங்கும் பொருட்டாம், காலத்தால் முன்பின் என்பதில்லை.

கான்காம் மர்த்தபா ஆலமுல் அர்வாஹ் அதாவது ஜீவலோகம் என்னும் மர்த்தபாவாம். அதென்ன வெனில் கலப்பற்ற பரிய தனித்த சிருட்டிகளாய்த் தத்தம் தாத்துகளாகிய சுய கப்சுகளின் பேரிலும் தம்போன்ற பிற கப்சுகளின் பேரிலும் வெளியாகும் பொருள்களே யாம். இதற்கு முந்திய மர்த்தபாவில் ஜீவர்கள் இப்படி அறிவதில்லை. அதாவது அஃயான்கள் அந்த மர்த்த பாவில் தம்மை தாமும் அறியா. மற்றொன்றையும் அறியா. அவை அல்லாமுல் குயூபாகிய அல்லாவுக்கே யன்றி வெளியாகா.

ஐந்தாவது மர்த்தபா:—ஆலமுல்மிசால் என்னும் மாதிரி லோகம், அதாவது சூக்ஷமலோக மென்னும் மர்த்தபாவாம்.

அதென்ன வெனில் பாகமாக்கலையும் கொஞ்சமாக்கலையும் கிழித் தலையும் சேர்த்தலையும் ஏற்காத கொய்ய அணுக்களால் சேர்க்கப் பட்டகிருட்டிப் பொருள்களாம்.

வியாக்கியானம்.

அறிந்துகொள் ஆலமுல் மிதாலானது தூல உலகத்திலிருக் கிற உருவங்களைப் பொதிக்கதா யிருக்கும். இன்னுமது அல்லாஹூ தஆலா வுடைய இல்லில் அடங்கி யிருக்கு முருவங்களில் முந்தின மாதிரி யுருவமாம். இதனால்தான் அதற்கு ஆலமுல் மிதால் என்று பேர் வைக்கப்பட்டது. ஏனெனில் பொருட்களில் கின்றும் ரூஹூ களில் கின்றும் சடங்களில் கின்றும் அதற்குச் சமமும் நிகருமான ஒரு மாதிரி ரூபம் இருக்கே யொழிய ஒரு பொருளாவது ஒரு ஜீவனுவது ஒரு சடமாவது இருப்பதில்லை. ஆகவே இந்த ஆலமுல் மிதால் அர்ஷையும் குர்ஸியையும் ஏழுவானங்களையும் நான்கு பூதங்களையும் இவற்றிலுள்ளவைகளையும் பொருந்திருக்கும்.

மூலம்.

ஆருவது மர்த்தபா:—ஆலமுல் அஜ்சாம். அதாவது:—சட லோகமென்னும் மர்த்தபாவாம். அதென்ன வெனில் பாகமாக் கலையும் கொஞ்சமாக்கலையும் ஏற்கின்ற தூல அணுக்களால் சேர்க்கப்பட்ட கிருட்டிப் பொருள்களாம்.

ஏழாவது மர்த்தபாவானது முன் சொல்லி வந்த வஹ்தத்து வஹ்தானியத்து ஜிஸ்மானியத்துகளான எல்லா மர்த்தபாக் களையும் சேகரித்துக் கொண்ட மர்த்தபாவாம். அது கடைகி யான தஜல்லியும் கடைகியான உடையுமா யிருக்கிறது. அதுவே ஆலமுல் இன்சான் என்று சொல்லப்படும்.

வியாக்கியானம்.

(பின்னர் அறிந்துகொள்:—அல்லாஹூ தஆலா கமக்கும் உனக்கும் கல்துதவி புரிவாகுக. ஹக்கு சுபுஹானஹூ வதஆலா வுடைய அகாதிதாத்தும் அவனுடைய சமமான சிபத்துகளும் கிருட்டிகளை வெளிப்படுத்துவது கொண்டும் அவைகளை வசப் படுத்துவது கொண்டும் காரியங்களை கடத்துவது கொண்டும் அவைகளைப் பண்படுத்துவது கொண்டும் வஜூதுடைய மர்த்த பாக்களை இறக்குவது கொண்டும் ஷுஹூதுடைய மர்த்தபாக்களை ஏற்றுவது கொண்டும் காயகத்தன்மையையும் ரூபியத்தின் இரக

கியத்தையும் வெளியாக்கத் தோடினபோது இக்காரியங்கள் அதற்குச் கிருட்டிகளைச் கிருட்டிப்பதன்றி உண்டாகா வாகையி னலும் அனுதியாகிய அல்லாஹூ தஆலாவினது பெருமைக்கும் மடியுத்தன்மையுள்ள கிருட்டியினது சிறுமைக்கும் கடுவே கேர்ச் சம்பந்தம் ஏறப்பட்டிருந்த கிமித்தம் அக்கச் கிருட்டிகளின் தோஷமுற்ற செயல்கள் மலிகுல் லுக்காகிய அல்லாஹூ தஆலா வில் ரூபகரப்படாதிருந்த படியாலும் லுக்குதஆலா தனக்கு இது காரியங்களில் காயிபா யிருக்கும் பொருட்டு ஒரு கலீபாவை உண் டாக்கினன். அத்த கலீபாவுக்கு இரண்டு முகங்கள் உண்டு. **ஒரு முகம்** அனுதியாகிய அல்லாஹூ தஆலாவை கோக்கி அவ னிடத்திலிருந்து அருளை ஏற்பதும், **மற்றொரு முகம்** கிருட்டி யாகிய கல்குகளை கோக்கி, அவைகளுக்கு அருளை சுவதுமாம். இன்னுமத்த கலீபா பூமியிலும் வானத்திலும் ஆக்கிசெய்ய இடம் பெறுவதற்காக அவரைத் தன்னுடைய சூரத்தின் பேரில் ஆக்கி அவர் பேரில் தன்னுடைய அஸ்மா கிபாத்துகளை பரிவட்ட மாகப் போர்த்தினுள். இன்னுமவர் தனக்கும் கல்குகளுக்கும் கடுவே உன் சத்து என்னும் கலக்துறவாடலுக்கு இடம் பெற்றிருப் பதினால் அவருக்கு இன்சான் என்று பேரிட்டான். இன்னும் தன்னுடைய அல்லாஹிரு அல்பாத்தினு என்னும் இரண்டு கிரு காமங்களின் விதியால் அவருக்கு பாதினுகிய ஹகிகத் தென்னும் ஒரு உயிரையும் அல்லாஹிராகிய சூரத் தென்னும் ஒரு உடம்பை யும் ஆக்கினன். ஏனெனில் மேலுலகமாகிய மலகூத்திலும் கிழுல க மாகிய பூமியிலும் உயிரும் உடம்புமாகிய அவ்விரண்டாலும் ஆக்கி செய்ய இடம் பெறுவதற்கே யாம்.

பின்னர் அவருடைய பாத்தினுகிய ஹகிகத் தென்றது கபி ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்கள் தங்கள் கிருவாக்கால்

ما خلق الله خلقا اعظم من الروح

ரூஹைக்காண பெரிய ஒருபடைப்பை அல்லாஹ் படைக்க வில்லை என்று அருளிச் செய்திருக்கிற அத்த * ரூஹுல் அ:

* இந்த ரூஹுல் அ:லம் என்னும் கலீபாவையே இந்து வேதாக மங்கள் மாயாப்பிரதிபிம்பன் என்றும், அந்தரியா மென்றும், இரணிய கர்ப்பன் என்றும், விராட்புருடன் என்றும், கூறுவதாக ஊகிக்கவேண் டியதாயிருக்கிறது. இந்நூலின் இறுதியில் சேர்த்திருக்கும் இந்துமத வேதாந்த பகுதியை முழுதும் வாசித்துப்பார்க்க. (த மு.)

லமே யாம். அதுவே மிகப் பெருமையும் வலிமையும் தங்கிய அல்லாஹ்வுடைய கலிபாவாம்.

இனி அந்த கலிபாவின் லாஹிரான சூரத் தென்றது அருஷ்வுடைய முதல் பருஷ்வரையில் இன்னும் விரிக்க பூதங்கள் பௌதிகங்கள் வரையில் சர்வலோகமாம். العالم انسان كبير

அல்ஆலமு இன்சானுன் கபீருன். சர்வலோகமும் பெரிய இன்சான் (விராட்புருடன்) என்று முற்றக்கூறிய தத்வஞானிகள் இஷாரா செய்திருக்கிற "அல் இன்சானுல் அக்பரு" இந்த கலிபாவேயாம். ஆனால் அந்த தத்துவ ஞானிகள்

العالم انسان صغير

அல்இன்சானு ஆலமுன் சகீருன். இன்சான் சின்ன உலகம் என்று சொல்லியிருப்பதில் அவர்கள் கருதியது மானிட ஜாதியை இந்த மானிடன் பூமியில் அல்லாவுடைய கலிபாவாகும். அந்தப் பெரிய இன்சானே வானத்திலும் பூமியிலும் அல்லாஹ்வுடைய கலிபாவாம்.

இன்னு மறிந்துகொள்:—சின்ன இன்சான் பெரிய ஆலத்தில் நின்றும் ஹகீகத்துக்குப் பிள்ளைபோல் உண்டான ஒரு நுஸ்காவாயும் பலனுடையிருக்கிறான். இவனுக்கும் பாதிஞ்ஞிய ஒரு ஹகீகத்தும் லாஹிரான ஒரு ஸூரத்தும் யிருக்கிறது. பாதிஞ்ஞின ஹகீகத்தென்றது சூஹானுல் அஃலாவில் நின்றும் இவனில் ஊதப்பட்ட (பற்றிப் பாய்ந்த) வியட்டியான சூஹானும் வியட்டியாகிய ரூஹும் தபீஅத்து மாம். இவனது லாஹிரான சூரத்தென்றது பெரிய ஆலத்துடைய சூரத்தில் நின்று முண்டான ஒரு நுஸ்காவும் பலனுமாம். ஆலத்துடைய பாகங்களிலிருந்து அதன் சொச்சப் பொருள் மலினப் பொருள்களான ஒவ்வொரு பொருளிலும் ஏதோ கொஞ்சம் பங்கும் பாகமும் இந்த சூரத்தில் சேர்ந்திருக்கிறது.

இன்னு மறிந்துகொள்:— மனிதர்களுடைய சரீரமானது ஆதம் ஹவ்வா அலைஹி மஸ்லஹா மவர்களுடைய சூரத்தில் நின்று முண்டான பலனு யிருக்கிறது. மனிதன் என்பதற்குப் பொருளாகிய சூஹானது சூஹுல் அஃலாவில் நின்றும் ரப்சுல் குல்லியில் நின்றும் உண்டான பலனுயிருக்கிறது. இன்சானுல் கபீரானவன் ஹக்குல் முபீனுடைய அல்லாஹ் த.ஆலா வெளியாகும் தானமா யிருக்கிறான். சின்ன இன்சானே த.அய்யுனுத் தென்னும் ஆவி ஆக்கைகளின் உனர்வுமாய்வது கொண்டு நிடனை இவன் இன்சானுல் கபீர் உடைய ஸ்தானத்தில் சேர்வான்.

மூலம்.

இந்த ஏழு மர்த்தபாக்களில் முந்தின மர்த்தபா அவ்வியக்தம் (வெளிப்படாதது) என்றும் மற்ற மர்த்தபாக்கள் ஆறும் சர்வ வியக்தம் (எல்லாம் வெளிப்படுவது) என்றுமாம். இவைகளில் கடைசி மர்த்தபாவான இன்சான் (தனது ரப்சு என்னும் பூமியிலிருந்து அந்தக்கரணம் என்னும் மனம் புத்தியாகிய மறைந்த வானத்துக்கும் அங்கிருந்து தனது மலகூத்தாகிய ஆலத்துக்கும்) ஊடுவானதில் இன்னும் அந்த ஏற்றத்தில் அவனுக்கு (அஹதியத் தென்ற மர்த்தபா தவிர) மற்ற எல்லா மர்த்தபாக்களிலும் உள்ள வைகள் அவைகளின் விசாலிப்புடன் வெளியாகுமாதில் அவனே இன்சானுல் காமில் நிறைந்த புருடனென்று சொல்லப்படும்.

வியாக்கியானம்.

அவனில் காயகத்தன்மையின் மர்த்தபாக்கள் விசாலிப்புடன் வெளியாகுவது எப்படி யென்றால் அவனுடைய காத்தும் சிபாத்தும் அல்லாஹ் த.ஆலாவுடைய காத்தும் சிபாத்தும் போல் வியாபிக்கும். அதாவது:—அவன் தன்னை அளவிலடங்காத ஓர் பேரொளியாகக் காண்பதும் கண் காது கொண்டு மாத்திரமல்லாமல் அவன் தன் தேக முழுவதாலும் பார்ப்பதும் கேட்பதுமாம். இன்னும் தூரத்திலிருந்து சத்தங்களைக் கேட்பதும் தூரத்திலிருந்து ரூபங்களைப் பார்ப்பதுமாம். இதே போல் அவனுடைய மற்ற சிபத்துகளும் வியாபித்திருக்கும். இனி அவனில் மலக்குகளுடைய மர்த்தபா விசாலிப்புடன் வெளியாவதற்கு அடையாளமாவது அவனில் மலக்குகளுடைய குணமும் அவர்களின் வியாபகத் தன்மையும் உண்டாகும். மலக்குகள் ஒரு வீட்டுக்குள் அதன் வாசல் வழியால் பிரவேசிப்பது போல் அவ்வீட்டின் சுவர்களாலும் பிரவேசிப்பார்கள். இவ்விரண்டு பிரவேசிப்புகளுக்கும் கடுவில் யாதொரு விந்நியாசமும் பிராது. இன்னுமவர்கள் ஆலத்துடைய திறந்த வெளியில் வசிப்பது போல் அழுத்தமான கருங்கல்லினுள்ளும் வசிப்பார்கள். இன்னுமவர்கள் எரிகின்ற நெருப்பில் நுழைவார்கள். அது அவர்களை அறவே சுடமாட்டாது. அவனில் நெருப்புடைய மர்த்தபா விசாலிப்புடன் வெளியாவதற்கு அடை

யாளமாவது அவனில் கெருப்பின் குணமும் அதன் வியாபகத் தன்மையும் உண்டாகும் அதாவது இமைப்போதிற மஷ்ரிகி லிருந்து மக்ரிபுக்குச் செல்வதாம். ஏனெனில் கெருப்பின் ஹகிகத் தென்பது அதன் உஷ்ணமாம். கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற பிர காசம் அதன் ரூபமாம். சூரியன் மஷ்ரிகில் உதயமானால் உடனே அதன் உஷ்ணமான பிரகாசம் இமைப்போதில் அங்கிருந்து மக்ரிபு வரையில் செல்வதில் சந்தேகமில்லை. அவனில் வாயுவின் மர்த்தபா விசாலிப்புடன் வெளியாகுவதற்கு அடையாளமாவது அவனில் வாயுவின் குணமும் அதன் வியாபகத்தன்மையும் உண்டாகும். அதாவது மற்றவர் இரண்டு மாதத்தில் அல்லது ஒரு மாதத்தில் கடந்து தீர்க்கமுடியாத தூரத்தை அவன் ஒரு மணி நேரத்தில் அல்லது அதினும் குறைந்த நேரத்தில் கடந்து விடு வான். இதேபோல் அவனில் வெளியாகிற மர்த்தபாக்களின் அடையாளம் அவனிடத்தில் உண்டாகும்.

மூலம்.

இந்த ஏற்றமும் வியாபகமும் நமது கபிகள் நாயகம் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்லமவர்களில் சம்பூரணவகையா யிருந்தன. இதனாலேயே அவர்கள் காத்தமுன் நபியீன் யிருந்தார்கள்.

வியாக்கியானம்.

மேலே கூறிவந்தவைகளால் இந்த மர்த்தபாக்க ளெல்லாம் ஒரே வுஜூதிலிருந்து உண்டாயின வென்றும் வேறல்ல வென்றும் ஆனால் இவற்றில் வஹ்தத்தும் வாஹிதியத்தும் போல் சிலது உலூஹியத்தின் மர்த்தபாக்களாயும், ஆலமுல் அர்வாஹும் அதற்குக் கீழான மர்த்தபாவும் போல் சிலது உலூதியத்துடைய மர்த்தபாக்களாயும் இருக்கின்றன வென்றும் வெளியாயிற்றே பின்னர் காரியம் இப்படி யிருக்கால் இவை ஒரே வுஜூதுக்குள்ள மர்த்தபாக்களா யிருக்கிற புறத்தில் ஒன்றன் பேரை மற்றொன் றுக்குச் சொல்லக்கூடுமா என்ற வினா கிழ்வதை அறிந்த நூலாசி ரியர் அதற்கு விடை பின்வரல் கூறுகின்றார்.

மூலம்.

உலூஹியத்தென்னும் நாயகத்தன்மைக்குரிய நாமங்களே ஆக்குமும் சிருட்டியுமான மர்த்தபாக்களின் பேரில் கடத்துதல் கூடாது.

வியாக்கியானம்

இதில் ஆசிரியர் கருதியது அல்லாஹ், ரஹ்மான், காலிக் இவை போல் அல்லாவுக்கே சொந்தமான நாமங்களைத்தான் மொத்தமாக அவனது நாமங்களே யெல்லா மல்ல. ஏனெனில் அவனு டைய நாமங்களில் அவனுக்குச் சொந்தமாக்கப்படாத சில நாமங் களுமுண்டு. அவனுடைய கிதாபாகிய குர்ஆனில் ஒரு சிருட்டி யைக் கனப்படுத்து வதற்காகவும் மேன்மை படுத்துவதற்காகவும் அந்தச் சிருட்டியின் மேல் அந்த நாமங்களை கடத்தல் வந்திருக் கிறது. உதாரணமாக நம்முடைய நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹூ அலைஹி வஸல்ல மவர்களுக்கு ரவூபுன், ரஹீமுன், நூருன், ஹாதியுன், ஹக்குல் முபீன் இன்னுமிவை போன்ற சில நாமங் களையும் இஸ்மாயீல் அலைஹிஸ்ஸலா மவர்களுக்கு சாதிகுல்வஃதி என்ற நாமத்தையும், இஸ்ஹாக்கு அலைஹிஸ்ஸலாமவர்களுக்கு அலீமுன் என்ற நாமத்தையும் இப்ராஹீம் அலைஹிஸ்ஸலா மவர் களுக்கு ஹலீமுன் என்ற நாமத்தையும் தாவூது அலைஹிஸ்ஸலா மவர்களுக்கு ஷகூருன் என்ற நாமத்தையும் இன்னுமிவை போன்ற அவனுடைய சில நாமங்களையும் நபிமார்கள் அலைஹிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாமவர்களுக்கு குர்ஆனில் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றன.

மூலம்.

இன்னுமிதேபோல் இதன் மாற்றமுமாம். அதாவது:-ஆக்க மும் சிருட்டியுமான மர்த்தபாக்களுடைய நாமங்களே நாயகத் தன்மையான மர்த்தபாவின் பேரில் கடத்துதல் கூடாது. ஏனெ னில் அந்த நாமங்களின் பொருள் அகாநியாயும் இந்த நாமங்களின் பொருள் அகாநி யல்லாத நூதன சிருட்டியாயு மிருப்பதினா லென்க.

வியாக்கியானம்.

ஹக்குசுபுஹானஹூ வதஆலா தன் காத்திரமும் சிபத்துக ளிலும் அஸ்மாக்களிலும் நிறைந்த இலக்ஷணங்களைப் பொருத் நிபவனுயும் வுஜூதியான மர்த்தபாக்களில் அடங்கியுள்ளவை களைக் கொண்டு தனித்தவனுயு மிருக்க, பின்பு அந்த மர்த்தபாக் களில் நின்றும் அழிவுக்கும் நூதனத்துக்கும் குறைவுக்கும் இடமா கிநிக்கிற சிருட்டியினுடைய மர்த்தபாக்களில் அவன் இறங்குவ

தென்றால் இது எப்படி சரியாகும் என்ற விஷ நிகழ்வதை அறிந்த நூலாசிரியர் பின்வருமாறு விடை யளிக்கின்றார்.

மூலம்.

இன்னுமந்த வஜூதுக்கு இருவித கமால் என்னும் பூரணத்துவம் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று கமாலுன் தாத்திய்யுன் தாத்து சம்பந்தப் பூரணத்துவமும் மற்றொன்று கமாலுன் அஸ்மா இப்யுன் காமசம்பந்தப் பூரணத்துவமுமாம். இனி தாத்து சம்பந்த பூரணத்துவ மென்றது அல்லாஹு த.ஆலா தானல்லாத பிறிதொன்றின் பேரில் பிறி தொன்றால் பிறிதொன்றில் பிறிதொன்றிற்காக என்ற வேறு பொருளும் வேற்றுமையு மில்லாமல் அவன் தன்பேரிலேயே தன்னுலேயே தன்னிலேயே தனக்காகவே வெளியாதல் என்பதாம்.

வியாக்கியானம்.

இவ்விடத்தில் சிருட்டி யென்பதே இல்லை யாதலால் பிறி தொன்றின் பேரில் அல்லாமல் அவன் தன்பேரிலேயே என்றும், கமக்கு அன்னியமாயுள்ள சூரியவெளிச்சத்தால் காம் கம்மையும் இதர வஸ்துக்களையும் பார்ப்பதுபோல் அவனுக்கு அன்னியமான பிறிதொன்றுலல்லாமல் அவன் தன்னுலேயே என்றும், புறம்பான பிறிதொன்றில் அல்லாமல் அவன் தன்னிலேயே என்றும், கமக்கு அன்னியமா யிருந்து கம்மைப் பிடித்த நோய்களுக்காகவும் அவற்றின் சிகிச்சைக்காகவும் காம் கம்மையும் கம்மல்லாதவை களையும் பார்ப்பது போலல்லாமல் அவன் தனக்காகவே என்றும் சொன்னது.

மூலம்.

இந்த தாத்து சம்மந்தப் பூரணத்துவத்திற்கு அறவே ஒன்றும் தேவையாகாமை அத்தியாவசியமாம். ஒன்றும் தேவையா காமை யென்பதற்குப் பொருள் என்னவெனில் ஒன்று என்னும் இலக்கத்தில் மற்ற எல்லா எண்களும் அடங்கியிருப்பதுபோல் அவனுடைய அஹதியத்து என்னும் தாத்துக்குள் எல்லாம் அடங்கி யிருப்பதினுல் அவன் தன்னில் தானே எல்லாக் காரியங் களையும் காயகத்தன்மைக்குரிய எல்லா நிருமிப்புகளையும் ஆக்கங்களாகிய எல்லாச் சிருட்டிகளையும் அவற்றின் விதிகளுடனும் அவற்றின் சார்புகளுடனும் அவற்றின் தேட்டங்களுடனும் அவை களைத் தொகுப்பாக அவன் பார்ப்பதென்பதே ஒன்றும் தேவை

யாகாமை என்பதற்குப் பொருளாம். ஒன்றும் தேவையாகாமை என்று பேர் வைத்தது எதற்காக வெனில் அல்லாஹு தஆலா இக்கக் காக்ஷியினுல் உலகத்தை வகுப்பாக வெளிப்படுத்துவதை விட்டு வேண்டுதலற்றவனு யிருக்கிறான் என்பதற்கே யாம். உலகத்தையும் அதிலுள்ளவைகளையும் பார்ப்ப தென்கிற இக்கக் காக்ஷி யுண்டாவதில் அவனுக்கு யாதொரு வேண்டுகலு மில்லை. எனெனில் அவனுடைய வஹ்தத்துக்குள் எல்லாம் அடங்கி யிருக்கிறதினுல் அதில் சகல சிருட்டிகளின் காக்ஷி அவனுக்கு இருக்கவே இருக்கிறது. இக்கக் காக்ஷியானது தொகையில் வகையைப் பார்ப்பது போலும் ஒன்றில் பலவைப் பார்ப்பது போலும் ஒரு விதையில் கிளைகளுடனும் அதன் சார்புகளுடனும் விருக்ஷத்தைப் பார்ப்பது போலும் மறைவிற் காக்ஷியும் அறிவிற் காக்ஷியுமாம்.

இனி அஸ்மாவென்னும் காமசம்பந்த பூரணத்துவ மென்றது அல்லாஹு தஆலா தன்பேரில் வெளியாகி புறம்பிலுள்ள சிருட்டியாகிய ஆலத்திலும் அதிலுள்ளவைகளிலும் அவன் தன்னைக் காண்பதாம். இக்கக் காக்ஷியானது வகையிலே தொகையையும் பலவிலே ஒன்றையும் மரத்திலேயும் அதன் சார்புகளிலேயும் விதையையும் காக்ஷிப்பது போல் வெளிக்காக்ஷியும் கண் காக்ஷியுமாம். அஸ்மா சம்மந்தமான இக்கக் காக்ஷி யுண்டாவதும் வெளிப்படுவதும் எதைப் பொருத்த தென்றால், ஆலமும் அதிலுள்ளவைகளும் உண்டாதலைப் பொருத்ததா யிருக்கிறது. எனெனில் ஆலம் வகைவகையாக வெளிப்படுவதின்றி அவன் தன்பேரில் வெளியாகி ஆலத்தில் தன்னைப் பார்ப்ப தென்ற பொருள் ஏற்படாதாத லினுலென்க.

வியாக்கியானம்.

சுவால்:—இதனுல் அல்லாஹு த.ஆலா தானல்லாத பிறி தொன்றைக் கொண்டு தனக்குப் பூரணத்துவம் தேடுதல் பூணுகிறது. இது பொருந்தா விஷயம் என்று சொல்வாயாகில்,

ஜவாபு:—ஹக்கு சுபுஹானஹு வதஆலாவினது தாத்து வெளிப்படுவதற்கு யாதொரு மல்ஹரு வேண்டுவதின்றியே அது தன்னிலே பூரணத்வமுடையதா யிருக்கிறது. ஆதலால் சிருட்டிகள் உண்டாவதற்கு முந்தியே தாத்துக்குப் பூரணத்வமுண்டென்றது நிச்சயம். பின்னர் அஸ்மா சம்மந்தமான பூரணத்வம் எதற்

காகவெனில் மல்ஹருகளான சிருட்டிகளின் பூரணத்துவத்துக்காக வும் அஸ்மாவும் ஷுஃபூனுமாகிய காமங்கள் காரியரூபங்கள் இவை களினுடைய பூரணத்துவத்துக்காகவுமே யாம், அவனுடைய தாத்துக்காக அல்ல. ஆகவே அவனுடைய தாத்துக்கு அவனல் லாத பிறிதொன்றைக் கொண்டு பூரணத்துவம் தேடல் பூணுது.

இனி தாத்துக்குப் பூரணத்துவம் தேடல் பூணுதென்றது சரியே. ஆனல் அவனுடைய அஸ்மாக்களின் பூரணத்துவம் ஆன முண்டாவதைப் பொருத்ததா யிருக்கிற தென்றநினல் அவனு டைய அஸ்மாக்களுக்கு அவனல்லாத பிறிதொன்றைக் கொண்டு பூரணத்துவம் தேடல் பூணுகின்றதே இதுவும் பொருத்தா விஷய மாயிற்றே என்பாயாகில்,

அதற்கு விடையாவது அவனுடைய அஸ்மாக்களுக்கு அவ னல்லாத பிறிதொன்றைக் கொண்டு பூரணத்துவம் தேடல் பூணுவ தெல்லாம் எப்போதெளரூல் .ஆலம் உண்டாவதின் பேரிலேயே அஸ்மாக்களின் பூரணத்துவம் உண்டாவதாயிருத்தல் தான். அஸ்மாக்களின் கிறைவு ஆலமுண்டாவதைப் பொருத்ததல்ல வென்பதில் சக்தேகமில்லே. ஏனெனில் அவனல்லாத பிறிதொரு சிருட்டி வேண்டுவ தின்றியே எப்படி அவனுடைய தாத்து பரி பூரணமாயிருக்கிறதோ அப்படியே அஸ்மாக்களும் பிறிதொரு சிருட்டி வேண்டுவதின்றியே தன்னிலே பரிபூரணமா யிருக் கிறது. ஆதலால் சிருட்டிகள் உண்டாகு முன்னமே அஸ்மாக் களுக்கும் பரிபூரணத்வம் உண்டு. ஆலமுண்டாவதைப் பொருத்ததா யிருக்கு மென்ற தெல்லாம் அஸ்மாவுடைய பரிபூரணத்வம் சிருட்டிகளின் பேரில் வெளியாகுவதைத்தான். அது தானல்லாத பிறிதொன்றைக் கொண்டு பூரணத்வம் தேட லென்பதை வருத் தாது. பூரணத்வம் தேடலென்பதும் பூணுது.

மூலம்.

இன்னுமந்த வுஜூதது சிருட்டிகளில் விடுதி விட்டிருப்பது மல்ல. அவைகளுடன் கலக்தொன்றாய் போயிருப்பது மல்ல ஏனெனில் விடுதிவிட்டிருத்தல் கலக் தொன்றாய்ப் போதல் ஆகிய இவ்விரண்டில் ஒவ்வொன்றுக்கும், இரண்டு பொருட்கள் வேண்டும். அப்போதுதான் ஒன்று மற்றொன்றில் விடுதிவிடுவதும் அல்லது ஒன்று மற்றொன்றுடன் கலந்து ஒன்றாய்ப் போதலும் எற்படும்.

வியாக்கியானம்.

விடுதி விடுவதற்கு இரண்டு பொருள் வேண்டு மென்றது எப்படி யென்றால் ஜலமும் குடமும் உருவத்தில் ஒன்றுக்கொன்று வேறாயிருப்பதுடன் குடத்தில் ஜலம் விடுதிவிட்டிருப்பது போல வாம். கலக்து ஒன்றாய்ப் போதலுக்கு இரண்டு பொருள் வேண்டு மென்றது எப்படி யென்றால் ஜெய்து என்பவனும் அம்ரு என்ப வனும் உருவத்தில் பேதப்பட்டவர்களா யிருப்பதுடன் ஹகிகத்து மாஹியத்துகளான உணர்வியலுள்ள உயிரிலும் புருடத்து வத்திலும் இருவரும் கலக் தொன்றாய்ப் போதல் போலவாம். கலக்தொன்றாய்ப் போத லென்பது மூன்று வகையா யிருக்கிறது. அவற்றுள் ஒன்று:—எல்லா விதத்திலும் இதுவே அது, அதுவே இது, என்கிற விதமாக இரண்டு பொருளும் ஒன்றாயிருப்பதாம். இரண்டாவது:—உருவத்தில் வெவ்வேறு யிருப்பதுடன் உயிராகிய ஹகிகத்தில் இரண்டும் ஒன்றாயிருப்பதாம். மூன்றாவது:—இரண்டு பொருட்கள் கலக்து ஒரு பொருளாய்ப் போவதாம். தோஷமுள்ள இந்த மூன்று அர்த்தங்களைக் கொண்டு அந்த வுஜூதது சிருஷ்டி களுடன் கலந்து ஒன்றாயிருக்கிற தென்பது மறுக்கப்பட்டதாகும்.

ஆனல், காலாவது ஒரு அர்த்தமுண்டு. அதென்ன வெனில், சிருட்டியானது ஹக்குடைய வெளிப்பாடுகளில் கின்றும் ஒரு வெளிப்பாடாயிருக்கிற தென்றும், எல்லா விதத்திலும் இது ஹக் குக்கு வேறல்ல என்றும், மேலும் இதன் ஹகிகத்தான அந்தரங் கத்தை நோக்க, இது ஹக்கு தானுகவே இருக்கிற தென்றும் இதன் குறிப்பான கண்டமென்ற வெளியரங்கத்தை நோக்க, இது ஹக்குக்கு வேறாயிருக்கிற தென்றும் சொல்வதாம். இந்த அர்த்தம் அந்த வுஜூதில் தரிபட்டிருக்கிறது. முந்தின வகையை மறுப்பது வெள்ளிடையாதலால் ஆசிரியர் அதற்கு அத்தாக்ஷி யொன்றும் சொல்லவில்லே. இரண்டாவது மூன்றாவது வகைகளை மறுக்க சற்று யோசிக்க வேண்டியதா யிருத்தபடியால் அவ்விரண்டுக்கும் அத் தாக்ஷியாக கலக் தொன்றாய்ப் போதலுக்கு இரண்டு பொருள்கள் அவசிய மென்றார்.

மூலம்.

இனி ஆரிபீன்களுடைய தவுக்கும் அவர்களுடைய விஜ்தா னும் சாக்ஷியம் கூறுகிறபடி வுஜூதது ஒன்றே ஒன்றுதான்

அதற்கு அறவே எண்ணில்லை, எண்ணெல்லாம் சிபத்துகளில் தாம்.

வியாக்கியானம்.

ஆரிபீன்களின் தவுகு என்றது ஹக்கை அவனுடைய மல்ஹருகளான சிருட்டிகளில் தெரிசிக்கும்படி. அவர்களை அவனில் ஐக்கியம் செய்விக்கின்ற அநிநுட்பமான ஓர் அரிய சத்தியாம். ஹக்கல்லாததை விட்டு கல்பு பராக் கொழிந்தாலோ யன்றி அந்த சக்தியை மனிதன் அடைய மாட்டான். உதாரணமாக சுவையறிவையும் சிங்துவை என்னும் சக்தியானது ஒரு உணவின் ருசியை அறிவதற்கு மற்றொரு உணவை ருசிப்பதில் நின்றும் அது நீங்கியிருக்க வேண்டும். அதாவது:—மிலஅபா என்னும் கருவியிலிருந்து சுரக்கின்ற அமுதமான திரவம் மற்றொரு உணவை ருசிப்பதில் நின்றும் அது நீங்கியிருந்தால்தான் இந்த உணவின் சுவையை அது உள்ளபடி உணரும். கோயாளிகளுக்கு வாதபித்த சிலேசுமங்களான காதுக்களில் ஒன்றன் சேட்டையினால் அவர்களின் சுவையறியும் சக்தி பேதப்படுவதை காம் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கின்றோம். இதே போல்தான் காலிக்கு என்னும் யோகியினிடத்தில் அந்த சத்தியின் நிலைமையுமாம். அதாவது, பரமார்த்தமான ஹகாயிகுகளைக் காக்ஷிப்பதற்கு அந்த சத்தியில் திடனுகப் பெலப்பட்டிருக்கிற தடைகளாலும் சம்மந்தங்களாலும் கோட்பாடுகளாலும் அபிப்பிராயங்களாலும் பேதப்படுவதில் நின்றும் அது ஒழிந்திருக்க வேண்டும். அப்படி ஒழியாதவரையில் அந்த ஹகாயிகுகளை உள்ளபடி அது ஏற்பதும் கல்பில் ஹக்கு டைய தெரிசனை உண்டாக்கும்படி கல்புக்கு அந்த சக்தியை அருள்வதும் அசாத்தியமேயாம்.

விஜ்தான் என்றது ஹக்குடைய காக்ஷியைக் கொண்டு கல்பிலே விசனத்தை யாவது சக்தோஷத்தையாவது வருத்துகிற அல்லது அதை ஒரு கோலத்தில் நின்றும் மாற்றுகிற அல்லது அதன் குணங்களைவிட்டு அதை மறைக்கிற இறையருளால் வந்த அந்தரங்கமான் ஒரு சத்தியாம். வஜ்து என்னும் காக்ஷியானது காண்பானில் நிலையுற்ற ஓர் குணமாயும் காண்பான் அழிவது கொண்டு அதுவும் அழிவதாய் மிருக்கிறது. விஜ்தான் என்னும் காக்ஷிப் பொருளோ அல்லாஹ் தஆலாவிலே நிலையுற்ற ஓர் சிபத்தாயும் அவன் அழியாமல் தரிப்பது கொண்டு அது நிலைப்பதாயு மிருக்கிறது. உய்த்துணர். (காண்பானை ஞாதுரு என்றும் காக்ஷியை ஞானம் என்றும் காக்ஷிப் பொருளை ஞேயம் என்றும் சொல்வார் இந்து ஞானிகள் த. மு.)

சுத்இய்யாகிய தலீல்களைக் கொண்டு வுஜூதானது தாதும் ஒன்றே சிபத்துகளாலும் ஒன்றே என்றும் அதில் அறவே எண்ணில்லை என்றும் தரிபட்டிருக்க பின்பு விதிவிலக்குகளைக் கொண்டு வருத்தப் படுத்துவானேன்? அவ்விதி விலக்குகளுக்கு கிழ்ப்படிந்தால் சுகங்கிட்டுமென்று வார்த்தைப்பாடு செய்வானேன்? அவற்றிற்கு விரோதம் செய்தால் வேதனை வருமென்று அச்சமூட்டுவானேன்? இகபரசம்பந்தங்களான பல துன்ப கோய்களைக் கொண்டு சோதிப்பானேன்? ஒருவன் கஷ்ட காரியங்களைக் கொண்டு தன் கப்சைத் தானே வருத்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான் என்பதும் அந்த கப்சு வழிபட்டால் அதற்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கிறான் என்பதும் விரோதம் செய்தால் அதை வேதனைப்படுத்துகிறான் என்பதும் ஆகிய இது மனதில் அமையாத ஒரு விஷயமிருக்கிறதே என்னும் வினு நிகழ்வதை அறிந்த ஆசிரியர் பி வருமாறு விடை யளிக்கின்றார்.

மூலம்.

வணக்கமும் வருத்தங்களும் சொர்க்க சுகங்களும் நரக வேதனைகளும் இவையாவும் சிருஷ்டிகளைச் சார்வனவாம். அந்த வுஜூதினது தாக்கற்ற அகண்ட பரிபூரணமான மர்த்தபாவை நோக்க அது இந்த எல்லாத் தோஷங்களையும் விட்டுத் துய்தாயிருக்கிறது. இன்னுமந்த வுஜூதானது சகல சிருஷ்டிகளையும் சூழ்ந்ததா யிருக்கிறது. அந்த சூழ்தல் எதைப் போல்வ தென்றால் ஒன்றுக்கு அத்தியாவசியமாகப் பொருந்தி யிருக்க வேண்டிய பொருள்களை அந்த ஒன்று சூழ்ந்தது போலவும் குணத்தைக் குணி சூழ்ந்தது போலவுமாம்; உள்ளுற்றதை வெளியிடம் சூழ்ந்தது போலவுமல்ல, வியட்டியை சமட்டி சூழ்ந்தது போலவுமல்ல.

வியாக்கியானம்.

ஒன்றுக்கு அத்தியாவசியமாகப் பொருந்தி யிருக்கவேண்டிய பொருளென்பதற்கு உதாரணம் மனிதனுக்கு அத்தியாவசியமான பொருள்களில் அவனுடைய வாக்கும் ஒன்றும். ஆகவே மனித

தனுக்கு அத்தியாவசிய வாக்கை மனிதன் சூழ்ந்திருப்பது எதார்த் தமும் பூரணமுமான சூழ்தலாம். ஆயினும் வாக்கென்னும் அத்த அத்தியாவசிய பொருள் மனிதனிடத்திலிருந்து நீங்கிப் போவ தினால் மனுஷத்துவம் இல்லாமல் போமென்பது பூணுது. இதே போல் சர்வ சிருஷ்டிகளுக்கும் மூலாதாரமாய் அவைகளில் தஜல்லி செய்திருக்கிற தாத்தியாயிய வுஜூதானது அச்சிருட்டிகளின் அழிவால் அழியாது. ஏனெனில் சிருட்டியானது சிருட்டிகர்த்தா வாலுண்டான ஓர் பிரிவு என்பதும் சிருட்டி யழிவதினால் சிருட் டிகர்த்தா அழிதல் பூணு தென்பதும் தெரிந்த சங்கதியே. உள்ளுற் றதை வெளியிடம் சூழ்ந்ததுபோல் அல்ல வென்றது நீரணுக்கள் சேர்ந்து தடித்த ஜலபிண்டத்தை உள்ளடக்கிக் கொண்டு அந்த பிண்ட முள்ள விடத்தில் தானில்லாமல் அதற்குப் புறம்பே நின்று அதைச் சூழ்ந்திருக்கிற குடம்போல் என்றால் வுஜூது புரை யென்ற தோஷமுண்டாதல் பற்றிச் சொன்னது. (சமட்டி யென் பது பல புருடர் கூடிய ஒரு கூட்டம் போல்வது; வியட்டி என்பது அக்கூட்டத்தில் ஒரு புருடன் போல்வது.)

மூலம்.

இன்னுமந்த வுஜூது தாக்கற்ற அகண்ட பரிபூரணமா யிருப் பதுடன் சகல சிருட்டிகளினுடைய தாத்துகளில் அது எவ்வித மாக வெளியுற்று தஜல்லி செய்திருக்கிற தென்றால், அந்த தாத் துகள் வெளிப்படுமுன் அவை அந்த வுஜூதில் ஷுயூனுய் அஃ யான் தாபிதாவாய் அடங்கி யிருந்தபோது தாமே அந்த வுஜூதாய் இருந்தன போல் அந்த வுஜூது சர்வ சிருஷ்டிகளுடைய தாத்து களிலும் தானே அந்த தாத்துகள் என்கிற விதமாக அந்த வுஜூது அந்த தாத்துகளில் வெளியுற்று தஜல்லி செய்திருக்கிறது.

இதே போல் அந்த வுஜூதுக்குள்ள சிபாத்துன் காமிலத்துன் என்னும் பரிபூரண குணங்கள் சமமாயும் அகண்ட சிருப் பதுடன் அவை சிருட்டிகளின் சர்வ குணங்களிலும் ___ நமாக வியாபித்திருக்கின்றன வென்றால், சிருட்டிகளின் குணங்கள் வெளிப்படுமுன் அவை அந்தப் பரிபூரண குணங்களில் தாமே அந்தப் பரிபூரண குணங்களாக அமைக்திருந்தன போல் வுஜூ துக்குள்ள பரிபூரண குணங்கள் சிருட்டிகளின் சர்வ குணங்

களிலும் தாமே அச்சிருட்டிகளின் குணமென்கிற விதமாக வியா பித்திருக்கின்றன.

வியாக்கியானம்.

வுஜூது தானே சர்வ சிருஷ்டிகளின் தாத்துகளா யிருக்கிற தென்றும் வுஜூதினது பரிபூரண குணங்கள் தாமே சர்வ சிருஷ்டி களின் குணங்களா யிருக்கின்றன வென்றும் சொன்னதில் ஆசிரியர் அந்த வுஜூதினது ஹகீகத்தை மாத்திரம் கருதியே யல்லாது மற் றப்படி வுஜூதுடையவும் அதன் குணங்களுடையவுமான அகண்ட பரிபூரணத்தையும் சிருட்டிகளின் கண்ட அப்பரிபூரணங் களையும் கருதியல்ல. பின்னர் தாத்தாகிய வுஜூதுக்கும் சிருட்டி களின் வுஜூதுகளுக்கும் இன்னும் தாத்தியாயிய வுஜூதுக் குள்ள குணங்களுக்கும் சிருட்டிகளின் வுஜூதுக்குள்ள குணங் களுக்கும் கடுவே அகண்டம் கண்டம் பரிபூரணம் அபரிபூரணம் என்கிற வித்தியாசமே தவிர வேறு வித்தியாச மில்லை.

மூலம்.

இனி ஆலமானது அதன் சகல பாகங்களுடனும் (அஃராஅ என்னும்) ஆதேயங்களாம். இந்த ஆதேயங்களுக்கு ஆதாரமான நிலைக்களம் அந்த வுஜூதேயாம்.

வியாக்கியானம்

ஆலமானது சடங்களும் ஆதேயங்களுமா? அல்லது ஆதே யங்கள் மாத்திரமா? என்பதில் அறிவாளர்கள் வாதித்திருக் கிறார்கள். அது சடங்களும் ஆதேயங்களுமாம் என்று அஷா யிராக்கள் ஒற்றோர் மித்தார்கள். அது ஆதேயங்கள் மாத்திரமே யென்று சூபியாக்கள் சொல்லுகிறார்கள். சூபியாக்கள் சொல்வது தான் சரியென்பது இந்நூலாசிரியர் அபிப்பிராய மாதலால் "ஆல மானது அதன் சகல பாகங்களுடனும் ஆதேயங்கள்" என்றார். ஏனெனில் அவர்கள் பொருட்களுக்கு இலக்கணங் கூறின தில் இன்சானுக்கு வசனிக்கும் ஜீவன் என்றும் ஜீவனுக்கு காட் டங்கொண்டு அசைகின்ற உணர்வுள்ள சடமென்றும் சடத்துக்கு கீளம் அகலம் கனம் என்னும் முப்பண்புகளேற்கின்ற ஆதாரப் பொருளென்றும் ஆதாரப் பொருளுக்கு இருப்பிடம் வேண்டாத மவுஜூ தென்றும் மவுஜூதுக்கு வுஜூதை வுடைய தென்றும் எல்லை கணித்தார்கள். ஆகவே வசனமும் உணர்ச்சியும் காட்டம்

கொண்ட சைதன்யமும் முப்பண்பேற்றலும் ஓர் இடத்திலிருத்தலும் வஜூதை வடைய தென்று மவஜூதை வஜூதுடன் சேர்ப்பதும் ஆகிய இவை யெல்லாம் எத்தார்த்த வஜூதின் மேல் ஆரோபித்த ஆதேயங்களேயாம். இதனால் ஆலமென்பது பல கற்பித சேர்க்கையினாலுண்டான ஆதேயப் பொருட்கள் தாமென்றும் வேறல்ல வென்றும் வெளியா யிற்று உய்த்துணர்.

இனி ஆதேயம் கற்பிதமா யிருந்தாலும் எதார்த்தமாயிருந்தாலும் அதற்குப் பிறி தொன்றில் இடம் வேண்டுமாதலால் ஆசிரியர் ஆலம் உண்டாகிற இடங்களைக் கூறத் தொடங்குகிறார்.

மூலம்.

ஆதேயமாகிய ஆலமுக்கு மூன்று இடங்கள் உண்டு. அவற்றுள் முந்தினது:—தஅய்யுனில் அவ்வல் என்னும் முதற்குறிப்பாம். அந்நிஸ்புள்ள ஆலம் ஷுஊனு என்று பேர் சொல்லப்படும் (ஷுஊனு என்பது ஹக்கு தஆலாவுடைய சிபத்துகளுக்குள்ள கிருபைப்புகளும் கற்பனைகளுமாம்) இரண்டாவது இடம்:—தஅய்யுனுஸ் ஸானி என்னும் இரண்டாம் குறிப்பாம். அந்நிஸ்புள்ள ஆலம் அக்யான் தாபிதா என்று பேர் சொல்லப்படும். (அக்யான் தாபிதா என்பது ஹக்கு தஆலாவுடைய இல்மில் அமையப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களின் கோலமாம். அவை ஆக்கப் பொருள்களாகிய சிருட்டிகளின் ஹகிகத்துக ளென்னும் மூலங்களாம். அவற்றின் சமட்டிகளுக்கு மாஹியத்து என்றும் ஹகாயிகு என்றும் வியட்டிகளுக்கு ஹகீஸிய்யத்து என்றும் பேர் சொல்லப்படும்.)

வியாக்கியானம்.

அறிந்துகொள்:—அக்யான் தாபிதாவுக்கு இரண்டு முகங்களான பக்கங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று சிருட்சினது இன்மையின் பக்கம் சேர்ந்தது.

هل اتي علي الانسان حين من الدهر لم يكن شيئا مذكورا

"மனிதன் மீது காலத்தில் நின்றும் அவன் உரைக்கப்படுகிற ஒரு வஸ்துவாயு மிராத ஓர் காலம் வந்தது" என்று அல்லாஹுதஆலா கூறியிருப்பதில் இதன் பக்கம் இஷாரா யிருக்கிறது. மற்றொன்று சிருட்டிகவின் கற்பனவஜூதின் பக்கம் சேர்ந்ததாம்.

انما قولنا لشيء اذا اردناه ان نقول له كن فيكون

"ஒரு வஸ்துவுக்கு நம்முடைய சொல் என்பதெல்லாம், நாம் அதை நாடினபோது ஆகு என்று நாம் சொல்வதுதான் பின்பு அது ஆய்விடும்" என்று அல்லாஹுதஆலா அருளிச் செய்திருப்பதில் இதன் பக்கம் இஷாரா யிருக்கிறது. ஆகவே சிருட்டியினது இன்மையின் பக்கம் கோக்கிய முகமென்ற வஜூதின் அருளே எற்கும் தகுதி மாத்திரமிருந்து இன்னுமதற்குப் பக்குவம் வராமலிருக்கிற முகமாம். சிருட்டியினுடைய கற்பனை வஜூதின் பக்கம் கோக்கிய முகமென்றது அவனுடைய குன் என்ற சொல்லால் விளிக்கப்பட்டு நீ கேட்பவனுய் வழிபடுபவனுய் ஹக்குடைய விளித்தலே எற்கும் பக்குவ மெய்தியவனுய் இரு என்று சொல்லப்பட்ட முகமாம். ஆகக்கூடி இதன் கருத்தென்ன வென்றால் நீர்ந்த விசாரணையுள்ள ஆசானுகிய ஆரிபிடத்தில் அக்யான் தாபிதாவுடைய வருணிப்பில் ஒரு கருத்துக்கொண்டு அதை கதீம் (அனாதி) என்றும் ஒரு கருத்துக் கொண்டு ஹாதிஸ் (நூதனம்) என்றும் ஒரு கருத்துக்கொண்டு வஜூது (உளது) என்றும் ஒரு கருத்துக்கொண்டு அதம் (இலது) என்றும் சொல்லலா மென்பதுதான். ஆதலால் சொல்லிய எல்லாக் கருத்துகளின் விதங்களே விளங்கியதி. அப்படி யறிந்தா யாகில் நீ முஹக்கிகூன்களாகிய தத்வஞானிகளில் ஒருவனுயும் கமாலியுடையவனுயு மிருப்பாய்.

(இருந்து, வந்து, தோன்றி, அழிக்கது. இதில் இருந்தது அகாதியும், வந்தது நூதனமும், தோன்றினது உளதும் அழிந்தது இலதுமாம். வித்நிலே விருக்ஷம் சத்தியாக அடங்கியிருந்ததை கோக்க விருக்ஷம் அனாதி. அது முளையாய் இலையாய் தண்டாய் கிளையாய் தழையாய் பூவாய் பிஞ்சாய் காய்கனிகளாய் வந்ததை கோக்க விருக்ஷம் நூதனம். அது விருக்ஷ மென்ற நாமரூபங்களுடன் தோன்றி உளதாகக் காட்டுவதை கோக்க விருக்ஷம் உஜூது விருக்ஷம் வித்தினது காரியம் காரணத்தையன்றி காரியம் ஓர் முதலில்ல வென்பதையும் அதன் அழிவையும் கோக்க விருக்ஷம் அதம். இந்த ஏகதேச உபமானப்படி வித்துஸ்தானத்தில் வாஜிபுல் வஜூதாகிய ஹக்கு தஆலாவையும் விருக்ஷ ஸ்தானத்தில் அக்யான் தாபிதாவையும் வைத்துப் பார்க்க ஆலம் கதீமுமாய் ஹாதிசுமாய் வஜூதுமாய் அதமுமாய் இருப்பது கன்கு விளங்குகின்றது.

ஆனல் மித்துகெட்டு விருக்ஷமாயிற் றென்பதை கோக்க இந்த உபமானம் பொருத்தமுடைய தல்ல, த. மு.)

மூலம்.

மூன்ருவது இடம்:—புறம்பான சிருட்டியிலாம் அதிலுள்ள ஆலம் அஃயான் காரிஜா என்று பேர் சொல்லப்படும். இதேனெனில் அறிவாகிய வுஜூதில் நின்றும் சிருட்டியென்னும் ஆலத்தில் குன் என்ற உத்திரவின் மூலமாக கண்ணுக்குத் தோற்றுகிற வுஜூதாக அவை வெளிப்பட்டதினு லென்க. இனி அஃயான் தாபித்தா (அதாவது ஆக்க மென்னும் சிருட்டிகளின் மூலதத்து வங்களாய் வஹ்றதத்தில் அறிவாய் அடங்கியிருந்தவைகள்) வெளிப் படையான வுஜூதின் வாடையைப் பரிசிக்கவில்லே. (அவற்றினிடம் இதைச் சேர்ப்பதும் தகாது. ஏனெனில், வாஜிபுல் வுஜூதாகிய ஹக்கு தஆலா தன் வுஜூதைக்கொண்டு, தனியனுயிருப்பதினுலென்க) வெளியான தெல்லாம் அந்த அஃயான்தாபித்தாவுடைய விதிகளும் அடையாளங்களுமே யாம். (அதெப்போதென்றல் அறிவில் அடங்கியிருந்த அவை வெளிக்காக்ஷிக்கு வரும்படி ஹக்கு தஆலா அவைகளேக்கொண்டு, தஜல்லியான போதேயாம்.)

ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் முந்தி உணரப்படுவது அந்த தாத்தின்யாகிய வுஜூதேயாம். அப்படி யுணரப்படுவது அஸ்மா சிபாத்துகளின் பக்கத்தால் தான். (குன்ஹு என்னும் தத் சொரூபத்தாலல்ல.) அந்த வுஜூதின் மூலமாகவே அந்த வஸ்து உணரப்படும். எதுபோலெனில் மற்ற உருவங்களேயும் நிறங்களேயும் கோக்க (சூரியப்பிரகாசம் அல்லது அதுபோன்ற) ஒளிப்பொருள் முந்தி உணரப்படுவது போலென்க. இன்னுமந்த வுஜூது மறையாம லெப்போதும் வெளியாயிருப்பதினுலும் அந்த வெளிப்பாடு அதிகரித்திருப்பதினுலும் இந்த வுணர்வை தவாஸ்ஸு என்னும் சிறந்த மஹான்களே தவிர மற்ற சாமானியர் அறியார்.

வியாக்கியானம்.

அறிந்துகொள் ஷுஹூது என்னும் காட்சி இருவகைப்படும். ஒன்று ஜம்ஜ உடையவர்களின் **ஷுஹூதாம்**. அவர்கள் எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் தங்கள் கல்பால் இந்த வஸ்து ஹக்குடைய வெளிப்பாடு என்றும், இதனுல் அவன் தனது அஸ்மா

யென்னும் திருநாமங்களான உடையில் மறைத்து அஃயான் தாபிதாவான கண்ணுடிகளில் வெளியாயினுன் என்றும் தெரிசிப்பார்கள். இந்த ஷுஹூதை உடையவர்களும் ஹக்கு லாஹிரும் ஆலம் பாகினுமாம். இதனுல்தான் இந்நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் முந்தியுணரப்படுவது அந்த வுஜூதே யென்ருர்.

மற்ருென்று பார்கை உடையவர்களின் ஷுஹூதாம். அவர்கள் யாதொரு வஸ்துவைக் கண்டால் தங்கள் கல்பால் இது அஃயான் தாபிதாவுடைய சாயைகளில் நின்றும் ஓர் சாயையென்றும் அவன் தன் அஸ்மாவுடைய கமாலியத்தான கிறைவை வெளிப்படுத்துவதற்காக தன் வுஜூது என்னும் கண்ணுடியில் இதை வெளிப்படுத்தினுன் என்றும் தெரிசிப்பார்கள். இந்த ஷுஹூதை உடையவர்களிடத்தில் ஹக்கு பாகினும் ஆலம் லாஹிருமாம். கீ இந்த இரண்டு ஷுஹூதுகளேயும் அறிந்தாயதால் கீ மறதியாளரில் ஒருவனென்றுகாம லிருக்கும் பொருட்டு இரண்டையுமாவது ஒன்றையாவது பற்றிக் கொள்ள கீ கடமைபட்டவனு யிருக்கிருய்.

இந்த உணர்ச்சியை சாமானியர் அறியா ரென்றதே வெனில் அந்த வுஜூது சூரியப் பிரகாசம் போல் தோன்றி மறைவதாயிருந்தால் அப்படி மறைந்த காரணங் கொண்டு சாமானியர்களுக்கும் இந்த உணர்ச்சியைப் பற்றிய அறிவும் உண்டாகும் என்கினும் அந்த வுஜூதானது மறையாமல் சதோதயமாக விளங்குவதாம். ஆகவே இந்த உணர்ச்சியைப் பற்றிய அறிவு சிறந்த மஹான்களுக்கே யன்றி மற்றவருக்கில்லே என்றது.

இதற்குபமானம் வௌவாலானது இரவில் பார்க்குமே யல்லாது பகலில் பார்க்காது. அப்படி பார்க்காதது பகல் மறைந்து மூடலா யிருக்கிற தென்றல்ல. மேலும் அதன் வெளிபாடு அதிகரித்திருக்கிறதினுல்தான். பின்னர் வௌவாலின் பார்வை பலங்குன்றி யிருக்கிறது. சூரியன் உதயமானுல் அதன் பிரகாசம் அதன் பார்வையை மறைத்து விடுகிறது. ஆகவே வௌவாலுடைய பார்வையில் பலங் குன்றியிருப்பதுடன் பகலுடைய பெரும் பிரகாசமானது அதன் பார்வையைத் தடுக்க ஓர் காரணமாம். இதே போல் சாமானிய ருடைய மனக்கள் நூர்பலமுள்ளவை வஹ்றதத்துல் வுஜூதினது ஜமாலாகிய போழுகோ பெருஞ்சோதியாகம்

பிரகாசிக்கின்றது. சிருட்டிகளினின்றும் ஒரு அணுவாவது அந்த ஜமாலிலிட்டுத் தனிக்கவில்லை யென்கிறவரையில் எல்லாவற்றையும் அது பெரும் பொதித்தலாகப் பொதிந்து பெரும் மூடலாக மூடிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்த வெளிப்பாட்டின் பெருக் கானது சாமானியருக்கு அந்தக் காக்ஷியை மறைக்க ஓர் காரண மாம். அதாவது மல்ஹருகளில் அதை அவர்கள் தெரிசிக்கா மைக்குக் காரணமாய் விட்டது. இது மாத்திரமல்ல, ஹக்கு இந்த மல் ஹருகளில் வெளியானுன் என்ற அறிவும் அவர்களுக்கில்லாமல் போனதற்கும் காரணமாய் விட்டது. ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் முந்தியுணரப்படுவது அந்த வுஜூதுதான் என்ற இல்மும் அவர் களுக்கில்லை என்பது மறைந்ததல்ல. சிறந்த மஹான்களோ இவர்கள் போன்றவர் அல்லர். அவர்களுடைய மனங்கள் உறுதி யுள்ளவை. வஹ்தத்துல் வுஜூதினது ஜமாலான பேரழகு இந்த மல்ஹருகளில் வெளியாயிற் றென்று அவர்கள் அறிகின்றார்கள். மேலும் அந்த மல்ஹருகளில் அதைத் தெரிசிக்கின்றார்கள். ஆகவே முந்தியுணரப்படுவது அந்த வுஜூதுதான் என்ற அந்த வுணர்ச்சி அவர்களுக் கிருக்கவே யிருக்கும், உய்த்துணர்.

இதுவரையில் ஆசிரியர் வுஜூதையும் தாத்து சிபாத்து அஸ்மா இவைகளின் பக்கத்தால் அந்த வுஜூதினது உலூஹி யத்தினுடைய மர்த்தபாக்களையும் அப்-ஆலின் பக்கத்தால் அந்த வுஜூதினது சிருட்டிகளின் மர்த்தபாக்களையும் அவ்வவற்றின் சார்புகளுடன் பயான் செய்து முடித்த பிறகு மனிதன் அல்லாஹு தஆலா வினது சமூகத்தை அடுத்து அவனை அடைவதற்குரிய குருபுகளின் வகையைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார். அது வரு மாறு:—

மூலம்.

இனி அல்லாஹு தஆலாவை அடுத்தலென்னும் குர்பு இரண்டு வகையாம். ஒன்று குர்புந்வாபிலியும் மற்றொன்று குர்புல் பராயிலியுமாம். குர்புந்வாபிலி யென்பது சிபாத்தில் பஷ ரிய்யத் தென்னும் மனிதப் பண்புகள் அவனை விட்டு நீங்கி அல் லாஹு தஆலாவுடைய சிபத்துகள் அவனில் வெளியாகுவதாம். அப்போதவன் அல்லாஹு தஆலாவுடைய உத்நிரவு கொண்டு மவ்த்தானவர்களை ஹயாத்தாக்குவான். ஹயாத்தானவர்களை மவ்த் தாக்குவான். கண்காது கொண்டு மாத்திரமல்லாமல் சர்வாங்கத் தாலும் பார்ப்பான், சர்வாங்கத்தாலும் கேட்பான். இதேபோல் பார்ப்பவைகளை தூரத்திலிருந்தும் பார்ப்பான், கேட்பவைகளை தூரத்திலிருந்தும் கேட்பான். மற்ற சிபத்துகளையும் இதன் மேல் ஊகித்துக்கொள். இதுதான் அல்லாவுடைய சிபாத்தில் மனிதனுடைய சிபாத்து பனுவாகுவ தென்பதின் பொருள். இது சுப்லான இபாதத்துகளை நிறைவேற்றி வந்ததின் பயனுகும்.

இனி குர்புல்பராயிலு என்பது அடியான் எல்லாச் சிருட்டி களின் உணர்வற்று தன்னுணர்வுமற்று ஹக்கு தஆலாவுடைய உஜூது ஒன்று தவிர மற்றவை ஒன்றும் அவன் பார்வையில் தரி படவில்லை என்கிற விதமாக முழு ஐக்கியமாய் அல்லாவிலே ஐக்கிய மரய் விடுவதாம். இதுதான் அல்லாவிலே அடிமை பனுவாகுவ தென்பதின் பொருள். இது பர்லான இபாதத்துகளை நிறை வேற்றி வந்ததன் பயனுகும்.

இனி வஹ்தத்துல் வுஜூதை ஒப்புக் கொண்டவர்களில் சிலர் ஹக்கு சுபுஹானஹுவ தஆலா சர்வ சிருஷ்டிகளி னுடையவும் அவற்றின் அந்தரங்கத்தி னுடையவுமான ஹகீகத்தா இருக்கிறான் என்று ஐயமின்றிய நிட அறிவால் அறிந்திருக்கிறார்கள், ஆனால் இவர்கள் ஹக்கு சுபுஹானஹுவ தஆலாவைச் சிருட்டிகளிலே **ஷுஹூது** செய்ய மாட்டார்கள்.

இன்னும் சிலர் கல்பைக் கொண்டு ஹாலிய்யாவான **ஷுஹூ** தாக ஹக்கை கல்கிலே ஷுஹூது செய்வார்கள். இது முந்தின மர்த்தபாவைக்காண அதிக சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான மர்த்த பாவா யிருக்கிறது.

இன்னும் சிலர் ஹக்கை கல்கிலேயும் கல்கை ஹக்கிலேயும் ஹுஹூது செய்வதில் ஒன்றை மற்றொன்று தடுக்காத வண்ணம் ஷுஹூது செய்வார்கள்.

வியாக்கியானம்.

அதாவது அவர்கள் அகக்கண்ணைக் கொண்டு வுஜூதை ஒன்றாகக் காண்பார்கள். முகக்கண்ணைக் கொண்டு அந்த வுஜூதை அகண்ட பரிபூரண மென்கிற புரத்தில் ஹக்காகவும் கண்ட அபரி பூரண மென்கிற புரத்தில் கல்காகவும் காண்பார்கள். இப்படி

கல்கிலே ஹக்கை ஒன்றுகப் பார்ப்பதும் ஹக்கிலே கல்கைப் பல வாகப் பார்ப்பதும் ஒன்றை ஒன்று பாதிக்காது.

மூலம்.

இன்னு மிக்தக் கடைசி மர்த்தபாவானது முந்தின இரண்டு மர்த்தபாக்களைக் காண மிகச் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமா யிருக்கிறது. இது அம்பியாக்களுடைய மர்த்தபாவாம். இன்னும் அம்பியாக்களைப் பின்பற்றினது கொண்டு அக்தாபுகளுடைய மர்த்தபாவுமாம்.

வியாக்கியானம்.

அறிந்துகொள்:—ஹக்கு தஆலாவை சிருட்டியாகிய மல்ஹருகளில் ஷுஹூது செய்வதின் பக்கம் சேர்ப்பிக்கின்ற வழிகள் பல உண்டு. அவைகளில் ஆரிபீன்கள் தெரிக்தெடுத்துக் கொண்ட மூன்று வழிகளில் முதலாவதான ஒரு வழி இவ்விடத்தில் வரையப் படுகிறது, அதாவது லீ அல்லாஹு என்னும் இஸ்மை எடுத்துக் கொள்வதும் அதன் ஹர்புகளை பிக்ரு என்னும் கலத்தைக் கொண்டும் ஷம்கிய்யாகிய சாயத்தைக் கொண்டும் கல்பு என்னும் பலகையில் எழுதுவதும் இக்த சூரத்தானது அல்லாஹு தஆலா வெளியாகும் மல்ஹருகளில் ஒரு மல்ஹராயிருக்கிற தென்றும் இதில் அல்லாஹு தஆலா * ஹுலூலும் இத்திஹாது மில்லாமலு வெளியானன் என்றும் லீ நிச்சயித்துக் கொள்வதுமாம்.

மூலம்.

ஷரீஅத்தையும் தரீகத்தையும் விரோதிப்பவன் யாவனே அவனுக்கு இக்த மூன்று மர்த்தபாக்களில் மத்திய மர்த்தபா வாய்ப்பதே அசரத்நியமென்றல் மேற்கொண்டு முந்திய இரண்டு மர்த்தபாக்களைவிட மிக்கமேலான கடைசி மர்த்தபா அவனுக்கு வாய்ப்பதும் அசரத்நியமே யாம்.

இனி மவுஜூதாத் தென்னும் சிருட்டிகளெல்லாம் (ஹக்கு தஆலாவினது) வுஜூது என்கிற புரத்தில் அவை ஹக்குதானுக யிருக்கின்றன. அவை கண்டங்களான குறிப்புகளென்கிற புரத்தில் அவை ஹக்குக்கு வேருனவைகளா யிருக்கின்றன. இக்த

* ஹுலூல் - ஊடே நுழைதல். இத்திஹாது - இரண்டறக் கலத் தொன்றுப் போதல்.

வேறு என்பதோ எதார்த்தமல்லாத கற்பனையா யிருக்கிறது. ஆனல் கற்பனைக்கு ஆதாரம் எதார்த்த மென்பதை நோக்க சகலமும் அக்த ஹக்கு சுபுஹானஹு வதஆலாவேயாம்.

வியாக்கியானம்.

சுவால்:—சகலமும் ஹக்குதஆலாவே என்றநினல் அவன் தன் தாத்தாகிய தத்தொருபத்துடன் கஜிசு என்னும் அருவருப்பான ஸ்தானத்திலும் இருக்கிறன் என்பது பூணுகிறது. இது மிகக் கெட்டதும் அசங்கிதமானதுமா யிருக்கிறது என்பாயாகில்.

ஜவாபு:—ஹக்குதஆலாவின் வுஜூது கல்ல மல்ஹருகளில் வெளியாகிறநினல் அதற்கு யாதொரு கலமையும் அதிகரித்து விடாது. கெட்ட மல்ஹருகளில் வெளியாவதினல் அதற்கு யாதொரு கெடுதியும் குறையும் சம்பவித்துவிடாது. இதற்கு இரண்டு நிருஷ்டாக்தங்க ளுண்டு. அவற்றுள் ஒன்று சூரிய னுடைய ஒளியானது சக்தனமும் கஸ்தூரியும் போல் சுத்தமும் மணமுமுள்ள பொருட்கள்மீதும் பிரகாசிக்கின்றது. சாணமும் மலமும் போல் அசுத்தமும் காற்றமுமுள்ள பொருட்கள்மீதும் பிரகாசிக்கின்றது. சக்தனதிபால் அதன் நாய்மை அதிகரிக்கவு மில்லை. அவற்றின் வாசனையை அது ஆக்ராணிக்கவுமில்லை. இதேபோல் சாணம் முதலியவைகளால் அதன் தாய்மை கெடவு மில்லை அவ்வருவருப்புகளில் அது உமன்று புறமுவுமில்லை. மற் ரொரு நிருஷ்டாக்தம், மானிட உடம்பில் ஆக்ஷிசெய்து கொண் டிருக்கிற ஆன்மாவானது, அவ்வுடம்பின் சகல அணுக்களோடுங் கூடி அவற்றில் வியாபித்திருக்கிறது. அப்படி யிருப்பதுடன் அவ் வுடம்பின் கஜாசத்தான அருவருப்புகளினின்றும் யாதொரு குண மும் அடையாளமும் அதைத் தீண்டவில்லை. மேலும் அக்த ஆன்மா உடம்புடன் சம்பக்தப் படுவதற்குமுன் எப்படி பரிசுத்தமா யிருந்ததோ அப்படியே அதனுடன் சம்பந்தப் பட்ட பிறகும் பரிசுத்தமாகவே யிருக்கிறது. இனி சர்வசிருஷ்டிகளும் ஒரு விதத்தில் ஹக்கு தானுகவும் ஒரு விதத்தில் ஹக்குக்கு வேருகவும் இருக்கின்றன வென்பதற்கு ஆசிரியர் உபமானம் கூறுகின்றார்.

மூலம்.

அது எதுபோலெனில் கீர்மேலெழுக்த குமிழியும் அலையும், உறைக்த பனியாலாகிய கூசாவும் போலவாம். இவை யாவும் ஹகிகத்

தென்னும் சுயார்த்தமான பொருளே கோக்க தண்ணீர் தானுயும் இவற்றின் காமரூபங்களான குறிப்புகளே கோக்க தண்ணீரின் வேரூயும் இருக்கின்றன. இதேபோல் கானல் ஜலமும் ஹகிகத்தை கோக்க கானல் தானுயும் காமரூபங்களே கோக்க கானலின் வேரூயு மிருக்கிறது. கானல் ஜலமானது எதார்த்தத்தில் கானலேயாம்; அது ஜலரூபமாய் ஆரோபித்துத் தோற்றுகிறது.

இனி வஹ்தத்துல் வுஜூதின் மேல் அறிவிக்கிற தலீலுக ளான பிரமாணங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. ஆனல் அவைகளில் நின்றும் குர்.ஆனில் வருகிற சில தலீலுகளாவன:—

ஆயத்து:—

ولله المشرق والمغرب فاينماتولوا فثم وجه الله

மஷ்ரிகும் மக்ரிபும் அல்லாவுக்கே உடையது. ஆதலால் நீங்கள் எப்பக்கம் திரும்பினலும் அங்கு அல்லாஹ் தஆலா வினது தாத்து இருக்கிறது.

ஆயத்து:—நாம் இன்சானிடம் அவனுடைய பிராண நரம் பினும் அதிகமாக நெருங்கி யிருக்கிறோம்.

ஆயத்து:—நீங்கள் எங்கே யிருந்தாலும் அவன் உங்களோடி ருக்கிறான்.

ஆயத்து:-மரணத் தருவாயி லிருக்கிற அவனிடம் நாம் உன் களைக் காண அதிக நெருக்கமாக நெருங்கி யிருக்கிறோம். ஆனல் நீங்கள் அதைப் பார்ப்பதில்லை.

ஆயத்து:— (ஓ! முஹம்மது ஸல்-அம் உம்மிடத்தில் கைகொடுத்து) பய்அத்து செய்கிறவர்கள் அல்லாவினிடத்தில் தான் பய்அத்து செய்கிறார்கள். அல்லாவுடைய கையானது அவர் களுடைய கைகளின் மேலிருக்கிறது.

ஆயத்து:-அவனே முன்னவன், அவனே பின்னவன், அவனே வெளிப்பட்டிருப்பவன், அவனே உள்ளீடாயிருப்பவன், இன்னு மவன் வஸ்துக ளடங்கலையும் நன்றாய் அறிகின்றவன்.

வியாக்கியானம்

அறிந்துகொள்:—இந்த ஆயத்தானது இரண்டு விதத்தில் தவ்ஹீதின் மேல் அறிவிக்கின்ற வெள்ளிய தலீலா யிருக்கிறது.

ஒரு விதம் இந்த ஆயத்தின் அறபி மூலவாக்கியத்தில் அல் அவ் வது, அல்ஆகிரு, அல்லாஹிரு, அல்பாதினு என்று வந்திருக்கிற நான்கு இஸ்முகளிலும் அல் என்னும் சொல்லே சிபத்தின் பேரில் புகுந்த மவ்சூலத்து என்று ஆக்குவாயாகில் அப்போது அந்த ஆயத்திற்குப் பொருள் சர்வசிருஷ்டிகளின் வுஜூதுகளுக்கு முந்தின முன்னவன் அவனே என்றும் சர்வலோகமான தன் மவுஜூதுடைய மவுஜூதை விட்டு தன் வெளிப்பாடு பிந்தின பின்னவன் அவனே என்றும் ஆலமுஷ் ஷஹாதத்தும் ஆலமுல் முல்கும்போல் ஞானேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும்படி வெளிப் பட்டிருப்பவன் அவனே என்றும் சமட்டி வியட்டிகளான ஆன்ம ஜீவலோகங்க ளென்னும் ஆலமுல் அர்வாஹுகள் போல் ஞானேந் திரியங்களுக்குப் புலப்படாதபடி உள்ளீடா யிருப்பவன் அவனே என்றும் ஆகின்றது. ஆகவே இந்தப் பொருள் ஹக்கு சுப்ஹா னஹு வதஆலா சகல சிருட்டிகளின் ஹகிகத்தா யிருக்கிறான் என்கிற புரத்தாலன்றி வேறு விதத்தால் பொருந்தாது.

மற்றொரு விதம் அந்த அல் என்ற சொல்லே தஃரீபுடைய ஹர் பென்றாக்குவாயாகில் ஹஸ்ருடைய நயத்துக்காக நபரூகிய பயனிலையின் தஃரீபுக்கும் அதைக் கொண்டுவா. அப்போது அதன் பொருள் முன், பின், வெளி, உள் என்கிற எல்லா சிபத்து களும் வேறு என்பதன் பக்கம் கடக்காத விதமாக வுஜூதுல் முத்லகாகிய அல்லாஹ் தஆலாவிலேயே கட்டுண்டிருக்கின்றன வென்றாகின்றது. ஏனெனில் அவனல்லாத வேறு என்பது அறவே உண்டாயிருப்பதில்லே யாதலினலென்க.

மூலம்.

ஆயத்து:— وفي انفسكم افلا تبصرون

உங்களுடைய நப்ஸுகளிலேயே இருக்கிறது நீங்கள் ஆராய்ந் தறிய வேண்டாமா?

ஆயத்து:—என் அடியார்கள் என்னைக் குறித்து உம்மைக் கேட்டால் நான் சமீபத்தில் அடுத்திருக்கிறேன் (என்று நீர் அவர் களுக்குச் சொல்வீராக.)

ஆயத்து:—(காபிர்களின்மீது) நீர் மண்ணை எறிந்தபோது அதை நீர் எறியவில்லே என்கினும் அல்லாஹ் தஆலாவே அதை எறிந்தான்.

ஆயத்து:—அல்லாஹுத ஆலா சகல வஸ்துக்களையும் சூழ்ந்தவனாயிருக்கிறான்.

இவையல்லாமல் வஹ்தத்துல் வுஜூதின்மேல் அறிவிக்கின்ற ஆயத்துகள் இன்னும் அநேக மிருக்கின்றன.

இனி ரஸூல் ஸல்லல்லாஹுத அலைஹி வஸல்ல மவர்களுடைய ஹதீசுகளில் நின்றும் வஹ்தத்துல் வுஜூதின் மேல் அறிவிக்கின்ற நிருவாக்கியங்கள் பல உண்டு. அவற்றுள் சில வருமாறு.

ஹதீசு:—அறபுகள் சொல்லிய வாக்கியங்களில் லபீது என்பவருடைய வாக்கியம் மிகவும் உண்மையானது.

الا كل شيء ما خلا الله باطل

அர்த்தமாதெனில்; அல்லாவே யன்றி மற்ற யாவும் பாதில் (பொய்) என்றறி என்பதாம்.

ஹதீசு:—

ان احدكم اذا قام الي الصلاة فانما يناجي ربه فان ربه بينه وبين القبلة لا يزال عبدي يتقرب الي بالنوافل حتي احبه فاذا احببته كنت سمعه الذي يسمع به وبصره الذي يبصر به ويده التي يبطش بها ورجله التي يمشي بها ان الله تعالي يقول لعبده مرضت فلم تعدني وجعت فلم تطعمني وشتمك فلم تعطني الي آخره

ஒருவன் தொழுகைக்கு நின்றானெனில் அவன் தன் றப்பிடத்தில் வசனிக்கின்றான். ஆகவே அவனுடைய றப்பு அவனுக்கும் கிபுலாவுக்கும் மத்தியிலிருக்கின்றான்.

இன்னும் அல்லாஹுத ஆலா நிருவுளமானதாக ரஸூல் ஸல்லல்லாஹுத அலைஹி வஸல்ல மவர்கள் அருளிய ஹதீசு குத்ஸிகளில் ஒன்று:—என் அடியான் அவனே கான் உவந்து கொள்ளுகிற வரையில் சுன்னத் இபாதத்துகளைக் கொண்டு இடைவிடாமல் என்னிடம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பான். எப்போது கான் அவனை உவந்து கொள்ளுகிறேனோ அப்போது கான், அவன் கேட்கும் அவனது செவிப்புலனாய் மிருக்கிறேன். அவன் பார்க்கும் அவனது கட்புலனாயு மிருக்கிறேன். அவன் பிடிக்கும் அவனது கையாயு மிருக்கிறேன். அவன் நடக்கும் அவனது காலாயு மிருக்கிறேன் என்பது.

இன்னு மொன்று:—கான் நோய் கொண்டிருந்தேன். நீ என்னியாதி வினவ வரவில்லை. கான் பசித்திருந்தேன். நீ எனக்கு உணவளிக்கவில்லை. கான் கேட்டேன், நீ எனக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று இவ்வாருக கியாமத்துகாளில் அல்லாஹுத ஆலா தன் அடிமையை நோக்கிச் சொல்லுவான் என்பது.

இன்னும் நிருமதி ரஹிமஹுல்லா அவர்கள் நிவாயத்துச் செய்திருக்கிற ஒரு நீண்ட ஹதீசு:—முஹம்மதுடைய ஆன்மா யார் வசமிருக்கிறதோ அந்த ஆண்டவன்மேல் ஆணையாக நீங்கள் நீர் மொள்ளும் பாத்திரத்தை கயிற்றுடன் பூமியில் இறக்குவீர்களாகில் நிடலுக அது அல்லாவின்மேல் விழும் என்று நாயகமவர்கள் இவ்வாக்கியத்தை அருளியபின் "அவனே முன்னவன் அவனே பின்னவன், அவனே வெளிப்பட்டிருப்பவன், அவனே உள்ளீடாயிருப்பவன், அவன் சகல வஸ்துக்களையும் கன்றாய் அறிகின்றவன்" என்கிற ஆயத்தையும் எடுத்தோதினார்கள்.

இன்னுமிவைபோல வஹ்தத்துல் வுஜூதின்மேல் அறிவிக்கின்ற சஹீஹான ஹதீசுகள் அநேகமிருக்கின்றன.

இனி ஹக்கை அறிந்த ஆரிபீன்களுடைய வாக்கியங்களில் நின்றும் வஹ்தத்துல் வுஜூதின்மேல் அறிவிக்கின்ற வாக்கியங்கள் எண்ணிலடக்கிச் சொல்லமுடியாத அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கின்றன. ஆகையினால் அவைகளை நாம் சொல்லவில்லை. நீ அவைகளை அறிய விடுவாயாகில் அவர்க வியற்றியுள்ள நூல்களைப் பார்வையிடு. அப்போது நீ அவைகளைக் கண்டுகொள்வாய், இன்ஷா அல்லாஹுத ஆலா.

நேட்டமுள்ள தாலிபானவனே! (குர்புக்வாபிலி, குர்புல் பாயிலிகளில் கூறிவந்தபடி) அல்லாஹுத ஆலாவினிடம் ஐக்கியமாக நாடுவாயாகில் முந்தி கபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹுத அலைஹி வஸல்ல மவர்களைச் சொல்லாலும் செயலாலும் அந்தரங்கத்தாலும் வெளியரங்கத்தாலும் பின்பற்றி நடப்பதைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொள். அதன் பிறகு இரண்டாவதாக அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் சுயார்த்தமான பொருளாயிருக்கிற வஹ்தத்துல் வுஜூதின் முராகபாவாகிய யோக சாதனையைச் செய்ய முயலு. அதற்கு ஓலுவு வேண்டுமென்ற விதியில்லை. ஓலுவிருந்தால் உத்தமந்தான். இதர நேரமல்லாத இன்ன நேரத்தில்தான் செய்யவேண்டுமென்ற

விதியுமில்லை. இன்னும் மூச்சு புகுவதையும் புறப்படுவதையும் முாகபாவில் கோட்டமிட வேண்டுமென்ற விதியுமில்லை. இன்னும் அல்கலிமத்துத் தையிபாவின் ஹருபுகளான அக்ஷரங்களை கோட்டமிட வேண்டு மென்ற விதியுமில்லை. மேலும் (துவி தத்தை நீக்கி அத்வைதத்தை நிலைநிறுத்த லென்னும்) அதன் பொருளை மாத்திரமே யன்றி மற்றொன்றையும் நீ கோட்டமிட வேண்டியதில்லை. இன்ன நிலைமையில்தான் முராகபா செய்ய வேண்டு மென்பது மில்லை. நீ நின்றவனும் அல்லது உட்கார்ந்த வனும் கடக்கிறவனும், அல்லது படுத்திருக்கிறவனும், தொழில் செய்கிறவனும் அல்லது சும்மா இருக்கிறவனும், உண்கிற வனும், அல்லது குடிக்கிறவனும், இப்படி நீ எந்த நிலைமையி லிருந்தாலும் முராகபா செய்.

இனி முராகபா செய்யும் முறையாவது:—முந்தி நீ உன்னு டைய அனிய்யத்தை நீக்கவேண்டும். அனிய்யத் தென்பது உன் ஹகிகத்தும் அத்தாங்கமும் ஹக்கல்லாத வேறுயிருக்கிற தென்று நீ எண்ணுவதாம். இந்த எண்ணத்தையேயன்றி வேறொன்றையும் நீ நீக்கவேண்டுவதில்லை. இதுதான் **லாஇலாஹ** என்று நீ சொல் வதின் சுயமான அர்த்தம். அதன் பிறகு, இரண்டாவதாக ஹக்கு சுபுஹானஹு வதஆலாவை உன் கல்பில் தரிபடுத்து. இதுதான் **இல்லல்லாஹு** என்று நீ சொல்வதின் சுயமான அர்த்தம்.

மொத்தத்தில் லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற கலிமாவை நீ அப்பியாசிக்கும்போது நீ உன் மனதில் நினைக்கவேண்டிய தென்ன வென்றால் ஹகிகத்தான சுய அர்த்தத்தை கோக்க கான் அல்லாவுக்கு வேறல்ல. மேலும் கான் அவனுகவே யிருக்கிறேன் என்பதுதான்.

எப்போது வுஜூது ஒன்றுதான் என்றாகி அதன்வேறு என் பதில்லை என்று நிர்த்ததோ பின்பு எந்த வஸ்து நீக்கப்படுவது? எந்த வஸ்து தரிபடுத்தப்படுவது? என்று கேட்பாயாகில் கான் சொல்லுகிறேன். சிருட்டிக்கு ஜனித்த வேற்றுமை என்பதும் துவிதம் என்பதுமான வஹ்மு என்னும் பேதபுத்தி நீக்கப்பட வேண்டுவது. இந்த வஹ்மு பாத்தில் (பொய்) இதற்கு யாதொரு சுயம்பில்லை. ஆகவே முந்தி நீ அந்த வஹ்மை நீக்கி, பின்பு

இரண்டாவதாக உன்னுடைய கல்பில் ஹக்கு சுப்ஹானஹு வதஆலாவைத் தரிபடுத்தக் கடமைப் பட்டவனு யிருக்கிறாய்.

தேட்டமுள்ள தாலிபானவனே!

انک تتصور في کل حال من احوالک لا انا من حيث الحقيقة
منا ذ الله بل انت هو

அல்லாஹு தஆலாவுடைய அருளினால் உன்மீது பரவச நிலையாகிய ஹால் விகைத்து மேற்கொள்ளுமாகில் நீ வஹ்மியத் தென்னும் உன் அனிய்யத்தை நீக்க வருந்தமாட்டாய். மேலும் உன்னிலே ஹக்கு சுபுஹானஹு வதஆலாவினது தரிபாடேயன்றி வேறொன்றும் மிச்சப்பட்டு நிற்பதில்லை. அல்லாஹு தஆலா சமக்கும் உங்களுக்கும் சபிகள் காயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்ல மவர்களுடைய ஹு மத்தாகிய பெருமையின் பொருட் டால் இந்த மகாமை சுத்தருளவாகுக ஆமீன்.

அஸ்ஸைருல் பாத்தினு.

اعلم ان السير الباطن علي ستة انواع احدها السير لله وهو السير من الجهل الي العلم والثاني السير الي الله وهو السير من العلم الي العمل والثالث السير في الله وهو الفناء والرابع السير من الله وهو البقاء بالرجوع من المحو الي الصحو والخامس السير بالله وهو بقاء البقاء الذي هو التحقق بصفات الله واسمائه والسادس السير مع الله وهو التصرف في عالم العلو وعالم السفل

அறிந்துகொள்:—ஆரிபுகளாகிய ஞானிகள் அகத்தில் படிப் படியாகக் கடந்துசெல்லும் ஞானபூமிகள். * அறுவகைப்பட்டிருக் கின்றன. அவை:—அஸ்ஸய்ரு லில்லாஹி; அஸ்ஸய்ரு இலல் லாஹி அஸ்ஸய்ரு வ்பில்லாஹி, அஸ்ஸய்ரு மினல்லாஹி, அஸ் ஸய்ரு பில்லாஹி அஸ்ஸய்ரு மஅல்லாஹி என்பவைகளேயாம்.

---

* இந்துமத வேதாந்த நூல்கள் ஞானபூமிகளை ஏழாக வகுத்துக் கூறுகின்றன. அவை:—சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவா பத்தி, சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் என்பவைகளாம். இவற் றின் விபரம் இப்புத்தகத்தின் இறுதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அங்கு கண்டு தெளிக.

இவற்றின் விபரம்.

அறிவின்மையான மூடத்தைவிட்டு ஹக்கை அறிதல் என்னும் ஞானத்தை அடைய முயல்வது அஸ்ஸய்ரு ஸில்லாஹி என்னும்,

ஞானத்தேர்ச்சியினல் யோகசாதனையான அமலின் பக்கம் செல்வது அஸ்ஸய்ரு இலல்லாஹி என்னும்,

நியானயோக முதிர்ச்சியினல் ஹக்கிலே தன் நினைவு பனுவாய் மாய்க் தொழிவது அஸ்ஸய்ரு வ்பில்லாஹி என்னும்,

ஜீவத்வமான மனிதப் பண்பாதி குணங்கள் மடிந்து தன் எதார்த்த நிலையில் தரிப்பது அஸ்ஸய்ரு மினல்லாஹி என்னும்,

ஹக்குடைய அஸ்மா சிபாத்துகளைத் தனதாகக் கொண்டு தரிப்பினும் பொருந்தரிப்பாக நிலைப்பது அஸ்ஸய்ரு பில்லாஹி என்னும்,

மேலுலகத்திலும் கிழுலகத்திலும் ஆகுதி அநுபவங்கள் புரிதல் அஸ்ஸய்ரு மஅல்லாஹி என்னும் சொல்லப்படும்.

துஹ்பத்துல் முர்ஸலா

முற்றிற்று.

இந்துமத வேதாந்த பகுதி.

வஹ்தத்துல் வுஜூது என்னும் தவ்ஹீதாகிய அத்வைத உண்மையை இந்து வேதாந்திகள் நிராட்க்ஷேபமாய் ஒப்புக்கொள்வது மாத்திரமல்ல, அதை மறுக்கும் துவிதசித்தாந்திகளுக்கு வேருந், யுக்தி, அனுபவங்க ளென்னும் முப்பிரமாண நியாயவாதாரங்களைக் காட்டி தக்க சமாதானங்களும் வரைந்திருக்கிறார்கள். அன்றியும் துஹ்பத்துல் முர்ஸலாவும் பிறவுமான நமது அத்வைத நூல்களில் சிருஷ்டி கிரமம் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல் இந்து மத வேதாந்த நூல்களும் ஒருவாறு சிருஷ்டிக்கிரமம் கூறுகின்றன. அவைகளை ஒத்திட்டு உண்மையை ஊகித்தறிய நம்மவர்க்கு உதவியாயிருக்கு மெனக்கருதி கைவல்ய நவநீதம் முதலிய வேதாந்த நூல்களிலிருந்தும் காகாஜீவவாத சுட்டகோயி லிருந்தும் இன்னும் துவிதசித்தாந்தத்தை மறுத்து அத்வைதிகள் எழுதியுள்ள சில தருக்க நூல்களி லிருந்தும் சிலவற்றை அவர்களின் பரிபாஷையிலேயே சுருக்கமாக எடுத்து எழுதுகிறேன். நண்பர்கள் அவைகளைத் துவேஷமற்ற சுத்தபுத்தியைக் கொண்டு சிந்தித்துத் தெளியுமாறு ஏக பரிபூரணஞான சொரூபியான இறைவன் அருள் புரிவானாக.

வேதாந்த வாக்கியங்கள்

வருமாறு:—

சூதசங்கிதை.

ஒன்று மாய்ப்பலவுமாகி யுருவமா யருவுமாகித்
தொன்றுமாய்ப்புதிதுமாகித் தூரமாய்ச் சமீபமாகி
யின்றுமாயென்றுமாகி யிருளுமாயொளியுமாகி
கன்றுமாய்த்தீதுமாகி நயக்கரும்பொருளே போற்றி.

சொரூப ஞான தேசிகர்.

* உன்னைத் தவிரமற்றிங் கொன்றுமில்லை யுன்னுணை
பொன்னைத்தவிர விலாப் பூடணம்போல்—பொன்னையுரு
வேறுக்கிப் பேருரைத்த வேற்றுமைபோலெம்மையுமவ்,
வாறுப்பகுத்துரைத்தோமால்.

அத்தியாரோபமும் அபவாதமும்.

அத்தியாரோப மென்றும் அபவாதமென்றும் இரண்டு யுக்திகள் உண்டு. கானலானது ஜலமாகத் தோன்றும் போது அதை மெய்யாகவே ஜலமெனக்கண்டு மருள்வது போன்றது அத்தியாரோபமாம். அது கானலே யன்றி ஜலமல்ல வென்று தெளிவது போன்றது அபவாதமாம். மருளான அத்தியா ரோபத்தில் நீலப் பது ஐக்கிய முத்திக்குப் பாதகமும் தெளிவான அபவாதத்தில் நிற்பது அதற்குச் சாதகமுமாம். சுருக்கிச் சொன்னல் ஆரோப மாகிய பொய்யை அதன் ஆதாரமாகிய மெய்யில் அடக்கி அந்த ஆதார காட்டமே நிகைக்கும்படி சிரவணம், மனனம், நிதித்தி யாசனம், (கேட்டல், நிந்தித்தல், தெளிதல்) ஆகிய அரிய முயற்சிகள் செய்துவருவது ஐக்கிய முத்திக்கு முக்கியமான மூல காரணமாம்.

இதன் தாத்பரிய மென்னவென்றால்; இரண்டென்பதில்லாமல் ஏகபரிபூரண ஞான சொரூபியாய் விளங்கும் சாசுவதாத் கடவுளான பிரம்மத்தினிடத்தில் (கானலில் ஜலம்போல்) கற்பிதமாகத் தோன்றிய × ஜக ஜீவ பரங்களென்னும் நிரிபதார்த்தங்களையும் அப்பிரம்மத்திற்கு வேறான மெய்ப் பொருள்களென மருண்டு அம்மருளிலிற் சிக்குண்டிருக்கிற ஜீவர்களின் அஞ்ஞான சங்கேத விபரீதங்களான தடைகளை நீக்கி, அவர்களுக்குத் நிடஞானமான தெளிவை யுண்டாக்கும் பொருட்டு, வேதாந்த நூல்களில் அத்தி யாரோப யுக்தியும் அபவாத யுக்தியும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

---

* தன்மையிடமாயிருந்ததை முன்னிலை இடமாக்கியது பரம் பொருளைத் தித்தற் பொருட்டென்றறிக.

× உணர்வியலில்லாச் சடவருக்கம் ஜகம் என்றும் உணர்விய லுள்ள உயிரினங்கள் ஜீவன் என்றும் பிரமனுதி திரிமூர்த்தங்கள் பரம் என்றும் சொல்லப்படும். ஜகஜீவபரங்களென்பது உம்மைத் தொகை. அதாவது ஜகமும், ஜீவனும், பரமும் என்பதாம்.

அவற்றின் கருத்து, கானலில் கற்பிதமாகத் தோற்றும் ஜலத் திற்கு காமரூபங்களே தவிர ஜலமென்பதற்குக் கானலியன்றி எதார்த்தமான பொருளில்லாவாறு போன்று பிரம்மத்தினிடத்தில் கற்பித மாகத் தோன்றும் ஜகமாதி நிரிபதார்த்தங்களுக்கு காம ரூபங்களே தவிர அவற்றிற்கு பிரமத்தையன்றி எதார்த்தமான பொருட்கள் இல்லை என்பதாம்.

பின்னர் அந்தக் கற்பிதமான சிருட்டி வந்த வகைதான் எப்படி யெனின், இந்திரஜாலவித்வான் தன் மந்திரவித்தையால் காட்டும் காரூபிப்பொருள்கள் அந்த வித்தையில் அடங்கி, அவனது சுழுத்தியான நித்திரையின்போது அவனில் அவ்வியக்தமா யிருக்க காலக் கிரமத்தில் அவன் விழித்து அவைகளை வெளிப் படுத்த விரும்புவது போல் பிரம்மசத்தியான மூலப்பிரகிருதியில் அணுவாய் அவ்வியக்தமாய் அடங்கி யிருந்த பாமாதி நிரி பதார்த்தங்களையும் அந்தப் பிரம்மம் வெளிப்படுத்த நாடினபோது அந்த மூலப்பிரகிருதி என்னும் சக்தியானது சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களாக வெளிப்பட்டன.

இந்த வெளிப்பாட்டை வேறொரு விதமாகவும் சொல்வார்கள். அதாவது அவ்வியக்தமான அந்த மூலப்பிரகிருதியே மகதத்வ மாய் மகதத்வம் அகங்காரதத்வமாய் அகங்காரதத்துவம் மேற் கண்ட மூக்குணங்களாய் வெளிப்பட்டன என்பதாம். இந்த முக்குணங்களில் எதாவ தொரு குணம் ஏனைய இரண்டு குணங் களையும் மிகைத்து நிற்கும்.

முக்குணங்களில் முதற்குணமாகிய சுத்தசத்வ குணத்திற்கு மாயை என்று பெயர். அந்த மாயையிற் பிரதிபலித்த பிரம்மச் சாயையான ஞான நிழலுக்கு அந்தரியாமி என்றும் மாயாசபித வீசனென்றும் பெயர். இவ்வீசனுக்கு இந்த சத்வகுணமே சுழுத்தி அவஸ்தையும் காரணசரீரமும் ஆனந்த மயகோசமுமாம். (கோசம் அல்லது கவசம் என்றால் மூடுகிற உரை என்பது அர்த்தம்.)

இனி இரண்டாங் குணமாகிய இராசதகுணம் அனேக ரூபங்க ளாய் பிரிந்து அவித்தைகள் என்று சொல்லப்படும். (அவித்தை-அஞ்ஞானம்.) இந்த அவித்தைகளில் பிரதிபலித்த பிரம்ம நிழலுக்கு ஜீவன் என்று பெயர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜீவன்

பிராக்ஞன் என்னும் பெயரைப் பெறும். இந்த ஜீவனுக்கு இவ் விராசத குணமே காரணசரீரமும் சுழுத்தி அவஸ்தையும் ஆனந்த மயகோசமுமாம்.

இதுவரையில் சத்துவம் இராசதம் என்னும் இரண்டு குணங்களாலும் வந்த ஈசஜீவர்களின் காரண சரீர கற்பிதங் கூறப் பட்டது. இனி சூக்கும சரீர கற்பிதஞ் சொல்லப்படும்.

ஜீவர்களுக்குப் போக சாதனமுண்டாகும் பொருட்டு மாயா சகித வீசனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே மூன்றாங் குணமாகிய தாமத குணமானது ஆவரணம், விக்ஷேபமென இரண்டு சத்திக ளாகப் பிரிந்து நின்றது. ஆவரண மென்பது மறைக்கும் சக்தி, விக்ஷேப மென்பது தோற்றும் சக்தி. மறைக்கும் சக்தியான ஆவரணம் மாயா சகித வீசனையும் தன்னையறிந்த ஞானிகளையும் தவிர மற்ற ஜீவர்களை எவ்வாறு மறைக்கு மெனின், விட்சேப சத்தில் தோன்றிய தூலதேகாதி சரீரங்களையும் சித்துப் போலி யாகிய ஜீவனையும் "தான்" என்று அபிமானிக்கும்படி செய்து சுயஞ்சை தன்யமாகிய சாக்ஷாத் கடவுளே தானுயிருக்கிற உண்மை அந்த ஜீவர்களுக்குத் தெரிய ஒட்டாமல் மறைக்கும்.

இனி தோற்றுஞ் சக்தியான விக்ஷேபத்திலிருந்து சூக்ஷும ஆகாயமும் அவ்வாகாயத்திலிருந்து சூக்ஷமவாயும் அவ்வாயுவி லிருந்து சூக்ஷும அக்னியும் அவ்வக்னியிலிருந்து சூக்ஷும அப்புவும் அவ்வப்புவிலிருந்து சூக்ஷமபிருதுவியும் தோன்றின. இவ் வைந்தும் சூக்ஷும பஞ்ச பூதங்களென்றும் பஞ்சதன் மாத்திரைக ளென்றும் பெயர்பெறும். இந்த சூக்ஷும பூதங்களி லிருந்து ஜீவர் களுக்குப் போக சாதனங்க ளுண்டாயின. அதெவ்வாறெனின் மேற்கண்ட முக்குணங்களிலும் இந்தச் சூக்கும பூதங்கள் ஐந்தும் கூடியிருக்கும் சூக்ஷமபஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்துக்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையாக எடுத்து தனித்தனியே வைத்தது முறையே சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, ஜிஹ்வை, ஆக்ராணம் என ஐந்து ஞானேந்திரியங்க ளாயின.

(சுரோத்திரம்-செவியுணர்வு, இது சத்தத்தை மாத்திர மறியும், துவக்கு-மெய்யுணர்வு, இது பரிசத்தை மாத்திரமறியும், சட்சு-கண் உணர்வு, இது ரூபத்தை மாத்திரமறியும், ஜிஹ்வை காவுணர்வு, இது ரசத்தை மாத்திரமறியும். ஆக்ராணம்-காசி

யுணர்வு, இது கந்தத்தை மாத்திரமறியும், இவ்வைந்தும் புறக் கரணம். ஞானேந்திரியம்-அறிகருவி.)

இன்னுமந்த பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத் துக்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்தது உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என ஐந்துங்கூடி அந்தக்கரண மாயிற்று. (இவ்வைந்தும் அகக்கரணம்.)

(உள்ளம் ஆகாயத்தைப்போல் சகல கேள்விகளுக்கும் இடங் கொடுத்துத்தரிக்கும். மனம் வாயுவைப்போல் அலையும். புத்தி அக்கினியைப்போல் இது இன்னது இது இன்னது என்று விளக்கும். சித்தம் அப்புவைப்போல் விடையங்களைப் பற்றி யிழுக்கும். அகங்காரம் பிருதுவியைப் போல் கடினமாக நின்று காளென்றபிமானிக்கும். அந்தக்கரணத்தில் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்க்கூடினது கொண்டு ஐந்து இந்திரியங்களினாலும் ஐந்து விடைகளையும் அறியும்.)

இன்னுமந்த பஞ்சபூதங்களின் இராசதாம்சத்திலே பூதத் துக்குஒவ்வொரு மாத்திரையாக எடுத்துத் தனித்தனியேவைத்தது முறையே வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயுரு, உபத்தம் என ஐந்து கன்மேந்திரியங்களாயின.

(வாக்கு-வசனிக்கும் சக்தி. பாணி-இடுதல், ஏற்றல் செய்யும் சக்தி. பாதம்-நடக்கும் சக்தி. பாயுரு-மலஜலங்களை வெளியே தள்ளும் சக்தி. உபத்தம்-மாணியிலும் யோனியிலும் இன்பத்தை யுண்டு பண்ணும் சக்தி. கன்மேந்திரியம்-தொழிற்கருவி.)

இன்னுமந்த பஞ்சபூதங்களின் இராசதாம்சத்திலே பூதத் திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது வியானன், பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன் என ஐந்து வாயுக்களாயின.

(வியானவாயு சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். பிராணவாயு இருதயத்திலிருந்து காரியாதிபரியந்தம் அலையும், அபானவாயு குதத்தைப்பற்றி நின்று உண்டவுணவுகளைச் செமிப்பிக்கும். சமானவாயு நாபித்தானத்தில் நின்று உண்டவுணவுகளின் சாரத்தை யிழுக்கும்.உதானவாயு கண்டத்தைப்பற்றி நின்று உண்டவுணவு களைக்கடையும்.)

இந்தப் பஞ்சவாயுக்களே யல்லாமல் வாக்தி செய்விக்கின்றவன் காகனென்றும் இமைத்து விழிப்பிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும் குறுகுறுத்துத் தும்பச் செய்கின்றவன் கிரிகரனென்றும் கொட்டாவி கொள்ளச் செய்கின்றவன் தேவதத்தன் என்றும் வீங்கச்செய்கின்றவன் தனஞ்சையன் என்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடியால் வேறல்ல.

ஆகவே மேலே கூறிவந்த சுரோத்ராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சமும், உள்ளமாதி அந்தக்கரண பஞ்சமும், வாக்காதி கன்மேந்திரிய பஞ்சமும், வியானாதி வாயுபஞ்சமும் ஆக இருபது தத்துவங்களுஞ் சேர்ந்து வானவர், மக்கள், நாகர், விலங்கு முதலிய உயிர்களனைத்திற்கும் சூக்ஷுமசரீரமாம். ஆனால் கைவல்யக் காரர் அந்தக்கரண பஞ்சத்தில் உள்ளம் சித்தம் அகங்காரம் ஆகிய மூன்று தத்துவங்களையும் மனத்திலடக்கி மனம் புத்தி யென அந்தக்காணத்தை இரண்டாக்கியதால் சூக்கும சரீரதத்துவங்கள் பதினேழென்றார்.

இந்த சூக்ஷுமசரீரத்தை நானென்று அபிமானிக்கும் ஜீவனுக்குத் தைசதனென்றும் ஈசனுக்கு இரணியகருப்பனென்று பெயர். ஜீவனும் ஈசனுமாகிய இருவருக்கும் இது சூக்கும சரீரமாம்; இந்த சரீரத்திற்கு பிராணமய கோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம் என கோசங்கள் மூன்றும். இன்னுமிது சொர்ப்பனு வஸ்தையுமாம்.

(பிராணவாயுவும் கன்மேந்திரியங்களுங் கூடியது பிராணமய கோசமென்றும் மனமும் ஞானேந்திரியங்களுங்கூடியது மனோமய கோசமென்றும் புத்தியும் ஞானேந்திரியங்களுங் கூடியது விஞ்ஞானமய கோசமென்றும் சொல்லப்படும்.)

இப்படி சூக்கும சரீர சற்பிதம் கூறப்பட்டது. இனி தூல சரீரகற்பிதமும் சொல்லப்படும்.

ஜீவர்களுக்குத் தூலதேகமும் போகமும் உண்டாகும் பொருட்டு மாயாசகித விசன் பஞ்சீகரிக்கப்படாத சூக்ஷும பஞ்சபூதங்களைப் பஞ்சீகரித்தான். அதெவ்வாறெனின், சத்துவ ராசதாம் சங்கள் போக மிச்சப்பட்டு நின்ற தாமதாம்சமான ஐந்து பூதங்களில் ஒவ்வொன்றையும் இரண்டாகப் பகுத்து முற்பாதி ஐந்தில் ஒவ்

வொன்றையும் கவ்வாலரக்கி இரண்டாம்பாதி ஐந்தில் தனதம் சத்துடனே கூட்டாமல் மற்ற நான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்க பஞ்சீகரணமாம், அதாவது ஒவ்வொரு பூதத்திலும் மற்ற நான்கு பூதங்கள் சேர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஐந்தைத்தாயிற்று என்பதாம். இப்படிப் பஞ்சகரித்ததினால் தூல ஆகாயமும் தூலவாயுவும் தூலஅக்னியும் தூல அப்புவும் தூலப்பிருதுவியும் உண்டாயின. இந்த தூலமகாபூதங்களி னின்றும் தூலசரீரங்களும் அண்டகோடிகளும் அவற்றுளொன்றாகிய பூமியும் போகங்களும் உண்டாயின.

இந்தத் தூலதேகத்தை நானென்று அபிமானிக்கும் ஜீவனுக்கு விசுவன் என்றும் ஈசனுக்கு விராட்புருடன் என்றும் சொல்லப்படும். இத்தூலதேகமே இவ்விருவருக்கும் ஜாக்ராவஸ்தையும் அன்னமய கோசமுமாம்.

(அன்னபானாதி ஆகாரங்களால் தோலும் இரத்தமும் சதையும் நரம்பும், எலும்பும், கொழுப்புமாக விருத்தியடைத்திருக்கிற ஆறு தத்துவங்களாகிய தூலதேகமே அன்னமய கோசமாம்.)

இப்படி தூலசரீர சற்பிதங் கூறப்பட்டது. இனி ஜீவனுக்கு எப்படியோ அப்படியே ஈசனுக்கும் * சரீரத்திரயம் + அவஸ்தாத்திரயம் ‡ அபிமானத்திரயங்களான † உபாதிகளிருக்க அவ்விருவருக்கும் உள்ளபேத மெப்படித் தெரிவது பெனக் கேட்பாயாகில் ஜீவன் காரிய உபாதி, ஈசன் காரண உபாதி. ஜீவன் தன் தேகத்தில் மாத்திரம் கலந்து நிற்கிற ° வியட்டிசரீரி. ஈசன் எல்லாத்தூல தேகங்களையும் தனக்கோர் தூலதேகமாகவும்

---

* காரணம், சூக்குமம், தூலம் ஆகிய மூன்று சரீரங்களும் சரீரத்திரயமாம்.

+ சுழுத்தி, சொர்பனம், ஜாக்கிரம் ஆகிய மூன்று அவஸ்தைகளும் அவஸ்தாத்திரயமாம்.

‡ ஈசனது காரண, சூக்கும தூல சரீரவபிமான நாமங்களான அந்தரியாமி, இரணியகருப்பன், விராட்புருடன் என்பனவும், ஜீவனது காரண சூக்கும, தூல சரீரவபிமான நாமங்களான பிராக்ஞன், தைசதன், விசுவன் என்பனவும் அபிமானத்திரயமாம்.

† உபாதி- தடை அல்லது மறைப்பு.

° வியட்டி சரீரி- ஒரு தனி யுடம்பைத் தேகமாகக் கொண்டவன்.

எல்லாச் சூக்கும தேகங்களையும் தனக்கோர் சூக்கும தேகமாகவும் எல்லாக்காரண தேகங்களையும் தனக்கோர் காரணதேகமாகவும் கொண்டு சமஸ்த பிரபஞ்சங்களிலும் கலந்து நிற்கிற ↑ சமட்டி சரீரி. ஜீவன் நிற்றறிவுள்ள நிஞ்ஞர்னன். ஈசன் பேரறிவுள்ள சர்வக்ஞன். இன்னுமிவைபோன்ற பல எதுக்களால் ஜீவனுக்கும் ஈசனுக்கும் பெருத்தபேத முண்டென்றறிக. சொல்லி வந்த இந்த கற்பித காரணங்களை யெல்லாம் சொப்பனக் காரணங்கள்போல் பொய் யென்று நிச்சித்துத் தெளிந்தவன் யாவனோ அவனே ஞானி யாவான். அந்நியாரோப யுக்தி முடிந்தது. இனி அபவாதயுக்தி கூறுவோம்.

பழுதையைப் பாம்பாகவும் கட்டையைக் கள்ளனாகவும் கண்டு மயங்கிய ஓர் புருடனது மயக்கத்தைத் தெளிக்கும் பொருட்டு மற்றொருவன் அது பாம்பல்ல பழுதை யென்றும் அவன் கள்ளனல்லன் கட்டையென்றும் தெரிவிப்பதினால் அவன் மயக்கம் தெளியுமாறு போன்று பரிபூரண ஞான சொரூபியாக விளங்கும் பிரம்மத்தினிடத்தில் (பழுதையில் பாம்புபோல்) ஆரோபித்த தூலதேகாதிப் பிரபஞ்சங்களைத் தானாகக்கண்டு மருள்கின்ற புருடன் ஞானசிரியரது உபதேசத்தினாலும் ஞான நூல்கள் விளக்கிக்கூறும் வெளிச்சத்தினாலும் அவனது மருட்சி யகன்று தானெனப்படுவது தேகாதி பிரபஞ்சங்களுமல்ல, அவற்றிற் காதாரமான பஞ்சபூதங்களுமல்ல, மேலும் ஞான சொரூபியான பிரம்மமேதானெனப்படுவதெனது ஐயமறத் தெளிவது அபவாதமாம். இந்த உண்மைக்கு ஆதாரமான பிரபல வேத சுருதிகளில் "அது நீயாயிருக்கிறாய்" என்ற பொருள் பொருந்திய தத்துவம் அசி என்னும் உபதேச வாக்கியமும் ஒன்றும்.

இன்னும் மண்குடம் பொன்கை நூல்ஆடை என்பவை களில் குடமும் கையும் ஆடையும் முறையே மண் பொன் நூல் இவைகளின் காரியங்களாம். காரணத்தையன்றி காரியத்துக்கு கற்பித காரணங்களே தவிர பொருளில்லை. ஆதலால் காரண காரியங்கள் இரண்டும் ஒன்றேயாம். காரியத்தைக் காரணத்தி லடக்கி குடத்தை மண் என்றும் கையை பொன் என்றும் ஆடையை நூல் என்றும் பார்ப்பது போல் கற்பித காரணகாரியங்

↑ சமட்டிசரீரி—எல்லாவுடம்புகளையும் தன் தேகமாகக் கொண்டவன்.

களாய் தேகாதிப் பிரபஞ்சம் முதல் பிரபஞ்சத்தியான மூலப்பிர கிருதி ஈறாக ஒன்றி லொன்றுநிற்குவகை முறைப்படியே அவை களைத் திருப்பி அவ்வவற்றின் காரணங்களில் ஒடுக்கிக் கொண்டு போக கடைசியாக மிச்சப்பட்டு நின்ற சத்தாயுள்ள பிரம்மத்தை தவிரயமே பெய்ப் பொருளான மூலகாரணமென்றும் பிரம்மதை யன்றி தான் என்ற தனிமுதல் ஒன்றுமே இல்லை யென்றும் அதுவே தானாயிருக்கிறேன் என்றும் ஐயமறத் தெளிவதே அப வாத உபாயமாம்.

(சிருட்டிகள் ஒடுங்குமுறை எப்படியெனில்; சகல ஜீவர்களிடத்தும் தோல், உதிரம், சதை, காப்பு, எலும்பு, சொழுப்பு என்று ஆறு கத்துவங்களாயிருக்கிற தூலசரீரங்களெல்லாம் தமக்கு ஆதாரமான தூல பூதங்களிலே மடிந்து பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இத்தத் தூல பூதங்களும் பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தன் மாத்திரை களான தமோகுண பூதங்களாய் மிஞ்சும். சூக்ஷம சரீர தத்துவங் களான (அக்தக் கரணபஞ்சம், ஞானேக்நிரிய பஞ்சம், கன் மேக்நிரிய பஞ்சம், வியானுதிபஞ்சம்.) இருபது தத்துவங்களும் கட்டவிழ்ந்து பூதங்களுடைய சத்துவகுணமும் ரஜோகுணமு மாக ஒடுங்கும். அதெவ்வாறெனின்:-சகல பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கிற அகங்காரமும் ஆக்ர ணேக்நிரியமும் உதானவாயுவும் உபஸ் தேக்நிரியமும் பிருதுவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும் சிங்கு வையும் சமானனும் பாயுரும் அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தியும் சட் சுவும் அபானனும் பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். மனமும் துவக்கும் பிராணனும் பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும் சுரோத்திரமும் வியானனும் வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே மூக்குண பூதங்களாகும். இத்தச் சூக்கும பூதங்களுள் பிருதுவியானது அப்புவில் கரைத்து ஒடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியில் சுவறி ஒடுங்கும், அக்கினியும் விளக்கைப் போல் வாயுவில் அணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்தில் ஒய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாயம் விட்சேப சக்தியில் ஒடுங்கும். மி ஆவரணசக்தியும் விட்சேபசக்தியும் மூலப் பிரகிருதியின் தமோகுண மாத்திரமாய் ஆலவிருக்ஷம் வித்தில் ஒடுங்குவதுபோலீவன் இன்னும் ஒரு சிருட்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும் அவித்தையி லடங்கும். இந்த மாயையும் அவித்தையும் அநாதியானதாயினும் பிரகிருதி என்று கூறப்பட்ட வித்துதத்துவத்தில் ஒடுங்கும்.

விந்துதத்துவமும் பாம்பென்கிற பெயர் போய் பழுதையாகக் கண்டாற்போல தனக்கு அநிஷ்டானமான பிரம்மசைதன்னிய மாத்திரமாக ஓடுங்கும்.

இப்படித்தோன்றி ஓடுங்கின தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு அவையாவன:—பூதங்கள் 5, ஸ்தூலசரீர தத்துவங்கள் 6, சூக்ஷும சரீர தத்துவங்கள் 20, காரண சரீரமான மாயை அவித்தை 2, இவற்றில் பிரதிபலித்த ஈசன் ஜீவன் 2, இவைகளுக் கெல்லாம் அதிஷ்டானசைதன்னியமா யிருக்கிற பிரம்மம் 1 ஆக தத்துவங்கள் 36.

இவைகளில் பூதங்கள் ஐந்தும் மாயை ஒன்றும் மாயாப்பிரதி பிம்பவீசன் ஒன்றும் பிரம்மம் ஒன்றும் ஆக எட்டும் சகல பிராணி களுக்கும் பொதுவாக அனுபவிக்கப்படும் மற்ற இருபத்தெட்டும் அவனவனுக்கு வேறுவேறாக அனுபவிக்கப்படும். அதெப்படி யெனில்; பிருதுவிதத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆகாயமில்லை, மறைமறுக்கில் எல்லோருக்கும் ஜலமில்லை, தேவில்லா நிருந்தால் பாகமில்லை. வாடை தேன்ற லில்லாவிட் டால் வாயுவியக்க மில்லை, ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் இட மில்லை, மாயையும் மாயாப் பிரதி பிம்பவீசனும் இறக்கில் சகல சமயங்களுக்கும் தெய்வமில்லை. பிரமம் இல்லையேல் ஒருவருக்கும் அறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்கும் பொது வாம். வெவ்வேறுக அனுபவிப்பதெப்படி யெனின் ஒருவனுக்கு தூலசரீரம் இறக்கில் எல்லோருக்கும் தூலசரீரம் இறவாதபடி யினாலும் சூக்ஷமசரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்கப்பழுது வந்தால் எல்லோருக்கும் வராதபடியினாலும் முத்தராயிருந்த சுகர், வாம தேவர் முதலான பேருக்கு அவித்தையும் ஜீவனும் இறந்து போயிருக்க மற்றப் பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும் ஜீவனும் இறவாதபடியினாலும் இந்த இருபத் தெட்டு தத்துவங்களும் அவனவனுக்கு வெவ்வேறு என்பதில் சந்தேக மில்லை.

இந்தத் தத்துவங்கள் முப்பத்தாறில் எப்போதும் தானாகவே ாப்படுகிற தத்துவம் ஒன்று. எப்போதும் தனக்கன்னிய ் காணப்படுகிற தத்துவம் ஏழு. தானாகவும் தனக்கன்னிய ும் அனுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள் இருபத்தெட்டு. படி யெனில்:—

ஜாக்ரசொப்பன சுழுத்தி அவஸ்தைகள் மூன்றிலும் சாக்ஷியா யிருக்கிற பிரம்மசைதன்னியம் அவ்வவஸ்தைகளில் தானாக விளங்கு கையினாலும் மற்றதத்துவங்கள் போல தனக்கன்னியமாக விளங் காதபடியினாலும் அந்த பிரம்மசைதன்னியம் ஒன்று மாத்திரம் தானாகக் காணப்படுகிறது.

பஞ்சபூதங்கள் 5, மாயை 1 மாயாப்பிரதிபிம்பவீசன் 1 ஆக ஏழும் தத்தம் தொழிலான வெட்டு குத்து உறவு பஞ்சீகிருத்தியம் தசாவதாரம் முதலானவை தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப் படாதபடியினாலே தனக்கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாக மாட்டா.

மற்ற இருபத்தெட்டு தத்துவங்களுள் நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன், நான் பெண்மகள், நான் கரியன், நான் சிவப்பன், நான் கட்டையன், நான் கெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத் தேன் என்று தானாகவழங்குகிற தூலசரீரம் ஆறு தத்துவமும் மற்றொரு வேளையில், தனக்குப் புறம்புபட்டு என் மாடு என் கன்று என்றும் போல என் சரீரம் பருத்தது, என் சரீரம் இளைத்தது, என் மயிர் நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனை காளாயிற் றென்று தான்வேறு தூல சரீரம் வேறுக வழங்குகிற படியினாலும்; நான் கண்டேன், நான் கேட்டேன், நான் தொட்டேன், நான் போகித்தேன், நான் கொடுத்தேன், நான் வாங்கினேன், நான் கடந் தேன், நான் புசித்தேன், நான் சிந்தித்தேன், நான் நிச்சயித்தேன் நான் இந்தப் பஞ்சத்திற்கு ஜீவித்தேன் என்று தானாக வழங்குகிற சூக்ஷம சரீர தத்துவங்கள் இருபதும் மற்றொரு வேளையில் தனக் குப் புறம்பட்டு என் வீடு என் உடமை என்றும்போல எள் கண், என் காது என் மூக்கு என் நாக்கு என் கை என் கால் என் மனம் என் புத்தி என் அகங்காரம் என் சித்தம் என் பிராணம் என்று தான் வேறு அவைகள் வேறுக வழங்குகிறபடியினாலும் நான் அறி வேன் நான் அறியேன் என்று தானாக வழங்குகிற அஞ்ஞானமும் சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையில் என் அஞ்ஞானம் என் ஜீவன் என்று வழங்கக்கண்ட படியினாலும் இந்த இருபத்தெட்டு தத்து வங்களும் தானாகவும் தனக்கன்னியமாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

வினு:—இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவங்களும் தானுனைச் சாக்ஷியைப்போல ஒரு தன்மையாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமல் பஞ்சபூதங்களைப்போல தனக்கன்னியமாகக் காணக்கணக்கில்லை. இந்த இருபத்தெட்டும் தனக்கன்னியமேயானுல் எப்போதும் புறம்பு பட்டேயிருக்க வேண்டுமன்றிக் தானுக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய் தனக்கன்னியமுமாய் இருக்கு மென்றது இருட்டாநித்த னென்றும் போதும் வெள்ளாமை நீக்ஷிதன் என்றும்போதும் விருத்தமாமே யெனின்,

விடை:—பரமார்த்தமாகத் தான் என்கிறது ஒரு வகையும் அத்தியாசத்தினுலே தான் என்கிறது ஒரு வகையும் ஆக இரு வகையும் உண்டு. சாக்ஷி சைதன்னியத்தைத் தான் என்கிறது பரமார்த்த மல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமா யிருக்கின்ற இந்த இருபத் தெட்டையும் தான் என்கிறது கட்டையை கள்ள னென்றும் போதும் பழுதையைப் பாம்பென்றும்போதும் மயக் கமே யல்லாமல் உண்மை யல்ல. ஆகையினுல் அஞ்ஞான காலம் தொடங்கி தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள் ஏழு. இப்போது இப்படிப்பட்ட விசாரம் பண்ணின பிற்பாடு தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள் இருபத்தெட்டு ஆக இந்த 35-தத்துவங்களையும் அததற்குச் சொன்ன குணங்குறிகளுட னேயும் காண்கின்ற அறிவானது (கடத்தைப் பார்க்கிறவன் கடத்துக்குப் புறம்பாகவே இருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றது போல) அவைகளுக்குக் கன்னியமாகவே இருந்து அவைகளை அறி கிறதென்றும் முப்பத்தாறுந் தத்துவமாகிய அதுவே தானென் றும் அதுவே பரமசிவமென்றும் கலக்கமறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசனமுடைய ஜீவன் முத்தன் என்று சொல்லப்படுவான்.

வினு:—இத்தத் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் கூறுகிற பிரமாணமான வேதசுருதி ஏதேனு முண்டா!

விடை:—அநேகமுண்டு. அவைகளில் ஒன்று:—உற்பத்தி காலத்தில் பிரம்மத்தினிடத்திலிருந்து ஆகாயமும் ஆகாயத்தி லிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து அப்புவும் அப்புவிலிருந்து பிருதுவியும் உண்டாயின என்றும்,

லயகாலத்தில் பூமியை ஜலத்திலும் ஜலத்தை அக்கினியி லும் அக்கினியை வாயுவிலும் வாயுவை ஆகாயத்திலும் ஆகாயத்தை

அகங்காரத்திலும் அகங்காரத்தை மகதத்துவத்திலும் மகதத்து வத்தை அவ்வியக்தத்திலும் அவ்வியக்தத்தைப் புருஷனிலும் க்ரமமாக லயிருக்கச்செய்கிறுன் என்றும் சுக்கிலயஜுர் வேதம் பைங்களோப நிஷத்துமுறையே 1, 3, அத்தியாயங்களில் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றன.

வினு:—மேலே சொல்லிய வேதவாக்கியங்களால் சகல பிரபஞ் சங்களுக்கும் பிரம்மமே மூலகாரண மென்று கன்கு விளங்குகிறது. ஆனுல், காரணத்தின் தன்மையை விட்டு, வேறு தன்மையாகக் காரியம் விரியுமோ அதிலும் வேறு ஜாதியாக விரியுமோ அதிலும் எதிர் ஜாதியாக விரியுமோ என்கிற ஓர் சந்தேகம் எனிக்கின்றது. குடத்தில் மண்தன்மையும் படத்தில் பஞ்சின் தன்மையும் இருக்கக் காண்கிறோம். மண்ணுக்குப் படமும் பஞ்சுக்குக் குடமும் வேறு ஜாதி யாதலால் மண் படமாகாது. பஞ்சு குடமாகாது; பிரம்மத்திலிருந்து உலகு உதித்த தென்றுல் பிரம்மத்தின் தன்மை உலகிலிருக்கக் காணேம். பிரம்மத்துக்கு உலகு வேறு ஜாதியா யிருக்கிறது. அன்றியும் எதிர்ஜாதியாயு மிருக்கிறது. பிரம்மம் அருவப் பொருள், உலகு உருவப் பொருள்; பிரம்மம் சத்துப் பொருளாய் சதோதயமாய் விளங்குவது, உலகு முன்னு மில்லாமல் பின்னுமில்லாமல் இடையில் தோன்றுவது; பிரம்மம் சித்துப் பொருள், உலகு சடப்பொருள்; பிரம்மம் ஆனந்தப் பொருள், உலகு துக்கப் பொருள். பிரம்மம் நித்தியப் பொருள், உலகு அனித்தியப்பொருள்; பிரம்மம் நிர்க்குணப் பொருள், உலகு சகுணப்பொருள். பிரம்மம் அழியாப் பொருள், உலகு அழியும் பொருள். இப்படிப் பலவகையிலும் தனக்கு வேறு ஜாதியாயும் எதிர் ஜாதியாயு மிருக்கிற உலகாக அத்தப் பிரம்மம் விரிந்த தென்றுல் இது பஞ்சாகிய காரணம் தனக்கு வேறு ஜாதி யான கடகலசாதிகளாய் அல்லது அக்கினியாய் விரிந்ததென்றுற் போல விருத்தமாமே யெனின்.

விடை:—காரணம் கெட்டுக் காரியப்படுவது ஒரு வகையும் கார ணம் கெடாமல் விகாரமடைந்து காரியப்படுவது ஒருவகையும் காரணங் கெடாமலும் விகாரமடையாமலும் காரியப்படுவது ஒரு வகையும் ஆக மூன்றுவகை காரண காரியங்களுண்டு. வித்து காரணம், விருக்ஷம் காரியம். வித்துகெட்டு விருக்ஷமாகக் காரி யப்பட்டது. மண் காரணம், கடகலசங்கள் காரியம் மண்கெடாமல்

விகாரமடைந்து கடகலசங்களாகக் காரியப்பட்டது. கானலில் தோன்றும் ஜலத்தில் கானல் காரணம், ஜலம் காரியம். கானல் கெடாமலும் விகாரமடையாமலும் ஜல ரூபமாகக் காரியப்பட்டது. இந்த மூன்றுவகை விவர்த்த காரண காரியமென்று சொல்லப்படும். பிரம்மம் உலகாய் விரிந்த தென்றால் விந்து விருக்ஷமானது போலுமல்ல. மண் கடகலசங்களானது போலுமல்ல. பின்னே எப்படியெனின், கானல் ஜல மானதுபோலென்க. கானலின் வேறு ஜாதியும் எதிர் ஜாதியுமான ஜலம் அதில் கற்பிதமாகத் தோன்றுவது போல் பிரம்மத்தின் வேறு ஜாதியும் எதிர் ஜாதியுமான சகல பிரபஞ்சங்களும் அதில் கற்பிதமாகத் தோற்றுகின்றன. விந்து எதார்த்தத்தில் மரமானதினால் விருக்ஷமாகவேண்டியதாயிற்று. மண் எதார்த்தத்தில் கடமானதினால் மண் விகாரமடைய வேண்டியதாயிற்று. கானல் எதார்த்தத்தில் ஜலமாகாமல் அதில் ஜலரூபம் கற்பிதமாகத் தோன்றினதினால் கானல் கெடாமலும் விகாரப்படாமலும் இருந்தபடி கானலாகவேயிருக்கிறது.

மண்ணில் கடசக்தியும் பஞ்சில் படசக்தியும் அடங்கியிருப்பதுபோல் கானலில் ஜலத்தோற்ற சக்தி அடங்கியிருக்கிறது. மண்ணில் படசக்தியில்லாததினால் மண் படமாகிறதில்லை. பஞ்சில் கடசக்தியில்லாததினால் பஞ்சு கடமாகிறதில்லை. கானலில் கடத்தோற்ற சக்தி, அல்லது படத்தோற்ற சக்தியில்லாததினால் கானல் கடபடங்களாகத் தோற்றுவதில்லை. பிரம்மத்தில் சர்வ சக்தியுமிருப்பதினால் அது சகல பிரபஞ்சங்களையும் தன்னிடத்தில் கானலில் ஜலம்போல் கற்பிதமாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. அந்த சக்தி பிரம்மத்தில் இருப்பதுமல்ல, இல்லாததுமல்ல. அவாந்தர சக்தி, அந்த சக்தி பிரம்மமுமல்ல, பிரம்மத்தையன்றி வேறுமில்லை. அதுதான் மாயா சக்தியென்று சொல்லப்படுவது. மாயையென்பது பிரம்மத்தின் சக்தியேயல்லாது அது ஓர் தனிமுதலான பொருளல்ல.

பிரமகீதை கேணேபோப நிடதம்.

எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவரியம் புவர்கண்
மெய்ப்பரமன் றனையொழிய வேறொரு மாயையுமில்லை
ஒப்பரிய பரனெழிய வொருமாயை யுண்டாகில்
அப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுகேரே யழிவன்றே.

கைவல்லிய நவநீதம்

சத்தி சத்தனைத்தவிர வேறன்று காண்சத்தனுமாயாவி
வித்தைகாட்டிய விந்திரஜாலம் போய்வித்துவ னும்போல
புத்திமைக்தனே சத்திமனுகிய பூரணவான் மாவாம்
வத்துநிர்ணயஞ் சொன்னநிட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே.

வினா:—கானலானது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற எதார்த்தமான உருவப் பொருளா யிருப்பதால் அதில் கற்பிதமான ஜலரூபம் தோற்றக் கூடும். உருவமே யில்லாமல் அருவப் பொருளா யிருக்கிற எதார்த்த பிரம்மத்தில் உருவப் பொருட்களான கற்பிதப் பிரபஞ்சம் எப்படித் தோற்றும்?

விடை:—கானலில் ஜலம்போல் பிரம்மத்தில் உலகம் என்ற உபமானம் ஒரு எதார்த்தப் பொருளில் மற்றொரு கற்பிதப்பொருள் தோன்றலாம் என்பதற்கு மாத்திரமேயாம். எதார்த்தமான அருவப் பொருளில் கற்பிதமான உருவப்பொருள் தோற்றுவதற்கு கனவுலக நிருஷ்டாந்தம் கூறப்படும். அதெவ்வாறெனின்; மனமென்பது கண்ணுநி ஞானேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத ஓர் அருவப் பொருளாயிருக்கிறது. அந்த அருவப் பொருளான மனதில் கனக்காக்ஷியான கற்பித உலகம் தோன்றுகிறதல்லவா? அதேபோல் அருவப் பிரம்மத்தில் உருவப் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது.

வினா:—சொற்பன உலகத்தைப் பொய்த்தோற்ற மென்பது யாவர்க்கு மனுபவ மாதலால் பொருந்தும். ஜாக்ரஜகத்தை அவ்வாறு பொய்த் தோற்ற மென்பது பொருந்துமா?

விடை:—ஏன் பொருந்தாது? சொற்பனப் பொருள்கள் அற்பகோலம் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஜாக்ரப் பொருள்கள் அதிக காலம் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. சொற்பன உலகம் அற்பகோலமிருந்து அழிகின்றது. ஜாக்ரஜகம் அதிககால மிருந்து அழிகின்றது. ஜாக்கிரத்தில் எப்படியோ அப்படியே சொர்ப்பனத்தில் கண்ட அன்ன பானாதிகளை அருந்துவதும் அதிற் கண்ட கன்னிகையைக் கலந்து கலிதமாய்ப் போவதும் அனுபவமே. மொத்தத்தில் சொர்ப்பனக் காக்ஷி போல்வதுதான் ஜாக்ரக்காக்ஷியும். ஆனால்அது கணசொர்ப்பனம், இது தீர்க்க சொர்ப்பனம்; இதுதான் விதியாசம். அன்றியும் தூலசரீர சம்பந்தமில்லாமல் சூக்ஷும

சரீரம் மாத்திரம் தனித்து நிற்கு மவசரத்தில்: காணப்படுவது சொற்பனஜகம். தூலசரீரமும் சூக்கும சரீரமும் கலந்து நிற்கு மவசரத்தில் காணப்படுவது ஜாக்ர உலகம். சூக்கும தேகத்தி லிருந்து சொற்பன வாழ்க்கையில் அற்ப தேகம் சுகதுக்காதிகளை அநுபவிப்பவனும் சூக்குமதூல தேகங்களிலிருந்து ஜாக்ரவாழ்க் கையில் அதிகாலம் இன்பதுன்பங்களை அநுபவிப்பவனும் ஒரு வனேயா யிருக்க அவனுல் அற்ப தேகமனுபவிக்கப் பட்ட பொருளை பொய்த்தோற்ற மென்பது பொருந்து மென்றும் அதிக காலமனுப விக்கப்பட்ட பொருளை அப்படிச் செப்புவது பொருந்தா தென்றும் சொல்வதற்கு என்ன ஞாயமிருக்கிறது.

கைவல்லிய நவநீதம்.

கற்பனைவக்தவாறு காட்டினைங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொர்ப்பனம் போலவெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான்

கைவல்ய நவநீதம்,
சீடன் வினு

யங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங் காலமு மறைகாலும்
அங்க மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்னல்
எங்க ணுயக னேயத னற்குற்ற மில்லையோ மொழியீரே.

ஆசிரியர் விடை:—

சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது பிழையானல்
அற்ப மாயையிற் ரேன்றிய ஜகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே
சொற்ப னந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலாமெனின்மைந்தா
வற்ப மாயையிற் ரேன்றிய ஜகமெலா மசத்தியெ மெனலாமே.

வினு:—கற்பிதப் பிரபஞ்சத்துடன் எதார்த்தப் பிரம்மம் எவ் வாறு சம்மந்தப்பட்டிருக்கிறது?

விடை:—ஆகாயத்தினின்று முதித்த மற்ற தான்கு பூதங்களி லும் அவ்வாகாயம் கலந்தும் கலவாது தாக்கற்றிருப்பது போல் பிரம்மத்தினின்று முதித்த அவ்வாகாயாதி பிரபஞ்சங்களில் அப் பிரம்மம் கலந்தும் கலவாது தாக்கற்றிருக்கிறது. இதுவுமன்றி பல்

வேறுபட்ட நீர் நிலைகளில் வான சூரியன் ஒன்றே பலவாகப்பிரதி பலித்திருப்பதுபோல் பல்வேறுபட்ட சடஜீவர்களில் ஞானசூரிய னன ஒரே பிரம்மம் பலவாகப் பிரதிபலித்திருக்கிறது.

ஆரியப்புலவர் பாகவதம்.

அருவமா மறிவானவனுக்கைகள் பலவும்
ஒருவனுகியே யுறைகுவ னென்பதை யுணர்ந்தேன்
பரிதிவானவன் ஒருவனே யாய்பல கடத்தின்
மருவுநீர்தொறு நிழல்பலவா யுறன் மதித்தேன்.

கைவல்ய நவநீதம்.

அகமெனுமான்மா பூரணமேக மனேக விதஞ்சீவன்
அகமெனு மந்தக் காரணவுபாதிக ளளவிலியாதலினுல்
சகமுழுதுங்குளிர் சந்திரனேகஞ் சலசந்திரர் பலவாஞ்
சகமதிலேரி குளஞ்சிறு குழிசால்சட்டி குடம்பலவால்.

வினு:—ஐக்கியமுத்தி கிட்டுவதற்குச் செய்யவேண்டிய பிரயத் தனம் என்ன?

விடை:—அது இலகுவில் கிட்டுவதல்ல. வேதாந்த நூல்கள் கூறும் ஞானபூமிகளைப் படிப்படியாக கடந்து செல்வதால் ஐக்கிய முத்திவாய்க்கும்.

வினு:—ஞானபூமிகள் எவை? அவற்றின் பெயர்கள் யாவை? அவற்றைக் கடந்து செல்வதென்றால் என்ன?

விடை:—வேதாந்த நூல்கள் ஞானபூமிகளை ஏழாக வகுத்துக் கூறுகின்றன. அவை முறையே சுபேச்சை, விசாரணை, தனு மானசி, சத்துவாபத்தி, சமுசத்தி, பதார்த்தாபாவனை, துரியம் எனப்பெயர் பெறுவனவாம்.

இவற்றின் விபரம்:—மித்தை (பொய்) யான ஜகஜீவபரங்களை சத்தியமெனக் கொள்ளும் துர்ச்சன சகவாசத்தை விட்டு சத்திய மான ஆன்ம (பிரம்ம) ஞானத்தை யடையவேண்டு மென்ற விருப் பம் வருவது சுபேச்சை என்றும்,

சத்தியமான பிரம்மம் ஒன்றே உளதெனக் கொள்ளும் சற் சனசங்கத்தை யடுத்து அவர்களின் உபதேச மொழிகளைக்கேட்

டும் ஞான நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்தும் வருவது விசாரணை யென்றும்.

அவற்றில் முழு கம்பிக்கையுண்டாகி அதன் பயனை சடணத்திரயம் என்னும் மனிஷி மக்கள் தனம் ஆகிய இம் மூன்றில் பற்றிய அவாவை அறுத்தல் தனுமானசி என்றும்,

இம்மூன்று ஏதுக்களாலும் மனதில் ஆன்ம (பிரம்ம) ஞானம் உதிப்பது சத்துவாபத்தி என்றும்,

மெய்ப்பொருளாகிய ஆன்மாவில் (பிரம்மத்தில்) மனமழுந்தி பொய்ப்பொருட்களாகிய சர்வத்தையும் மறந்துவிடுவது சமுசத்தி என்றும்,

அத்துவிதானந்தம் வந்துகாண்பான் காஷி, காஷிப்பொருள் என்னும் திரிபுடியுணர்வு போய்விடுவது பதார்த்த பாவனை என்றும்.

மெய்ப்பொருளாகிய பிரம்ம வஸ்துவிருந்த நிலையே தனது நிலையாய் அதுவே தானேயிருக்கக்கண்டு அதனுலெய்தும் மவுன சுபாவமே துரியம் என்றும் சொல்லப்படும்.

சொல்லிவந்த ஞானபூமிகள் எழில் சுபேச்சை விசாரணை தனுமானசியாகிய முந்தின மூன்று பூமிகளையும் கடந்து காலம் பூமியாகிய சத்துவா பத்திக்கு வராதவர் அப்பியாசிகள் என்றும், காலம் பூமியைக்கடந்தவர் **பிரம்மவித்து** என்றும், சமுசத்தி என்னும் ஐந்தாம் பூமியைக் கடந்தவர் **வரன்** என்றும், பதார்த்த பாவனை என்னும் ஆறும்பூமியைக் கடந்தவர் **வரியான்** என்றும், துரியம் என்னும் ஏழாம் பூமியை அடைந்தவர் **வரிட்டன்** என்றும் சொல்லப்படுவார். பிரம்மவித்து, வரன், வரியான், வரிட்டன் ஆகிய இந்த நால்வரும் ஜீவன் முத்தர்களாம். இவர்கள் தாம் ஐக்கியமுத்தி வாய்க்கப் பெற்றவர்கள். அப்பியாசிகளோ படிப்படியாகப் பதவி முத்தியடைந்து ஐக்கிய முத்தி சேருவார்கள்.

ஏக பரிபூரண ஞானசொரூபியாய் விளங்கும் பிரம்மத்தில் இரண்டறக்கலந்து பிரம்ம வஸ்துவே தானேயிப் பிரம்மாகாரத்தை யடைதல் ஐக்கிய முத்தியென்றும் சுவர்க்கபோகாதி சுகங்களில் இன்புற்று வாழ்தல் பதவி முத்தியென்றும் சொல்லப்படும்.

கைவல்லிய நவநீதம்

ஞானபூமிகளின் தொகை.

புலவர்கழ் முதற்பூமி சுபேச்சை விசாரணையிரண்டாம் பூமியாகு
கலதனுமா னசிமூன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி காலாம்பூமி
சொலுஞ்சமுசத்திப்பேரும் பதார்த்தாபா வனைப்பேருந்துரியப்பேரு
மலிஞமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

ஞானபூமிகளின் வகை.

துற்சங்க நிவர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சையாகும்
கற்சங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையாகம்பி
முற்சங்க வீடணைகள் விடறனுமா னசியித்த மூன்றினுலுஞ்
சற்சங்க மனநிலுண்மை யறிவுநித்தல் சத்துவா பத்திதானே.

தத்துவத்தின் மனமுறைத்து மித்தையெலாமறத்தல் சமுசத்தி
[யாகும்
அத்துவிதா னந்தம்வருந் திரிபுடிபோம் பதார்த்தாபா வனையதாகும்
வத்துநிலே யிருந்தபடி யிருந்தமவு னசுபாவந் துரியமாகும்
இத்துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங் கேளாய்.

அப்பியாசிகளும் ஜீவன் முத்தரும்.

முன்னிலங்க ளேறியமு வருமப்பி யாசிகளா முத்தரல்லர் [மாகுஞ்
பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேத
சொன்னகடுப் பூமிவந்த ஞானிடே பிரமவித்தாக் தூயமுத்தன்
இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைத்தனை நீயறியயான்சொல்வேனே

காலம்பூ மியின்வருமுன்மூன்றுபூ மியுமடைந்து கடந்துமாண்டோர்
மேலான பதமடைந்து பிறக்துமெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர்வர்
மாலான பவத்தில்விழார் முதற்பூமி கிடைப்பதுவே வருத்தமைந்தா
காலான முதற்பூமி கைவந்தான் முத்தியுங் கைவந்த தாமே.

குறிப்பு:—இஸ்லாமிய முவஹ்ஹிதகளும் இந்து வேதாந்திகளும் இறைவனை எவ்வாறு ஒன்று படுத்துகிறார்க ளென்பதையும் எத்தெத்த விஷயங்களில் இருதரத்தாரும் ஏகோபித் திருக்கிறார்க ளென்பதையும் ஊகித்தறிவதற்கே இவ்வேதாந்த பகுதி இந்நூலுடன் இணைக்கப்பட்டது.